

Stephen King
Misery

*Africa,
tu Zeiță*

I
Annie

*Când privești în adâncul abisului,
Abisul, de asemenea, privește în tine.*
FRIEDERICH NIETZCHE

1

*pămăânnntt
immm pămăânnntt
zeiiițțăăă*
Aceste sunete: chiar și în ceață.

2

Dar câteodată sunetele — ca și durerea — se stingeau și atunci rămânea doar ceață. Își amintea întunericul: înaintea ceții fusese un întuneric adânc. Asta însemna oare că progresează? Să se facă lumină (chiar dacă este încețoșată), iar lumina era bună, și așa mai departe și așa mai departe? Existaseră acele sunete în întuneric? Nu știa răspunsul la nici una dintre aceste întrebări. Avea vreun sens să le pună? De asemenea, nu cunoștea răspunsul nici la aceasta.

Durerea era undeva în spatele sunetelor. Durerea se găsea la estul soarelui și la sudul urechilor sale. Aceasta era tot ceea ce *știa*.

Pentru o anumită bucată de timp, care i s-a părut foarte lungă (și așa *a fost* din moment ce durerea și ceața involburată erau singurele lucruri care existau), acele sunete reprezentaseră singura realitate exterioară. Nu avea nici o idee despre cine era el sau unde se afla și nici nu dorea să afle. Ar fi dorit să fie mort, dar, prin ceața plină de durere care-i umplea mintea ca un nor de furtună, nu era conștient de dorința aceasta.

Odată cu trecerea timpului a devenit conștient că existau perioade lipsite de durere și că acestea erau ciclice. Și, pentru prima dată de când ieșise din întunericul total care precedase ceața, avea un gând care exista, indiferent care ar fi fost situația lui în acel moment. Acest gând era imaginea unor piloni dărmăți care ieșeau din nisipul Plajei Revere. Mama și tatăl lui îl duseseră adesea la Revere Beach, pe vremea când era puști, iar el întotdeauna insistase să-și întindă pătura într-un loc de unde putea să vadă pilonii, care i se păreau că sunt colții proeminenți ai unui monstru îngropat. Îi plăcea să stea și să privească apa care creștea până acoperea pilonii. Apoi, câteva ore mai târziu, după ce mâncaseră sandvișurile și salata de cartofi, după ce ultimele picături de citronadă Kool-Aid fuseseră scurse din termosul mare al tatălui său, chiar înainte de anunțul mamei că este timpul să strângă și să pornească spre casă, vârfurile pilonilor putreziți începeau să se zărească din nou — la început doar o umbră, o străfulgerare între valurile care se spărgeau, apoi din ce în ce mai mult. Pe când resturile de la masă erau aruncate în tomberonul care purta inscripția PĂSTRAȚI-VĂ PLAJA CURATĂ, jucăriile de plajă ale lui Paulie strânse

(Paulie, asta-i numele meu, eu sunt Paulie și diseară mami o să mă ungă peste arsuri cu ulei Johnson pentru copii, gândi el în interiorul norului învolburat în care trăia acum)

și pledul împăturit, pilonii apăreau aproape în întregime; marginile lor înnegrite, acoperite cu nămol și înconjurate de pete de spumă plutitoare. Era marea, încercase tatăl său să-i explice, dar el întotdeauna știuse că sunt pilonii. Marea venea și pleca; pilonii rămâneau. Doar că din când în când nu puteai să-i vezi. Fără piloni, nu *exista* marea.

Această imagine revenea și revenea, obsedantă, ca o muscă ce se învârtește leneș. A căutat să-i găsească semnificația dar, pentru un lung răstimp, sunetele l-au întrerupt.

zeiiițțțăăă

am cittitt tootttuulll

pămânnntt

Câteodată sunetele se opreau. Câteodată *el* se oprea.

Prima lui amintire cu adevărat clară a acestui *acum*, a *prezentului* din afara ceții învolburate, a fost cea a opririi, a faptului că a devenit dintr-o dată conștient că nu mai putea să respire și că asta era în regulă, că era bine, era de fapt sublim; putea să suporte un anumit nivel al durerii, dar totul are o limită și era bucuros să părăsească jocul.

Apoi, o gură se strânse peste gura sa, o gură care era fără îndoială a unei femei, în ciuda buzelor tari și uscate, iar aerul din gura femeii intra cu forță în gura lui, pătrunzând în jos pe gât, umflându-i plămânii. Și atunci când buzele s-au îndepărtat, și-a mirosit temnicerul pentru prima dată, a mirosit-o în aerul pe care ea îl forțase să intre în el în același mod în care un bărbat ar forța o parte a sa într-o femeie nedoritoare; un amestec scârbos de izuri de fursecuri cu vanilie, înghețată de cacao, supă de pui și cremă de arahide.

A auzit o voce strigând:

— Respiră, fir-ar să fie! *Respiră*, Paul!

Buzele acelea îi apăsă din nou gura. Respirația ei năvăli în gâtul lui. Un suflu precum curentul umed pe care-l creează un metrou rapid și care trage după el foile de ziar și ambalajele de bomboane. Apoi buzele acelea se retraseră, și el se gândi: *Pentru numele lui Dumnezeu, nu lăsa nici un pic din el să iasă pe nas, dar nu se putea stăpâni și oh!, acel miros, acel miros, acel MIROS nenorocit.*

— Respiră, dracu' să te ia! țipă vocea nevăzută și el gândi: *O s-o fac, fac orice, te rog, dar să nu-mi mai faci asta, să nu mă mai infectezi și încearcă,* dar, înainte de a începe, buzele ei se strânseseră iarăși peste ale lui, niște buze la fel de uscate și de moarte ca o piele sărată tăbăcită, și îl violă încă o dată cu aerul ei.

De data aceasta, când ea își îndepărtă buzele, el nu lăsă aerul ei să iasă afară, ci îl împinse, transformându-l într-o gigantică expirație a sa. Îl îmbrânci afară. Își așteptă pieptul nevăzut să se ridice singur, așa cum făcuse toată viața, fără nici un ajutor din partea lui. Când aceasta nu se întâmplă, inhală iarăși convulsiv o cantitate uriașă de aer și apoi o expiră din nou singur. Și o făcea pe cât de repede putea ca să îndepărteze din el mirosul și gustul ei.

Aerul curat nu avusese niciodată un gust atât de bun!

Începu să se piardă iarăși în ceață, dar înainte ca lumea care se stinge să piară cu totul, auzi vocea femeii murmurând:

— Of!! A fost foarte aproape!

Nu îndeajuns de aproape, gândi el și adormi.

Visă pilonii, atât de reali încât i se păru că poate să întindă mâna și să-și treacă palma peste formele lor fisurate și acoperite cu mai verde, negricios.

Când s-a întors în starea dintâi, de semiconștiență, a fost capabil să facă conexiunea între piloni și situația lui actuală — era la mintea cocoșului. Durerea nu era ca o maree. Asta era lecția învățată din visul care reprezenta de fapt o amintire. Durerea doar *părea* că vine și pleacă. Durerea era ca pilonii, câteodată acoperită și câteodată vizibilă. Atunci când durerea nu-l chinuia prin norul său cenușiu ca de stâncă, era foarte recunoscător, dar nu mai putea fi înșelat — ea era încă acolo, așteptând să se reîntoarcă. Și nu exista doar *un* set de piloni ci *două*; durerea reprezenta pilonii, și o parte din el a știut, cu mult timp înainte ca mintea lui să descopere acest fapt, că pilonii rupți erau chiar picioarele lui fărâmate.

Dar a mai trecut încă mult timp până când a fost în stare să spargă crusta de salivă uscată care îi lipea buzele și să o întrebe răgușit "Unde mă aflu?" pe femeia care stătea lângă patul său ținând în mâini o carte. Numele autorului cărții era Paul Sheldon. Îl recunoscuse, fără nici o surpriză, ca fiind al său.

— Sidewinder, Colorado, spuse ea când el a putut, în sfârșit, să pună întrebarea. Numele meu este Annie Wilkes. Și sunt...

— Știu, spuse el. Ești cel mai înfocat admirator al meu.

— Da, zise ea zâbind. Chiar asta sunt.

3

Întuneric. Apoi durere și ceață. Apoi conștientizarea că deși durerea era constantă, era câteodată îngropată într-un compromis nefiresc, care el presupunea că ar fi o ușurare. Prima amintire reală: oprirea și apoi respirația urât mirositoare a femeii care l-a violat, readucându-l la viață.

Următoarea amintire reală: degetele ei împingând ceva în gura lui, la intervale regulate; ceva de soiul pilulelor Contac, doar că, din moment ce nu i se dădea apă, rămâneau în gura sa și, când se topeau, aveau un gust extrem de amar care semăna puțin cu cel al aspirinei. Ar fi fost tentat să scuipe afară acel gust amar, dar știa că nu era indicat. Deoarece tocmai acel gust amar aducea fluxul deasupra pilonilor

(Bun! PILONII sunt PILONI, sunt DOUĂ seturi, perfect, sunt două seturi, acum taci, taci, taci acum, ssst)
și pentru un timp îi făcea să dispară.

Aceste lucruri surveneau la intervale foarte mari, dar, în timp ce durerea, fără să scadă, începea să se erodeze (așa cum și pilonii de pe Plaja Revere trebuiau să se fi erodat, gândi el, deoarece nimic nu e veșnic — deși, copil fiind, ar fi luat în râs asemenea erezie), lucrurile din afară începeau să se impună din ce în ce mai rapid în universul obiectiv, cu toată încărcătura de amintiri, experiență și prejudecăți care se reinstalau din ce în ce mai ferm. El era Paul Sheldon, care scria două genuri de romane: bune și best-seller-uri. Fusese căsătorit și divorțase de două ori. Fuma prea mult (sau așa făcuse înainte de toate acestea, indiferent ce însemnau "toate acestea"). I se întâmplase ceva foarte rău, dar încă trăia. Acel nor gri-închis începea să se destrame din ce în ce mai repede. Va mai trece însă o bună bucată de timp până când cel mai înfocat admirator al său să-i aducă mașina de scris Royal, veche, zgomotoasă, cu gura rânjită și știrbă și vocea ca a lui Ducky Daddles. Dar Paul a înțeles cu multă vreme înainte că se găsea într-o încurcătură teribilă.

4

În subconștient a văzut-o înainte să știe că o vede și, în mod sigur, trebuie s-o fi înțeles înainte de a fi conștient c-o înțelege — altminteri de ce asocia asemenea imagini triste, amenințătoare, cu persoana ei? De fiecare dată când ea intra în cameră, se gândea la idolii venerați de triburile superstițioase africane din romanele lui H. Rider Haggard; la pietre și la pieire.

Imaginea de idol african a Anniei Wilkes, parcă ieșită din *Ea și Minele Regelui Solomon*, era în același timp absurdă și, în mod ciudat, foarte potrivită. Era o femeie masivă care, în afară de umflătura mare și dizgrațioasă pe care o formau sânii sub puloverul gri, tricotat, pe care-l purta tot timpul, părea că nu are nici un fel de alte forme specific feminine — nu

exista nici o rotunjire definită a șoldurilor sau a feselor și nici glezne sub nesfârșită garnitură de fuste de lână pe care le purta în casă (înainte de a ieși afară ca să-și îndeplinească treburile de pe lângă casă, se retrăgea în dormitorul ei nevăzut ca să-și pună jeanșii). Corpul ei era mare, dar nu generos. Îți dădea sentimentul că este făcut mai degrabă din aglomerări și baraje, decât din orificii primitoare, din spații largi, deschise sau arii de armonie.

Îi inspira mai cu seamă un sentiment tulburător de *soliditate*, ca și cum femeia aceea n-ar fi avut vase de sânge și nici măcar organe interne; ca și când s-ar fi putut să fie doar statuia Anniei Wilkes, dintr-o parte în alta și din cap până-n picioare. Simțea că este din ce în ce mai convins că ochii ei, care păreau că se mișcă, erau de fapt doar pictați, că nu se mișcau mai mult decât ochii aceia din portrete, care ai impresia că te urmăresc oriunde te-ai mișca în camera unde sunt atârinate tablourile. I se părea că dacă își desface primele două degete de la mână într-un V și încearcă să și le vâre în nări, ele s-ar putea să intre doar câțiva milimetri înainte de a întâlni un obstacol solid (chiar dacă puțin flexibil); că și puloverul ei gri, fustele de casă demodate și jeanșii decolorați pentru treburile de afară, erau parte integrantă din corpul compact, fibros, fără goluri. Deci acest sentiment — că era un idol dintr-un roman captivant — nu era deloc surprinzător. Întocmai ca un idol, ea îți oferea un singur lucru: o stare de neliniște care creștea constant spre teroare. Întocmai ca un idol, cerea *de la tine* totul.

Nu, așteaptă, asta nu-i chiar drept. Îți mai *oferea* și altceva. Ea îi dădea pilulele care aduceau fluxul deasupra pilonilor.

Pilulele erau marea; Annie Wilkes semnifica prezența Lunii care le puneă în gura lui, ca obiectele aruncate de valuri pe țărm. Îi aducea două la fiecare șase ore; la început anunțându-și prezența doar printr-o pereche de degete vârâte în gura lui (și foarte repede el a învățat să le sugă cu lăcomie, în ciuda gustului amar); mai târziu, apărând în puloverul ei croșetat, într-una dintre cele șase fuste și purtând de obicei sub braț un roman de-al său, în ediție de buzunar. Noaptea, apărea într-un veșmânt roz-estompat, fața ei lucind de la un soi de cremă (el ar fi putut numi cu mare ușurință ingredientul principal, chiar dacă nu văzuse niciodată recipientul din care ea o lua; mirosul de oaie al lanolinei era puternic și ostentativ), îl trezea din somnul adânc și infestat de vise, cu pilulele cuibărite în palmă și Luna proptită în fereastră, deasupra unuia dintre umerii ei solizi.

După un timp — după ce neliniștea lui devenise prea puternică și nu mai putea fi ignorată — a fost în stare să afle cu ce-l hrănea. Era un calmant pe bază de multă codeină, numit Novril. Motivul pentru care ea trebuia să-i aducă plosca atât de rar nu se datora doar faptului că era supus unui regim alimentar constând în totalitate din lichide și gelatine (mai devreme, când el se aflate în nor, ea îl hrănise intravenos), ci și pentru că Novrilul avea o tendință să creeze constipare, la pacienții care-l foloseau. Alt efect secundar, unul mult mai serios, erau depresiile respiratorii la bolnavii sensibili. Paul, în mod normal, nu avea nici o sensibilitate, chiar dacă fusese timp de optsprezece ani un fumător înrăit, dar, cu toate acestea, respirația lui se

oprise cel puțin o dată (s-ar mai fi putut să se fi întâmplat și în alte ocazii, în ceață, pe care el nu și le mai amintea). Atunci ea îi făcuse respirație gură la gură. S-ar putea să fi fost doar o întâmplare nefericită, dar mai târziu a ajuns s-o suspecteze că aproape îl omorâse cu o supradoză accidentală. Ea nu știa chiar atât de multe despre ce făcea, pe cât credea că știe. Acesta era unul dintre lucrurile care-l speriau la Annie.

A descoperit, aproape simultan, trei lucruri, la aproximativ zece zile după ce a ieșit din norul întunecat. Primul era că Annie Wilkes avea o mare rezervă de Novril (ea avea, de fapt, foarte multe medicamente de toate felurile). Al doilea era că devenise dependent de Novril. Al treilea: Annie Wilkes era periculos de nebună.

5

Întunericul precedase durerea și norul de furtună; în timp ce ea îi povestea ce se întâmplase cu el, începu să-și amintească ce precedase întunericul. Asta s-a produs la scurt timp după ce a pus întrebarea tipică a celor care se trezesc din comă și ea i-a spus că se află în micul oraș Sidewinder din Colorado. În plus i-a spus că a citit toate cele opt romane ale lui de două ori cel puțin și că pe cele *mai* îndrăgite, adică din seria *Misery*, de patru, cinci sau poate șase ori. Singurul lucru pe care ea și-l dorea era ca el să le scrie mai repede. I-a spus că aproape nu i-a venit să creadă că pacientul ei era *într-adevăr chiar acel Paul Sheldon*, nici după ce a verificat cartea de identitate din portofel.

— Unde *este* portofelul meu, că tot veni vorba? întrebă el.

— L-am păstrat pentru tine într-un loc sigur, spuse ea.

Zâmbetul îi pieri parcă dintr-o dată, transformându-se într-o privire îngustă, vigilentă, care lui nu i-a plăcut prea mult — era ca și cum ai descoperi o *crevasă* adâncă, aproape acoperită de florile de vară, în mijlocul unei poieni însorite.

— Crezi că *aș fura* ceva de la tine?

— Nu, bineînțeles că nu. Doar că...

E doar că tot restul vieții mele este acolo — gândi el. *Viața mea în afara acestei camere. În afara durerii. În afara modului în care timpul pare că se dilată ca o gumă de mestecat roz pe care un puști o întinde atunci când e plictisit. Fiindcă așa este în ultima oră, sau cam așa ceva, înainte de înghițirea pilulelor.*

— Doar *ce*, Domnule Bărbat? persistă ea și el văzu alarmat că privirea îngustă devine mai neagră, tot mai neagră. *Crevasa* se lărgea, ca și când sub marginile ei avea loc un cutremur. Auzea de afară vaietul constant, pătrunzător al vântului și avu instantaneu imaginea ei luându-l în brațe, aruncându-l peste umărul ei zdravăn, unde el va zăcea ca un sac de pânză aruncat peste un zid, scoțându-l apoi afară și trântindu-l într-un troian de zăpadă. Va muri înghețat, dar înainte să se întâmple asta, picioarele lui vor

zvâcni și vor urla.

— Doar că tatăl meu mi-a spus să am grijă întotdeauna de portofelul meu, zise el uimit de cât de ușor a inventat această minciună. Tatăl său transformase în obicei faptul de a nu-l băga în seamă pe Paul mai mult decât era strict necesar și, atât cât își aducea Paul aminte, i-a oferit un singur sfat în toată viața. La a paisprezecea aniversare a zilei de naștere a lui Paul, tatăl lui îi dăduse un prezervativ Red Devil într-un plic de hârtie. "Pune asta în portmoneu" — spusese Roger Sheldon — "și dacă vreodată te exciți când te joci în parcare, prinde momentul între excitarea suficientă, cât să dorești, și supraexcitare, când nu-ți mai pasă, și pune-l. Sunt deja prea mulți bastarzi pe lume și nu vreau să te văd luat în Armată la șaisprezece ani.

Apoi Paul continuă:

— Cred că mi-a zis atât de des să am grijă de portofelul meu, încât până la urmă a devenit o manie. Dacă te-am ofensat, îmi pare tare rău.

Ea se relaxă, zâmbi. *Crevasa* se închise. Florile de vară zâmbeau iarăși voioase. El se gândi cum ar fi să-și înfigă mâna prin acel zâmbet și să întealnească doar un întuneric flexibil.

— Nu m-am supărat. E într-un loc sigur. Așteaptă — am ceva pentru tine.

Plecă și se întoarse cu o farfurie plină cu supă aburindă, în care pluteau legume. Nu a fost în stare să mănânce prea mult, dar a înghițit mult mai mult decât s-ar fi gândit la început că ar putea. Ea părea mulțumită. I-a povestit ce s-a întâmplat, în timp ce el mânca, și el și-a adus aminte de tot, pe măsură ce ea îi relata; presupunea că este bine să știi cum de ai ajuns să ai picioarele sfărâmate, dar maniera în care ajunsese la această cunoaștere era alarmantă — ca și cum ar fi fost un erou într-o nuvelă sau într-o piesă de teatru; un personaj a cărui poveste nu era relatată ca o întâmplare adevărată, ci ca o ficțiune.

Ea se dusesse la Sidewinder cu jeepul cu dublă tracțiune ca să cumpere furaje pentru animale, ceva produse de băcănie... și cu ocazia asta să vadă ce romane mai primiseră la magazinul Wilson's Drug Center — asta se întâmplase în miercuria de acum două săptămâni, cărțile noi aducându-se totdeauna marțea.

— De fapt, chiar *mă gândeam* la tine, spuse ea, dându-i supă cu lingura, după care șterse în mod profesional cu un prosop o picătură care se prelinsese pe la colțul gurii.

— Asta face ca întâmplarea să fie o coincidență remarcabilă, nu vezi? Speram că, în sfârșit, *Copilul lui Misery* a apărut în ediție de buzunar, dar n-am avut noroc.

O furtună se apropia spre regiunea lor, a continuat ea, dar până la prânz meteorologii susținuseră cu multă convingere că se va abate spre Sud, spre New Mexico și Sangre de Cristos.

— Da, spuse el, aducându-și aminte. Au spus că o să-și schimbe direcția. În primul rând, din cauza asta am plecat. Încercă să-și aranjeze picioarele. Rezultatul fu un puseu îngrijorător de durere care-l făcu să geamă.

— Nu face asta, spuse ea. Dacă faci picioarele astea ale tale să vorbească, Paul, ele n-or să vrea să tacă... și nu mai pot să-ți dau pilule decât

peste două ore înainte. Și așa îți dau prea multe.

De ce nu sunt în spital? Aceasta era fără îndoială, întrebarea care trebuia pusă, dar nu era sigur că era o întrebare pe care vreunul dintre ei o dorea rostită. Oricum, nu încă.

— Când am ajuns la băcănie, Tony Roberts mi-a spus că mai bine m-aș urca în mașină dacă vreau să ajung înapoi aici înainte ca furtuna să lovească și eu am spus...

— Cât de departe *suntem* de acest oraș? întrebă el.

— Un drum bunicel, spuse ea vag, uitându-se către fereastră.

Urmă un interval de tăcere ciudat și Paul se sperie de ceea ce văzu pe fața ei, fiindcă ceea ce văzu era *nimic*; nimicul întunecat al unei *crevase* ascunse într-o poiană alpină, o întunecime unde nu putea să crească nici o floare, unde căderea ar putea fi foarte lungă. Era fața unei femei care se eliberase momentan de toate stările vitale și reperele vieții ei, o femeie care pierduse nu numai memoria faptelor pe care începuse să le povestească, dar și memoria însăși. Vizitase odată un azil de nebuni — aceasta s-a întâmplat cu mulți ani înainte, când începuse să se documenteze pentru *Misery*, prima din cele patru cărți care constituiseră principala lui sursă de venituri din ultimii opt ani — și văzuse această privire... sau, mai precis, această ne-privire. Cuvântul care o definea era *catatonia*, dar ceea ce-l speria pe el, nu avea o definiție atât de precisă — era, mai degrabă, o comparație vagă: în acel moment el crezu că gândurile ei deveniseră aproape la fel cum își imaginase persoana ei fizică: solide, fibroase, compacte, fără spații de armonie.

Apoi, încet, fața ei se însenină. Gândurile păreau că au început să curgă înapoi în ea. Apoi realizează că, *să curgă*, era puțin greșit. Ea nu se umplea ca un eleșteu sau un lac creat de maree; ea *se încălzea*. *Da... ea se încălzește, ca un mic dispozitiv electric. Un prăjitor de pâine sau poate o pernă electrică.*

— I-am spus lui Tony: "Furtuna aia se îndreaptă spre sud".

La început vorbea rar, aproape bălmăjit, apoi cuvintele ei începură să revină la cadența normală și să capete vioiciunea obișnuită unei conversații. Dar acum el era alertat. *Tot* ce spunea ea era puțin straniu, puțin aiurit. Ascultând-o pe Annie era ca și cum ai auzi un cântec interpretat într-o tonalitate greșită, falsă.

— Dar el a spus: "S-a răzgândit". — "Uups!" am zis eu. "Ar fi bine să mă urc pe cal și să-i dau bice". "În locul tău aș sta în oraș dac-aș putea, Coană Wilkes", a spus el. "Acum anunță la radio că o să fie una foarte supărată și că nimeni nu e pregătit". Dar bineînțeles că *trebuia* să mă întorc — nu e nimeni care să hrănească animalele în afară de mine. Cei mai apropiați oameni sunt Roydman-ii, și stau la câteva mile depărtare de aici. De altfel, Roydman-ii nu mă plac.

În timp ce spusese ultimele cuvinte îi aruncase o privire vicleană. Și când el nu a răspuns, a bătut cu lingura în marginea farfuriei, într-o manieră categorică.

— Ai terminat?

— Da, sunt plin, mulțumesc. A fost foarte bună. Ai multe animale pe

lângă casă?

Fiindcă, se gândea el deja, *dacă-i așa, asta înseamnă că trebuie să ai pe cineva care să te ajute. Un angajat, cel puțin.* "Ajutor" era cuvântul de bază. Acesta se părea a fi cuvântul potrivit — și mai observase că ea nu poartă verighetă.

— Nu foarte multe, spuse ea. Șase cloști. Două vaci. Și Misery.

El clipi.

Ea râse:

— Nu o să crezi că sunt foarte amabilă dacă am botezat o scroafă cu numele femeii brave și frumoase pe care ai creat-o. Dar asta-i numele ei, și nu-i nici o impolitețe la mijloc. — După ce se gândi un moment adăugă. — E foarte prietenoasă.

Femeia își strâmbă nasul în sus și, pentru un moment, *deveni* o scroafă, chiar și prin cele câteva fire de păr care-i creșteau pe bărbie. Scoase un sunet porcîn:

— *Guiț! Guiț! Gui-Gui-GUIȚ!*

Paul se uită la ea cu ochii holbați.

Ea nu sesiză; plecase iarăși departe; privirea ei era tulbure și gânditoare. Ochii n-aveau nici un fel de reflecție, doar cea a lămpii de pe noptieră, de două ori reflectată, sălășluind vag în fiecare.

În sfârșit, tresări ușor și spuse:

— Am parcurs în jur de cinci mile când a început să ningă. A venit repede — o dată ce începe aici, sus, întotdeauna se întâmplă așa. Am continuat aproape la pas, cu luminile aprinse și apoi am văzut mașina ta ieșită din șosea, răsturnată. — Îl privi dezaprobator. — Farurile *ta/e* nu erau aprinse.

— M-a luat prin surprindere, spuse el, amintindu-și doar în acel moment cum fusese luat prin surprindere. Dar nu-și aducea însă aminte că fusese și destul de beat.

— M-am oprit, zise ea. Dacă aș fi fost în urcuș, s-ar putea să n-o fi făcut. Nu-i foarte creștinesc, știu, dar erau deja trei degete de zăpadă depuse pe șosea, și chiar cu dublă tracțiune nu poți fi sigur că este posibil să pleci din nou o dată ce-ți pierzi impulsul. E mai ușor doar să-ți spui: "Oh, probabil c-au ieșit din mașina aia care a luat-o razna, au făcut autostopul". Dar era pe vârful celui de-al treilea deal mare de după casa Roydman și acolo e o bucată de drum drept. Deci, am oprit pe marginea șoselei, și de îndată ce am coborât am auzit gemete. Erai *tu*, Paul.

Îi zâmbi straniu, matern.

Pentru prima dată, foarte clar, gândul ieși la suprafață în mintea lui Paul Sheldon: *Sunt la ananghie aici. Femeia asta nu e normală.*

6

Rămase lângă el următoarele douăzeci de minute, acolo unde el zăcea, în ceea ce ar fi putut fi un dormitor de rezervă, și îi vorbi. Pe măsură ce corpul

lui digera supa, durerea din picioare se trezi. Se forță să se concentreze asupra celor zise de ea, dar fără un succes total. Minte lui se bifurcase. Cu o parte o asculta povestindu-i cum l-a târât afară din automobilul lui, Camaro '74, avariat — aceasta era partea în care durerea pulsa și înjunghia ca niște piloni vechi, ruși, începând să scânteieze printre valurile reflexului. Cu cealaltă parte, se vedea pe sine la hotelul Boulderado, terminându-și noul roman, care n-o avea — mulțumesc lui Dumnezeu pentru micile hatâruri — în centrul lui pe Misery Chastain.

Avea felurite motive ca să nu mai scrie despre Misery, dar unul dintre ele se ridica mult deasupra celorlalte, de fier și de nezdruccinat. Misery — mulțumesc lui Dumnezeu pentru *marile* hatâruri — era, în sfârșit, moartă. Murise cu cinci pagini înainte de sfârșitul romanului *Copilul lui Misery*. Nici un ochi nu rămăsese neînălăcrimat când se întâmplase *acei* lucru, inclusiv cei ai lui Paul — doar că lacrimile care picurau pe sub ochelarii *săi* erau rezultatul râsului isteric.

Terminând noua carte, un roman contemporan despre un hoț de mașini, își amintise cum bătuse la mașină ultima propoziție din *Copilul lui Misery*: "Iar Ian și Geoffrey au părăsit cimitirul Little Dunthorpe împreună, sprijinindu-se unul pe altul în durere, convinși să-și reclădească iarăși viețile". În timp ce scrisese aceste rânduri, hohotise atât de nebunește încât nu reușise să apese pe clapele corecte — trebuise să revină de câteva ori. Slavă Domnului că exista acel curs vechi conceput de I.B.M. pentru dactilografieri corectă. Scrisese SFÂRȘIT dedesubt și apoi începuse să țopăie prin cameră — tot aceeași cameră din hotelul Boulderado — și să strige: *În sfârșit liber! În sfârșit liber! Dumnezeule Mare, sunt în sfârșit liber! Căteaua aia proastă a mierlit-o!*

Noul roman era intitulat *Mașini de Lux*, și nu izbucnise în râs când îl terminase. Doar a rămas acolo pentru câteva clipe, în fața mașinii de scris, gândind că *s-ar putea ca acum să fi câștigat concursul American Book Award de anul viitor, prietene*. Și apoi ridicase...

— ...o mică zgârietură la tâmpla dreaptă, dar nu prea importantă. Erau picioarele tale... Am putut să văd imediat, chiar în lumina aceea care începuse să scadă, că picioarele tale nu erau...

... telefonul și chemase Room Service-ul, comandând o sticlă de Dom Perignon. Își aminti cum o așteptase, plimbându-se prin camera unde, începând din anul 1974, își terminase toate cărțile; își aminti că i-a dat chelnerului un bacșiș de cincizeci de dolari și că l-a întrebat dacă a auzit vreo prognoză meteo. Își aminti cum chelnerul, bine dispus, îmbujorat, zâmbitor, îi spusese că era de așteptat ca furtuna care se îndrepta în direcția lor să se abată spre sud, spre New Mexico; își aminti răcoarea sticlei, sunetul discret pe care-l făcuse dopul când îl scosese; își aminti gustul sec, astringent, acidulat al primului pahar și faptul că și-a deschis geanta de voiaj și s-a uitat la biletul de avion pentru New York; își aminti brusc cum, cedând unui impuls, momentan, s-a decis...

— ... că ar fi bine să te duc acasă imediat! A fost o adevărată luptă să te car până la jeep, dar sunt o femeie zdravănă — după cum probabil c-ai

observat — și aveam niște pături în spatele mașinii. Te-am băgat înăuntru și te-am înfășurat în ele, și chiar și atunci, în lumina slabă și cu tot ce era în jur, m-am gândit că ai o figură *cunoscută*. M-am gândit că poate...

... să scoată Camaro-ul vechi din garaj și să pornească spre vest în loc să ia avionul. Oricum, ce dracu-l aștepta la New York? Casa din oraș, goală, părăsită, neprimitoare, probabil prădată de hoți. *Îmi bag picioarele!* își spusese, în timp ce băuse alt pahar de șampanie. *Du-te spre vest, tinere, du-te spre vest!* Ideea fusese îndeajuns de nebunească, încât să aibă sens. Să nu ia nimic, decât un schimb de haine și...

— ... geanta pe care am găsit-o. Am pus-o și pe ea înăuntru, dar n-am mai observat nimic altceva, și eram foarte speriată că mi-ai putea muri în brațe sau că s-ar putea întâmpla altceva, așa că am pornit-o pe Bătrâna Bessie și ți-am luat...

... manuscrisul romanului *Mașini de Lux* și s-o pornească pe șosea spre Vegas sau Reno, sau poate chiar spre City of the Angels. Își aminti că ideea i se păruse și puțin prostescă la început — o escapadă pe care puștiul de douăzeci și patru de ani, care fusese el când își vânduse primul roman, ar fi putut s-o facă, dar care nu se mai potrivea cu un om care depășise cu doi ani a patruzecia aniversare. După încă alte pahare de șampanie, ideea nu mai părea deloc prostescă. Ba, de fapt, părea aproape nobilă. Un fel de Marea Odisee spre Undeva, un mod de a se refamiliariza cu realitatea după lumea imaginară care fusese romanul. Deci plecase...

— ... stins ca o lumină! Eram sigură că o să mori... Vreau să spun, eram *convinsă!* Deci ți-am scos portofelul din buzunarul de la spate, m-am uitat la permisul de conducere, am văzut numele, *Paul Sheldon*, și m-am gândit: "Oh, trebuie să fie o coincidență", dar și poza de pe permis semăna cu tine și apoi m-am speriat atât de tare încât era să leșin. După un timp am început să mă gândesc că, poate, *fotografia* este tot o simplă coincidență — pozele astea din permisele de conducere chiar că nu arată ca nimeni — însă apoi am găsit legitimația de membru al Asociației Scriitorilor și încă una de la PEN, și am știut că ești...

... În bucluc, când a început să ningă, dar cu mult înainte de asta se oprise la barul hotelului Boulderado și îi dăduse lui George un bacșiș de douăzeci de dolari ca să-i mai dea încă o sticlă de Dom, pe care o băuse în timp ce urca șoseaua 1-70 în Rokies sub un cer de culoare gri-metalizat și, undeva la estul Tunelului Eisenhower, se abătuse de la șoseaua de centură pentru că drumurile erau goale și uscate, furtuna o cotea spre sud, ce dracu', și pentru că tunelul ăla nenorocit nu-i plăcea deloc. Își pusese în casetofon o bandă veche cu Bo Diddley și n-a dat deloc drumul la radio până când Camaro-ul a început să derapeze serios și el a început să-și dea seama că asta nu era o aversă banală, specifică zonelor de munte, ci una serioasă. Poate că furtuna nu virase spre sud, la urma urmelor; poate că furtuna venea direct spre el și el intrase într-un mare bucluc,

(așa cum ești acum la ananghie)

dar fusese îndeajuns de beat încât să creadă că poate s-o străbată cu mașina. Deci, în loc să se oprească la Cana și să se intereseze de un adăpost,

mersese înainte. Își amintea după-amiaza topindu-se într-o lumină fadă, gri, ca și cum ai fi privit prin lentile cromate. Își amintea cum efectul șampaniei începuse să treacă. Își mai amintea cum se aplecase ca să-și ia țigările din compartimentul de la bord, și atunci a fost momentul când a început ultimul derapaj, pe care a încercat să-l oprească, dar în zadar; își mai amintea o lovitură grea, înfundată, și apoi lumea s-a întors cu susul în jos. El a...

— ... *urlat!* Și, când te-am auzit urlând, am știut că vei trăi. Muribunzii rareori strigă. Nu au atâta energie. Eu știu. M-am decis să te *fac* să trăiești. Deci am luat niște calmante contra durerii și te-am obligat să le înghiți. Apoi ai adormit. Când te-ai trezit și ai început iar să urli, ți-am mai dat. Pentru o vreme ai avut febră, dar am înfrânt-o și pe ea. Ți-am dat Keflex. O dată, sau de două ori, ai fost foarte aproape, dar acum totul a trecut, îți promit. Se ridică în picioare. Și acum e timpul să te odihnești, Paul. Trebuie să-ți recapeți puterile.

— Mă dor picioarele.

— Da, sunt sigură că te dor. Peste o oră poți să iei niște medicamente.

— Acum. Te rog.

Îi era rușine că trebuia să cerșească, dar nu se putea stăpâni. Reflexul era la maximum acum și pilonii dărâmați stăteau goi, chinuitor de reali, lucruri pe care nu le putea ocoli, dar nici rezolva.

— Peste o oră.

Se îndreptă spre ușă, cu lingura și farfuria de supă într-o mână.

— Așteaptă!

Se întoarse uitându-se la el cu o privire neîndurătoare și în același timp tandră. Lui nu-i plăcu expresia. Nu îi plăcu chiar *deloc*.

— Sunt două săptămâni de când m-ai adus aici?

Ea arăta iarăși nehotărâtă și iritată. El va învăța cu timpul că ea nu avea o bună percepție a timpului.

— Cam așa ceva.

— Am fost inconștient?

— Aproape tot timpul.

— Ce am mâncat?

Îl studie, cântărindu-l.

— I.V., răspunse ea lapidar.

— I.V.? spuse el, și ea interpretează greșit stupefacția lui, luând-o drept ignoranță.

— Te-am hrănit intravenos, zise ea. Prin tuburi. De la asta provin semnele alea de pe brațele tale.

Îl privi cu niște ochi care deveniseră brusc categorici și cântăritori.

— Îmi datorezi viața, Paul. Sper să-ți amintești asta. Sper să-ți întipărești bine în minte chestia asta.

Apoi plecă.

Ora aceea trecu. Până la urmă trecu.

A stat în pat, transpirând și tremurând în același timp. Din cealaltă cameră s-au auzit mai întâi sunetele programului "Hawkeye și Buzele Fierbinți" și apoi disc-jockey-ul de la WKRP, postul acela sălbatic și nebun din Cincinnati. Vocea unui speaker a proslăvit cuțitele Ginsu, a comunicat un număr de telefon, 800, și i-a informat pe telespectatorii din Colorado care pur și simplu nu mai puteau după un set de cuțite Ginsu că Operatorii Sunt Pe Recepție.

La fel era și Paul Sheldon. În Așteptare.

Când ceasul din cealaltă camera a bătut ora opt, ea a apărut prompt, cu două pilule și un pahar de apă.

S-a ridicat nerăbdător pe coate în timp ce ea se apropia de pat.

— *În sfârșit*, acum două zile, am găsit noua ta carte — îi spuse ea. — Gheața zornăia în pahar. Era un sunet chinuitor. — *Copilul lui Misery*. E superbă... E la fel de bună ca celelalte. Mai bună! Cea mai bună!

— Mulțumesc — reuși el să îngaima. Își simțea transpirația uscându-i-se pe frunte. Te rog... picioarele mele... foarte dureroase...

— *Știam* eu că o să se mărite cu Ian — spuse ea zâmbind visătoare — și cred că Geoffrey și Ian vor redeveni prieteni până la urmă. Așa e? — Dar imediat adăugă: Nu, nu-mi spune. Vreau să aflu singură. O citesc încet, ca să dureze. Totdeauna mi s-a părut că trece atât de mult timp până apare următoarea!

Durerea îi pulsa în picioare și în spațiul dintre picioare parcă avea un inel de oțel care-l strângea. Se pipăise acolo și credea că pelvisul este intact, dar îl simțise răsucit și nefiresc. Mai jos de genunchi se părea însă că *nimic* nu mai este intact. Nu voia să se uite acolo. Vedea formele răsucite, pline de umflături care se profilau dedesubtul așternuturilor și asta era destul.

— Te rog! Doamnă Wilkes! Durerea...

— Spune-mi Annie. Așa-mi zic toți prietenii.

Îi întinse paharul. Era rece și aburit. Reținu însă capsulele. Pilulele din mâna ei erau marea. Ea era Luna și aducea fluxul care va acoperi pilonii. Le apropie de gura lui pe care el imediat o deschise larg... și apoi le îndepărtă.

— Mi-am îngăduit să mă uit în mica ta sacoșă. Nu te superi, nu-i așa?

— Nu. Nu, bineînțeles că nu. Medicamentele...

Picăturile de sudoare de pe fruntea lui deveneau când reci, când fierbinți. Avea oare de gând să urle? Se gândi că probabil da.

— Am văzut că acolo este un manuscris, spuse ea. — Ținea pilulele în mâna dreaptă pe care, acum, o înclină încet. Capsulele căzură în mâna stângă. Ochii lui le urmăreau. — Se intitulează *Mașini de Lux*. Nu e un roman din seria *Misery*, știu asta. — Îl privi puțin dezaprobator — dar, ca și înainte, dezaprobarea era amestecată cu dragoste. Era o privire *maternă*. — În secolul nouăsprezece nu existau automobile! — Se hlizi când făcu această mică glumă. — Mi-am permis, de asemenea, să arunc o privire prin el... Nu te superi, nu-i așa?

— Te rog, gemu el. Nu, dar te rog...

Mâna ei stângă se înclină. Capsulele se rostogoliră, ezitară și apoi căzură înapoi în mâna dreaptă, cu un mic zornăit.

— Și dacă l-aș citi? Nu te-ar deranja dacă l-aș citi?

— Nu.

Oasele lui erau sfărâmate, picioarele parcă pline de cioburi de sticlă în descompunere. Schiță ceva ce spera să fie un zâmbet.

— Nu, bineînțeles că nu.

— Pentru că niciodată nu mi-aș permite să fac așa ceva fără îngăduința ta, spuse ea cu toată convingerea. Te respect prea mult. De fapt, Paul, te iubesc.

Se îmbujoră brusc și alarmant. Una dintre capsule căzu din mâna ei pe pătură. Paul se repezi s-o apuce dar ea fu mai agilă. El gemu, dar ea nu-l observă; după ce înșfăcase capsula, devenise iarăși visătoare, uitându-se spre fereastră.

— *Mintea* ta, spuse ea. *Creativitatea* ta. La asta mă refeream.

De disperare, și pentru că era singurul lucru la care se putuse gândi, el îi răspunse:

— Știu. Tu ești cea mai înfocată admiratoare a mea.

De data aceasta ea nu numai că se încălzi. Se *aprinse*.

— Asta e! strigă ea. *Exact* asta e! Și nu te-ai supăra dac-aș citi-o în spiritul ăsta. Spiritul... iubirii de admirator? Chiar dacă celelalte cărți nu-mi plac la fel de mult cum îmi plac peripețiile lui Misery?

— Nu, răspunse el și închise ochii. *Nu, fă din paginile manuscrisului plării de hârtie, dacă asta vrei, dar... te rog ... mor aici...*

— Ești *bun* — spuse ea duios. *Știam* eu că așa trebuie să fiu. Doar citindu-ți cărțile, știam cum trebuie să fii. Un bărbat care se poate gândi la Misery Chastain, prima dată să se gândească la ea și apoi să-i *dea viață*. Nu putea fi altfel.

Pe neașteptate, degetele ei se aflau în gura lui, șocant de familiare, murdar de bine venite. Supse capsulele dintre ele și le înghiți chiar înainte de a-și duce paharul cu apă la gură.

— Exact ca un copil, spuse ea, dar el n-o putea vedea, fiindcă ochii îi erau încă închiși și acum simțea înțepătura lacrimilor. Dar *bun*. Sunt atât de multe lucruri despre care aș vrea să te întreb... atât de multe pe care aș vrea să le știu.

Arcurile pocniră când ea se ridică de pe pat.

— O să fii foarte fericit aici, spuse ea și, deși inima i se strânse de groază pentru o clipă, Paul încă nu-și deschisese ochii.

8

Alunecă. Fluxul veni și el alunecă. În cealaltă cameră, televizorul funcționează pentru o vreme și apoi fu oprit. Câteodată pendula bătea și el încercă să numere bătăile, dar tot timpul pierdea șirul.

I.V. Prin tuburi! De la asta sunt semnele alea de pe brațele tale.

Se ridică într-un cot, pipăi căutând lampa și, când în cele din urmă o găsi, o aprinse. Se uita la brațele sale și la încheietură, văzu vânătăile suprapuse, în nuanțe estompate de roșu și ocru, fiecare având în mijloc o gaură plină cu sânge închegat, negru.

Se lăsă la loc pe spate, privind tavanul, ascultând vântul. Se afla aproape de vârful munților Great Divide, în toiul iernii, era împreună cu o femeie bolnavă mintal, o femeie care-l hrănise intravenos cât timp fusese inconștient, o femeie care, pare-se, avea o rezervă de narcotice, o femeie care nu anunțase pe nimeni că el se află acolo.

Aceste fapte erau importante, dar începu să realizeze că altceva era mai important: marea începuse iarăși să se retragă. Începu să aștepte sunetul ceasului ei deșteptător, dintr-o cameră de la etaj. Nu va porni să sune pentru încă mult timp, dar venise momentul ca el să înceapă să aștepte să vină timpul.

Era nebună, dar el avea nevoie de ea.

Oh, sunt la mare ananghie, gândi el și privi în gol tavanul în timp ce pe frunte începeau din nou să se adune broboanele de sudoare.

9

Dimineața următoare, i-a adus iarăși supă și i-a spus că a citit patruzeci de pagini din ceea ce ea numea "cartea-manuscris". I-a spus că nu i se pare a fi la fel de bună ca celelalte cărți ale lui.

— Este greu de urmărit. Tot sare înainte și înapoi în timp.

— Tehnică, spuse el. — Se găsea în faza dintre durere și acalmie, deci era în stare să se gândească mai bine la ce spunea ea. — Tehnică, asta-i tot. Despre asta e vorba. Subiectul... subiectul dictează forma.

Presupunea că, în mod vag, asemenea trucuri ale breslei sale ar putea s-o intereseze, chiar s-o fascineze, Dumnezeu știe, tot așa cum îi fascinaseră pe ascultătorii seminariilor scriitorilor unde, cu niște ani buni în urmă, ținuse din când în când prelegeri.

— Vezi tu, mintea băiatului e foarte confuză și deci...

— Da! E *foarte* zăpăcită și asta-i face mai puțin interesant. Nu *ne*interesant — sunt sigură că tu nu poți crea un personaj *ne*interesant — dar *mai puțin* interesant. Și acele blasfemii! Fiecare al doilea cuvânt e o înjurătură! Nu are...

Căzu pe gânduri, hrănindu-l în mod mecanic cu supă, ștergându-i gura atunci când se scurgea o picătură de supă, aproape fără să se uite, așa cum o dactilografă experimentată se uită rareori la clape; deci el ajunsese la concluzia, fără să facă vreun efort, că ea fusese soră medicală. Nu o doctoriță, o nu!; doctorii nu ar fi știut când dai pe de lături sau nu ar fi fost în stare să prezică cu atâta exactitate pe unde se va prelinge picătura.

Dacă meteorologul care studia furtuna aceea ar fi fost numai pe

jumătate atât de bun în meseria lui cum e Annie Wilkes în a ei, nu m-aș mai afla în încurcătura asta nenorocită, gândi el cu amărăciune.

— Nu are *noblețe*! strigă ea brusc, sărind, aproape împrăștiind supă de vacă cu orz pe fața lui albă.

— Da, răspunse el răbdător, înțeleg la ce te referi, Annie. E adevărat că Tony Bonasaro nu are noblețe. Vezi tu, este un puști din mahala, care încearcă să scape dintr-un mediu rău și cuvintele acelea... toată lumea folosește aceste cuvinte în...

— *Nu-i* adevărat! spuse ea, aruncându-i o privire amenințătoare. Ce crezi tu că fac eu când mă duc în oraș la magazinul alimentară? Ce crezi tu că *spun* eu? "Acum Tony, dă-mi o pungă din porcăria aia de hrană pentru porci, o pungă din nesuferitul ăla de porumb pentru vaci și ceva medicamente căcăcioase pentru urechi?" Și ce crezi că-mi răspunde el? "La dracu", că bine zici, Annie, vin acum cu porcăriile tale?"

Îl privi, fața ei arătând ea un cer care în orice moment ar putea da naștere la tornade. El se trase înapoi, speriat. Farfuria, cu supă se clătina în mâinile ei. Una, apoi două picături mari, căzură pe o plapumă.

— Și apoi o iau în jos pe stradă, spre bancă, și îi spun domnului Bollinger: "Uite aici un nenorocit de cec și ai face bine să-mi dai cincizeci de dolari împruțiți, cât mai repede că te ia naiba!" Crezi tu că atunci când m-au pus în boxa martorilor, acolo sus în Den...

Un șuvoi de supă, de culoare pământie, căzu pe plapumă. Ea se uită la pată, apoi la el, și fața i se schimonosi.

— Na! Uite ce-am făcut din cauza ta!

— Îmi pare rău.

— *Bineînțeles! Îți! Pare! Rău!* țipă ea și aruncă farfuria într-un colț al camerei, unde aceasta se sparse. Supa împrășcă pereții. Lui Paul i se tăie respirația.

Atunci ea se întoarse. Stătu acolo nemișcată aproape treizeci de secunde. În tot acest timp inima lui Paul Sheldon parcă nu a bătut deloc.

Apoi se ridică foarte lent și, brusc, începu să chicotească.

— Am un *temperament*! exclamă ea.

— Îmi pare rău, reuși el să răspundă, simțindu-și gâtul foarte uscat.

— *Ar trebui* să-ți pară.

Fața ei deveni iarăși fără viață și ea începu să privească iritată peretele. El crezu că o să cadă din nou în starea aceea de detașare față de tot ce-o înconjoară, dar, în loc să facă asta, scoase un suspin și își ridică masa ei enormă de pe pat.

— Nu ai avut nevoie să folosești asemenea cuvinte în romanele din seria *Misery*, deoarece ei nu foloseau deloc pe vremea aceea asemenea cuvinte. Nu erau nici măcar inventate. Timpuri animalice cer cuvinte animalice, bănuiesc, dar acelea erau timpuri *mai bune*. Ar trebui să te rezumi la aventurile lui *Misery*, Paul. Spun asta cu sinceritate. În calitate de cel mai înfocat admirator al tău.

Se duse la ușă și se uită înapoi spre el.

— O să pun cartea manuscris înapoi în geantă și o să termin *Copilul lui*

Misery. S-ar putea, mai târziu, când am terminat-o pe asta, să mă întorc și la cealaltă.

— Nu face asta dacă te scoate din sărite, spuse el. — Încercă să zâmbească. — Prefer să nu fii furioasă. Într-un fel, depind de tine, știi tu...

Ea nu i-a întors zâmbetul.

— Da, zise ea. Așa e. Depinzi de mine, nu-i așa, Paul?

Plecă.

10

Mareea se retrase. Pilonii se întoarseră. Începu să aștepte bătaia pendulei. Două băți. Bățile veniseră. Stătea sprijinit pe perne, privind ușa. Ea intră înăuntru. Peste puloverul tricotat și una dintre fuste, purta un șorț. Într-una din mâini avea o găleată.

— Bănuiesc că-ți dorești medicația ta cockadoodie? spuse ea.

— Da, te rog.

Încercă să-i zâmbească lingușitor și simți iarăși acea rușine -se simțea grotesc, un străin față de sine însuși.

— Le am — spuse ea — dar mai întâi trebuie să curăț mizeria din colț. Mizeria pe care ai făcut-o *tu*. O să trebuiască să aștepti până termin.

Rămase întins în pat, cu picioarele lui care conturau forme ca niște crengi rupte sub plapumă și cu transpirația rece curgându-i pe față ca niște pârlăiașe lente; o privi traversând camera spre colț, punând găleata jos, apoi ridicând cioburile farfuriei și ducându-le afară, întorcându-se înapoi și îngenunchind lângă găleată, pescuind în ea și scoțând o cârpă plină de clăbuci, storcând-o și începând să spele supa uscată de pe pereți. Rămase așa, privind-o, și până la urmă începu să tremure, iar tremuratul accentuă durerea, dar nu se putea stăpâni. O singură dată ea se întoarse, îl văzu tremurând și udând așternuturile cu sudoare și binevoi să-i arunce un zâmbet atât de ironic și de înțelegător încât el, ar fi ucis-o pe loc dacă ar fi putut.

— S-a uscat, spuse ea întorcându-și înapoi fața spre colț. Mă tem că treaba asta o să mai dureze un timp, Paul.

Freca. Încet, încet, pata dispăru de pe tapet dar ea continuă, înmuind cârpa, storcând-o, frecând și apoi repetând întregul proces. Nu îi putea vedea fața, dar îl chinuia ideea — *certitudinea* — că ea căzuse în transă și că s-ar putea să continue să frece peretele încă multe ore de aici înainte.

Până la urmă — chiar înainte ca pendula să bată o dată, marcând ora două și jumătate — se ridică și lăsă cârpa să cadă în apă. Ieși din cameră cu găleata, fără să spună nici un cuvânt. El auzea scârțâitul parchetului sub pașii ei grei, ascultând cum ea deșerta apa din găleată — și, incredibil, sunetul apei de la robinet când o reumplea. Începu să plângă în tăcere. Niciodată refluxul nu fusese atât de lung; nu putea să vadă nimic altceva decât micile dune de noroi care se uscau și pilonii aceia ruși care își aruncau

umbrele veșnic imperfecte.

Ea se întoarse și stătu pentru un moment în cadrul ușii observând fața lui udă, cu același amestec de asprime și dragoste maternă. Apoi ochii ei alunecară spre colț, unde nu mai rămăsese nici un semn de la supă împărățită.

— Acum trebuie să limpezesc — spuse ea — că altfel, săpunul o să lase o pată cenușie. Trebuie să fac totul; trebuie să fac totul bine. Faptul că locuiesc singură, așa cum este cazul meu, nu-i nici un fel de scuză pentru o treabă făcută de mântuială. Paul, mama mea avea un motto și eu mă călăuzesc după el în viață. "O dată murdar, veșnic murdar", obișnuia ea să spună.

— Te rog, gemu el. Te rog, durerea, mor.

— Nu. Nu mori.

— O să urlu, spuse el începând să plângă mai tare. — Dar plânsul sporea durerea. Îi făcea picioarele să-l doară și mai tare și-i rănea inima. — Nu o să mă pot abține.

— Atunci urlă. Dar amintește-ți că *tu* ai făcut mizeria aia. Nu eu. Nu este vina nimănui, doar a ta.

Reuși cumva să se abțină, să nu urle. O privi cum înmuia cârpa, o storcea, limpezea, înmuia și storcea și limpezea. În cele din urmă, chiar când pendula (din ceea ce presupunea el că este sufrageria) începu să bată ora trei, ea se ridică și apucă găleata.

Acum o să iasă din cameră. O să iasă și o s-o aud cum varsă apa de limpezit în chiuvetă și poate că nu o să se întoarcă decât peste câteva ore, pentru că, probabil, încă nu a terminat cu pedepsirea mea.

Dar, în loc să plece, ea se apropie de pat și caută în buzunarul șorțului. Scoase niște capsule, nu două, ci trei.

— Uite, spuse ea tandru.

El le înhăță și le băgă în gură, iar când privi în sus, o văzu ridicând spre el găleata galbenă de plastic. Îi umplea câmpul vizual ca o lună căzătoare. Apa zoioasă sări peste margine, pe plapumă.

— Înghite-le cu asta, spuse ea.

Vocea ei era încă tandră.

O privi fix și fața lui era toată numai ochi.

— Fă așa cum îți spun, zise ea. Știu că le poți înghiți fără apă, dar te rog, crede-mă, te pot face să le dai înapoi afară. La urma urmei e doar apă folosită la limpezit. N-o să-ți facă rău.

Se aplecă peste el ca un monolit, cu găleata ușor înclinată. Vedea cârpa rotindu-se lent în adâncimile întunecoase ale găleții, ca o ființă înecată; la suprafață putea vedea o peliculă subțire de săpun. O parte a lui gemu, dar nimic din el nu ezită. Bău repede, înghițind pilulele cu apă și gustul din gura lui era ca acela pe care-l simțise când mama lui îl pusese să-și spele dinții cu săpun.

Burta i se contractă și scoase un sunet profund.

— Nu te-aș sfătui să le dai afară, Paul. Nu-ți mai dau altele până la ora nouă.

Se uită la el cu o privire lipsită de viață, goală și apoi fața ei se luminează și

zâmbi.

— N-o sa mă mai faci să mă înfurii iarăși, nu-i așa?

— Nu, șopti el.

Să supere luna care aducea fluxul? Ce idee! Ce idee *proastă!*

— Te iubesc, zise ea și-l sărută pe obraz.

Plecă, fără să privească înapoi, ducând găleata așa cum o țărancă robustă ar căra un ciubăr cu lapte; puțin depărtată de corp, astfel încât să nu irosească nici o picătură.

Se lăsă pe spate, simțind în gură și pe gât gustul de nisip și tencuială. Gust de săpun.

Nu o să vomit... să nu vomit... să nu vomit!

Până la urmă, presiunea exercitată de acest gând, începu să scadă și realizează că foarte curând va adormi. Ținuse totul în el destul de mult pentru ca medicamentele să înceapă să lucreze. Câștigase.

De această dată.

11

Visă că era ciugulit de o pasăre. Nu era un vis frumos. Se auzi un bang și el gândi: *Da, bine, în ordine! Împușc-o! Împușcă pasărea nenorocită!*

Apoi se trezi, știind că era doar Annie Wilkes care închidea ușa din spatele casei. Ieșise afară să-și îndeplinească treburile. Auzi scârțâitul pașilor ei pe zăpadă. Trecu pe lângă fereastra camerei lui purtând o canadiană cu gluga ridicată. Respirația îi ieșea din gură ca un abur învolburat și apoi i se spârgea de față. Nu se uită la el, concentrată asupra treburilor pe care le avea de făcut în grajd, presupuse el. Să hrănească animalele, să curețe cotețele, probabil să facă câteva fermece — o credea capabilă de așa ceva. Cerul era roșu-vinețiu — apusul soarelui. Cinci și jumătate, poate șase!

Mareea era încă în starea de flux și ar fi putut să adoarmă din nou — *voia* să adoarmă — dar trebuie să se gândească serios la situația asta bizară, cât timp mai era încă capabil de ceva ce ar semăna cu o gândire rațională.

Cel mai grav lucru, descoperea el, era că nu voia să se gândească la asta nici atunci când putea, chiar atunci când știa că nu poate să pună capăt acestei stări de fapt fără să o analizeze. Minte lui încerca să o îndepărteze, ca un copil care încearcă să-și înlăture din față farfuria cu mâncare, chiar dacă i s-a spus că nu se poate scula de la masă până nu mănâncă tot.

Nu voia să se gândească la asta. Îi ajungea că trăiește această situație și era oricum îndeajuns de greu. Nu voia să o analizeze pentru că ori de câte ori făcea asta interveneau imagini neplăcute — felul cum ea cădea parcă în transă, modul cum ea îl făcea să se gândească la idoli și stânci iar acum, felul în care găleata de plastic galbenă se apropiase iute de fața lui, ca o lună care se prăbușește. Gândind la *acele* lucruri nu îi va schimba situația; era de fapt ceva mult mai rău decât să nu se gândească deloc. Dar odată ce-și orientă mintea către Annie Wilkes și situația lui în casa ei, acestea erau

imaginile care-i veneau, izgonindu-le pe toate celelalte. Inima începea să-i bată mult prea repede, mai mult de frică, dar și de rușine. Se văzu punându-și buzele pe marginea găleții galbene, văzu apa zoioasă cu pelicula ei subțire de săpun și cu cârpa plutind în ea; văzuse aceste lucruri dar, oricum, băuse fără nici o ezitare. N-o să povestească asta niciodată, nimănui, și presupunea că va încerca să se mintă și pe sine în legătură cu acest fapt, dar că nu va fi niciodată în stare s-o facă.

Totuși, jalnic sau nu (și el era), încă dorea să trăiască.

Gândește-te la asta, fir-ai al dracului! Isuse Hristoase, ești deja atât de îndobitocit, încât nici nu mai poți să încerci.

Nu chiar — dar *aproape*.

Apoi, îi trecu prin minte un gând ciudat, indignat: *Nu îi place noua carte pentru că-i prea proastă ca să-nțeleagă despre ce-i vorba în ea.*

Gândul nu era numai ciudat; în împrejurările date, ce simțea ea despre *Mașini de Lux* era total irelevant. Dar gândindu-se la lucrurile pe care ea le spusese, era cel puțin o pistă nouă și era mai bine să fie supărat pe ea decât să fie speriat de ea.

Prea proastă? Nu. Prea rigidă. Nu doar nedispusă la schimbare, ci de-a dreptul ostilă ideii de schimbare!

Da. Și în timp ce ea s-ar putea să fie nebună, prin ce se deosebea ea oare, în evaluarea scrierilor lui, față de cele câteva sute de mii de oameni din toată țara — nouăzeci la sută femei — care de-abia așteptau fiecare nou episod de cinci sute de pagini din viața tumultuoasă a copilului orfan care crescuse și reușise să se mărite cu un *pair* al regatului? Nu, chiar deloc. Ei voiau Misery, Misery, Misery. De fiecare dată când făcuse o pauză de un an sau doi ca să scrie unul dintre celelalte romane — ceea ce credea el a fi munca lui "serioasă", la început cu certitudine, apoi cu speranță și în final cu un fel de disperare feroce — primise o mulțime de scrisori de protest de la aceste femei, multe dintre ele semnând "cel mai important fan al tău". Tonul acestor scrisori varia de la consternare (asta-i rănea cumva cel mai tare) la reproș, până la mânie fățișă, dar mesajul era întotdeauna același: *Nu era ceea ce m-am așteptat, nu era ceea ce voiam. Te rog, întoarce-te la Misery. Vreau să știu ce face Misery!* Ar fi putut să scrie o versiune modernă a romanelor: *Sub Vulcan, Tess D'Urberville, Zgomotul și Furia*; nu ar fi contat. Ele tot Misery ar fi dorit, Misery, Misery.

E greu de urmărit... nu e interesant... și blasfemiile!

Mânia i se dezlănțui iarăși. Mânie față de imbecilitatea ei obstinată, mânia că ea a putut de fapt să-l răpească — să-l țină prizonier aici, să-l forțeze să aleagă între a bea zoaiele dintr-o găleată sau să sufere durerea provocată de picioarele sale zdrobite — și pe deasupra să mai aibă și tupeul să-i *critice* cel mai bun lucru pe care-l scrisese vreodată.

— Să te ia naiba, pe tine și înjurăturile care te-au făcut să te dezlănțui, spuse el și dintr-o dată se simți iarăși mai bine, se simți din nou el însuși, chiar dacă știa că răzvrătirea sa este meschină, jalnică și fără sens — ea era în grajd de unde nu-l putea auzi, iar fluxul era încă destul de sus deasupra pilonilor rupți. Totuși...

Și-o aminti intrând în cameră, ținând capsulele, cerând permisiunea să citească manuscrisul romanului *Mașini de Lux*. Simți un val de rușine și umilință care-i încălzea obrazii, dar acum aceste sentimente erau însoțite și de furie *adevărată*: aceasta izbucnise de la o scânteie provenită dintr-o mică flacără, aproape îngropată. Nu arătase *niciodată*, nimănui, un manuscris înainte de-al corecta cu mâna lui și a-l rebate la mașină. *Niciodată*. Nici măcar lui Bryce, agentul său. *Niciodată*. Ei, poftim! El nici măcar...

Pentru un moment gândurile sale se spulberară. Auzea acum sunetul slab făcut de o vacă care rumega.

Ei, poftim! Nici nu făcea o *copie* până când era gata a doua formă.

Manuscrisul cărții *Mașini de Lux* care se afla acum în posesia Anniei Wilkes era, de fapt, singurul exemplar existent în întreaga lume. Până și notițele și le arsese.

Doi ani de muncă asiduă; ei nu-i plăcea și ea era nebună.

Misery era ceea ce-i plăcea *ei*; Misery era *cea* pe care ea o plăcea, nu un oarecare derbedeu, hoț de mașini cu vocabular spurcat, din Harlemlu spaniol.

Își aminti că se gândise: *Fă pălării de hârtie din paginile manuscrisului, dacă asta aste ce vrei tu, dar... te rog...*

Furia și umilința ieșiră din nou la suprafață trezind, ca răspuns, prima zvâcnire slabă de durere în picioarele lui. Da. Munca, mândria pentru munca ta, valoarea muncii în sine... toate aceste lucruri se estompează devenind umbrele unei lămpi magice, adică ceea ce erau de fapt atunci când durerea devenea destul de intensă. Că ea îi putuse face așa ceva — că ea *putea* să facă așa ceva, atunci când el își petrecuse aproape toată viața adultă gândind că "scriitor" este cea mai importantă identitate a sa — o făcea să pară de-a dreptul monstruoasă; ceva de care el *trebuia* să scape. Ea *era* într-adevăr un idol și dacă nu reușea să-l ucidă pe el, probabil că ea va putea ucide ceea ce era *în* el.

Acum auzea gâțatul lacom al porcului — ea a crezut că o să se simtă jignit, dar de fapt el găsea că Misery e un nume minunat pentru un porc. Își aminti cum ea îl imitase, felul cum buza i se încrețise în sus, spre nas, cum obrazii îi căzuseră, cum de fapt ea chiar *arătase*, pentru un moment, ca un porc: *Guiț! GUIȚȚ!*

Dinspre grajd, vocea ei:

— *Gu-iițț*. Porcu-șoor!

Se întinse pe spate, își puse brațul deasupra ochilor și încercă să-și mențină starea de furie, pentru că furia îl făcea să se simtă curajos. Un om curajos poate să gândească. Un laș, nu.

Aici era o femeie care fusese soră medicală — era sigur de asta. Mai era încă? Nu, fiindcă nu mergea la serviciu. De ce oare nu mai practica încă meseria ei? Asta părea evident. Nu toate rotițele ei funcționau normal; multe dintre ele se roteau haotic în cutie. Dacă iui i-a fost evident acest lucru, chiar și prin ceața durerii în care trăia, desigur că a fost evident și pentru colegii ei.

Iar el avea niște mici informații în plus pe baza cărora să judece *câte* dintre rotițe nu funcționau normal, nu-i așa? Îl târâse afară din automobilul

său avariat și, în loc să cheme poliția sau o ambulanță, l-a instalat în camera de oaspeți, i-a înfipt în brațe ace ca să-l hrănească intravenos și a băgat narcotice cu ghiotura în corpul lui. Destul încât să-l facă să cadă în ceea ce ea a numit "depresie respiratorie", cel puțin o dată. Nu a spus nimănui că el se află aici, și dacă nu a făcut-o până acum înseamnă că nici nu intenționează.

S-ar fi comportat oare în acest fel dacă cel pe care-l scosese din epava mașinii ar fi fost un ins oarecare, un Joe Blow din Kokomo? Nu. Nu, nu credea așa ceva. Îl păstrase *pe el* fiindcă era Paul Sheldon, și *ea*...

— Ea e cel mai important fan al meu — bodogăni Paul și își puse brațul peste ochi.

Stând în întuneric, începu să-și amintească un episod teribil: mama sa îl dusesse la Grădina Zoologică din Boston, și el se opri să privească o pasăre mare și impresionantă. Avea cele mai frumoase pene — roșii, purpurii și albastru regal — pe care le văzuse el vreodată... și cei mai triști ochi. O întrebase pe mama sa de unde provenea pasărea și când ea spusese *Africa*, el a înțeles că era condamnată să moară în colivia în care trăia, foarte departe de locul pe care Dumnezeu i-l hărăzise și începuse să plângă, iar mama sa i-a cumpărat un cornet de înghețată și, pentru un timp, se opri din plâns. Apoi (își reaminti) începuse din nou să plângă, iar mama i-a mai luat înghețată, spunându-i, în timp ce se întorceau cu troleibuzul înapoi în Lyon, că era copil smiorcăit și alintat.

Penajul ei. *Ochii ei.*

Pulsația din picioare începea să se intensifice.

Nu. Nu, nu.

Își presă mai tare peste ochi îndoitura brațului. Dinspre grajd, se auzeau bufnituri surde, sacadate. Era imposibil, bineînțeles, să-ți dai seama de la ce provin dar în imaginația lui

(MINTEA ta, CREATIVITATEA ta, asta-i tot la ce mă refeream)

o vedea împingând cu călcâiul cizmei snopii de fân afară din șură; îi putea vedea prăbușindu-se pe podeaua grajdului.

Africa. Păsărea aceea era din Africa. Din...

Apoi, tăind aceste gânduri ca un ascuțiș de cuțit, veni vocea ei agitată, aproape isterică: *Crezi tu că atunci când m-au pus în boxa martorilor, acolo sus în Den...*

Sus în boxa martorilor. Când m-au pus în boxa martorilor în Denver.

Juri să spui adevărul, tot adevărul și nimic altceva decât adevărul, așa să te ajute Dumnezeu?

("Nu știu de unde a moștenit acest talent")

Jur.

("ÎNTOOTDEAUNA scrie lucruri de felul ăsta")

Spune-ți numele.

("Nimeni din familia MEA nu avea o imaginație ca a lui")

Annie Wilkes.

("Atât de INTENSĂ")

Numele meu este Annie Wilkes.

Încercă s-o sugestioneze să spună mai multe; nu voia.

— Haide! murmură el cu brațul peste ochi — acesta era modul în care el gândea cel mai bine, modul în care-și *imagina* cel mai bine. Mamei sale îi plăcea să-i povestească doamnei Mulvaney, vecina lor, ce imaginație debordantă avea el; atât de activă, și cât de minunate erau povestioarele pe care el le scria neîncetat (desigur, cu excepția situațiilor când îl făcea copil smiorcăit și alintat).

— Haide, haide, haide.

Putea să vadă sala de judecată din Denver, pe Annie Wilkes în boxa martorilor, purtând nu jeanși, ci o rochie vișinie, demodată și o pălărie groaznică. Își imagina că sala este plină de spectatori și că judecătorul este chel și poartă ochelari. Sub mustața albă avea un semn din naștere. Mustăța îl acoperea aproape în întregime, dar nu de tot.

Annie Wilkes.

("La doar trei ani știa să citească! Poți să-ți imaginezi!")

Spiritul... dragostei de fan...

("Totdeauna scrie ceva, inventează ceva")

Acum trebuie să limpezesc.

("Africa. Pasărea vine din")

— *Continuă*, șopti el, dar nu putea merge mai departe. Grefierul o ruga să-și spună numele, iar ea repeta la nesfârșit că se numește Annie Wilkes, dar nu spunea nimic în plus; stătea acolo cu corpul ei masiv, compact și amenințător care disloca aerul și își tot spunea numele refuzând să zică altceva în plus.

Încă încercând să-și imagineze de ce ex-infirmiera care-l luase prizonier ar fi putut să fie odată în boxa martorilor în Denver, Paul adormi.

12

Se afla într-un salon de spital. Îl cuprinse o ușurare mare — atât de mare, încât aproape izbucni în plâns. Gât timp fusese adormit, se întâmplase ceva, venise cineva sau, poate, Annie se răzgândise sau i se făcuse milă de el. Nu conta. Adormise în casa unei femei-monstru și se trezise în spital.

Dar, cu siguranță, ei nu l-ar fi pus într-un salon lung ca acesta? Era tot atât de mare cât un hangar de avion! Șiruri identice de bărbați (cu același fel de sticle cu substanță nutritivă atârinate de stative identice pentru perfuzii, așezate lângă paturile lor) umpleau spațiul. Se ridică și văzu că bărbații erau, de asemenea, identici — toți erau *el*. Apoi, în depărtare, auzi pendula bătând și înțelese că bătea din spatele zidului somnului. Acesta era un vis. Tristețea înlocui ușurarea.

Ușa de la capătul îndepărtat al salonului se deschise și Annie Wilkes intră — doar că era îmbrăcată într-o rochie lungă cu șorț și pe cap purta o bonetă de dimineață; era îmbrăcată întocmai ca Misery Chastain în *Dragostea lui Misery*. Într-una din mâini ținea un coș de răchită. Peste conținutul coșului

era așezat un prosop. Ea dădu prosopul la o parte în timp ce el o privea. Își băgă mâna înăuntru și scoase un pumn de ceva, pe care îi aruncă înspre fața primului Paul Sheldon adormit. Era nisip, văzu el — aceasta era Annie Wilkes pretinzând că e Misery Chastain, pretinzând că este omul nisipurilor. *Femeia* nisipurilor.

Apoi văzu că fața primului Paul Sheldon se albise înspăimântător de îndată ce nisipul o lovise și frica îl zgudui din vis trezindu-se în dormitor, unde Annie Wilkes stătea aplecată deasupra lui. Ținea în mână ediția de buzunar a romanului *Copilul lui Misery*. Semnul de carte sugera că ea citise aproximativ trei sferturi din roman.

— Gemeai, spuse ea.

— Am visat urât.

— Despre ce era vorba?

Îi răspunse cu prima minciună care-i trecu prin cap:

— Africa.

13

Dimineața următoare ea veni târziu; fața ei avea culoarea scrumului. El moțăise dar se trezi imediat, ridicându-se brusc pe coate.

— Domnișoară Wilkes? Annie? Te simți b...

— Nu.

Hristoase, a făcut un infarct, gândi el și pentru o clipă se neliniști, dar această stare fu imediat înlocuită de bucurie. *Las-o să aibă unul! Unul mare!* Unul păcătos care să-i spargă pieptul! Ar fi mai mult decât fericit să se târască până la telefon, necontând cât de mult l-ar durea. S-ar fi târât spre telefon și peste cioburi de sticlă, dacă acesta ar fi fost prețul.

Și *era* un infarct... dar nu din cel adevărat.

Veni spre el, nu chiar bălăbănindu-se, ci legănându-se, așa cum ar merge un marinar când de-abia a coborât de pe vapor la capătul unei călătorii lungi.

— Ce — Încercă să se îndepărteze din fața ei, dar nu avea unde să fugă. Nu era decât tăblia de la capătul patului și în spatele ei, zidul.

— *Nu!* Ea ajunsese lângă pat, se izbi de el, se clătină și, pentru un moment, se păru că e pe cale să se prăbușească peste el. Apoi, stătu acolo nemișcată, uitându-se la el din interiorul feței ei albe ca hârtia, cu tendoanele gâtului proeminente și una dintre vene pulsând în centrul frunții. Palmele ei se deschiseră brusc, se încleștară în pumni solizi ca de piatră, apoi se deschiseră iarăși.

— Tu... tu... *tu pasăre mârșavă!*

— Ce — nu știi...

Dar, brusc, știi și întreaga lui jumătate de sus păru că se scofâlcește și apoi că dispare cu totul. Își amintise unde fusese semnul de carte noaptea trecută, la trei sferturi din roman. Îl terminase de citit. Ea știa acum tot ce era de știut. Știa că, până la urmă, nu Misery fusese cea stearpă; acela

fusese *Ian*. Stătuse ea, oare, în salonul-încă-nevăzut-de-el, cu gura deschisă și ochii holbați, în timp ce Misery realizase în sfârșit acest adevăr, se decisese și se duse pe furiș la Geoffrey? Se umpluseră ochii ei de lacrimi când a realizat că Misery și Geoffrey, departe de a avea o legătură amoroasă clandestină în spatele omului pe care amândoi îl iubeau, îi dădeau acestuia cel mai frumos cadou posibil — un copil pe care el îl va crede al lui? Și, oare, îi crescuse inima când Misery îi spusese lui Ian că este însărcinată și Ian o strânsese în brațe cu lacrimile curgându-i din ochi, murmurând: "Draga mea, o, draga mea!" de multe, multe ori?

Fu sigur, în cele câteva secunde că toate aceste lucruri se întâmplaseră. Dar, în loc să plângă cu durere adâncă, așa cum ar fi trebuit să facă atunci când Misery s-a stins dând naștere băiatului pe care, probabil, Ian și Geoffrey îl vor crește împreună, ea era furioasă ca dracu'.

— *Nu poate să fie moartă!* răcni la el Annie Wilkes. — Palmele ei se deschideau brusc și apoi se încleștau într-un ritm din ce în ce mai rapid. — *Misery Chastain NU POATE FI MOARTĂ!*

— Annie... Annie, te rog...

Pe masă era o carafă cu apă. Ea o apucă și o aruncă spre el. Apa rece îi împrășcă fața. Un cub de gheață ateriză lângă urechea lui stângă și alunecă în jos pe pernă în scobitura umărului. În mintea lui

("Atât de intensă ")

o văzu lovindu-l în față cu carafa, se văzu pe sine murind din cauza craniului fracturat și a unei masive hemoragii cerebrale, într-un șuvoi rece de apă cu gheață, în timp ce pe brațe pielea i se făcea de găină.

Ea voia să facă asta; nu exista nici o îndoială în această privință.

Chiar în ultimul moment, ea îi întoarse spatele și aruncă carafa spre ușă, unde se sparse ca farfuria cu supă zilele trecute.

Se uită înapoi spre el și își îndepărtă părul de pe față cu dosul palmei — două pete mici, tari, de roșu înfloriseră acum pe fondul alb.

— Pasăre mârșavă, gâfâi ea. Oh, tu păsăruică mârșavă, cum *ai putut?*

El vorbi rapid, cu insistență, cu ochii scăpărători ațintiți asupra chipului ei — era convins că, în acel moment, viața lui s-ar putea să depindă de ce va fi în stare să spună în următoarele douăzeci de secunde.

— Annie, în 1871 femeile mureau *frecvent* la naștere. Misery și-a dat viața pentru soțul ei, pentru cel mai bun prieten și pentru copilul ei. *Spiritul* lui Misery întotdeauna va...

— Eu nu vreau *spiritul* ei! țipă ea, arcuindu-și degetele ca niște gheare și agitându-le spre el ca și când ar fi vrut să-i scoată ochii. O vreau *pe ea!* Tu *ai omorât-o!* Tu *ai asasinat-o!*

Palmele ei se strânsură și le coborî ca pe niște pistoane, unul pe fiecare parte a capului lui. Se adânciră mult în pernă și el sări ca o păpușă de cârpă. Picioarele lui parcă luară foc și el urlă.

— *Nu am ucis-o eu!* țipă el.

Ea îngheță, privindu-l fix cu acea expresie îngustă, neagră -acea privire de *crevasă*.

— *Bineînțeles* că nu, spuse ea cu un sarcasm amar. Și dacă tu nu ai făcut-

o, Paul Sheldon, atunci cine?

— Nimeni — spuse el mult mai încet. Pur și simplu a murit.

În ultimă instanță, știa că ăsta era adevărul. Dacă Misery Chastain ar fi fost o persoană reală, știa că foarte simplu s-ar fi putut să fie chemat "să ajute poliția în desfășurarea anchetei", așa cum era eufemismul. La urma urmei, el avea un motiv — o urâse. Chiar de la a treia carte, o urâse. În urmă cu patru ani, de întâi Aprilie, tipărise în secret un mic pamflet pe care-l trimisese câtorva cunoscuți. Îl intitulase *Hobby-ul lui Misery*. În el, Misery petrecuse un vesel weekend la țară, făcând dragoste cu Growler, setterul irlandez al lui Ian.

Ar fi putut s-o ucidă... dar nu o făcuse. În final, în ciuda faptului că ajunsese s-o disprețuiască, moartea lui Misery fusese un fel de surpriză și pentru el. Rămăsese fidel lui însuși, și artei de a imita viața — chiar dacă de-abia perceptibil —, până la sfârșitul aventurilor răsuflăte ale lui Misery. Avusese o moarte, în mare parte, neașteptată. Giumbușlucurile lui voioase nu schimbaseră cu nimic acest fapt.

— Minți, șopti Annie. Am crezut că ești *bun*, dar *nu* ești bun. Ești doar o păsăruică mârșavă, bătrână și mincinoasă.

— S-a stins din viață, atâta tot. Așa se întâmplă câteodată. A fost ca și în viață, când cineva...

Ea răsturnă noptiera de lângă pat. Sertarul îngust căzu afară. Ceasul lui și mărunțișul de buzunar se împrăștiară. Nici măcar nu știuse că erau acolo. El se făcu mic, retrăgându-se din fața ei.

— Probabil tu crezi că eu m-am născut *ieri*, spuse ea. — Buzele i se retraseră dezvelindu-i dinții. — În meseria mea am văzut o mulțime de oameni murind — *sute*, dacă mă gândesc mai bine. Câteodată mor țipând și câteodată se duc în timpul somnului — efectiv se sting, așa cum ai spus tu, bineînțeles.

— *Dar personajele din povestiri NU se sting pur și simplu! Dumnezeu ne cheamă la el atunci când EL crede că ne-a venit timpul și un scriitor e Dumnezeu pentru eroii din poveste, el îi creează tot așa cum Dumnezeu ne-a făcut pe NOI și nimeni nu poate să ia legătura cu Dumnezeu ca să-l facă să se explice; în ordine, okay, dar, în ce o privește pe Misery, o să-ți spun un singur lucru, tu pasăre mârșavă, o să-ți spun că, pur și simplu, se întâmpla ca Dumnezeu să aibă două picioare rupte și se întâmplă ca Dumnezeu să fie în casa MEA mâncând hrana MEA... și...*

În acel moment intra în transă. Se ridică în picioare cu mâinile atârându-i fără vlagă, privind peretele pe care era atârnată o fotografie veche a Arcului de Triumf. Stătu nemișcată, iar Paul, întins în pat, cu pete rotunde pe pernă în dreptul urechilor sale, o privi. Auzea apa care fusese în carafă picurând pe podea și realizează că este în stare să comită o crimă. Aceasta fusese o întrebare la care se gândise din când în când, strict academic, bineînțeles, doar că situația se schimbase și acum îi știa răspunsul. Dacă ea n-ar fi aruncat carafa, ar fi spart-o el însuși de podea și ar fi încercat să-i înfigă în gât unul dintre cioburile de sticlă în timp ce ea stătea acolo la fel de inertă ca și un cuier de umbrele.

Se uita în jos la lucrurile care se împrăstiaseră din sertar, dar erau acolo doar niște monede, un stilou, un pieptene și ceasul lui. Nici un portofel. Mai important, nici un fel de stilet.

Ea începu încetul cu încetul să-și revină, iar furia, cel puțin, îi dispăruse. Se uită cu tristețe la el.

— Cred c-ar fi mai bine să plec acum. Nu cred că e bine, pentru un timp, să fiu în preajma ta. Nu cred că este... înțelept.

— Să pleci? Unde?

— Nu contează. Un loc pe care-l știu eu. Dacă stau aici, o să fac ceva nechibzuit. Am nevoie să stau și să mă gândesc. La revedere, Paul.

Traversă repede camera.

— O să te întorci să-mi dai medicamentele? întrebă el alarmat.

Ea apucă clanța și închise ușa în urma ei fără să-i răspundă. Pentru prima dată el auzi zăngănitul unei chei.

Îi auzi pașii îndepărtându-se pe hol; tresări atunci când ea strigă supărată — cuvinte pe care nu le-a înțeles — și încă ceva căzu și se sparse. O ușă se trânti. Un motor dădu un rateu și apoi porni. Scârțâitul slab, păcănitor al cauciucurilor pe zăpadă. Acum sunetul motorului începu să se îndepărteze. Se reduse la un sforăit apoi la un bâzâit slab și apoi se stinse.

Era singur.

Singur în casa Armiei Wilkes, închis în camera sa. Prizonier în pat. Distanța dintre aici și Denver era ca și... ei bine, ca și distanța dintre Grădina Zoologică din Boston și Africa.

Stătu întins în pat, privind tavanul, cu gâtul uscat și cu inima bătându-i nebunește.

După un timp pendula din salon bătu amiaza și fluxul începu să se retragă.

14

Cincizeci și una de ore.

Știa cât de mult timp trecuse, deoarece folosisese stiloul, Flair-Fine-Liner, pe care-l avusese în buzunar când se produsese accidentul. Fusese în stare să se întindă și să-l apuce de pe jos. De fiecare dată când bătea pendula își însemna o liniuță pe braț — patru semne verticale și apoi o linie în diagonală ca să pecetluiască cvintetul. Când ea reveni acasă avea zece grupuri de cinci și încă o liniuță în, plus. Grupulețele mici, corect desenate la început, deveniseră din ce în ce mai zimțate pe măsură ce mâinile lui începuseră să tremure. Era aproape sigur că nu omisese nici măcar o oră. Mai ațipise, dar niciodată cu adevărat. Bătaia pendulei îl trezise de fiecare dată.

După un timp, începuse să simtă foamea și setea — chiar în ciuda durerii. Într-un fel parcă asista la o cursă hipică. La început, Regele Durerii conducea detașat, Mi-e Foame se afla cam la un kilometru și ceva în urmă. Destul-de-Sete era aproape pierdut în depărtare. Apoi, cam pe la apus în ziua

următoare celei în care ea a plecat, Mi-e Foame chiar începu să-i amenințe titlul Regelui Durerii.

Petrecuse aproape întreaga noapte moțâind și trezindu-se scaldat într-o sudoare rece, fiind aproape sigur că o să moară. După un timp începuse să *spere* că moare. Orice, doar să scape. Nu-și putuse închipui niciodată cât de rea putea să devină durerea. Pilonii creșteau și creșteau. Vedea scoicile care se lipiseră de ei și organisme pale, fără vlagă, care zăceau în crăpăturile lemnului. Ele erau norocoase. Pentru ele suferința se sfârșise. În jurul orei trei căzu într-o criză de urlete deșarte.

A doua zi, pe la prânz — Ora Douăzeci și patru — realizează că, în ciuda durerii cumplite din picioare și pelvis, încă ceva îl făcea, de asemenea, să sufere. Era retractarea. Numește asta Răzbunarea Toxicomanului, dacă vrei. Avea deja nevoie de capsule nu numai pentru durere.

Îi veni ideea să încerce să se dea jos din pat, dar gândul la cădere, la lovitură și la escaladarea durerii care le va acompania, îl oprea de fiecare dată. Își putea imagina foarte bine

("Atât de intens")

cum se va simți. Ar fi putut totuși să încerce, dar ea încuiase ușa. Ce altceva putea face decât să se târâie până acolo ca un șarpe și apoi să rămână întins lângă ușa?

De disperare împinse cu mâinile, pentru prima dată, păturile de pe el, sperând nebunește că nu era așa de rău precum părea să sugereze forma pe care o aveau pledurile. Nu era *asa* de rău; era mai rău. Se uită cu groază la ceea ce devenise el de la genunchi în jos. În mintea lui auzi vocea lui Ronald Reagan în filmul *Misiunea Regelui*, țipând strident: *Unde este ce a mai rămas din mine?*

Ce a mai rămas din el era aici și s-ar putea să iasă cumva din situația aceasta; șansele de a se întâmpla așa ceva păreau din ce în ce mai îndepărtate deși, presupunea că, teoretic, este posibil... dar s-ar putea să nu mai poată umbla niciodată — în mod sigur nu până când fiecare picior va fi refracturat, probabil în câteva locuri, întărit cu tije de oțel, ținut fără milă în suspensie și supus la sute de ofense chinuitor de dureroase.

Ea îi pusese picioarele în atele — bineînțeles că fusese conștient de acest lucru, simțise formele lor rigide, tari, dar până acum nu știuse ce folosise ea drept atele. Părțile de jos ale picioarelor erau încercuite cu bare subțiri care păreau a proveni din rămășițele unor cârje de aluminiu tăiate cu bomfaierul. Barele fuseseră zelos înfășurate cu bandaj astfel încât, de la genunchi în jos se asemănau oarecum cu In-Ho-Tep când acesta fusese descoperit în mormântul lui. Picioarele șerpuiau ciudat spre genunchi, în unele locuri având ridicături și în altele, depresiuni. Genunchiul stâng — un focar pulsator de durere — părea că nici nu mai exista. Există o gleznă, apoi o coapsă și între ele, la mijloc, o masă de carne dezgustătoare care arăta ca un drob imens de sare. Părțile de sus ale picioarelor erau foarte umflate și păreau că se arcuiseră vag în afară. Soldurile, zona dintre picioare, chiar și penisul, erau încă împetrițite cu vânătăi care începuseră să se retragă.

Crezuse că partea de jos a picioarelor sale s-ar putea să fie zdrobită.

După cum se vedea, nu era așa. Fuseseră *pulverizate*.

Gemând, plângând, se reînveli iarăși cu păturile. Nici un fel de rostogolire afară din pat. Mai bine să zacă aici, să moară aici, mai bine să accepte această intensitate a durerii, atât de groaznică cum era, până când va dispărea cu totul.

În cea de-a doua zi, în jurul orei patru, Destul-de-Sete atacă. Pentru mult timp fusese conștient de o uscăciune a gurii și a gâtului, dar acum începea să se intensifice. Își simțea limba umflată, mult prea mare. Îl durea să înghită. Începu să se gândească la carafa cu apă pe care ea o aruncase.

Moțai, se trezi, moțai.

Ziua se sfârși. Veni noaptea.

Avea nevoie să urineze. Își puse plicul de la plapumă deasupra penisului, încercând să improvizeze un filtru grosolan și urină prin el în palmele tremurătoare, făcute căuș. Încercă să-și închipuie că e ceva reciclat și bău ceea ce reușise să rețină în palme, apoi își linse buzele. Încă un lucru de care, presupunea el, nu va povesti nimănui — dacă va trăi îndeajuns ca să mai poată istorisi ceva.

Începu să creadă că ea a murit. Era foarte debusolată, și oameni instabili mintal în mod frecvent se sinucideau. O văzu (*"Atât de intens"*) parcând-o pe Bătrâna Bessie pe marginea șoselei, luând de sub scaun un pistol calibru 44, punându-și țeava în gură și împușcându-se. *"Dacă Misery e moartă, eu nu vreau să trăiesc. Adio, lume crudă!" strigă Annie cu obrajii scăldați în lacrimi și apăsă pe trăgaci.*

Scânci, apoi gemu, apoi urlă. Vântul urla o dată cu el... dar nu remarcă acest fapt.

Sau un accident? Era oare posibil? Oh, da, domnule! Și-o imaginea conducând înverșunat, mergând cu viteză prea mare și apoi

(*"Nu moștenește imaginația asta de la nimeni din familia MEA"*) intrând în transă și ieșind peste marginea drumului. La vale, și la vale, și la vale. Oprindu-se brusc și explodând în flăcări, murind fără să apuce să-și dea seama că moare.

Dacă ea era moartă atunci el va muri aici, ca un șobolan într-o capcană uscată.

Se tot gândea că va veni inconștiența și-l va alina, dar inconștiența nu. vroia să apară; în locul ei veni Ora Treizeci și Ora Patruzeci; acum Regele Durerii și Destul-de-Sete se contopiră într-un singur cal (Mi-e Foame fusese lăsat de mult timp foarte departe în urmă) și el începu să se simtă nimic mai mult decât o bucată de țesut viu pe o lamă de microscop sau un vierme într-un cârlig — oricum, ceva, agitându-se la nesfârșit și așteptând numai moartea.

realitatea — sau doar instinctul pur de conservare -se instalează și el începu să geamă, să cerșească și să se roage; totul sacadat, totul venind dintr-o fântână adâncă a irealității.

Singurul lucru pe care-l văzu clar era că ea purta o rochie bleumarin și o pălărie împodobită cu crenguțe — era exact genul de vestimentație pe care și-o imaginase el că o purtase ea în boxa martorilor în Denver.

Era foarte îmbujorată, iar ochii îi scăpărau de viață și vioiciune. Era atât de aproape de a fi drăguță, atât cât va ajunge Annie Wilkes să fie vreodată și, mai târziu, când a încercat să-și amintească această scenă, singura imagine clară pe care o putea vedea erau obrajii ei roșii și pălăria cu rămurele. De undeva, dintr-un ultim ungher al minții capabil să judece sănătos și să evalueze clar situația, Paul Sheldon, cel rațional, gândi: *Arată ca o văduvă care taman a fost futută după zece ani de visuri erotice neîndeplinite.*

În mână ținea un pahar cu apă — un pahar mare cu apă.

— la asta, spuse ea și îi puse după ceafă o mână încă rece de la frigul de afară, așa încât el să se poată ridica îndeajuns ca să bea fără să se înece. El luă trei înghițituri mari, porii câmpiei aride care era limba lui lărgindu-se și protestând împotriva șocului apei din care o bună parte se împrăstie pe bărbie și pe tricoul pe care-l purta, apoi ea îndepărtă paharul.

El scânci după pahar, întinzându-și mâinile tremurătoare.

— Nu. Nu, Paul. Câte puțin o data, dacă nu, o să vomiti.

După puțin timp i-l dădu înapoi și îl lasă să mai ia două înghițituri.

— Calmantele, spuse el tușind. Își supse buzele, își plimbă limba peste ele și apoi își supse limba. Își putea aminti vag că și-a băut propria urină, cum fusese aceasta, cât de sărată.

— Capsulele — durerea — te rog, Annie, te rog, pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă, *durerea e așa de chinuitoare...*

— Știu că e, dar trebuie să mă ascuți, spuse ea privindu-l cu acea expresie hotărâtă și totuși maternă. Trebuia să plec și să mă gândesc. Am reflectat adânc și sper că am ajuns la o concluzie bună. Nu eram foarte sigură, gândurile mele sunt adesea parcă nămolose, știu asta. Accept asta. Din cauza asta nu-mi puteam aminti unde am fost în toate ocaziile acelea despre care ei mă tot întrebau. Deci, m-am rugat. *Există* un Dumnezeu, să știi, și El răspunde rugăciunilor. Întotdeauna o face. Deci m-am rugat. Am zis "Iubite Dumnezeu, Paul Sheldon ar putea să fie mort când mă întorc eu înapoi". Dar Dumnezeu a spus: "Nu va fi. L-am iertat, ca să-i poți aorta tu calea pe care trebuie s-o urmeze".

Ea spusese *arăta* ca și *aorta*, dar Paul, oricum de-abia o auzea; ochii lui erau fixați pe paharul cu apă. Îl lăsă să mai bea încă o înghițitură. El fornăi ca un cal, râgâi și apoi strigă atunci când crampele începură să-i chinuie burta.

În tot acest răstimp ea îl privise blajin.

— O să-ți dau medicamentele ca să-ți aline durerea — spuse ea — dar, mai întâi, ai o treabă de îndeplinit. Mă întorc imediat.

Se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă.

— *Nu!* țipă el.

Ea nu-l luă deloc în seamă. El rămase în pat, înconjurat de durere, încercând să nu geamă și totuși gemând.

16

La început a crezut că delirează. Ce vedea era prea bizar ca să fie normal. Când Annie s-a întors, împingea un grătar cu cărbuni.

— Annie, sufăr groaznic.

Lacrimile îi șiroiau pe obraji.

— Știu, dragul meu.

Îl sărută pe obraz; atingerea buzelor ce era tot atât de ușoară ca și căderea unei frunze.

— În curând.

Ea plecă și el se uită prost la grătarul cu cărbuni; un obiect menit să se afle vara într-un chioșc din grădină, care era acum în camera lui, ducându-i cu gândul la imagini cu idoli și sacrificii.

Și un sacrificiu, bineînțeles, era, ceea ce avea ea de gând — când s-a întors, ducea într-o mână manuscrisul romanului *Mașini de Lux*, singurul rezultat concret existent al muncii lui de doi ani de zile. În cealaltă avea o cutie de chibrituri Diamond Blue Tip. Chibrituri de lemn cu vârf de fosfor.

17

— Nu, spuse el, plângând și tremurând.

Îl rodea un gând, îl ardea ca un acid: pentru mai puțin de o sută de dolari ar fi putut să-și tragă la xerox manuscrisul în Boulder. Prietenii — Bryce, amândouă fostele neveste, drace, chiar și mama sa — îi spusese mereu că este nebun să nu-și facă măcar o copie a muncii lui și s-o pună deoparte; la urma urmei, hotelul Boulderado putea lua foc, sau casa din New-York; ar putea surveni un tornado, o inundație sau o altă calamitate naturală. Refuzase în mod constant, fără a avea nici un motiv special: era doar că i se părea că dacă ar face asta, ar chema ghinionul.

Ei bine, aici era și piaza rea și calamitatea naturală, toate îngemănate într-un singur lucru; aici era Annie Uraganul. În inocența ei, în aparență, nu îi trecuse prin cap niciodată ideea că ar mai putea exista undeva o copie a cărții *Mașini de Lux* — și dacă el doar ar fi *ascultat*, dacă doar ar fi investit acei o sută de dolari nenorociți...

— Da, replică ea, întinzând chibriturile spre el. Manuscrisul, cu coperta albă pe care scria titlul, era așezat în poala ei. Chipul ei era încă clar și calm.

— Nu, spuse el, întorcându-și fața înfierbântată de la ea.

— Da. E obscen. Lăsând asta la o parte, nici nu e bun.

— Tu nu ai recunoaște ceva bun nici dacă ar veni spre tine și ți-ar mușca

nasul! tipă el, nepăsându-i de nimic.

Ea râse blând. În aparență furiile ei intraseră în vacanță. Dar, gândi Paul, după cum o știa pe Annie Wilkes, se puteau reîntoarce pe neașteptate, în orice moment, cu toate bagajele în mâini: *Nu ne-am putut abține să fim departe de tine. Ce mai faci?*

— În primul rând — spuse ea — binele *nu* mi-ar mușca nasul. *Răutatea*, poate, dar nu binele. În al doilea rând, eu *recunosc* binele când îl întâlnesc — *tu* ești bun, Paul. Ai doar nevoie de un mic ajutor. Și acum, ia chibriturile!

El își clătină anevoios capul într-o parte și în alta.

— Nu.

— Ba da.

— Nu.

— Da.

— Nu, *fir' ai a dracului!*

— Folosește toate blasfemiile pe care vrei. Le-am mai auzit.

— Nu o s-o fac.

Își închise ochii.

Când îi deschise ea îi ținea în față un cartonaș pătrat cu cuvântul NOVRIL tipărit cu litere albastre, în partea de sus. MOSTRĂ, spuneau literele de dedesubtul denumirii. SĂ NU FIE DISTRIBUIT FĂRĂ REȚETA MEDICULUI. Sub avertisment erau patru capsule în înveliș de plastic. Încercă să le înșface. Ea trase cartonul din raza lui de acțiune.

— Când o să-l arzi — spuse ea. Atunci am să-ți dau pilulele — toate patru, cred — și durerea va dispărea. Vei începe să te simți iarăși liniștit, și când îți vei reveni complet, vei schimba așternuturile — văd că le-ai udat și trebuie să fie foarte neplăcut — și, de asemenea, te voi schimba și pe *tine*. Atunci când o să termin, probabil că-ți va fi foame și pot să-ți dau niște supă. Poate și niște pâine prăjită fără unt. Dar, până când îl arzi, Paul, nu pot să fac nimic. Îmi pare rău.

Limba lui vroia să spună: *Da! Da, bine!* și deci și-o mușcă. Îi întoarse iarăși spatele — departe de pătratul de carton ispititor, înnebunitor; de capsulele albe în locașurile lor romboidale, din plastic transparent.

— Tu ești diavolul, spuse el.

Se aștepta iarăși la mânie și primi un răs îndelungat, cu subtonuri de tristețe înțeleghătoare.

— O, da! *Da!* Asta-i ce gândește un copil când mami intră în bucătărie și-l vede jucându-se cu detergentul de vase de sub chiuveță. El n-o spune, bineînțeles, în *acest* mod, pentru că el nu are educația ta. El spune doar "Mami, ești rea!"

Mâna ei îndepărta părul de pe fruntea lui înfierbântată. Degețel ei alunecară lin peste obraji, peste gât și apoi, înainte de a se îndepărta, îi strânse ușor, cu compasiune, umărul.

— Mama se simte prost atunci când copilul ei îi spune că-i rea sau dacă plânge pentru ce i s-a interzis, așa cum plângi tu acum. Dar ea știe că are dreptate și deci își face datoria. Așa cum eu mi-o fac pe a mea.

Urmară trei bufnituri rapide când Annie lovi manuscrisul cu pumnii — 190

000 de cuvinte și cinci existențe la care, un Paul Sheldon sănătos și lipsit de dureri, ținuse foarte mult; 190 000 de cuvinte și cinci existențe pe care, cu trecerea fiecărui moment, le găsea din ce în ce mai dispensabile.

Pilulele. Pilulele. Trebuia să ia blestemele de pilulele. Existențele erau umbre, pilulele nu erau. *E*le erau reale.

— Paul?

— *Nu!* hohoti el.

Zornăitul slab al capsulelor în locașurile lor de plastic — tăcere — apoi zgomotul înfundat făcut de chibriturile de lemn agitate.

— Paul?

— *Nu!*

— Aștept, Paul.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu, de ce joci acest rol prostesc de Horațiu-pe-pod și, pentru numele lui Dumnezeu, pe cine vrei să impresionezi? Crezi oare că e vreun film sau vreun spectacol de televiziune și curajul tău este cântărit de niște spectatori? Poți să faci ce vrea ea sau poți să te încăpățânezi. Dacă te încăpățânezi, o să mori și ea o să ardă oricum manuscrisul. Deci, ce ai de gând să faci, să zaci aici și să suferi pentru un roman din care vei vinde un număr de exemplare de două ori mai mic decât cartea din seria MISERY care a avut cel mai mic succes; și pe care Peter Prescott o să se cace în cea mai elegantă și dulce manieră când o să-i facă comentariul critic pentru acel mare oracol literar, NEWSWEEK? Haide, haide, fii înțelept! Până și Galileo s-a dezis când a realizat că ei într-adevăr aveau de gând să-l ardă pe rug!

— Paul? Aștept. Pot să aștept toată ziua. Deși eu cam bănuiesc că s-ar putea să cazi în curând în comă; cred că, acum ești într-un stadiu aproape comatos și am o mulțime de...

Vocea ei se stinse încet.

Da! Dă-mi chibriturile! Dă-mi un aruncător de flăcări! Dă-mi un Baby-Huey și o încărcătură de napalm! Arunc și o încărcătură strategică nucleară pe el, dacă asta vrei tu, tu muma-pădurii blestemată!

Așa vorbea oportunistul, supraviețuitorul. Totuși, altă porțiune, care acum dădea înapoi, aproape comatoasă ea însăși, continua să se vaiete în întuneric: *O sută nouăzeci de mii de cuvinte! Cinci existențe! Doi ani de muncă!* Și care era adevăratul rezultat: *Adevărul! Ce știi tu despre BLESTEMATUL ADEVĂR!*

Se auziră arcurile patului trosnind atunci când ea se ridică.

— Bine! *Ești* un băiețel foarte încăpățânat, trebuie să spun, și nu pot să stau toată noaptea lângă patul tău, oricât de mult mi-ar plăcea să fac asta! La urma urmelor, am condus aproape o oră, grăbindu-mă să ajung aici. Mai vin peste câteva minute să văd dacă ți-ai schimbat p...

— Arde-le tu, atunci! urlă el la ea.

Ea se întoarce și-l privi.

— Nu. Nu pot să fac asta, oricât de mult aș dori să te scutesc de agonia pe care o simți.

— De ce nu?

— Deoarece — spuse ea afectat — trebuie s-o faci tu de bunăvoie.
Atunci el începu să râdă și fața ei se întunecă, pentru prima dată de când se întorsese, și părăsi camera cu manuscrisul sub braț.

18

Când ea reveni o oră mai târziu, Paul luă chibriturile.

Ea puse pe grătar pagina cu titlul. El încercă să aprindă unul dintre chibrituri dar nu putu, deoarece tot nu reușea să atingă scăpăriciul roșu sau îi cădea chibritul din mână.

Deci, Annie luă cutia, aprinse chibritul și îl puse în mână lui, iar el îl atinse de colțul foii și apoi lăsă chibritul să cadă în grătar și privi fascinat cum flăcările gustau hârtia și apoi o înghițeau. De data aceasta ea venise cu o furculiță lungă și când hârtia începu să se strângă, o împinse în jos.

— O să dureze o veșnicie — spuse el. Nu pot...

— Nu, o s-o rezolvăm repede — zise. Dar tu trebuie să arzi câteva pagini, Paul — ca un simbol al înțelegerii tale.

Puse acum pe grătar prima pagină din *Mașini de Lux*, cuvinte pe care el și le amintea că le-a scris cam cu douăzeci și patru de luni în urmă, în casa din New-York: "*Nu am nici un fel de roți — îi spuse Tony Bonasaro, urcând scările, fetei care le cobora — și, de felul meu, învăț foarte greu, dar conduc foarte rapid*".

Oh, îi reaminti acea zi ca și acele șlagăre celebre de la radio, își aminti cum patrulase prin apartament, din cameră în cameră, îmbibat de conținutul cărții; mai mult decât umflat, *însărcinat*, și acelea erau durerile nașterii. Își aminti că găsisese un sutien al Joanei sub una din pernele de pe canapea și ea plecase de trei luni încheiate; asta-ți arăta ce fel de treabă îți făceau cei pe care îi angajai să-ți facă curățenie. Își aminti cum auzise traficul New-York-ului și, slab, bătaia monotonă a clopotelor bisericii, chemându-i pe credincioși la liturghie.

Își aminti că se așezase.

Ca întotdeauna, ușurarea binecuvântată a startului; un sentiment care era ca o cădere într-un abis plin de lumină strălucitoare.

Ca întotdeauna, certitudinea sumbră că nu va fi în stare să scrie atât de bine pe cât dorea.

Ca întotdeauna, groaza că nu va putea să termine, că accelerează spre un zid părăsit.

Ca întotdeauna, sentimentul minunat, voios, nervos al *începutului unei călătorii*.

Se uită spre Annie Wilkes și spuse, clar dar nu tare:

— Annie, te rog nu mă obliga să fac asta.

Ea ținu nemișcate chibriturile în fața lui și spuse:

— Poți să faci ce dorești.

În concluzie, el își arse cartea.

Îl obligă să ardă prima pagină, ultima și nouă perechi de pagini din diverse locuri ale manuscrisului — deoarece nouă, spusese ea, era un număr care exprimă puterea, iar nouă dublat înseamnă noroc. El văzu că folosise o carioca groasă ca să înnegrească blasfemiile, cel puțin până acolo unde ajunsese ea cu cititul.

— Așa, spusese ea, când a noua pereche fu arsă. Ai fost un băiat foarte bun și ascultător și știi că asta te doare aproape la fel ca picioarele, așa că nu o mai lungesc.

Îndepărtă partea de sus a grătarului și puse restul manuscrisului în cutia pentru cărbuni, sfărâmând rămășițele negre ale paginilor pe care le arsese deja. Camera putea a fosfor și hârtie arsă. *Miroase ca anticamera iadului*, gândi el delirant, și dacă ar fi fost ceva în coaja scofâlcită de nucă, care fusese odată stomacul său, presupunea că ar fi vomitat.

Ea aprinse un chibrit și i-l puse în mână. Într-un fel reuși să se aplece și să scape chibritul în cutia de fier. Deja nu mai conta. Nu mai avea importanță.

Ea îl înghionti.

Obosit, deschise ochii.

— S-a stins.

Scăpără încă un băț și i-l puse în mână.

Deci, cum-necum, reuși iarăși să se aplece, trezind când s-a mișcat, în picioarele lui ferăstraiele ruginite și atinse chibritul de colțul manuscrisului. De data aceasta flacăra se răspândi în loc să scadă și să moară în jurul bățului.

Se lăsă pe spate, cu ochii închiși, ascultând pocnetele flăcărilor, simțind în totalitate căldura dogoritoare.

— Doamne sfinte! strigă ea alarmată.

Deschise ochii și văzu că bucăți arzânde de hârtie se înălțau deasupra grătarului, în aerul fierbinte.

Ea se repezi afară din cameră. Se auzi apa de la robinetele căzii lovind în găleată. El privi în dorul leii o bucată înnegrită din manuscris cum plutește deasupra camerei și aterizează pe una dintre perdelele subțiri ca de voal. Urmă o scânteie scurtă — avu timp să se întrebe dacă nu cumva camera va lua foc — care încercă să se extindă și apoi se stinse lăsând o gaură mică, ca o arsură de țigară. Pe pat începuse să cadă scrum. Îi căzu și pe brațe. Nu prea îi păsa, din partea lui putea să se întâmple orice.

Annie se întoarce; ochii ei căutând să privească peste tot deodată, încercând să urmărească traiectoria fiecărei pagini carbonizate care se ridica și se legăna în aer. Flăcările se înălțau și se întindeau deasupra cutiei de fier.

— Doamne sfinte! spusese iarăși ea, ținând găleata cu apă și privind în jur, încercând să se decidă unde s-o arunce sau dacă, la urma urmei, e nevoie s-o deșerte. Buzele ei tremurau și erau ude de salivă. În timp ce Paul privea,

limba îi ieși afara și le umezi din nou.

— Doamne sfinte! Doamne sfinte!

Se părea că asta era tot ce putea ea să spună.

Chiar și prins în menghina durerii chinuitoare, Paul, simți instantaneu o plăcere imensă — deci așa arăta Annie Wilkes când era înspăimântată. Era o imagine pe care, cu timpul, o va iubi.

Încă o pagină se ridică în aer, arzând cu mici pâlpâiri albastrii și asta o decise. Cu încă un "Doamne sfinte!", turnă cu grijă găleata cu apă în cutia de metal. Urmă un fâsâit monstruos și un nor de fum. Mirosul era umed și îngrozitor; de ars și totuși cumva fluid.

Când ea plecă, el reuși să se ridice într-un cot, pentru o ultimă privire. Privi în cutia grătarului și văzu acolo ceva ce semăna cu o bucată de buștean ars plutind într-o baltă neagră.

După un timp, Annie Wilkes se reîntoarse.

Incredibil, fredona.

Îl ridică în sus și îi împinse în gură pilulele.

El le înghiți și se lasă pe spate gândind: *O s-o ucid.*

20

— Mănâncă, spuse ea de undeva din depărtare și el simți o durere înțepătoare. Deschise ochii și o văzu stând lângă el — pentru prima dată era, de fapt, la același nivel cu ea, față în față. Realiză cu surprindere încețoșată, distantă, că, pentru prima dată după nespuse de multe mii de ani, el, de asemenea, ședea... cu adevărat ședea.

Cui îi pasă? gândi el și își lăsa ochii să se închidă iarăși. Era perioada fluxului. Pilonii erau acoperiți. În sfârșit, venise fluxul și data viitoare când se va termina s-ar putea să dispară pentru totdeauna și, deci, era decis să se lase dus de valuri acolo unde vroiau ele să-l ducă; se putea gândi mai târziu la faptul că ședea...

— *Mănâncă!* repetă ea și aceasta fu urmată de o revenire a durerii. Bâzâia în stânga capului său, făcându-l să geamă și să încerce să se îndepărteze.

— Mănâncă, Paul! Trebuie să te trezești pe deplin așa încât să poți mânca, sau...

Zzzzzing! Lobul urechii. Ea îl ciupea.

— 'Ne! îngăimă el. 'Ne! Nu mi-o smulge, pentru numele lui Dumnezeu!

Își forță ochii să se deschidă. Fiecare pleoapă cădea ca și cum ar fi avut atârnată de ea un bloc de ciment. Instantaneu lingura fu în gura lui, aruncând supă fierbinte în jos pe gât. Înghiți ca să nu se înece.

Brusc, din neant — *cea mai uimitoare revenire pe care acest comentator a văzut-o, doamnelor și domnilor!* — Mi-e Foame apăru alergând nebunește. Era ca și cum prima lingură de supă îi trezise stomacul dintr-o transă hipnotică. Înghiți restul atât de repede pe cât putea ea să-i ducă lingura la

gură, părând că i se face din ce în ce mai foame în loc ca, încetul cu încetul, să devină sătul în timp ce sorbea și înghițea.

Își amintea vag cum ea scosese afară acel grătar sinistru, care încă fumega, și cum împinsese înăuntru în cameră ceva care, în starea în care se afla el — drogat și aproape adormit — el se gândise că e un cărucior pentru cumpărături. Această idee nu-i produsese nici surpriză, nici uimire; la urma urmei, *se afla* în vizită la Annie Wilkes. Grătare pentru friptură, cărucioare de cumpărături; mâine, probabil un contor de parcare sau un focos nuclear. Când trăiești într-o casă de distracții, hohotele de râs nu se opresc niciodată.

Moțaise, dar acum realizează că acel cărucior de cumpărături fusese un scaun pe rotile pliant. Era așezat în el, cu picioarele rupte întinse ciudat în față, iar zona pelvisului și-o simțea incomod de umflată, așa că nu era prea bucuros de noua sa poziție.

M-a pus în scaun în timp ce eu eram inconștient, gândi el. M-a ridicat. Fără nici un ajutor. Dumnezeule, trebuie să fie foarte puternică!

— Gata! spuse ea. Sunt mulțumită să văd cât de mult ți-a plăcut supa, Paul! Cred că o să te faci bine. Nu putem spune "ca și nou" — vai, nu — dar dacă nu mai avem prea multe dintre aceste... aceste neînțelegeri... eu cred că o să te refaci aproape total. Acum am de gând să-ți primenesc patul tău vechi și scârbos, iar când o să termin o să te spăl pe bătrânul și scârbosul de *tine* și apoi, dacă n-o să ai dureri prea mari și o să-ți mai fie foame, o să-ți dau niște pâine prăjită.

— Mulțumesc, Annie, spuse el umil și gândi: *Gâtul tău. Dacă pot, o să-ți dau o șansă să-ți lingi buzele și să spui "Doamne Sfinte!". Dar numai o singură dată, Annie.*

Numai o dată.

21

Patru ore mai târziu se afla înapoi în pat și și-ar fi ars *toate* cărțile pentru un singur Novril. Cât timp stătuse așezat nu-l deranjase chiar deloc poziția — avusese destul rahat în sânge încât să adoarmă jumătate din Armata Prusacă — dar acum, părea că un întreg roi de albine își făcea de cap în jumătatea sa inferioară.

Țipă foarte tare — se pare că hrana realizase *ceva* pentru el, deoarece nu-și putea aminti să fi fost vreodată în stare să urle atât de tare, de când ieșise din norul negru.

O simți stând în spatele ușii dormitorului, pe hol, cu mult timp înainte ca ea să intre înăuntru, imobilă, stinsă, nebăgată în priză, privind în gol spre clanță sau la păienjenişul de linii din palmele ei.

— Uite.

Îi dădu medicamentele — două capsule de data aceasta.

El le înghiți, ținând-o de încheietura mâinii ca să stabilizeze paharul.

— Ți-am cumpărat din oraș două cadouri, spuse ea ridicându-se.

— Chiar așa? Întrebă el răgușit.

Ea arată cu degetul spre scaunul pe roțile care stătea sprijinit în colț — prevestind parcă nenorociri — cu rezemătoarele sale pentru picioare împinse țeapăn în afară.

— Pe celălalt o să ți-l arăt mâine. Acum dormi, Paul.

22

Dar, pentru mult timp, somnul refuză să vină. Pluti pe aripile drogurilor și reflectă la situația în care se afla. I se părea acum puțin mai ușor să facă aceasta. Era mai ușor să se gândească la situația lui decât la cartea pe care o crease și apoi o nimicise.

Fapte... fapte izolate ca niște bucăți dintr-un material care pot fi țesute împreună ca să faci o scoartă.

Erau la câteva mile depărtare de vecinii care, spusese Annie, nu o plăceau deloc. Care era numele? Boynton. Nu, *Roydman*. Asta era! Roydman. Și cât de departe de oraș? Nu prea departe, cu siguranță. Se afla într-un cerc al cărui diametru putea fi tot atât de mic cât cincisprezece mile sau tot atât de mare cât patruzeci și cinci. Casa Anniei Wilkes se afla în acest cerc și a Roydman-ilor și orașul Sildewinder, oricât de mic era acesta...

Și mașina mea. Camaro-ul meu este tot undeva în interiorul acestui cerc. O găsisse, oare, poliția?

Nu credea. El era o persoană foarte cunoscută; dacă s-ar fi găsit o mașină cu numărul de înmatriculare înregistrat pe numele său, o verificare elementară ar fi arătat că el fusese în Boulder și apoi dispăruse. Descoperirea automobilului său avariat și gol ar fi dat naștere imediat la căutări; la comentarii în buletinele de știri...

Ea nu se uită niciodată la știrile de la televizor, nu ascultă niciodată radioul — doar dacă nu îl ascultă cu ajutorul unui microfon sau în căști.

Totul semăna puțin cu acel câine din povestea cu Sherlock Holmes — acela care nu lătra. Mașina lui nu fusese găsită pentru că polițiștii nu veniseră. Dacă *ar fi fost* găsită, ei ar fi verificat orice persoană din acest cerc ipotetic, nu-i așa? Și cam cât de mulți oameni pot să fie într-o astfel de zonă, aici, atât de aproape de Western Slope?

Și doar pentru că nu fusese încă găsită, asta nu însemna că *nu va fi* găsită.

Imaginația sa vie (pe care nu o moștenise de la nimeni din familia *mamei* sale) luă conducerea. Polițistul era înalt, chipeș dar rece, cu perciunii poate un pic mai, lungi decât era regulamentar. Purta ochelari de soare negri, în care persoana chestionată își putea vedea fața în dublu exemplar. Vocea lui avea un accent sec, de Midwest.

Am găsit o mașină răsturnată, la jumătatea drumului care coboară Munții Humbuggy, care aparține unui scriitor faimos, pe nume Paul Sheldon. Pe scaune și pe bord sunt pete de sânge, dar nici o urmă din el. Poate că s-

a târât afară, poate că a rătăcit amețit prin zonă.

Îl pufni râsul când se gândi la halul în care erau picioarele lui, dar, bineînțeles, ei nu aveau cum să știe ce vătămări suferise el. Puteau să presupună doar că, din moment ce nu era acolo, avusese destulă putere încât, cel puțin, să se îndepărteze de locul accidentului. Cursul logic al deducțiilor lor nu era apt să-i conducă la o posibilitate atât de neverosimilă ca răpirea, cel puțin nu la început și, probabil că niciodată.

Vă amintiți cumva dacă ați văzut pe cineva pe șosea în ziua când a început furtuna? Un bărbat înalt, cam. de patruzeci și doi de ani, păr șaten deschis? Probabil că purta jeanși albaștri, cămașă de flanel în carouri și un hanorac. S-ar putea să fi arătat amețit, dezorientat. Drace, s-ar putea să nu fi știut cine este.

Annie i-ar fi dat polițistului cafea în bucătărie; Annie ar avea mare grijă ca toate ușile dintre bucătărie și dormitorul lui să fie închise. În caz că el ar începe să geamă.

Zău că nu, domnule ofițer — n-am văzut nici un suflet. De fapt, m-am întors din oraș cât de repede am putut, atunci când Tony Roberts mi-a spus că furtuna aceea a furisită, rea, nu va coti, la urma urmei, spre sud.

Polițistul, așezând cana de cafea și ridicându-se în picioare: *Ei bine, dacă o să vedeți pe cineva care să se potrivească cu descrierea, doamnă, sper că veți lua legătura cu noi cât de repede o să puteți. E o persoană foarte cunoscută. A apărut și în revista PEOPLE! De asemenea, și în altele.*

Cu siguranță că așa o să fac, domnule ofițer!

Și cu asta el va pleca.

Poate că ceva de felul ăsta se întâmplase *deja* și el pur și simplu nu știa. Poate copia fidelă sau copiile adevărate ale polițistului său imaginar o vizitaseră pe Annie cât timp el fusese inconștient din cauza drogurilor. Dumnezeu Știe, fusese mult timp în această stare. Gândindu-se mai mult, ajunsese la concluzia că era improbabil. El *nu era* un soldat din Kokomo, doar un vagabond în trecere. El apăruse în *People* (primul best-seller) și *Us* (primul divorț); fusese o întrebare despre el într-o duminică în programul *Parada Personalităților* al lui Walter Scott. Ar fi făcut reverificări, poate prin telefon, poate chiar polițiștii înșiși. Când o celebritate — chiar și o cvasi-celebritate cum era un scriitor — dispărea, era mare agitație și se făceau multe presiuni asupra poliției.

Omule, astea-s doar supoziții!

Poate supoziții, poate deducții. Oricum era mai bine decât doar să zacă acolo și să nu facă nimic.

Dar parapetul de protecție de lângă șosea?

Încercă să-și amintească, dar nu reuși. Știa doar că se întinsese după țigări, apoi pământul și cerul schimbaseră uluitor locurile și apoi întunericul. Dar iarăși deducția (sau supoziție educată, dacă voiai să fii foarte riguros) îl făcea să creadă că nu fusese așa ceva. Parapetele sfărâmate sau lanțurile rupte ar fi alertat echipele de reparații ale șoselelor.

Deci ce se *întâmplase*, de fapt?

Pierduse controlul într-un loc în care panta nu era prea mare, asta se

întâmplase — o înclinație suficientă pentru ca mașina să se rostogolească. Dacă panta ar fi fost mai abruptă, ar fi fost foarte dificil pentru Annie Wilkes să ajungă la el, bașca să-l târască de una singură până la șosea.

Deci unde era mașina lui? Îngropată în zăpadă, bineînțeles.

Paul își puse brațul peste ochi și văzu un plug pentru dezăpezire urcând drumul spre locul unde făcuse el accidentul cu două ore mai devreme. Plugul este doar o pată palid-portocalie în ninsoarea deasă și este aproape de sfârșitul programului. Omul care-l conduce este înfometat până-n ochi; pe cap poartă o căciulă de muncitor feroviar cu benzi albastre și albe și foarte groasă. Spre dreapta lui, la capătul unei pante line care, nu departe de acolo, se adâncește transformându-se într-un defileu mult mai tipic pentru o zonă de munte, zace Camaro-ul lui Paul Sheldon, cu sloganul HART PREȘEDINTE scris cu litere bleu pe capota din spate și care trebuia să fie cea mai vie culoare din zonă. Individul care conduce plugul nu vede mașina; abțibildul de pe capotă e prea estompat ca să-i atragă atenția. Lamele laterale ale plugului îi blochează aproape de tot câmpul vizual lateral și, de altfel, este aproape întuneric și el e sleit de oboseală. Dar vrea să-și termine această ultimă cursă, astfel încât să poată să ducă plugul la garaj și să bea o cană de rom cald.

Trece pe lângă locul accidentului, plugul aruncând în viroagă nori spumoși de zăpadă. Camaro-ul, deja acoperit până la geamuri, este acum îngropat până la capota de sus. Mai târziu, în lumina sfârșitului de asfințit furtunos, atunci când chiar și lucrurile pe care le vezi în fața ta par ireale, omul din schimbul doi trece pe acolo, din direcție opusă, și-l îngroapă de tot.

Paul deschise ochii și privi tencuiala tavanului. Acolo sus era o rețea de crăpături foarte fine, care păreau să alcătuiască un trio de C-uri înseriate. În timpul nesfârșitei scurgeri a zilelor în care zăcuse acolo după ce ieșise din nor, se obișnuise cu ele, iar acum le privi iarăși, gândindu-se leneș la cuvinte începând cu litera c, cum ar fi *crudă*, *chinuit*, *cotoroanță* și *contorsiune*.

Da.

S-ar putea să se fi întâmplat așa. S-ar putea.

S-a gândit ea oare la ce s-ar putea întâmpla când mașina sa va fi găsită?

Nu era *exclus*. Era nebună, dar fiind nebună nu însemna că-i proastă.

Și totuși, nu-i trecuse niciodată prin minte că el ar putea avea o copie la *Mașini de Lux*.

Mda. Și avea dreptate. Cățeaua avea dreptate. Nu aveam.

Imagini ale paginilor înnegrite ridicându-se, flăcările, sunetele, mirosul nimicirii — își încleștă dinții împotriva imaginilor și încercă să-și blocheze mintea, să nu se mai gândească la ele; imaginația intensă nu era întotdeauna un *lucru bun*.

Nu, nu aveai, dar nouă din zece scriitori au — cel puțin ar avea dacă ar fi plătiți tot atât de bine pe cât erai tu plătit chiar și pentru romanele ne-MISERY. Ea nu s-a gândit nici măcar o dată la acest lucru.

Ea nu e scriitoare.

Și nu e nici idioată, așa cum cred că am căzut amândoi de acord. Cred că este plină de sine — nu are numai un ego foarte mare, ci unul care este

indiscutabil grandios. Arderea i s-a părut cel mai adecvat lucru care trebuia făcut și ideea că noțiunea ei despre lucrul adecvat poate fi scurtcircuitată de ceva atât de neînsemnat cum ar fi un Xerox și câteva fișicuri de monede... acel impuls scurt nu a apărut niciodată pe ecranul ei, prietene.

Celelalte deducții ale sale puteau fi ca niște case construite pe nisip mișcător, dar imaginea lui despre Annie Wilkes i se părea la fel de solidă ca Stânca Gibraltarului. Datorită cercetărilor pe care le făcuse pentru *Misery*, înțelegea nevrozele și psihozele mult mai bine decât un profan și știa că, deși o persoană care suferă de psihoză dar nu are un caz grav — la limita între sănătos și bolnav — poate avea perioade alternative de stări depresive acute și stări aproape agresive de voioșie și ilaritate, egoul umflat și infectat le surclasează pe toate, este sigur că toți ochii sunt îndreptați spre el sau spre ea, convins că el ori ea participă la o mare dramă, iar deznodământul dramei era un lucru așteptat cu sufletul la gură de milioane de oameni.

Un asemenea ego pur și simplu nu permite anumite direcții de gândire. Aceste direcții erau previzibile deoarece toate duceau spre același punct; de la persoana instabilă la obiecte, situații sau alte persoane din afara câmpului controlabil de către subiect (sau iluzie: pentru neurotic s-ar putea să existe o anumită distincție, dar pentru psihotic erau una și aceeași).

Annie Wilkes dorise ca *Mașini de Lux* să fie distrus și deci, pentru ea, existase doar un unic exemplar; acela.

Poate că aș fi putut salva manuscrisul nenorocit spunându-i că mai am copii după el. Ar fi văzut atunci că era inutil să distrugă originalul. Ea...

Respirația lui, care devenise din ce în ce mai lentă, apropiindu-se de adormire, îl înecă brusc și ochii i se holbară.

Da, ar fi văzut că acel lucru era fără sens. Ar fi fost forțată să recunoască una dintre acele direcții care duc într-un loc în afara controlului ei. Egoul ar fi fost rănit, ar fi ghițat.

Am un asemenea temperament!

Dacă ar fi fost atât de clar pusă față în față cu faptul că ea *nu poate* distruge "cartea lui obscenă", oare nu s-ar fi putut ea decide să-l distrugă, în comparație, pe *creatorul* cărții obscene? La urma urmei, nu exista nici o copie a lui Paul Sheldon.

Inima îi bătea repede. În cealaltă cameră auzi pendula începând să bată și deasupra corpului auzi bocănitul pașilor ei de-a lungul tavanului. Sunetul slab făcut de ea urinând. Apa la toaletă trasă. Mersul ei greu în timp ce se reîntorcea în pat. Scârțâitul arcurilor.

Nu o să mă mai faci să mă înfurii, nu-i așa?

Brusc, mintea lui dori să înceapă să alerge în galop, un trăpaș năvălaș încercând să rupă ritmul. Ce oare, înainte de toate, însemna pentru mașina lui, această psihanaliză de doi bani? Cam când va fi găsită? Ce însenina asta pentru el?

— Așteaptă un minut, șopti el în întuneric. Așteaptă un minut, așteaptă un minut, rămâi pe recepție. Încetinește pasul.

Își puse iarăși brațul peste ochi și și-l închipui din nou pe polițistul cu ochelari negri de soare și favoriți. *Am găsit o mașină răsturnată la*

jumătatea drumului care coboară Munții Humbuggy, spunea polițistul și bla-bla-bla-bla.

Doar că, de *această* dată, Annie nu-l invită să stea la o cafea. De această dată ea nu se va simți în siguranță până când omul nu va ieși din casa ei și va fi departe pe șosea. Chiar și în bucătărie, chiar și cu două uși închise între ei și camera de oaspeți, chiar și cu oaspetele drogat până peste cap, polițistul s-ar putea să audă un geamăt.

Dacă mașina sa va fi găsită, Annie Wilkes va ști că ea e în încurcătură, nu-i așa?

— Da, șopti Paul. Picioarele începeau iar să-l doară, dar în groaza din ce în ce mai mare a acestei certitudini, aproape că nu observă.

Ea nu se va afla în încurcătură pentru că l-a adus pe el acasă la ea, în special dacă era mai aproape decât acel Sidewinder (și așa credea Paul Sheldon că era); pentru asta probabil că i s-ar fi dat o medalie și legitimație de membră pe viață a Fan-Clubului Misery Chastain (spre imensa măhnire a lui Paul, acest lucru chiar exista). Problema *era* că îl adusese la ea acasă, îl instalase în camera de oaspeți și nu spusese nimănui. Nici un telefon la serviciul de Salvare local: "Aici e Annie care stă sus pe Șoseaua Muntele Humbuggy și am un tip aici, care arată ca și cum l-ar fi folosit King-Kong drept trambulină". Problema *era* că-l saturase cu droguri la care, cu siguranță, ea nu ar fi trebuit să aibă acces — în nici un caz dacă el era doar pe jumătate atât de dependent de ele pe cât credea că ar fi. Problema *era* că ea, în plus, îi aplicase un fel de tratament aberant, băgându-i ace de perfuzie în brațe, punându-i picioarele în atele făcute din cârje de aluminiu, tăiate cu bomfaierul. Problema *era* că Annie Wilkes fusese în boxa martorilor acolo sus, în Denver... și *nu ca martor al apărării*, gândi Paul. *Pot să pun pariu pe tot ce am!*

Deci îl privește pe sticlete îndepărtându-se pe șosea în automobilul de patrulare strălucitor de curat (strălucitor de curat, cu excepția bucăților de zăpadă întărită și sare care se adunaseră sub aripile roților și sub barele de protecție; asta e!) și se simte iarăși în siguranță... dar *nu prea* în siguranță, deoarece ea este acum ca un animal care a simțit vânătorul și este speriat. Foarte, *foarte* speriat.

Sticleții vor căuta și vor căuta deoarece el nu este doar bunul și bătrânul soldat din Kokomo; el este Paul Sheldon, Zeusul literar din pana căruia s-a născut Misery Chastain, drăguța lăzilor de gunoi și iubita supermagazinelor. Poate că atunci când nu or să-l găsească, se vor opri din căutări sau, cel puțin, vor căuta în altă parte; dar poate că unul dintre Roydman-i a văzut-o pe ea trecând în acea noapte și a observat ceva ciudat în spatele Bătrânei Bessie, ceva învelit într-o cuvertură. Chiar dacă ei n-au văzut nimic, ei nu i s-ar părea nimic deosebit din partea Roydman-ilor să inventeze ceva ca s-o bage pe ea în bucluc; ei nu o plăceau.

Sticleții s-ar putea întoarce și data următoare, oaspetele ei s-ar putea să nu mai fie atât de liniștit.

Își aminti cum ochii ei priviseră descumpăniți în jur când focul din cutia grătarului era pe punctul de a scăpa de sub control. Îi vedea limba

umezindu-i buzele. O vedea umblând încoace și încolo, cu palmele încheștându-se și descheștându-se, aruncând din când în când câte o privire spre camera de oaspeți unde el zăcea pierdut în norul lui. Din când în când ea va rosti "Doamne Sfinte!" spre camerele goale.

Ea capturase o pasăre rară cu penaj superb — o pasăre rară, originară din Africa.

Și ce vor face ei dacă o vor descoperi?

Ce altceva, or s-o pună iarăși în boxa martorilor, bineînțeles. Or s-o pună iarăși în boxa martorilor acolo sus, în Denver. Și de data aceasta s-ar putea să nu mai iasă liberă de acolo.

Își luă brațul de pe ochi. Se uită la succesiunea de C-un care dansau amețitor pe tavan. Nu avea nevoie de încheietura cotului peste ochi ca să-și poată imagina restul. S-ar putea să-l mai țină o zi sau două. S-ar putea să fie nevoie de un telefon sau de încă o vizită ca s-o facă să se decidă să se descotorosească de *rara avis* a ei. Dar până la sfârșit o va face, tot așa cum câinii sălbatici încep să-și îngroape prăzile ilicite după ce au fost vânați o vreme.

O să-i dea cinci pilule în loc de două sau, poate, o să-l sufocă cu o pernă; probabil, pur și simplu, o să-l împuște. Cu siguranță că avea o pușcă pe undeva — aproape oricine trăia în ținuturile muntoase avea una — și asta va rezolva problema.

Nu — nu pușca.

Prea multă mizerie.

S-ar putea să lase urme.

Nici unul dintre aceste lucruri nu se întâmplase încă deoarece nimeni nu găsise mașina. Probabil că-l căutau în New York sau în L.A., dar nimeni nu se gândea că el ar putea fi în Sidewinder, Colorado.

Dar în primăvară...

C-urile jucau pe tavan. *Curățat. Curățare. Ciungit.*

Pulsația din picioare era mai insistentă; data viitoare când o să bată pendula, ea va veni, dar el era aproape înfricoșat că ea îi va citi gândurile pe față, precum ideea unei povestiri mult prea înspăimântătoare ca s-o scrii. Ochii îi alunecaseră spre stânga. Acolo, pe perete, era un calendar. Poza înfățișa un băiat coborând pârta cu sania. Conform cu calendarul era februarie, dar dacă estimarea sa era corectă, era deja începutul lui martie. Pur și simplu Annie Wilkes uitase să întoarcă pagina.

Cât de mult va trece până când topirea zăpezilor va scoate la iveală Camaro-ul său cu plăcile de înmatriculare de New York și cu eticheta de pe bord care-l proclama drept proprietar pe Paul Sheldon? Cât de mult până când polițistul îi va face ei o vizită sau până când va citi despre descoperire în ziar? Cât de mult până la dezgheț?

Șase săptămâni? Cinci?

Aceasta ar putea fi durata vieții mele, gândi Paul și începu să tremure. Deja picioarele i se treziseră de tot și, până ce ea nu veni ca să-i dea o doză de medicamente, nu reuși să adoarmă.

Seara următoare îi aduse Royal-ul. Era un model de birou, dintr-o eră când asemenea obiecte ca mașinile de scris electrice, televizoarele color și telefoanele cu microprocesoare erau numai science-fiction. Era tot atât de neagră și de caracteristică epocii ca și cizmele închise cu nasturi. Pe margini, carcasa era de plastic, lăsând să se vadă pârghiile, arcurile, roțile cu clichet și tijele mecanismului. O manetă din oțel, mată de uzură, folosită pentru a relua rîndul de la capăt, ieșea proeminent într-una din părți ca degetul unui autostopist. Ruloul era prăfuit, cauciucul lui tare fiind zgâriat și ciupit. Literele ROYAL se întindeau de-a lungul feței mașinii, în semicerc. Mormăind, ea o așeză pe pat între picioarele lui, după ce o ținuse în sus un moment, pentru inspecție.

El privi fix mașina de scris.

Rânjea oare?

Dumnezeu-le, așa *arăta!*

Oricum, deja arăta ca o aducătoare de necazuri. Panglica decolorată era în două nuanțe, roșu și negru. Uitase că *existau* asemenea panglici. Felul cum aceasta arăta nu-i aducea aminte de nimic plăcut.

— Ei bine? — Zâmbea nerăbdătoare. — Cum ți se pare?

— E drăguță, spuse el repede. Un adevărat obiect de altădată.

Zâmbetul ei se înnoră.

— N-am luat-o ca pe o vechitură. Am luat-o la mîna-a-doua. Un lucru de mîna-a-doua *de calitate*.

El răspunse cu mare rapiditate:

— Hei! Nu există un asemenea *lucru*, o mașină de scris învechită — nu, când te gîndești mai bine. O mașină de scris bună durează, ce dracu', aproape o eternitate. Aceste doamne bătrîne de birou sunt *tancuri!*

Dacă ar fi putut ajunge până la ea ar fi mîngâiat-o. Dacă ar fi putut ajunge până la ea ar *fi sărutat-o*.

Zâmbetul ei se reîntoarce. Bătăile inimii lui se mai domoliră puțin.

— Am luat-o de la Noutăți Folosite. Nu-i așa că-i un nume prostesc pentru un magazin? Dar Nancy Dartmonger, patroana, e o femeie prostuță. Annie se întunecă puțin, dar el observă imediat că nu s-a întunecat din cauza *lui* — instinctul de supraviețuire, descoperea, s-ar putea *să fie* numai instinct, dar crea scurtături uimitoare spre cunoaștere. Descoperea că este din ce în ce mai acordat cu stările ei sufletești; ciclurile ei; îi asculta ticăitul ca și cum ea era un ceas stricat.

— Și parcă nu-i de-ajuns că-i proastă, este, de asemenea, *rea*.

Dartmonger! Numele ei ar trebui să fie *Whoremonger*. Divorțată de două ori și acum trăiește cu un *barman*. De asta când ai spus că e o vechitură...

— Arată bine, spuse el.

Ea făcu o pauză lungă și apoi spuse ca și când s-ar fi mărturisit:

— Îi lipsește un "n".

— Chiar așa?

— Da — vezi?

Înclină mașina de scris astfel încât el să poată observa semicercul clapelor și să vadă litera lipsă, ca un molar care lipsește dintr-o gură cu dantură uzată, dar altminteri, completă.

— Văd.

Așeză mașina de scris la loc. Patul se clătină puțin. Paul presupuse că trebuie să cântărească cam douăzeci și cinci de kilograme. Fusese făcută într-o epocă când nu existau aliaje și nici materiale plastice... de asemenea, nici avansuri de șase cifre pentru o carte, nici ediții deja contractate pentru un film, nici *U.S. Azi*, nici programul *Seara Varietăților*, nici celebrități făcând reclamă la cărțile de credit sau la vodcă.

Royal-ul îi rânjea, promițând necazuri.

— A vrut patruzeci și cinci de dolari, dar mi-a redus cinci la preț. Din cauza "n"-ului care lipsește.

Îi aruncă un zâmbet viclean. Spunea: nu sunt proastă.

El îi zâmbi. Fluxul venise. Asta făcea zâmbetul și minciuna mult mai ușoare.

— Ți l-a *dat* ție? Vrei să spui că nu te-ai târguit?

Annie se umflă puțin în pene:

— I-am spus că "n" este o literă importantă, admise ea.

— Bine ai făcut! *Ei drăcia dracului!*

Aici era o nouă descoperire. Lingușeala devenea ușoară, o dată ce te obișnuiai cu ea.

Zâmbetul ei deveni pișicher, invitându-l să împărtășească cu ea un delicios secret.

— I-am spus că "n" este una dintre literele care alcătuiesc numele scriitorului meu preferat.

— Sunt *două* dintre literele din numele *asistentei mele medicale* favorite.

Zâmbetul ei deveni radios. Incredibil, obraji ei solizi se îmbujorară. *Așa ar arăta* — gândi el — *dacă ai construi un cuptor în gura unuia dintre acei idoli din nuvelele lui H. Rider Haggard. Așa ar arăta în timpul nopții.*

— Faci pe *nebunul*! surâse ea afectat.

— Nu! spuse el. Chiar deloc!

— Bine!

Pentru un moment păru dezorientată, nu în transă, ci doar mulțumită, puțin îmbujorată, încercând să-și adune gândurile. Paul ar fi trebuit să se bucure întrucâtva de întorsătura lucrurilor, dacă n-ar fi fost mașina de scris, la fel de solidă ca și femeia de asemenea, stricată; stătea acolo rânjind cu dintele ei lipsă, promițând necazuri.

— Scaunul pe roțile a fost mult mai scump, spuse ea. Produsele ortopedice parcă s-au *volatilizat* față de vremea când eu... Se întrerupse, se încruntă, își dresе vocea. Apoi se uită înapoi spre el, zâmbind. — Dar e timpul ca tu să începi să șezi, și nu-mi pasă câtuși de puțin cât a costat. Și, bineînțeles, nu poți să bați la mașină stând culcat, nu-i așa?

— Nu...

— Am o placă... am tăiat-o la dimensiuni... și hârtie... așteaptă!

Se repezi afară din cameră ca o fetiță, lăsându-l pe Paul cu mașina de scris, să se privească unul pe altul. Zâmbetul lui dispăru în momentul în care ea îi întoarse spatele. Cel al Royalului nu se schimbă. Mai târziu, el presupuse că își dăduse seama foarte bine despre ce era vorba, după cum presupunea că știusese de atunci cum va suna mașina de scris, la fel ca Ducky Daddles, comicul acela bătrân și deșucheat.

Ea se întoarse cu un top de hârtie marca Corrasable Bond și o placă de lemn, cam de patru picioare lungime și trei lățime.

— Privește!

Puse placa pe brațele scaunului cu roțile care stătea lângă patul lui, ca un fel de vizitator scheletic solemn. Deja el putea să-și vadă fantoma în spatele plăcii, închisă acolo ca un prizonier.

Ea așeză mașina de scris pe placă, cu fața la fantomă și puse lângă ea pachetul de Corrasable Bond — hârtia pe care Paul Sheldon o detesta cel mai mult pe lumea asta, datorită felului în care literele dactilografiate se ștergeau atunci când paginile se frecau una de alta. Ea crease acum un fel de birou pentru un olog.

— Ei, ce crezi?

— Arată bine, spuse el, fabricând cu mare ușurință cea mai mare minciună a vieții lui, apoi puse întrebarea căreia îi știa deja răspunsul:

— Ce crezi, ce o să scriu acolo?

— O, dar Paul! spuse ea întorcându-se spre el cu ochii plini de viață, cu fața îmbujorată. Nu *cred*, eu *știu*! O să folosești această mașină de scris ca să creezi un nou roman! Cel mai bun roman al tău! *Întoarcerea lui Misery*!

24

Întoarcerea lui Misery. Nu simțea *nimic*. Presupunea că un om care de abia și-a tăiat mâna cu un ferăstrău mecanic ar putea simți același fel de *nimic* în timp ce-și privește, cu mirare tâmpă, încheietura însângerată a mâinii.

— Da! — Fața îi strălucea ca un reflector. Mâinile ei puternice erau încrucișate pe piept. — Paul, va fi o carte doar pentru mine! Onorariul meu pentru că te-am îngrijit și pentru că te-am adus înapoi la viață! Singura și unica copie a celei mai noi cărți din seria *Misery*! O să am ceva ce nimeni din lume nu are, oricât de mult și-ar dori-o! *Gândește-te* la asta!

— Annie, *Misery* e moartă.

Dar, incredibil, el deja se gândea: *Aș putea s-o aduc înapoi*. Gândul îl umplu de repulsie, dar nu îl uimi. La urma urmei, un om care a putut să bea dintr-o găleată folosită la spălatul pe jos ar trebui să fie capabil de a scrie puțin dirijat.

— Nu, nu este, replică Annie visătoare. Chiar și când am fost... când am fost atât de supărată pe tine, știam ca ea nu e cu adevărat moartă. Știam că

tu nu puteai s-o ucizi. Pentru că ești *bun*.

— Oare? spuse el și privi spre Royal. Mașina de scris rânjea spre el. *O să afli tu exact cât de bun ești, amice*, șoptea ea.

— Da!

— Annie, nu știu dacă o să pot să stau în scaunul acela rulant. Ultima dată...

— Ultima dată te-a durut, te cred și eu. Și o să te doară și data viitoare. Poate chiar puțin mai mult. Dar o să vină o zi — și, de altfel, nu va dura mult, deși s-ar putea ca ție să ți se pară mai mult decât în realitate — când te va durea mai puțin. Apoi și mai puțin. Și tot așa.

— Annie, îmi spui un lucru?

— Bineînțeles, dragul meu!

— Dacă o să scriu povestirea asta pentru tine...

— *Romanul!* Unul mare și frumos ca toate celelalte — poate chiar mai mare!

El închise pentru un moment ochii, apoi îi redeschise.

— Bine — dacă o să scriu acest *roman* pentru tine, o să mă lași să plec când va fi gata?

Pentru o clipă tulburarea trecu ca un nor peste fața ei și apoi îl privi cu grijă, studiindu-l.

— Vorbești de parcă eu te țin prizonier aici, Paul.

El nu răspunse nimic, doar o privi.

— Cred că pe când o să termini vei fi în stare să suporti... să suporti oboseala provocată de reîntâlnirea cu alte persoane, spuse ea. Asta voiai să auzi?

— Da, asta doream să aud.

— Nemaipomenit! Știam ce se spune despre scriitori, că sunt prea plini de ei, dar mi se pare că nu am înțeles că asta înseamnă totodată, și ingraturitudine!

El continua s-o privească, și, după un moment, ea se uită în altă parte, iritată și îmbujorată.

Până la urmă, el continuă:

— Am nevoie de toate romanele *Misery*, dacă le ai, deoarece nu am la mine agenda cu concordanța.

— Bineînțeles că le am! spuse ea. Apoi:

— Ce este o concordanță?

— Este o agendă în care am tot materialul pentru *Misery*, spuse el. Personaje și locuri, în principal, dar indexate și reindexate în trei sau patru moduri. Datele calendaristice. Material istoric...

Observă că ea aproape nu-l asculta. Era o doua oară când nu arăta nici cel mai mic interes pentru trucurile meseriei, care ar fi ținut o clasă de viitori scriitori ca vrăjită. Motivul, gândi el, era naivitatea însăși. Annie Wilkes constituia auditoriul perfect, o femeie care iubea povestirile fără să aibă nici cel mai mic interes să afle modul în care se creau. Ea era întruchiparea acelui arhetip Victorian. Cititorul Fidel. Nu voia să audă despre concordanță și indici deoarece, pentru ea, *Misery* și persoanele care o înconjurau erau perfect

reale. Indicii nu însemnau nimic pentru ea. Dacă i-ar fi vorbit despre recensământul din satul Little Dunthorpe, probabil că ar fi arătat ceva interes.

— O să mă asigur să ai cărțile. Sunt puțin jerpelite, dar ăsta e un semn că o carte a fost citită mult și foarte iubită, nu-i așa?

— Da, spuse el. De această dată nu trebuia să mintă. Da, așa este.

— Am de gând să învăț cum se leagă cărțile, spuse ea visătoare. Am de gând să copertez singură *Întoarcerea lui Misery*. Cu excepția Bibliei mamei mele, va fi singura carte *adevărată* pe care o s-o dețin.

— Asta-i bine, zise el doar ca să spună ceva. I se făcuse puțin rău la stomac.

— Acum o să plec, ca tu să poți să începi să te gândești, spuse ea. Ce pasionant! Nu crezi?

— Da, Annie. Bineînțeles că da.

— Peste o jumătate de oră o să-ți aduc niște piept de pui cu piure de cartofi și mazăre. Chiar și niște jeleu pentru că ai fost băiat așa de cuminte. Și o să mă asigur să-ți dau medicamentele la timp. Dacă ai nevoie, o să-ți dau chiar și o pilulă în plus la noapte. Vreau să fiu sigură că o să dormi bine, deoarece de mâine trebuie să începi să lucrezi. Când o să muncești, o să te refaci mai repede, pun pariu!

Se îndreptă spre ușă, se opri acolo un moment, și apoi, grotesc, îi trimise un sărut.

Ușa se închise în urma ei. Nu voia să privească mașina de scris și pentru un timp se stăpâni, dar până la urmă ochii i se rotiră neajutorați spre ea. Stătea pe birou rânjind. Să te uiți la ea era ca și cum ai privi un instrument de tortură — cizmă, roată, chingi — inactiv, dar numai pentru moment.

Cred că pe când o să termini vei fi... în stare să suporti oboseala provocată de reîntâlnirea cu alte persoane.

Ah, Annie, ne minți pe amândoi. O știi, și tu, de asemenea. Am văzut asta în ochii tăi.

Viza pe termen limitat care se deschidea acum în fața lui era extrem de neplăcută: șase săptămâni de viață pe care și le va petrece suferind din cauza picioarelor rupte și a reînnoirii cunoștinței cu Misery Chastain, născută Carmichael, urmată de o înmormântare grăbită în curtea din spate. Sau probabil ea o va hrăni pe Misery, scroafa, cu rămășițele lui — ceea ce ar însemna că pe lume există o anumită dreptate, chiar dacă este neagră și îngrozitoare.

Atunci nu scrie cartea. Înfuri-o. Chiar și așa, e ca o sticlă cu nitroglicerină ambalată. Împunge-o puțin. Fă-o să explodeze. Mai bine decât să zaci aici și să suferi.

Încercă să privească în sus la succesiunea de C-uri, dar foarte curând își mută iarăși privirea la mașina de scris. Stătea pe birou, mută, umflată, plină de cuvinte pe care el nu voia să le scrie, rânjind cu dintele ei lipsă.

Nu cred că asta intenționezi, amice. Cred că tu vrei să trăiești chiar dacă, ÎNTR-ADEVĂR, te doare. Dacă asta înseamnă s-o aduci pe Misery înapoi pentru un bis, o s-o faci. Oricum, o să ÎNCERCI — dar înainte, o să

trebuiască să ai de a face cu mine... și nu cred că-mi place mutra ta.

— Cu asta suntem chit, spuse Paul răgușit.

De această dată încercă să se uite pe fereastră; afară începuse să ningă. Destul de repede, totuși, privea mașina de scris cu fascinație avidă și repulsie, nefiind măcar conștient când își schimbase direcția privirii.

25

Așezarea în scaun nu l-a durut atât de mult pe cât se temuse și asta era bine, deoarece experiența anterioară i-a arătat că după aceea o să-l doară *cu vârf și îndesat*.

Ea lăsase tava cu mâncare *pe* birou și apoi împinsese scaunul cu roțile până lângă pat. Îl ajutase să se ridice — a fost o durere surdă, pulsatorie în zona pelvisului, care apoi s-a stins — apoi ea s-a aplecat, gâtul ei apăsând pe umărul lui ca grumazul unui cal. Pentru o secundă Paul îi simțise bătaia pulsului, și fața lui se schimonosi de scârbă. Apoi brațul ei drept îi cuprinsese ferm spatele sau, iar cel stâng fesele.

— Încearcă să nu te miști de la genunchi în jos, în timp ce fac asta, spusesse ea și apoi îl pusese pur și simplu, în scaun. Făcuse asta cu ușurința cu care o femeie introduce o carte într-un spațiu liber din bibliotecă. Da, era puternică și chiar dacă el ar fi fost în deplinătatea forțelor, deznodământul unei lupte între el și Annie nu ar fi putut fi previzibil. Iar în starea lui de acum era ca și cum Wally Cox s-ar fi bătut cu Boom Boom Mancini.

Ea puse placa în fața lui.

— Vezi cât de bine se potrivește? spuse ea și apoi merse la birou ca să ia mâncarea.

— Annie?

— Da.

— Mă întreb dacă poți să întorci mașina de scris. Așa încât să fie cu fața la perete.

Ea se încruntă.

— De ce Dumnezeu vrei să fac asta?

Pentru că nu vreau să-mi rânjească toată noaptea.

— O veche superstiție de-a mea — spuse el. Întotdeauna înainte de a începe să scriu, întorc mașina de scris cu fața la perete. — Făcu o pauză și adăugă. — De fapt, fac asta în fiecare noapte în perioada în care *scriu*.

— Asta sună cam așa: Dacă pășești pe o cracă, rupi spinarea mamei tale, spuse ea. Niciodată nu calc pe o cracă dacă pot s-o evit.

O întoarse cu spatele așa încât să rânjească la nimic altceva decât la peretele alb.

— Mai bine?

— Mult mai bine.

— Ești un *prostuț*! spuse ea, apoi veni lângă el și începu să-l hrănească.

26

O visă pe Annie Wilkes la curtea unui calif arab fabulos, strigând blesteme și invocând vârcolaci din sticle și apoi zburând în jurul palatului pe un covor magic. Când covorul trecu pe lângă el (părul ei fâlfâia pe spate; ochii ei erau aprinși și duri, ca ar unui căpitan navigând printre aisberguri) văzu că era vrâstat în verde și alb; alcătuia un număr de înmatriculare de Colorado.

A fost odată — ca niciodată — striga Annie. A fost odată ca niciodată, demult, când s-a sfârșit. Aceasta s-a întâmplat pe vremea când bunicul bunicului meu era băiat. Asta este povestea despre cum un băiețel sărac. Am auzit-o de la un om care. A fost odată ca niciodată. A fost odată ca niciodată.

27

Când se trezi, Annie îl zgâlțâia, iar soarele voios al dimineții se reflecta pe fereastră — ninsoarea încetase.

— Trezește-te, cap somnoros! — Annie aproape graseia. — Am adus iaurt și un ou fiert pentru tine și după aceea o să fie timpul ca tu să începi.

Îi privi fața ei nerăbdătoare și simți o emoție ciudată, nouă — speranță. Visase că Annie Wilkes era Șeherezada — corpul ei mătăhălos îmbrăcat în rochii diafane, picioarele ei butucănoase încălțate cu papuci arbuști roz, cu paiete — în timp ce zbura pe covorul ei magic și cânta vrăjile care deschideau ușile spre cele mai frumoase povești. Dar, bineînțeles, nu *Annie* era Șeherezada. *El* era. Și dacă ceea ce va scrie va fi îndeajuns de bun, iar dacă ea nu se va îndura să-l ucidă până când va descoperi cum se sfârșește povestea, oricât de tare ar urla instinctele sale animalice s-o facă, că *trebuie* s-o facă...

Nu s-ar putea atunci să aibă el o șansă?

Privi pe lângă ea și văzu că întorsese cu fața mașina de scris înainte de a-l trezi; rânjea strălucitoare spre el cu dintele ei lipsă, spunându-i că era foarte bine că speră și nobil că se străduie dar, la sfârșit, numai pieirea va conta.

28

Îl împinse până lângă fereastră, astfel încât, pentru prima dată după câteva săptămâni, soarele îl încălzi și i se păru că pielea lui albă ca faina, presărată din loc în loc cu răni mici provocate de zăcerea la pat, își murmură

plăcerea și mulțumirile. Rama geamului avea de jur-împrejur o margine de gheață și când întinse mâna simți o bulă de aer rece care înconjura ca o cupolă fereastra. Sentimentul care i-l provoca era în același timp și reconfortant și nostalgic, ca și o scrisoare de la un prieten vechi.

Pentru prima dată de câteva săptămâni — i se părea că trecuseră ani — putea să privească un peisaj diferit de cel al camerei sale cu varietatea lui constantă — tapet albastru, poza Arcului de Triumf, lunga, lunga lună februarie ilustrată de imaginea băiatului lui care cobora cu sania o pârtie (se gândi că mintea lui va asocia venirea lui februarie cu fața acelui băiat și cu scufia lui, chiar dacă va mai trăi să vadă această schimbare a lunilor, de încă cincizeci de ori). Privi această lume nouă cu aceeași poftă nerăbdătoare cu care se uitase la primul său film -*Bambi* — în copilărie.

Orizontul era aproape; totdeauna a fost așa în Munții Rockies, unde spațiile largi erau inevitabil întrerupte de platouri înalte de stânci. Cerul era de un azuriu superb, lipsit de nori. Un covor de pădure verde acoperea versantul celui, mai apropiat munte. Erau probabil șaptezeci de acri de teren viran între casă și liziera pădurii — covorul de zăpadă care-l acoperea era perfect și de un alb scânteietor. Era imposibil să-ți dai seama dacă dedesubt pământul era arat sau era doar pajiște. Priveliștea acestei zone era întreruptă de o singură clădire: un grajd roșu. Când ea vorbea despre animalele ei sau când el o vedea târșându-și înverșunată picioarele pe lângă fereastra lui, spărgând aburii respirației cu fața ei impenetrabilă, își imaginase o clădire dărăpănată, ca o ilustrată dintr-o carte cu povești cu stafii — acoperișul înclinat și încovoiat de greutatea zăpezilor din mulți ani, geamurile pustii și prăfuite, unele sparte și acoperite cu bucăți de carton, uși lungi, duble, probabil scoase din țâțâni și bălăbănuindu-se în afară. Această structură îngrijită și curată, cu vopseaua ei roșu-închis și bordura crem arăta ca și garajul pentru cinci mașini al unui nobil de țară care vroia să pară un grajd. În fața lui era un Jeep Cherokee, poate vechi de cinci ani, dar bine întreținut. Lângă una din laturi era un plug de zăpadă Fisher, așezat într-un suport făcut manual. Ca să atașeze plugul la Jeep, ea trebuia să-l conducă cu grijă până la suport, astfel încât cârligele de pe bara din față să se potrivească cu găurile din plug și să arunce cheia de strâns pe tabloul de bord. Vehiculul era perfect pentru o femeie care trăiește singură și nu are nici un vecin pe care să-l cheme în ajutor (cu excepția acelor păsăruici-mârșave, familia Roydman, bineînțeles, și Annie probabil nu ar accepta de la ei nici măcar o farfurie cu carne de porc, chiar dacă ar fi să moară de foame). Drumul de acces spre șosea era bine curățat de zăpadă, o demonstrație a faptului ca ea într-adevăr folosea plugul, dar nu putea să vadă șoseaua — casa îi bloca privirea.

— Văd că-mi admiri grajdul, Paul.

El privi surprins în spate. Mișcarea rapidă și nechibzuită îi trezi durerea din amorțeală. Mârâi înfundat în ceea ce rămăsese din tibiile sale și în drobul de sare ca un dom care-i înlocuise genunchiul stâng. Se zvârcoli, înțepându-l de acolo de unde era închisă în peștera ei de oase și apoi adormi la loc.

Adusese pe tavă mâncarea. Mâncare ușoară, pentru invalizi... dar

stomacul lui chiorăi la vederea ei. În timp ce venea spre el, văzu că purta pantofi albi cu tălpi de plută.

— Da, spuse el. E foarte arătos.

Puse placa pe brațele scaunului cu roțile și apoi așeză tava pe placă. Își trase un scaun lângă el și se așeză, privindu-l în timp ce el începea să mănânce.

— Nu te juca cu aparențele! Omul se judecă după fapte, nu după chip, spunea mama mea întotdeauna. Îl țin ordonat pentru că dacă n-aș face așa vecinii ar pălăvrăgi. Tot timpul caută un motiv ca să mă prindă, sau să înceapă să bârfească despre mine. Deci țin totul ordonat. Este foarte, foarte important să păstrez aparențele, în ceea ce privește grajdul, nu prea e multă muncă, atâta timp cât nu lași lucrurile de pe o zi pe alta. Să îndepărtiez zăpada ca să nu găurească acoperișul este problema cea mai oogy.

Problema cea mai oogy, gândi el. Ține minte expresia asta pentru lexiconul Annie Wilkes în memoriile tale — asta dacă vei avea vreodată șansa să-ți scrii memoriile. La un loc cu "păsăruică mârșavă" și "nu te juca cu aparențele" și toate celelalte care sunt sigur că vor apărea cu timpul.

— Acum doi ani l-am angajat pe Billy Haversham să-mi pună radiatoare în acoperiș. Apeși pe un întrerupător și ele se încălzesc și topesc gheața. N-o să mai am prea multă nevoie de ele în iarna *aceasta* — vezi cum se topește de la sine?

Avea în mână furculița plină cu bucăți de ou și tocmai o ducea spre gură. Se opri ca trăsnet și se uită spre grajd. De-a lungul streșinii se formaseră țurțuri. Vârfurile lor picurau — picurau foarte repede. Fiecare picătură sclipea în timp ce cădea într-un canal îngust de gheață care se formase la baza grajdului.

— Sunt zece grade afară și e abia oara nouă! — Annie continua voioasă în timp ce Paul își imagina bara din spate a Camaro-ului său ieșind la suprafață din zăpada fleșcăită și strălucind iar. — Bineînțeles că nu o să dureze — mai avem în față încă o ninsoare puternică sau poate chiar trei și probabil încă o furtună mare — dar primăvara vine, Paul, și mama mea totdeauna obișnuia să spună că speranța în venirea primăverii este ca și speranța în existența raiului.

El își puse înapoi furculița pe farfurie cu bucățile de ou încă în ea.

— Nu mai vrei această ultimă îmbucătură? Ai terminat?

— Am terminat, fu el de acord și în mintea lui îi văzu pe Roydman-i întorcându-se cu mașina din Sidewinder, văzu o săgeată orbitoare de lumină care se sparge pe fața doamnei Roydman, făcând-o să clipească și să-și pună mâna protector la ochi. — *Ce este jos acolo, Ham?... Nu-mi spune că sunt nebună, este ceva jos acolo! Reflexia aproape că mi-a ars ochiul! Întoarce, vreau să mai arunc o privire!*

— Atunci o să iau tava — spuse ea — și tu te poți apuca de lucru. Îl binecuvântă cu o privire foarte caldă. Nici nu pot să-ți spun cât de emoționată sunt, Paul!

Ieși din cameră, lăsându-l pe el să stea în scaunul pe roțile și să se uite la apa care se prelingea pe țurțurii atârnați de streășina grajdului.

— Aș dori alt tip de hârtie, dacă poți să-mi iei, spuse el când ea se întoarse ca să pună mașina de scris și hârtia pe placă.

— Diferită de asta? întrebă ea, bătând cu degetul în pachetul de Corrasable Bond, ambalat în celofan. Dar asta e cea mai scumpă dintre toate! Am *întrebat* când am intrat în magazinul Paper Patch.

— Nu ți-a spus mama ta că lucrurile cele mai scumpe nu sunt întotdeauna cele mai de calitate?

Sprâncenele Anniei se întunecară. Defensiva ei inițială fusese înlocuită de indignare. Paul presupuse că va urma una dintre furiile ei.

— Nu, *nu* mi-a spus. Ce mi-a *spus* ea, Domnule Știe-Tot, este că atunci când *cumperi* ieftin, *obții* lucruri ieftine.

Climatul din interiorul ei, descoperise el, era ca primăvara în Midwest. Era o femeie plină de tornade gata să se dezlănțuie și dacă el ar fi fost un fermier care studiază un cer care arată așa cum arăta acum fata lui Annie, s-ar fi dus imediat să-și ia familia și s-o ducă în pivniță, la adăpost. Sprâncenele ei erau albe. Nările îi pulsau cu regularitate, ca ale unui animal care simte focul. Palmele ei începuseră să se deschidă brusc și apoi să se încleșteze, prinzând aer și apoi eliberându-l.

Nevoia lui pentru ea și vulnerabilitatea sa față de ea urlau la el să se potolească, s-o împace cât mai era încă timp — dacă încă mai era — așa cum un trib dintr-una din acele nuvele ale lui Rider Haggard ar fi împăcat-o pe zeița lor când ea era supărată, aducând sacrificii efigiei ei.

Dar exista altă parte a sa, mult mai calculată, și mai puțin intimidată, care-i reamintea că nu poate să joace roiul Șeherezadei dacă devenea din ce în ce mai speriat și împăciuitor (ie fiecare dată când în ea se dezlănțuia furtuna. Dacă făcea așa, ea va izbucni tot mai des. *Dacă tu nu ai fi avut ceva ce ea dorește foarte mult*, chibzuia această parte a sa, *te-ar fi dus imediat la spital sau te-ar fi omorât puțin mai târziu ca să se protejeze față de Roydman-i — deoarece pentru Annie, lumea e PLINĂ de Roydman-i, pentru Annie ei se ascund în spatele fiecărui tufiș. Dacă nu o potolești chiar acum pe căteaua asta, Paulie băiete, s-ar putea să nu mai poți să faci asta niciodată.*

Ea începuse să respire mult mai repede, aproape că se sufoca; ritmul încleștărilor și descleștărilor palmelor se întetă, de asemenea, și el realiză că în curând ea va fi de neoprit.

Adunându-și puținul curaj care-i mai rămăsese, încercând cu disperare să realizeze exact nota trebuincioasă de iritare tăioasă și totuși nepăsătoare, spuse:

— Și ai putea foarte bine să încetezi. Dacă te enervezi nu poți să schimbi cu nimic situația.

Ea îngheță ca și cum el ar fi plesnit-o și îl privi rănită.

— Annie, — spuse el răbdător — nu e mare lucru.

— E un truc, zise ea. Tu nu vrei să scrii cartea mea și deci inventezi minciuni ca să nu începi. Știam că așa o să faci. O, băiete! Dar n-o să-ți meargă. O...

— Asta-i o prostie — spuse el. Am spus eu că nu am de gând să încep?

— Nu... nu, dar...

— Corect. Deoarece *am de gând*. Și dacă vrei să vii aici și să arunci o privire la ceva, o să-ți arăt care-i problema. Adu paharul Webster cu tine, te rog.

— Ce?

— Cana aia mică cu stilouri și creioane, spuse el. La redacțiile ziarelor, așa le spun ei uneori. După Daniel Webster.

Era o minciună pe care o fabricase pe moment, dar avu efectul dorit — ea arăta mai dezorientată ca niciodată, pierdută într-o lume a specialiștilor despre care nu avea nici cea mai vagă cunoștință. Dezorientarea dispersase (și în acest fel o dezamorsase) mai mult furia ei; observă că ea nu mai știa acum dacă are vreun *drept* să fie supărată.

Aduse cana cu creioane și stilouri și o trânti pe placă, iar el gândi: *Ei drăcie! Am câștigat!* Nu — nu era adevărat. *Misery* câștigase.

Dar nici asta nu-i corect. Fusesse Șeherezada. Șeherezada câștigase.

— Ce? spuse ea țâfnoasă.

— Privește.

Desfăcu pachetul de Corrasable și scoase o foaie. Luă un creion proaspăt ascuțit și desenă o linie pe hârtie. Apoi luă o carioca și trasă încă o linie paralelă cu prima. Apoi își trecu degetul mare deasupra suprafeței ușor poroase a hârtiei. Amândouă liniile difuzară, murdărind hârtia pe direcția pe care se deplasase degetul său, iar linia desenată cu creionul se întinse puțin mai mult decât cea făcută cu carioca.

— Vezi?

— Si ce dacă?

— Cerneala de pe panglică se va întinde, spuse el. Nu așa de mult ca mina de creion, dar mai rău decât cerneala din carioca.

— Ai de gând să stai și să ștergi fiecare pagină cu degetul?

— Doar frecarea paginilor una de alta e de ajuns, în câteva săptămâni sau chiar zile — spuse el — și când un manuscris este în lucru, îl frunzărești foarte mult. Te întorci tot timpul înapoi ca să găsești un nume sau o dată. Dumnezeu, Annie, unul dintre primele lucruri pe care-l afli în această afacere este că editorii urăsc să citească manuscrisele bătute la mașină pe Corrasable Bond aproape tot atât de mult ca pe cele scrise de mână.

— Nu o numi așa. Urăsc când îi spui așa.

O privi sincer nedumerit.

— Să numesc ce, *cum*?

— Când pervertești talentul pe care Dumnezeu ți l-a dat numindu-l o afacere. *Urăsc* asta.

— Îmi pare rău.

— Ar trebui să-ți pară, spuse ea împietrită. Ai putea chiar să te numești

pe tine o târfă.

Nu, Annie, gândi el, brusc plin de furie. Nu sunt o târfă. MAȘINI DE LUX tocmai asta demonstrează, că nu sunt o târfă. Despre asta a fost vorba când am omorât-o pe căteaua aia nenorocită care era Misery, acum când mă gândesc mai bine. Mă îndreptam spre Coasta de Vest ca să sărbătoresc eliberarea mea din starea de prostituare. Ce ai făcut tu, a fost să mă scoți din mașina distrusă atunci când am avut accidentul și să mă pui înapoi în bordel. Pentru doi dolari: numărul normal; pentru patru dolari: te duc în jurul lumii. Și, din când în când, văd o sclipire în ochii tăi care-mi spune că o parte din străfundul tău, de asemenea, știe acest fapt. O curte de jurați s-ar putea să te absolve din motive de instabilitate mintală, dar nu eu, Annie.

— Bine spus, zise el. Acum, întorcându-ne la problema hârtiei...

— O să-ți iau hârtia ta cockadoodie, spuse ea posacă. Doar spune-mi ce să-ți iau și o să-ți iau.

— Atâta timp cât înțelegi că sunt de partea ta...

— Nu mă face să râd. Nimeni nu a fost alături de mine când mama a murit acum douăzeci de ani.

— Atunci crezi ce vrei, spuse el. Dacă ești atât de bănuitoare încât nu poți să crezi că-ți sunt recunoscător pentru că mi-ai salvat viața, asta-i problema ta.

O privi cu viclenie și iarăși văzu în ochii ei o sclipire de nesiguranță, o dorință de a crede ce i se spune. Bine. Foarte bine. Se uita la ea cu toată sinceritatea posibilă pe care o putea el mima și din nou, în mintea lui, își imaginează că-i înfinge în gât un ciob de sticlă; lăsând, odată și pentru totdeauna să se scurgă sângele care-i alimenta creierul nebun.

— Cel puțin, ar trebui să fii în stare să crezi că sunt de partea *cărții*. Spuneai că vrei s-o legi. Am presupus că vrei să legi manuscrisul? Paginile dactilografiate?

— Bineînțeles că la asta m-am referit.

Da, bineînțeles. Fiindcă, dacă duci manuscrisul la un tipograf, s-ar putea să dea naștere la întrebări. S-ar putea să fii tu naivă în ceea ce privește lumea cărților și a editurii, dar nu chiar atât de inocentă. Paul Sheldon este dat dispărut, și tipograful tău s-ar putea să-și aducă aminte că a primit un roman în manuscris, în care era vorba de cel mai faimos personaj al lui Paul Sheldon și-că asta s-a întâmplat cam când omul a dispărut, nu-i așa? Și cu certitudine că-și va aminti instrucțiunile — instrucțiuni atât de ciudate, încât orice tipograf și le-ar aminti. O singură copie tipărită a manuscrisului unui roman.

Doar una.

— Cum arăta, domnule ofițer? Ei bine, era o femeie masivă. Semăna puțin cu un idol de piatră dintr-o nuvelă a lui H. Rider Haggard. Numai o clipă, am numele și adresa ei notate aici în registre... Doar să mă uit la copiile facturilor...

— Ideea nu e rea, spuse el. Un manuscris legat poate fi al dracului de arătos. Arată ca o ediție in-folio bună. Dar o carte ar trebui să dureze mult timp, Annie, și dac-o scriu pe asta pe Corrasable, o să ajungi peste zece ani

să nu mai ai nimic, decât o masă de foi murdare. Doar dacă, bineînțeles, ai de gând doar s-o pui pe raft.

Dar ea n-ar dori asta, nu-i așa? Hristoase, nu! Ea ar vrea s-o ia în fiecare zi, poate chiar s-o deschidă o dată la câteva ore. S-o ia de pe raft și s-o privească cu desfătare.

Pe fața ei apăruse o privire ciudată, de piatră. Lui nu îi plăcea această îndărătnicie, această privire aproape ostentativă de insensibilitate. Îl făcea nervos. Îi putea evalua furia, dar era ceva în această expresie nouă care era pe cât de opacă, pe atât de copilărească.

— Nu trebuie să mai spui nimic, zise ea. Ți-am spus deja că o să-ți iau hârtia aia a ta. Ce fel?

— La papetăria la care te duci tu...

— "Paper Patch".

— Da. "Paper Patch". Le spui că vrei două topuri — un top este un pachet care conține cinci sute de foi...

— Știu asta. Nu sunt proastă, Paul.

— Știu că nu ești, spuse el devenind și mai nervos.

Durerea începuse să bodogăne mai tare în picioarele sale și, — din pelvis vorbea chiar mai tare — stătea în șezut de aproape o oră și oasele zdrobite începuseră să protesteze.

Păstrează-ți sângele rece, pentru numele lui Dumnezeu — nu pierde tot ce-ai câștigat până acum!

Dar, am câștigat ceva? Sau e doar o impresie?

— Cere două topuri de hârtie de șapirograf, albă cu fibra lungă. Hammermill Bond e o marcă bună, la fel e și Triad Modern. Două topuri de hârtie de șapirograf o să te coste mai puțin decât pachetul ăsta de Corrasable și ar trebui să fie îndeajuns pentru întreaga carte, ca s-o scriu și s-o rescriu.

— Mă duc chiar acum — spuse ea ridicându-se brusc.

El o privi, alarmat, înțelegând că ea are de gând să plece iarăși fără să-i dea medicamentele și în plus să-l lase așezat, de această dată..

Această poziție deja îl chinuia; durerea va fi monstruoasă pe când ea se va întoarce, chiar dacă o să se grăbească.

— Nu trebuie să faci asta, spuse el, vorbind foarte repede. Pentru început, hârtia asta e destul de bună — la urma urmei, oricum trebuie să rescriu...

— Numai un prost ar încerca să înceapă o lucrare bună cu o unealtă proastă.

Luă pachetul de hârtie Corrasable Bond, apoi înșfăcă foaia cu cele două linii mâzgălite și o mototoli. Le înfundă pe toate în coșul de gunoi și se întoarce cu fața spre el. Acea expresie împietrită, insensibilă îi acoperea fața ea o mască. Ochii ei aveau un luciu de monedă tocită.

— Mă duc acum în oraș, spuse ea. Știu că vrei să începi cât de repede poți, din moment ce *ești de partea mea* — rosti aceste ultime cuvinte cu un sarcasm intens, fumegând (și, Paul credea, cu mai multă ură de sine decât ea ar putea bănui vreodată) — și deci nu vreau să întârzii nici atât cât să te pun înapoi în pat.

Ea zâmbi; o alungire a buzelor care o asemena în mod grotesc cu o păpușă și veni lângă el alunecând parcă cu pantofii ei albi de asistentă medicală. Degetele ei îi atinseră părul. El se crispă. Încercă să se abțină dar nu se putu stăpâni. Zâmbetul ei mort-viu se mări.

— Deși, bănuiesc că va trebui să amânăm de fapt începutul *Întoarcerii lui Misery* pentru o zi.., sau două... poate chiar trei. Da, s-ar putea să dureze trei zile până când vei fi în stare să te ridici din nou. Din cauza durerii. Destul de neplăcut. Pusesem șampania la răcit în frigider: O să trebuiască s-o pun înapoi în cămară.

— Annie, zău așa, pot să încep dacă tu...

— Nu, Paul.

Se duse la ușă și apoi se întoarse, privindu-l cu fața aceea împietrită. Numai ochii ei, acele monede tocite, erau plini de viață sub streășina sprâncenelor.

— Am un gând pe care o să te las să-l rumegi. Poți să crezi că mă poți păcăli sau că mă poți fenta; știu că dau impresia că sunt înceată la minte și idioată. Dar nu sunt idioată, Paul, și nu gândesc încet.

Brusc, chipul ei se năruí. Încăpățânarea împietrită se sfărâmă și ce strălucea dedesubt era chipul unui copil înfuriat cuprins de nebunie. Pentru un moment Paul gândi că agonia terorii sale s-ar putea să-l ucidă. Se gândise oare că a câștigat prima rundă? Chiar așa? Era oare posibil ca cineva să joace rolul Șeherezadei când cel care-l ținea captiv era dement?

Se repezi spre el, picioarele groase tropotind, genunchii îndoindu-se, coatele forfecând ca niște pistoane aerul stătut al camerei de bolnav. Părul ei sălta și se încolăcea în jurul feței, pe când se desprindea din agrafele care-l fixau. Acum deplasarea ei nu era tăcută; era ca mersul lui Goliat când a intrat în Valea Oaselor. Poza cu Arcul de Triumf de pe perete trosni înfricoșător.

— *liiii-aaahhh!* urlă ea, și își lăsă pumnul să cadă cu putere pe drobul de sare care era genunchiul stâng al lui Paul Sheldon.

El își aruncă capul pe spate și țipă de durere; venele de la frunte și gât umflându-i-se. Durerea izbucni din genunchi și îl înveli ca într-un giulgiu, alb, radiant, ca nucleul unei *nova*.

Ea smulse mașina de scris de pe placă și o trânti pe polița de deasupra căminului, ridicând greutatea ei de metal masiv ca și cum ar fi ridicat el o cutie goală de carton.

— Deci o să stai aici — spuse ea cu buzele întinse în acel rictus rânjit — și o să te gândești mai bine cine comandă aici și la toate lucrurile pe care pot sa le fac ca să te chinuiesc dacă te porți urât sau încerci să mă fraierești. N-ai decât să țiți dacă vrei, fiindcă nimeni nu te poate auzi. Nimeni nu trece pe aici, pentru că toți știu că Annie Wilkes e nebună, toți știu ce a făcut ea, chiar dacă m-au declarat nevinovată.

Merse până la ușă și iarăși se întoarse, iar el țipă din nou, așteptându-se s-o vadă cum se năpustește iarăși. Asta o făcu să rânjească mai tare.

— O să-ți mai spun ceva, spuse ea încet. Ei cred că m-am fofilat, și au dreptate. Gândește-te la asta Paul, cât timp eu sunt în oraș ca să-ți iau

hârtia.

Plecă trântind ușa dormitorului destul de tare încât să zgâlțâie casa. Apoi, se auzi păcănitul yalei de la ușă.

El se lăsă pe spate în scaun, tremurând din toate încheieturile, încercând să se stăpânească, deoarece îi amplifică durerea, dar nereușind. Lacrimile i se rostogoliră pe obraji. Iarăși și iarăși o văzu zburând de-a lungul camerei, iar și iar o văzu lovindu-l cu pumnul în ceea ce mai rămăsese din genunchiul său, cu toată forța unui bețiv furios care lovește cu ciocanul un țărnuș de lemn, iar și iar se văzu înghițit de acel teribil nor de durere.

— Te rog, Doamne, te rog, gemu el în timp ce afară Cherokee-ul pornea cu un bubuit și un răget. Te rog, Doamne, te rog, scapă-mă din situația asta, sau omoară-mă... scapă-mă din situația asta sau omoară-mă.

Uruitul motorului se pierdu pe șosea, iar Dumnezeu nu făcu nici una, nici alta și el rămase cu lacrimile lui și cu durerea lui, care acum se trezise deplin și făcea ravagii prin corpul lui.

30

Mai târziu se gândi că lumea, în perversitatea ei consecventă, ar fi interpretat acțiunile lui următoare ca niște acte de eroism. Și probabil că el nu îi va dezaproba — dat de fapt ceea ce făcu el nu era nimic altceva decât încercarea finală, ezitantă de a întreprinde ceva pentru a supraviețui.

I se părea că aude vag un comentator sportiv entuziasmat până la paroxism — Howard Cosell sau Warner Wolf sau, poate Jonny Most, acel nebun irecuperabil — descriind scena ca și când efortul lui de a ajunge la rezerva ei de droguri înainte ca durerea să-l ucidă, era un eveniment sportiv ieșit din comun -un meci de verificare transmis în locul programului *Football-ul de Luni Seara*, probabil. Oricum, ce nume i-ai da unui sport de genul ăsta? *Cursa pentru droguri?*

— Pur și simplu *nu pot* să cred de cât curaj dă dovadă azi băiatul ăsta, Sheldon! — se entuziasma crainicul din capul lui Paul Sheldon. Nu cred că cineva de pe stadionul Annie Wilkes — sau, de altfel, dintre telespectatori — gândea că are *cea mai* mică șansă să reușească să miște acel scaun pe rotile după lovitura pe care a primit-o, dar cred că... da, așa e! Se mișcă! Hai să privim reluarea!

Transpirația îi curgea pe frunte și îi înțepa ochii. Își linse de pe buze un amestec de sare și lacrimi. Tremuratul nu voia să se oprească. Durerea părea ca și sfârșitul lumii. Gândi: *Vine un punct când doar să discuți despre durere devine de prisos. Nimeni din lume nu știe că există durere de o asemenea intensitate. Nimeni. Este ca și când ai fi posedat de demoni.*

Doar gândul la pilule; Novrilul pe care ea îl avea undeva în casă, îl convinse să se miște. Ușa încuiată a dormitorului... posibilitatea că pilulele s-ar putea să nu fie în baia de la parter așa cum trăsese el concluzia, ci ascunse undeva... ghinionul ca ea să se întoarcă și să-l prindă asupra

faptului... aceste lucruri nu aveau nici o importanță, aceste lucruri erau doar umbre în spatele durerii. Va rezolva fiecare problemă pe măsură ce va apărea sau va muri. Asta era tot.

Mișcarea făcea ca menghina de foc de la brâu în jos să se adâncească mai tare. Dar scaunul *se mișca*. Foarte încet, scaunul începu să se miște.

Reuși să parcurgă o distanță de aproximativ patru picioare, înainte să realizeze că, dacă nu va putea întoarce scaunul nu o să facă altceva decât să treacă pe lângă ușă și să ajungă în celălalt colț al camerei.

Apucă strâns roata dreaptă, tremurând,

(gândește-te la pilule; gândește-te la alinarea pe care ți-o vor aduce pilulele)

și apăsă pe ea cât de tare putu. Cauciucul scârțâi slab pe podeaua de lemn; chițăiturile unui șoarece. Apăsă în jos; mușchii odată puternici, iar acum moi, tremurând ca aspicul; buzele îndepărtându-i-se de dinții încleștați, și scaunul pe roțile începu, lent, să se rotească.

Înșfacă ambele roți și puse iar scaunul în mișcare. De data aceasta parcurse patru picioare înainte să se oprească și să-și adune puterile. Când se opri, leșină.

Cinci minute mai târziu, se trezi la realitate, auzind în cap vocea vagă, ațâțătoare, a comentatorului.

— Încearcă iarăși să se deplaseze! Pur și simplu e de necrezut ce voință are băiatul ăsta, Sheldon!

Partea din față a creierului său era conștientă doar de durere; spatele minții îi coordona ochii. O văzu lângă ușă și se duse spre ea. Își întinse mâna în jos, dar vârfurile degetelor lui se opriră la aproape o palmă de podea, unde era una dintre cele două sau trei agrafe care căzuseră din părul ei în timp ce ea se repezise spre el. Își mușcă buzele, inconștient de faptul că transpirația îi curgea pe față și pe gât și îi înnegrea gulerul cămășii de pijama.

— Nu cred că poate să ia acul acela, oameni buni — a fost un efort fantasmatic, dar mi-e teamă că totul se sfârșește aici.

Ei bine, poate că nu.

Se aplecă spre dreapta, la început încercând să ignore durerea din partea lui dreaptă — durere care părea că este o bulă cu presiune din ce în ce mai ridicată, ceva similar cu creșterea dinților — apoi nemaiaținându-se și urlând. Așa cum spusese ea, oricum nu era nimeni care să-l audă.

Vârfurile degetelor atârnavă încă la doi centimetri față de podea, agitându-se încoace și încolo chiar deasupra agrafei, iar soldul drept chiar părea că pur și simplu o să explodeze într-un jet scârbos de jeleu alb de oase.

O, Doamne, te rog, te rog, ajută-mă...

Se aplecă mai tare, în ciuda durerii. Degetele atinseră acul dar reușiră doar să-l împingă puțin mai încolo. Paul alunecă în scaun, încă îndoit spre dreapta și țipă iarăși din cauza durerii din picioare. Ochii îi ieșiseră din orbite, gura îi era deschisă, limba îi atârna printre dinți ca o jaluze. Picături mici de salivă se prelingeau de pe vârful ei și cădeau pe podea.

Apucă agrafa între degete... o smulse... aproape o scăpă... și apoi o strânse în pumn.

Când se îndreptă, își provocă un nou acces de durere. Și când acțiunea fu terminată nu mai putu face altceva decât să rămână gâfâind pentru un timp, cu capul lăsat pe spate atât cât îi îngăduia spătarul neîndurător al scaunului pe rotile, agrafa aflându-se pe placa sprijinită pe brațele scaunului. Pentru un timp fu foarte sigur că o să verse, dar îi trecu.

Ce faci? Îl certă după câteva minute o parte a minții sale. Aștepti să-ți treacă durerea? Nu o să treacă. Ea o citează întotdeauna pe mama ei, dar și mama ta avea câteva zicale, nu-i așa?

Da. Avea.

Stând acolo, cu capul dat pe spate și fața lucind de sudoare, cu părul lipit de frunte, Paul rosti cu voce tare una din ele, aproape ca o incantație: "S-ar putea să existe zâne, s-ar putea să existe farmece, dar Dumnezeu îi ajută doar pe cei care se ajută singuri."

Mda. Deci termină cu așteptarea, Paulie — singurul spiriduș care-și va arăta fața pe aici e acel boxer de categoria super-grea dintotdeauna, Annie Wilkes.

Se puse iarăși în mișcare, deplasând lent scaunul spre ușă. Ea o încuiase, dar el credea că poate ar fi în stare s-o descuie. Tony Bonasaro, care era acum numai mulți, mulți fulgi de scrum, fusese un hoț de mașini. Ca o parte a pregătirilor sale pentru scrierea *Mașinilor de Lux*, Paul studiase aspectele tehnicii furtului de mașini cu un ex-polițist versat, pe nume Tom Twyford. Tom îi arătase cum să facă contactul cu ajutorul unor fire electrice, cum să folosească bucata subțire și flexibilă de metal, pe care hoții de mașini o numeau, Slim Jims, ca să deschidă brusc încuietoarea ușii unei mașini, cum să anihileze sistemul de alarmă.

Sau, spusese Tom acum doi ani și jumătate într-o zi de primăvară în New-York, hai să presupunem că nu-ți trece prin minte să furi o mașină. Ai una, dar ai cam rămas fără benzină. Ai un furtun, dar mașina pe care ai ales-o pentru donație are o încuietore la rezervorul de benzină. E asta o problemă? Nu, dacă-ți cunoști meseria, pentru că majoritatea încuietorelor de la rezervoarele de benzină sunt floare la ureche. Ai nevoie doar de o agrafă de păr.

Îi trebuiră lui Paul minute nesfârșite de dat înapoi, și aranjat ca să reușească să poziționeze scaunul pe rotile exact în locul potrivit, cu roata stângă aproape atingând ușa.

Gaura cheii avea unul dintre acele modele demodate, amintindu-i lui Paul de desenele lui John Tenniel din *Alice în Țara Minunilor*, amplasate în interiorul unui lacăt ruginit. Se iasă puțin în jos în scaun — scoțând un singur geamăt ca un lătrat — și privi prin gaură. Văzu un hol scurt care ducea în ceea ce era ni mod cert salonul; un covor vișiniu pe podea, un divan demodat tapetat cu aceeași culoare, un lampadar cu abajur cu ciucuri.

Spre stânga, cam pe la jumătatea holului, era o ușă deschisă. Pulsul lui Paul se întetă. Acea era aproape cu siguranță baia de la parter — o auzise pe Annie lăsând să curgă multă apă acolo (inclusiv atunci când ea umpluse găleata din care el băuse cu mult entuziasm) și nu era totodată și locul de unde venea ea de fiecare dată când îi aducea medicamentele?

Cam așa ceva.

Înșfăcă agrafa de păr. I se strecură printre degete, căzu pe placă și apoi se rostogoli spre margine.

— *Nu!* strigă el răgușit și își puse mâna peste ea înainte de a cădea jos. O ținu strâns în pumn și apoi leșină iarăși.

Deși nu putea să spună cu siguranță, credea că leșinul nu a durat mai mult de câteva secunde. Durerea — cu excepția torturii nemaipomenite din genunchiul stâng — părea că s-a mai potolit puțin. Agrafa se afla pe placa de lemn așezată pe brațele scaunului rulant. De această dată își flexionă degetele mâinii drepte de câteva ori înainte de a o lua.

Acum, gândi el, desfăcând-o și ținând-o cu mâna dreaptă. Nu o să tremuri. Ține minte asta. NU O SA TREMURI.

Întinse mâna și băgă acul în gaura cheii, ascultând cum comentatorul sportiv din mintea sa

(atât de intens!)

îi descria acțiunile.

Transpirația îi curgea continuu pe față, ca uleiul. Asculta... dar chiar mai mult, *simți*.

Basculatorul dintr-un lacăt ieftin nu e nimic altceva decât un balansoar, spusese Tom Twyford, legănându-și mâna demonstrativ. *Vrei să dai peste cap un balansoar? Cel mai ușor lucru din lume, nu-i așa? Îl apuci de picioare și-l întorci pe dos... o nimica toată. Și asta-i tot ce trebuie să faci cu o închizătoare ca asta. Împingi basculatorul în sus și apoi deschizi repede capacul de la rezervor înainte ca să se închidă la loc.*

Reuși să atingă basculatorul de două ori, dar de fiecare dată agrafa alunecă și basculatorul reveni la loc înainte ca el să reușească să facă ceva. Agrafa începuse să se îndoiaie. El credea bă după încă două sau trei încercări o să se rupă.

— Te rog, Doamne, spuse el introducând iarăși agrafa. Te rog, Doamne, ce părere ai? Doar un mic răgaz, asta-i tot ce-ți cer.

(Oameni buni, Sheldon a avut o comportare eroică azi, dar asta trebuie să fie ultima lui încercare. Mulțimea amuțise...)

Își închise ochii; vocea comentatorului dispărând în timp ce el asculta foarte atent să prindă zăngănitul acului de păr în închizătoare. Acum! Uite, aici întâmpină rezistentă! Basculatorul! îl putea vedea stând acolo ca și piciorul curbat al unui balansoar, presând limba încuietorii, fixând-o, ținându-l pe el în loc.

E pur și simplu floare la ureche, Paul. Dar să-ți păstrezi calmul.

Când sufereai atât de tare, era foarte greu să-ți păstrezi calmul.

Prinse clanța cu mâna stângă, trebuind s-o strecoare pe aceasta pe sub mâna dreaptă, și începu să aplice presiunea asupra agrafei. Încă puțin... Încă puțin.

În minte putea să vadă basculatorul, începând să se miște în alcovul lui prăfuit; putea vedea limba încuietorii începând să se retragă. Nu era nevoie să facă cursa completă; bine, Dumnezeu, nu — nu era nevoie să dea peste cap balansorul, ca să folosim metafora lui Tom Twyford. Chiar în momentul

când iese din rama ușii — o împingere...

Agrafa începuse simultan să se îndoaie și să alunece. Simți că acest lucru se întâmpla și de disperare împinse în sus cât de tare putu, apăsă pe clanță și trase de ușă. Se auzi un *poc* când agrafa se rupse în două, partea din încuietore căzând înăuntru și urmă un moment împietrit în care el se gândi că a eșuat, înainte ca să vadă că ușa se deschidea încet cu limba încuietorii ieșind ca un deget de oțel.

— Isuse, șopti el. Isuse, ție-ți mulțumesc!

Haideți să urmărim banda video! țipă Warner Wolf exaltat în mintea lui, în timp ce miile de spectatori din stadionul Annie Wilkes — ca să nu menționăm și miile de telespectatori — izbucniră în urale furtunoase.

— Haide, haide, Warner, murmură el și începu munca lungă, istovitoare, de a da scaunul înapoi și a-l rearanja ca să fie exact pe direcția ușii.

31

Urmă un moment rău — nu, nu doar rău, teribil, oribil — când i se păru că scaunul pe roțile nu o să treacă printre canaturile ușii. Nu era decât cu două degete mai lat, dar erau două degete mari. *L-a adus pliat înăuntru, de asta ai crezut tu atunci că este un cărucior pentru cumpărături*, îl informă jalnic mintea lui.

Până la urmă reuși să-l strecoare — aproape — poziționându-se direct în ușă și apoi aplecându-se în față și apucând rama ușii cu mâinile. Osiile roților scrâșniră frecându-se de lemn, dar fu în stare să treacă.

După ce reuși, își pierdu iarăși cunoștința.

32

Vocea ei îl chema din afara cetății. El deschise ochii și o văzu amenințându-l cu o pușcă de vânătoare. Ochii îi scliffeau furios. Dinții îi luceau de salivă.

— Dacă-ți dorești atât de mult libertatea, Paul — spuse Annie — o să fiu foarte fericită să ți-o dăruiesc.

Trase ambele piedici.

33

El tresări violent, așteptând explozia gloanțelor. Dar, bineînțeles, ea nu era acolo; mintea lui recunoscuse deja visul.

Nu un vis — un avertisment. Ea se poate întoarce oricând. Oricând.

Calitatea luminii care intra prin ușa pe jumătate deschisă a băii se schimbase, era mai intensă. Arăta ca lumina amiezii. Își dori ca pendula să bată și să-i spună cât de multă dreptate avea, dar ceasul era de o tăcere neînduplecată.

Data trecută a lipsit cincizeci de ore.

Așa a făcut. Și acum ar putea să stea optzeci. Sau s-ar putea să auzi acel Cherokee venind peste cinci secunde. În cazul în care nu știi chestia asta, prietene, Institutul Meteorologic poate să anunțe un tornado, dar când îi întrebă când exact va avea loc, habar nu au.

— Foarte adevărat, spuse el și deplasă scaunul rulant spre baie. Uitându-se înăuntru, văzu o încăpere austeră a cărei podea era pavată cu gresii albe, hexagonale. O cadă cu pete de rugină formate sub robinete se sprijinea pe picioare terminate cu gheare. Lângă ea era un dulap cu rufărie. Vizavi era o chiuvetă. Deasupra chiuvetei era un dulăpior pentru medicamente.

Găleata pentru spălat pe jos se afla în cadă — îi putea vedea marginea de plastic.

Holul era destul de lat, permițându-i să întoarcă scaunul cu fața spre ușă, dar acum brațele îi tremurau de oboseală. El fusese un băiețel firav și deci, ca adult, încercase să se întrețină cât mai bine, dar acum mușchii lui erau cei ai unui invalid și copilul plătând se întorsese ca și când timpul petrecut înotând, alergând și lucrând la aparatele de forță ar fi fost numai în vis.

Cel puțin canaturile acestei uși erau mai depărtate — nu cu mult, dar îndeajuns încât să facă trecerea sa mai puțin înfricoșătoare. Se izbi de prag și apoi roțile de cauciuc tare ale scaunului începură să se rostogolească lin peste gresie. Aerul avea un miros acru pe care el îl asocia automat cu spitalele -dezinfecant, probabil. Înăuntru nu exista toaletă — după cum, bănuise deja — singurele sunete de apă trasă veneau de sus și acum, când se gândi mai bine, aceste sunete de la etaj urmau întotdeauna după ce el folosea plosca. Aici era doar o cadă, chiuveta și dulapul pentru rufărie, care avea ușa deschisă.

Privi în treacăt teancurile ordonate de prosoape albastre și șervete înflorate — le cunoștea pe amândouă de la băile care i le făcuse ea cu ajutorul unui burete — și apoi își concentrează atenția spre dulăpiorul pentru medicamente de deasupra chiuvetei.

Era în afara razei sale de acțiune.

Oricât de mult se străduia, se întindea, degetele sale se opreau cu aproape două palme mai jos. Își putea da seama de asta, dar încercă oricum, neputând să creadă că Soarta sau Dumnezeu sau Altcineva ar putea fi atât de crudă. Arăta ca un fundaș care încerca cu disperare să oprească o minge care se îndrepta spre terenul de țintă și pe care el nu avea nici cea mai mică șansă s-o ajungă.

Paul scoase un sunet disperat, zăpăcit, își coborî mâna și apoi se lăsă pe spate, gâfâind. Norul gri cobora spre el. Se strădui să-l îndepărteze și apoi privi în jur după ceva care ar putea folosi ca să deschidă ușile dulăpiorului și văzu un teu pentru spălat pe jos sprijinit într-un colț, cu coada lungă și albastră.

Ai de gând să folosești chestia aia? Într-adevăr? Hm, cred că ai putea. O să reușești să deschizi ușile și apoi să răstorni câteva dintre lucrurile dinăuntru în chiuvetă. Dar sticlele se vor sparge și chiar dacă nu sunt sticle înăuntru — n-aș pre-aș crede — toată lumea are măcar o sticlă cu spirt sau Carmol sau orice altceva în dulăpiorul cu medicamente și nu ai cum să pui înapoi ceea ce răstorni. Deci când ea se întoarce și vede mizeria, ce-o să faci atunci?

— O să-i spun că a fost Misery, murmură el. O să-i spun că a trecut pe aici și a căutat un tonic care s-o reînvie din morți.

Apoi izbucni în lacrimi... dar și printre ele ochii lui cercetau febril încăperea, căutând ceva, orice, inspirație, o pauză, doar o nenorocită de p...

Se uita iarăși în dulapul cu rufărie, și respirația sa sacadată se opri brusc. Ochii i se măriră.

Prima privire sumară înregistrase rafturile pline cu teancuri de cearșafuri împăturite, fețe de pernă, șervete înflorate și prosoape. Acum privi cel mai de jos compartiment unde erau câteva cutii de carton. Unele purtau eticheta HÂRTIE IGIENICĂ altele, LILLY. Unele erau etichetate PRODUSE FARMACEUTICE CAM.

Roti brusc scaunul, provocându-și durere, nepăsându-i.

Te rog, Doamne, numai să nu fie cutia ei cu șampoane de rezervă sau cuampoane sau poze ale mamei ei dragi și sfinte, sau...

Se aplecă febril după una dintre cutii, o trase afară și o deschise. Nici un fel de șampon sau tampon Avon. Departe de asta. În cutie era un talmeș-balmeș de medicamente, majoritatea dintre ele în cutiuțe mici marcate MOSTRE. La fund câteva pilule și capsule de diferite culori se rostogoliseră afară din cutiuțe. Unele, cum ar fi Motrim și Lopressor, medicamente pentru hipertensiune pe care le luase tatăl său în ultimii trei ani ai vieții lui, le cunoștea. De altele nu auzise niciodată.

— Novril, bodogăni el, căutând nebunește prin cutie în timp ce transpirația îi curgea pe față, iar picioarele îi pulsau și urlau. Novril, unde dracu-i afurisitul de Novril?

Nici urmă de Novril. Astupă cutia și o împinse la loc în dulap, făcând doar un mic efort ca s-o pună exact de unde o luase. Ar fi trebuit să fie în regulă, locul arăta oricum ca o îngrămădeală nenorocită de droguri.

Aplecându-se mult spre stânga, reuși să apuce o a doua cutie. O deschise și aproape că nu fu în stare să creadă ceea ce vedea.

Darvon, Darvocet. Darvon Compound. Morphose și Morphose Complex. Librium. Valium. Și Novril. Duzini întregi de mostre. Desfăcu una cu unghiile și văzu capsulele pe care ea i le dădea din șase în șase ore, închise în coliviile lor mici de plastic.

A NU FI VÂNDUTE FĂRĂ PRESCRIPTIA MEDICULUI, scria pe cutie.

— O Dumnezeule, doctorul este *aici!* hohoti Paul. Rupse celofanul cu dinții și mestecă trei capsule, aproape inconștient de gustul lor extrem de amar. Se opri, se uită fix la celelalte cinci care rămăseseră încapsulate în foaia de celofan mutilat, și înșfăcă o a patra.

Se uită repede în jur, cu bărbia în piept, cu ochii vicleni și înspăimântați.

Deși știa că este prea devreme ca să simtă vreo ușurare, *totuși* o simțea — *să aibă* pilulele, se părea, era chiar mai important decât *să le ia*. Era ca și când i se încredințase controlul Lunii și al mareelor — sau pur și simplu își asumase singur acest drept prin simplul fapt că a întins mâna. Era o idee imensă, copleșitoare... și în același timp înfricoșătoare, cu nuanțe de vinovăție și blasfemie.

Dacă ea se întoarce acum...

— În ordine. Am recepționat mesajul.

Se uită în cutia de carton încercând să calculeze cât de multe cutiuțe de mostre ar putea lua fără ca ea să realizeze că un mic șoricel, pe nume Paul Sheldon, șterpelișe din cămara cu provizii.

Chicoti când îi veni această idee, un sunet ascuțit, descătușant și realiză că medicamentele nu acționau numai asupra picioarelor. Își luase doza, în termeni vulgari.

Pune-te în mișcare, idiotule. Nu ai timp să stai și să savurezi starea de beție.

Luă cinci cutiuțe — în total treizeci de capsule. Trebui să se abțină să ia mai multe. Amestecă cutiile și sticlele care mai rămăseseră, sperând că rezultatul să arate mai mult sau mai puțin ca harababura care fusese la început în cutie. Reîmpături marginile cutiei și o puse la loc în dulapul cu rufărie.

Venea o mașină.

Se ridică; cu ochii holbați. Mâinile lui căzură pe brațele scaunului și le strânse cu panică. Dacă era Annie, era în găleată și asta era sfârșitul. N-ar fi fost niciodată în stare să manevreze scaunul ăsta hodorogit și supradimensionat înapoi în cameră în timp util. Probabil că ar putea s-o altoiască o dată cu teul de spălat pe jos sau cu altceva, înainte ca ea să-i sucească gâtul ca unui pui de găină.

Sunetul devenea din ce în ce mai intens, apoi începu să scadă.

Bine! Ai nevoie de un avertisment mai explicit, Paul-băiatule?

La drept vorbind, n-avea nevoie. Aruncă o ultimă privire spre cutiile de carton. Din punctul lui de vedere arătau la fel cum fuseseră la început — deși le privise prin ceața durerii și nu putea fi pe deplin sigur — dar știa că adunătura de cutii s-ar putea să nu fie puse întâmplător așa cum arătau, oh, nu, chiar deloc. Ea poseda vigilența crescută a nevroticului; și s-ar putea să fi memorat cu atenție poziția fiecărei cutii. S-ar putea ca ea să arunce aici doar o privire fugară și imediat să realizeze în vreun fel tainic ce s-a întâmplat. Această idee nu-i provocă frică, ci doar un sentiment de resemnare — avusese nevoie de medicamente, și cumva reușise să scape din camera lui și să le ia. Dacă vor urma consecințe, pedepsiri, le va face față cu cel puțin convingerea că nu ar fi putut să facă nimic altceva! Și dintre toate lucrurile pe care ea i le făcuse, această resemnare era, desigur, cel mai rău simptom — îl transformase într-un animal chinuit de durere, care nu mai avea deloc noțiunea moralității.

Deplasă scaunul cu spatele, încet, ieșind din baie și privind ocazional peste umăr ca să se asigure că merge drept. Înainte, o asemenea manevră l-

ar fi făcut să urle de durere, dar, acum, durerea dispărea sub un paravan superb de sticlă.

Ajunse pe hol și se opri brusc sub impactul unui gând îngrozitor: dacă podeaua băii fusese puțin udă, sau chiar puțin murdară...

Se uită la dalele albe de gresie, și pentru un moment ideea că sigur lăsase urme pe ele, deveni atât de obsedantă încât chiar le *văzu*. Își scutură capul și privi iarăși. Nici o urmă. Dar ușa era deschisă mai mult decât fusese. Se duse lângă ea, roti scaunul puțin spre dreapta, astfel încât să se poată apleca și să apuce clanța și o închise pe jumătate. O cântări din ochi și apoi o mai apropie puțin. Așa. Arăta perfect.

Își ducea mâinile la roți, având de gând să întoarcă scaunul și să se ducă în camera lui, când realizează că este îndreptat cam pe direcția ușii salonului, iar salonul era camera unde majoritatea oamenilor își țin telefonul și...

Lumina izbucni în mintea lui ca o rachetă de semnalizare deasupra unei poieni încețoșate.

— *Alo, aici Poliția din Sidewinder; vorbește ofițerul Humbuggy.*

— *Ascultă-mă, ofițer Humbuggy. Ascultă cu mare atenție și nu mă întrerupe, pentru că nu știu cât timp mai am la dispoziție. Numele meu este Paul Sheldon. Vă sun din casa Anniei Wilkes. Mă ține prizonier aici de cel puțin două săptămâni, poate chiar o lună. Eu...*

— *Annie Wilkes!*

— *Veniți imediat aici. Trimiteți o ambulanță. Și, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să ajungeți aici înaintea ei...*

— Înainte să se întoarcă ea, gemu Paul. O, da. Prea departe.

Ce te face să crezi că măcar are telefon? Ai auzit s-o fi căutat cineva vreodată? Pe cine AR suna? Bunii ei prieteni, Roydman-ii?

Doar pentru că n-are pe nimeni cu care să pălăvrăgească toată ziua, asta nu înseamnă că este incapabilă să înțeleagă că se pot întâmpla accidente; ar putea să cadă pe scări și să-și rupă un braț, sau un picior; grajdul ar putea lua foc...

De câte ori ai auzit sunând acest presupus telefon?

Și ce, asta-i acum o cerință de bază? Telefonul trebuie să sune cel puțin o dată pe zi, că dacă nu, Compania de Telefoane vine și ți-l desființează? De altfel, aproape tot timpul am fost inconștient.

Îți forțezi norocul. Îți forțezi norocul și o știi prea bine.

Da. Știa asta, dar gândul la acel telefon, senzația imaginară a receptorului negru de plastic răcoros în mână sa, clinchetul discului sau unicul sunet păcănitor când va trasa zero — acestea erau seducții la care nu putea rezista.

Roti scaunul pe rotile până când îl poziționează pe direcția sufrageriei și apoi se îndreaptă într-acolo.

Înăuntru mirosea a mucegai, a neaerisit și, în mod obscur, a oboseală. Deși perdelele de la ferestre erau pe jumătate trase, lăsând să se vadă imaginea superbă a munților, camera părea prea întunecată — deoarece culorile ei erau mult prea mohorâte, gândi el. Predomina roșul grenă, ca și când cineva ar fi vărsat aici o mare cantitate de sânge înveninat.

Deasupra căminului era o fotografie în culori, înfățișând portretul unei femei amenințătoare, cu ochii mici îngropați în obraji umflați. Gura, de forma unui boboc de trandafir, era strânsă. Fotografia, închisă într-o ramă rococo aurită, era de mărimea fotografiei Președintelui din holul poștei unui mare oraș. Paul nu avu nevoie de o declarație legalizată la notariat care să-i spună că aceea era mama Sfântă a Anniei.

Înaintă mai mult în interiorul camerei. Roata stângă a scaunului lovi o măsuță joasă pe care erau așezate bibelouri ieftine de ceramică. Acestea începură să se clatine și unul dintre ele — un pinguin de ceramică așezat pe un bloc de gheață de ceramică — căzu jos.

Fără să se gândească, se întinse și îl înșfăcă. Gestul fusese aproape instinctiv,... apoi se declanșă reacția. Ținu strâns pinguinul în pumn, încercând să se abțină din tremurat. *L-ai prins, nici o problemă, în plus, pe podea este un covor, probabil că nici nu s-ar fi spart...*

Dacă s-ar fi SPART! țipă mintea lui după aceea. *Dacă s-ar fi. SPART!* Te rog, trebuie să te duci înapoi în camera ta înainte ca să lași ceva... o urmă...

Nu. Nu încă. Nu încă, indiferent cât de speriat era. Deoarece asta-i costase prea mult. Dacă exista vreo răsplată, avea de gând s-o obțină.

Se uită prin cameră; era supraîncărcată cu mobilă oribilă, greoaie. Ar fi trebuit să fie dominată de ferestrele arcuite și priveliștea magnifică a munților Rocky. Dar, dimpotrivă, era dominată de fotografia acelei femei grase, întemnițată în rama galbenă, îngrozitoare, cu arabescurile ei și florile aurii înghețate.

Pe o masă, în partea îndepărtată a canapelei, unde ea ar sta când privea televizorul, se afla un telefon simplu, cu disc.

Ușor, abia având curajul să respire, pusei jos pinguinul de ceramică (ACUM POVESTEA MEA ESTE SPUSĂ! scria pe blocul de gheață) înapoi pe măsuță și se deplasă de-a lungul camerei spre telefon.

În fața canapelei mai era o măsuță joasă; îi dădu un ocol larg. Pe ea se afla o vază verde, oribilă, plină cu rămurele cu flori uscate și arăta supraîncărcată, gata să cadă dacă doar o atingeai.

De afară nu se auzea venind nici o mașină — doar sunetul vântului.

Apucă cu o mână receptorul telefonului și îl ridică foarte încet.

Un sentiment ciudat de eșec predestinat îi umplu mintea chiar înainte de a duce receptorul la ureche și de a nu auzi nimic. Puse lent receptorul la loc; un vers dintr-un cântec vechi al lui Roger Miller venindu-i în minte și părând să aibă un anumit fără de sens, sens: *Nici telefon, nici piscină, nici câine sau pisică... Nu am nici țigări...*

Urmări cu ochii firul de telefon, văzu priza mică și pătrată din șipcă de perete și văzu că mufa telefonului era băgată în ea. Totul arăta în stare de perfectă funcționare.

Ca și grajdul cu radiatoarele lui din acoperiș.

Este foarte, foarte important să păstrezi aparențele.

Închise ochii și o văzu pe Annie scoțând mufa și punând în priză ipsos. O văzu reintroducând mufa în ipsosul alb, unde se va întări pentru totdeauna. Compania de telefoane nu va avea nici cea mai mică idee că ceva era în

neregulă, doar dacă cineva va încerca să o sune și să reclame că-i telefonul defect, dar nimeni n-o suna pe Annie, nu-i așa? Ea va primi regulat nota de plată lunară pentru telefonul ei mort și o va plăti prompt, dar telefonul nu era decât un decor de scenă, o parte din lupta ei nesfârșită pentru *păstrarea aparențelor*, ca și grajdul ordonat cu vopseaua lui roșie, bordura crem și radiatoarele care să topească gheața iernii. Castrase ea oare telefonul doar în cazul că o expediție ca asta va avea loc? Prevăzuse ea posibilitatea că el va putea ieși din cameră? Se îndoia. Telefonul — telefonul care *funcționa* — ar fi călcat-o pe nervi cu mult înaintea venirii lui. Ar fi stat trează noaptea, uitându-se la tavanul dormitorului ei, ascultând vaietul vântului în munți, imaginându-și oamenii care s-ar putea gândi la ea cu scârbă sau cu reavoință fățișă — toți Roydman-ii din lume — oameni care ar putea, oricare dintre ei, în orice moment, să aibă ideea s-o sune și să urle: *Tu ai făcut-o, Annie! Te-au dus până la Denver, și noi știm că tu ai făcut-o! Nu te duc atâta drum, până la Denver, dacă ești inocent!* Ea ar fi cerut, și ar fi obținut, un număr neînregistrat în cărțile de telefon, bineînțeles — oricine judecat și achitat pentru una din crimele grave (și dacă fusese la Denver, acuzația fusese gravă) ar fi făcut asta — dar chiar și un număr neînregistrat nu ar fi liniștit pentru mult timp un om care suferă de nevroză avansată, cum era Annie Wilkes. *Ei* erau toți coalizați împotriva ei, *ei* puteau obține numărul dacă *ei* voiau; probabil că avocații care pledaseră împotriva ei ar fi fost bucuroși să-l dea oricui îl cerea, și oamenii l-ar fi *cerut*, o, da — pentru că ea vedea lumea ca un loc întunecat plin de mase de oameni, mișcătoare ca mările, un univers răuvoitor care înconjură o scenă mică pe care un singur spot extrem de luminos o ilumina... doar pe ea. Deci mai bine să distrugă telefonul, să-l aducă la tăcere, așa cum l-ar aduce și pe *el* la tăcere dacă ar ști că a ajuns atât de departe.

Panica îi explodează violent în minte, spunându-i că *trebuie* să iasă de aici și să se întoarcă în camera lui, să ascundă undeva pilulele, să se reîntoarcă la locul lui de lângă fereastră, așa încât, când ea va veni, să nu vadă *nici o diferență, nici cea mai mică diferență*, iar de această dată el fu de acord cu vocea. O aprobă din toată inima. Se îndepărtă cu grijă de telefon și când ajunsese în singura zonă mai aerisită a camerei, începu truda laborioasă care însemna întoarcerea scaunului pe roțile, atent, să nu lovească vreo masă prin această manevră.

Aproape terminase întoarcerea când auzi o mașină care se apropia și știu, pur și simplu *știu*, că era ea, care se întorcea din oraș.

34

Aproape leșină, cuprins de cea mai cumplită teroare pe care o simțise vreodată, o teroare încărcată de vinovăție adâncă, aproape inumană. Își aminti brusc de singurul incident din viața lui care se asemăna cu acesta prin emoțiile disperate pe care le stârnise. Avea atunci doisprezece ani. Era în

vacanța de vară, tatăl lui se afla la serviciu, iar mama sa se dusesese la Boston cu doamna Kaspbrak, vecina de vizavi. Văzuse un pachet de țigări și își aprinse una. A fumat-o entuziasmat, simțindu-se în același timp și rău și bine. Cam atunci când ajunsese la jumătatea țigării, camera fiind plină de fum, auzise ușa de la intrare deschizându-se. *Paulie? Sunt eu — mi-am uitat poșeta!* Începuse să-și agite nebunește mâinile ca să împrăstie fumul, știind că nu-i folosea la nimic, știind că a fost prins asupra faptului, știind că va fi pălmuit.

De această dată va urma mai mult decât o simplă bătaie.

Își aminti visul pe care-l avusese în timpul unuia dintre leșinuri: Annie armând pușca de vânătoare și spunând: *Dacă îți dorești atât de mult libertatea, Paul, o să fiu foarte fericită să ți-o dăruiesc.*

Sunetul motorului scăzu în intensitate în timp ce mașina care se apropia, încetinea. *Era ea.*

Paul își puse mâinile pe care de-abia le mai simțea, pe roți și începu să se deplaseze spre hol, aruncând o privire scurtă spre pinguinul de ceramică așezat pe blocul de gheață. Era oare în același loc în care fusese? Nu putea să-și dea seama. Trebuia să speră că da.

Merse de-a lungul holului spre ușa dormitorului prinzând viteză. Spera să treacă direct prin ușa deschisă, dar țintise puțin greșit. Doar puțin... dar toleranțele între care se putea înscrie erau atât de mici, încât puțin era de ajuns. Scaunul pe roțile se lovi de partea din dreapta a ramei ușii și ricoșă.

Ai zgâriat tencuiala? O, Isuse Hristoase, ai zgâriat tencuiala, ai lăsat vreo urmă?

Nici o zgârietură. Doar o adâncitură mică, dar nici o zgârietură. Mulțumesc, Doamne! Se dădu în spate, își aranjă febril poziția, încercând să parcurgă spațiul strâmt al tocului ușii.

Uruitul motorului se auzea mai clar, apropiindu-se, încetinind. Acum putea auzi pârâitul cauciucurilor pe zăpadă. *Încetișor... nu te grăbi....*

Înaintă și apoi capacele roților se înțepeniră în lemnul ramei ușii de la dormitor. Împinse mai tare, știind că nu avea nici un sens; era prins în tocul ușii ca un dop într-o sticlă de vin, neavând posibilitatea să se deplaseze nici înainte, nici înapoi...

Se mai forță o dată, mușchii din brațe trepidându-i ca niște corzi dezacordate de vioară, și scaunul pe roțile trecu obstacolul scoțând un sunet acut, prelung.

Cherokee-ul pătrunse pe aleea care ducea spre casă.

Ea o să aibă pachete, trăncănea mintea lui, hârtia pentru mașina de scris, și încă alte lucruri probabil și vă fi foarte atentă când va merge, din cauza gheții; ești înăuntru acum, ce a fost mai greu a trecut, e timp, e încă timp...

Mai înaintă puțin în interiorul camerei, apoi, stângaci, descrie un semicerc. În timp ce poziționa scaunul pe roțile paralele cu ușa dormitorului, auzi motorul Cherokee-ului oprindu-se.

Se aplecă, apucă clanța, și încercă să închidă ușa. Limba încuietorii, încă ieșită în afara ca un deget de oțel, lovi tocul ușii. O împinse înăuntru cu

degetul mare. Începu să se miște... apoi se opri. Se înțepeni refuzând să lase ușa să se închidă.

Pentru un moment o privi prostit, gândindu-se la una dintre acele eterne legi ale lui Murphy: *Dacă ceva POATE să meargă prost atunci SIGUR va merge prost.*

Te rog, Doamne, gata, nu a fost de ajuns că ea a anihilat telefonul?

Ridică degetul de pe limba încuietorii. Aceasta reveni iarăși în poziția inițială. O împinse din nou și întâlni același obstacol. Din interiorul mecanismului închizătorii se auzi un zornăit ciudat și atunci înțelese. Cauza era partea din agrafa de păr care căzuse înăuntru. Probabil că bucata de metal se afla acum într-un loc în care bloca cursa de întoarcere a limbii încuietorii.

Auzi cum ușa de la Cherokee se deschide. O auzi pe ea chiar și cum a oftat când a coborât din mașină. Auzi fâșâitul pungilor de hârtie atunci când ea a adunat pachetele.

— *Haide*, șopti el, și începu să miște ușor limba încuietorii. Se retrăgea probabil câțiva milimetri și apoi se oprea. Auzea agrafa afurisită zornăind acolo, înăuntru.

— *Haide... haide... haide...*

Plângea iarăși și nici nu-și dădea seama; lacrimile și sudoarea amestecându-se pe obrajii lui; realiza vag că suferă încă de durere, în ciuda calmantelor pe care le înghițise și că va trebui să plătească scump faptul că agrafa se rupsese.

Totuși nu un preț atât de mare ca acela pe care ea te va face să-l plătești dacă nu reușești să închizi ușa asta nenorocită, Paul.

Îi auzi pașii scârțâind pe zăpadă, în sus pe potecă. Fâșâitul pungilor... și acum zornăitul cheilor de la casă atunci când le-a scos din poșetă.

— *Haide... haide... haide...*

De această dată când împinse limba de oțel se auzi și un clinchet surd din interiorul mecanismului și bucata de metal se deplasă cu încă câțiva milimetri în interior. Nu îndeajuns ca să nu se mai lovească de tocul ușii... dar aproape.

— *Te rog... hai...*

Începu să agite limba de oțel din ce în ce mai repede, încercând s-o păcălească, auzind cum Annie deschide ușa bucătăriei. Apoi, ca o întoarcere hidoasă la acea zi în care mama sa l-a prins fumând, Annie strigă voioasă:

— *Paul? Eu sunt! Ți-am adus hârtia!*

Prins! Sunt prins! Te rog, Doamne, nu, Doamne, nu o lăsa să mă facă să sufăr, Doamne...

Degetul lui apăsă convulsiv pe limba de metal a încuietorii și se auzi un pocnet scurt când acul de păr se rupse iarăși. Limba efectua toată cursa. Din bucătărie se auzi zgomotul produs de fermoarul hanoracului ei, în timp ce se dezbrăca.

El închise ușa dormitorului. Pocnetul scos de încuietoare

(ea o fi auzit? sigur că da, sigur a auzit asta!)

sună la fel de tare ca o mitralieră.

Dădu scaunul înapoi spre fereastră. Încă se retrăgea și-și potrivea poziția când pașii ei se auziră pe hol.

— Ți-am adus hârtia, Paul! Ești treaz?

Niciodată... n-o să ajung la timp... Ea o să audă...

Făcu o ultimă poziționare și deplasă scaunul pe roțile lângă fereastră chiar când cheia ei intră în broască.

N-o să meargă... agrafa de păr... și o să devină bănuitoare.

Dar bucata de metal străină trebuie să fi căzut până la fundul cutiei mecanismului, deoarece cheia ei merse perfect. El stătea în scaun, cu ochii pe jumătate închiși, sperând nebunește că a reușit să poziționeze scaunul acolo unde fusese înainte (sau cel puțin foarte aproape, așa încât ea să nu observe diferența), sperând că ea o să creadă că transpirația de pe față și tremurul corpului sunt datorate lipsei medicamentelor, sperând, înainte de toate, că n-a lăsat nici o urmă...

În timp ce ușa se deschidea, privi în jos și văzu că uitându-se cu atâta concentrare după urmele pe care le-a lăsat, ignorase o urmă scandalos de mare: cutiuțele cu Novril erau încă în poala lui.

35

Ea ținea două pachete de hârtie, câte unul în fiecare mână și zâmbea.

— Exact ce ai cerut tu, nu-i așa? Triad Modern. Am două topuri aici, și încă două în bucătărie, în cazul că va fi nevoie de ele. Deci, vezi tu...

Se întrerupse brusc, încruntată, uitându-se la el.

— Ești *leoarcă* de sudoare... și ești roșu ca racul. Ce ai făcut?

Și deși această întrebare determina ca mica sa voce interioară să înceapă iarăși să se vaiete isteric că a fost prins și că ar putea foarte bine să recunoască și să spere în iertarea ei, el reuși să-i înfrunte privirea bănuitoare cu o expresie obosită și ironica.

— Știi foarte bine ce am făcut, spuse el. Am suferit.

Din buzunarul fusteï scoase un șervețel Kleenex și îi șterse fruntea. Kleenex-ul deveni ud. Ea îi zâmbi cu acea teribilă și falsă expresie maternă.

— A fost foarte rău?

— Da. Da, a fost. Acum pot să...

— Ți-am spus ce se întâmplă când mă, faci să mă înfurii. Trăiește și învață, nu se spune așa? Ei bine, dacă o să trăiești bănuiesc că o să înveți.

— Îmi dai acum pilulele?

— Într-un minut, spuse ea. Ochii ei nu părăsiră nici o secundă fața lui transpirată, paloarea ei de ceară și petele roșii înfierbântate din obraji.

— *Mai întâi*, trebuie să mă asigur că nu mai ai nevoie de nimic *altceva*. Nimic altceva ce bătrâna și proasta de Annie Wilkes a uitat, fiindcă nu a știut tabieturile pe care le are Domnul Știe-Tot când scrie o carte. Vreau să mă asigur că nu vrei să mă duc în oraș ca să-ți cumpăr un casetofon, sau poate o pereche de papuci speciali sau altceva de soiul ăsta. Pentru că dacă tu vrei

să fac asta, o să merg. Dorința ta e ordin pentru mine. N-o să aștept nici măcar până îți dau pilulele. O să sar. imediat în Bătrâna Bessie și o să plec. Deci ce spui, Domnule Știe-Tot? Totu-i în ordine?

— Am tot ce-mi trebuie, spuse el, Annie, te rog...

— Și nu mai ai de gând să mă faci furioasă?

— Nu. N-o să te mai fac niciodată furioasă.

— Pentru că atunci când mă înfurii nu mai sunt eu însămi.

Privirea ei coborî. Se uita în jos, spre mâinile lui, încleștate peste mostrele de Novril. Privi pentru mult timp.

— Paul? întrebă ea încet. Paul, de ce-ți ții mâinile așa?

El începu să plângă. Plângea din cauza vinovăției pe care o simțea și asta-i făcea să sufere cumplit: în plus, după tot ce această femeie monstruoasă îi făcuse, îi crease și un sentiment de culpă. Deci plângea de vinovăție... dar și din cauza unei oboseli copilărești.

Privi în sus la ea, cu lacrimile curgându-i pe obraji și își jucă ultima carte pe care o mai avea.

— Vreau pilulele mele — spuse el — și vreau plosca. M-am ținut tot timpul cât ai fost plecată, Annie, dar nu mai pot, și nu vreau să fac iarăși pe mine.

Ea zâmbi dulce, radios și îi îndepărtă părul de pe frunte.

— Dragul de tine. Annie te-a pus la multe chinuri, nu-i așa? Mult prea multe! Reaua de Annie! Ți-o aduc imediat.

36

N-ar fi îndrăznit să pună pilulele sub covor înainte ca ea să se întoarcă, chiar dacă ar fi crezut că dispune de timpul necesar ca s-o facă, — cutiile erau mici, dar umflăturile covorului ar fi totuși foarte evidente. Auzind-o intrând în baia de la parter, luă cutiile, se chinui să-și ducă mâna la spate și le îndesă în chiloți: Colțurile ascuțite ale cutiuțelor îi împungeau fesele.

Ea se întoarse cu plosca, un obiect demodat, din aramă, care se aseamăna în mod ciudat cu niște foaie. În cealaltă mână avea două capsule Novril și un pahar cu apă.

Încă două în plus față de cele pe care le-ai luat acum o jumătate de oră, s-ar putea să te aducă în stare de comă și știi asta, gândi el, iar o a doua voce răspunse imediat: *Din partea mea, foarte bine.*

Luă pilulele și le înghiți cu apă.

Ea îi întinse plosca.

— Ai nevoie de ajutor?

— Mă descurc, răspunse el.

Ea se întoarse cu spatele în timp ce el își introduse penisul în gâtul ploștii și urină. I se întâmplă s-o privească în timp ce țârâiturile înfundate începuseră să se audă, și văzu că ea zâmbea.

— Ai terminat? îl întrebă ea câteva minute mai târziu.

— Da.

De fapt chiar avusese nevoie acută să urineze — în vârtejul tuturor acelor emoții nu avusese timp să se gândească la asemenea lucruri puțin importante.

Îi luă plosca din mâini și o așeză cu grijă pe podea.

— Acum, hai să te duc înapoi în pat, spuse ea. Trebuie să fii epuizat... și picioarele tale cred că au început să cânte arii din opere...

El încuviință, deși adevărul era că nu simțea *nimic* — medicamentele primite, pe deasupra celor pe care deja le luase, îl rostogoleau spre înconștiență cu o viteză alarmantă și începuse să vadă camera prin nenumărate perdele de voal gri. Mai era conștient doar de un singur gând — ea o să-l ridice ca să-l pună în pat și când va face asta, va trebui să fie oarbă și nesimțitoare ca să nu observe că spatele chiloților lui este plin de cutiuțe.

Îl împinse lângă pat.

— Numai câteva secunde, Paul, și vei putea dormi.

— Annie, poți să aștepți cinci minute? reuși el să murmure.

Îl privi cu expresie scrutătoare.

— Credeam că suferi mult, amice.

— Așa e, spuse el. Doare... prea tare. Genunchiul, în primul rând. Acolo unde tu... hm, unde te-ai pierdut cu firea. Nu sunt încă gata să mă ridic. Poți să-mi acorzi cinci minute să... să...

Știa ce avea de gând să spună, dar totul se îndepărta de el. Se îndepărta și intra în ceață. O privi neajutorat, știind că la urma urmei tot o să fie prins.

— Să-și facă pilulele efectul? întrebă ea și el încuviință recunoscător.

— Bineînțeles. O să mai aranjez niște lucruri prin casă și mă întorc.

De îndată ce rămase singur în cameră, își duse mâna la spate, scoase cutiuțele și le îndesă sub saltea, una câte una. Vălurile cenușii deveneau din ce în ce mai groase, schimbându-și culoarea din gri în negru.

Îndesă-le cât de departe poți, gândi el orbește. Asigură-te că faci asta, așa încât dacă ea schimbă așternuturile, să nu le tragă afară odată cu cearșaful. Îndesă-le cât mai... cât mai...

O băgă sub saltea pe ultima, apoi se lăsă pe spate și privi spre tavan, unde C-urile dansau nebunește.

Africa, gândi el.

Acum trebuie să limpezesc.

Oh, am mari necazuri aici.

Urme, gândi el. Am lăsat oare urme? Am...

Paul Sheldon căzu în înconștiență. Când se trezi, trecuseră paisprezece ore și afară ningeă iarăși.

II

Misery

*Scrisul nu este cauza suferinței,
el se naște din suferință*
MONTAIGNE

1

ÎNTOARCEREA LUI MISERY
de Paul Sheldon
Pentru Annie Wilkes

CAPITOLUL 1

Cu toate că Ian Carmichael nu s-ar fi mutat din Little Dunthorpe nici pentru toate bijuteriile din tezaurul Reginei, trebuia să-și recunoască sie însuși că atunci când ploua în Cornwall, ploua mai tare decât oriunde altundeva în Anglia.

În holul de la intrare, agățat de un cârlig, era un prosop uzat și, după ce-și agăță haina learcă de apă și își descălță cizmele, îl folosi ca să-și șteargă părul șaten.

Despre salon, se auzeau vag acordurile liniștitoare ale unei sonate de Chopin, iar el se opri, cu prosopul încă în mână și ascultă.

Umezeala care i se scurgea acum pe obraji nu era apă de ploaie, ci lacrimi.

Și-l aminti pe Geoffrey spunând: Nu *trebuie să plângi în fața ei, bătrâne — acesta-i singurul lucru pe care nu trebuie niciodată să-l faci!*

Bineînțeles, Geoffrey avea dreptate — dragul, bătrânul de Geoffrey, rar se întâmpla să se înșele — dar câteodată, când era singur, faptul că Misery scăpase ca prin urechile acului de Doamna cu Coasa, îl obseda și îi era aproape imposibil să-și rețină lacrimile. O iubea atât de mult; fără ea ar fi murit. Fără Misery, pur și simplu viața n-ar mai fi avut nici un sens pentru el.

Durerile nașterii duraseră foarte mult și fuseseră foarte mari, dar nu mai îndelungate și nici mai dureroase decât ale multor altor doamne pe care ea le văzuse, spusese moașa. Moașa începuse să se alarmeze doar după miezul nopții, o oră după ce Geoffrey plecase călare prin furtuna care se întetea, ca să încerce să-l aducă pe doctor. Atunci începuse hemoragia.

— Dragul, bătrânul de Geoffrey! Vorbi cu voce tare de data aceasta, în timp ce intra în bucătăria imensă și cumplit de caldă.

— Ați spus ceva, tinere domn? îl întrebă doamna Ramage, excentrica dar iubită menajeră a familiei Carmichael, în timp ce ieși din cămară. Ca de obicei, boneta ei era puțin șui și mirosea a tutun, despre care ea credea, chiar după atâția ani, că este un viciu al ei secret.

— Nu intenționat, doamnă Ramage, spuse Ian.

— După sunetul picurilor care se scurg din haina dumată, acolo, în holul de la intrare, aproape că v-ați înecat între acareturi și casă.

— Așa e, spuse Ian și gândi: *Dacă Geoffrey s-ar fi întors cu doctorul doar zece minute mai târziu, cred că ea ar fi murit.* Acesta era un gând pe care era conștient că trebuie să-l înlăture — era în același timp și fără sens și groaznic — dar gândul la viața fără Misery era atât de înspăimântător, încât, câteodată, el se strecura în mintea lui, luându-i prin surprindere.

Acum, întrerupând aceste meditații sumbre, se auziră țipetele sănătoase ale unui copil — fiul lui, treaz și mai mult decât pregătit pentru masa sa de după-amiază. Foarte vag, auzi sunetele scoase de Annie Wilkes, destoinica doică a lui Thomas, în timp ce-l liniștea și începea să-i schimbe scutecele.

— Micuțul e în voce azi, observă doamna Ramage. Ian se gândi iarăși un moment, cu mare mirare, la faptul, că el era tatăl unui băiat, și apoi soția lui vorbi din ușă.

— Bună, iubitul!

El privi în sus, se uită la Misery a lui, draga lui. Stătea ușor sprijinită de ușă. Părul ei castaniu cu misterioasele lui sclipiri roșiatice ca de tăciuni aprinși, îi cădea pe umeri ca o cascadă. Tenul îi era încă palid, dar în obraji ei Ian văzu primele semne de roșeață. Ochii ei erau negri și adânci, iar flacăra lămpii de bucătărie strălucea în amândoi ca niște diamante mici și prețioase așezate pe cea mai întunecată catifea de bijutier.

— Draga mea! strigă el și fugi spre ea, așa cum făcuse în acea zi la Liverpool, când fusese aproape sigur că pirații au răpit-o, așa cum jurase Jack Wickersham Nebunul că o vor face.

Doamna Ramage își aminti brusc că lăsase o treabă neterminată în salon și îi lăsă singuri — ea plecă, de altfel, cu un zâmbet care-i lumina fața. Doamna Ramage, de asemenea, avea momentele ei când nu se putea opri să nu se întrebe cum ar fi fost viața dacă Geoffrey și doctorul ar fi ajuns cu o oră mai târziu în acea noapte întunecată și furtunoasă de acum două luni, sau dacă transfuzia experimentală, în care tânărul ei stăpân își donase cu atâta curaj sângele spre a fi reintrodus în venele secate ale lui Misery, nu ar fi avut rezultate.

"Of, fetițo", își apuse ea grăbindu-se pe hol. "La unele lucruri nici măcar nu te poți gândi".

Bun sfat, pe care Ian și-l dăduse sie însuși. Dar amândoi descoperiseră că sfaturile bune erau mai ușor de dat decât de primit.

În bucătărie, Ian o strânse pe Misery la piept, simțindu-și sufletul că trăiește și moare și apoi învie în mirosul dulce al pielii ei calde.

Îi atinse sânii și simți bătaile puternice și constante ale inimii ei.

— Dacă ai fi murit, aș fi murit o dată cu tine, șopti el.

Ea își puse brațele în jurul gâtului lui, aducându-și astfel sânii tari în mâinile lui.

— Taci, dragul meu, — șopti Misery — și nu fi prost. Sunt aici... chiar aici. Acum, sărută-mă! Dacă o să mor, mă tem că asta o să se întâmple deoarece te doresc prea mult!

El îi acoperi gura cu un sărut fierbinte și își afundă mâinile în părul ei ei

castaniu superb și, pentru câteva clipe, nu mai există nimic altceva în afara lor.

2

Annie puse trei pagini dactilografiate pe noptieră, iar el așteptă să vadă ce va zice ea despre ele. Era curios, dar nu prea nervos — fusese cu adevărat surprins cât de ușor îi fusese să intre iarăși în lumea lui Misery. Lumea ei era desuetă și melodramatică, dar asta nu schimba faptul că reîntoarcerea acolo nu fusese deloc atât de neplăcută pe cât se așteptase el să fie — fusese, de fapt, mai degrabă reconfortantă, ca și când și-ar fi pus o pereche veche de papuci. Deci rămase cu gura deschisă și fu sincer șocat când ea spuse:

— Nu este bine.

— Nu — nu ți-a plăcut?

Nu îi venea să creadă. Cum putuseră să-i placă celelalte romane *Misery* și asta nu? Era așa de tipic *Misery* încât era aproape o parodie; cum? cu materna și bătrâna doamnă Ramage prizând tutun în cămară, Ian și Misery pupându-se ca o pereche de puști excitați de-abia ieșiți de la petrecerea dansantă de vineri seara de la liceu și...

Acum ea era cea care arăta uluită.

— Să-mi *placă*? Bineînțeles că mi-a plăcut E *superb*. Când Ian a cuprins-o în brațe, am plâns. Nu m-am putut abține. — Ochii ei erau de fapt puțin roșii. — Și să-i dai numele meu doicii lui Thomas... asta a fost foarte drăguț din partea ta.

El gândi: *Inteligent, în același timp — cel puțin, așa sper. Și, că tot veni vorba, îngâmfato, numele bebelușului ar fi trebuit să fie Sean, dacă te interesează; l-am schimbat pentru că am decis că sunt pur și simplu prea mulți afurisiți de "n" care trebuie completați.*

— Atunci mă tem că nu te înțeleg.

— Nu, nu înțelegi. Nu am spus nimic de soiul că nu-mi *place*, am spus că nu e *bine*. E un fals. Va trebui să schimbi ce-ai scris.

Nu se gândise el cândva la ea ca la ascultătorul perfect? Oho, băiete! *Trebuie să-ți recunosc această calitate, Paul — când faci o greșală, aceea e imensă.* Cititorul Fidel devenise chiar acum Editorul Neînduplecat.

Fără ca el să fie măcar conștient de ceea ce se întâmpla, chipul lui Paul căpătase acea expresie de sinceră concentrare pe care o aborda întotdeauna când îi asculta pe editori. O denumea expresia "Pot Să Vă Ajut Cu Ceva, Doamnă?" Aceasta pentru că majoritatea editorilor erau ca femeile care merg la Auto-Ser-vice și îi spun mecanicului să repare chestia care scoate Ciocănitul ăla de sub capotă sau care face *bang-bang* sub tabloul de bord și te rog să faci asta acum o oră. O privire de sinceră concentrare era bună pentru că îi flata și când editorii se simțeau măguliți, câteodată renunțau la câteva dintre ideile lor idioate.

— Cum adică este un fals? întrebă el.

— Ei bine, Geoffrey s-a dus după doctor, spuse ea. *Asta-i în ordine*. S-a întâmplat în Capitolul 38 din *Copilul lui Misery*. Dar doctorul nu a venit, după cum bine știi, deoarece calul lui Geoffrey s-a împiedicat de bara de sus a acelei bariere nenorocite a domnului Cranthorpe, atunci când el a încercat s-o sară — sper că pasărea *aia* mârșavă își va primi răsplata în *Întoarcerea lui Misery*, Paul, de-abia aștept — și Geoffrey și-a rupt umărul și câteva coaste și a zăcut acolo, în ploaie, aproape toată noaptea, până când băiatul ciobanului l-a găsit din întâmplare. Deci, doctorul nu a venit. Vezi?

— Da.

Descoperi brusc că nu poate să-și întoarcă privirea de la fața ei.

Crezuse că ea-și pusese pălăria unui editor — poate chiar încerca să-și pună și pălăria de colaborator, pregătindu-se să-i spună ce să scrie și, cum să scrie. Dar nu era așa. Domnul Cranthorpe, de exemplu. Ea *spera* că domnul Cranthorpe o să-și primească răsplata, dar nu o cerea. Vedeă cursul creativ al întâmplărilor ca ceva care nu depindea de ea, în ciuda controlului evident pe care-l avea asupra *lui*. Dar unele lucruri, pur și simplu, nu se făceau. Creativitatea, sau lipsa ei, nu avea nici o importanță asupra acestor lucruri; să le faci era o prostie tot atât de mare ca și când ai da un decret care să revoce legea gravitației universale sau să încerci să joci tenis de masă cu o cărămidă. Ea *era* într-adevăr Cititorul Fidel, dar Cititorul Fidel nu însemna și Cititorul Tont.

Ea nu îi dădea voie s-o ucidă pe Misery... dar nici nu îi dădea voie să trișeze când o reînvia.

Dar, Hristoase, TOTUȘI am omorât-o! gândi el obosit. *Ce o să fac?*

— Când eram fată — spuse ea — la cinematografe obișnuiau să fie seriale. Un episod în fiecare săptămână. "Răzbunătorul Măscat", și "Flash Gordon", chiar și unul despre "Frank Buck", omul care s-a dus în Africa să prindă animalele sălbatice și care putea îmblânzi lei și tigri doar uitându-se la ei. Îți amintești serialele?

— Mi le amintesc, dar tu nu poți fi așa de *bătrână*, Annie — probabil că le-ai văzut la televizor, sau ai avut un frate mai mare sau o soră care ți-a povestit despre ele.

La colțurile gurii ei apărură pentru scurt timp gropițe în soliditatea pielii și apoi dispărură.

— Termină cu chestiile astea, lingușitorule! Totuși, am avut un frate mai mare și obișnuiam să mergem la cinematograful în fiecare sâmbătă după-amiază. Asta se întâmpla în Bakersfield, California, unde am crescut eu. Și, deși îmi plăceau întotdeauna jurnalele, desenele animate și documentarele, ceea ce așteptam cu adevărat era ultimul episod al serialului. Mă gândeam la el cam tot timpul în decursul săptămânii. Dacă vreo oră de curs era plictisitoare, sau dacă trebuia să-i dădăcesc, în locul doamnei Krennitz, pe cei patru copii împielitați de la parter. O, cât i-am urât pe împielitații ăia mici!

Annie căzu într-o tăcere posomorâtă, uitându-se fix într-un colț. Leșise din priză. Asta se întâmpla pentru prima dată de câteva zile încoace și el se întrebă dacă asta înseamnă că ea se apropie de ciclica perioadă depresivă.

Dacă era așa, el ar face bine să-și bată în cuie jaluzelele.

Până la urmă ieși din starea aceea, ca întotdeauna, cu o expresie vagă de surpriză, ca și când nu s-ar fi așteptat ca lumea să mai fie încă aici.

— "Omul Rachetă" a fost favoritul meu. Îl vedeai la sfârșitul Episodului 6, "Moarte în Cer", inconștient, în timp ce avionul său începea să se prăbușească în vrie. Sau, la sfârșitul Episodului 9, "Moarte în Flăcări", era legat de un scaun într-un depozit incendiat. O dată era o mașină fără frâne, altă dată gaz otrăvitor, altădată, curent electric.

Annie vorbea despre aceste întâmplări cu a afecțiune bizară, și totuși autentică fără îndoială.

— Le numeau "Seriale cu suspans", îndrăzni el.

Ea se încruntă.

— Știu asta, Domnule Știe-Tot. Doamne, câteodată mă gândesc că mă crezi probabil foarte proastă!

— Nu-i așa, Annie. Jur!

Ea dădu din mână cu lehamite, iar el înțelese că ar fi mai bine — azi, cel puțin — să n-o întrerupă.

— Era amuzant să încerci să te gândești cum va ieși el din situația aceea. Câteodată puteam, câteodată nu. De fapt, nu-mi prea păsa atâta timp cât jucau corect. Oamenii care creau întâmplările.

Se uită atentă la el, ca să se asigure că a înțeles la ce se referea ea. Paul se gândi că, ar fi fost imposibil să scape sensul.

— Ca atunci când fusese inconștient în avion. S-a trezit și a găsit o parașută sub scaun. Și-a pus-o și a sărit din avion, și asta a fost destul de corect.

Mii de profesori de compoziție literară n-ar fi de acord cu tine, draga mea, gândi Paul. Tu vorbești despre ceea ce se numește o DEUS-EX-MACHINA, folosit prima dată în amfiteatrele grecești. Când dramaturgul își punea eroul într-o situație imposibilă, un scaun ornat cu flori cobora de sus. Eroul se așeza în el și era tras în sus în afara pericolului. Chiar și cel mai prost cioban poate să-și dea seama de simbolism — eroul a fost salvat de Zeu. Dar DEUS EX MACHINA -câteodată cunoscută în jargonul tehnic ca "trucul bătrânei-parașute-de-sub-scaunul-pilotului", a ieșit din vogă cam prin anul 1700. Cu excepția, bineînțeles, a acelor prostii ca " Omul Rachetă" și a cărților de colorai "Nancy Desenează". Bănuiesc că ai pierdut ultimele noutăți, Annie.

Pentru câteva clipe, groaznice și de neuitat, Paul crezu că o să izbucnească în hohote de râs. Dată fiind dispoziția ei din dimineața asta, acest lucru ar fi adus în mod sigur după sine o pedeapsa dureroasă și neplăcută. Își acoperi repede gura cu mâna, ascunzând zâmbetul care începea să se formeze acolo și simulă un acces de tuse.

Ea îl lovi pe spate cu destulă putere ca să-l doară.

— Mai bine?

— Da, mulțumesc.

— Pot să continuu acum, Paul, sau ai de gând să ai un acces de strănuturi? Să aduc găleata? Simți cumva că ai vrea să vomți de câteva ori?

— Nu, Annie, Te rog, continuă. Este fascinant ce spui.

Îl privi puțin mai potolită — nu mult, doar puțin.

— Când a găsit parașuta aceea sub scaun a fost corect. Poate că deloc *realist*, dar corect.

El se gândi la asta uimit — intuițiile ei ocazionale îl surprindeau întotdeauna — și se decise că ce spunea ea este adevărat. *Corect* și *realist* pot fi sinonime în cea mai bună dintre lumile posibile, dar dacă era așa, această lume nu era aceea.

— Dar uite, alt episod — spuse ea — și asta este *exact* ce este greșit în ceea ce ai scris tu ieri, Paul, deci ascultă-mă.

— Sunt numai urechi.

Se uită aspru la el ca să vadă dacă nu glumește. Fața lui era însă palidă și serioasă — chipul unui student conștiincios. Nevoia de a râde se spulberase când își dăduse seama că Annie s-ar putea să știe totul despre *deus-ex-machina*, cu excepția denumirii.

— În ordine, zise ea. Era unul dintre acele episoade în care nu existau frâne. Băieții răi l-au pus pe "Omul Rachetă" — doar că era "Omul Rachetă" cu identitatea secretă — într-o mașină care nu avea frâne, apoi sudaseră toate ușile și împinseseră mașina pe o șosea de munte cu serpentine strânse. De-abia mai puteam să stau pe scaun în ziua aia, pot să-ți spun.

Ea stătea pe marginea patului — Paul stătea în scaunul pe roțile în cealaltă parte a camerei. Trecuseră cinci zile de la expediția lui până la baie și își revenise din urmările acelei experiențe mult mai repede decât ar fi putut el vreodată să creadă. Doar faptul că nu fusese surprins, pare-se că fusese un fortifiant miraculos.

Ea privi în gol în direcția calendarului, unde băiatul zâmbăreț se dădea cu sania într-un februarie fără sfârșit.

— Deci acolo era bietul Om Rachetă, prizonier în mașina aceea, fără rucsacul cu uneltele lui speciale sau măcar casca cu vizor prin care se putea vedea doar dintr-o singură direcție, încercând să redreseze mașina, s-o oprească și să deschidă ușa; toate în același timp. Era mai ocupat decât un tapetar cu o singură mână, chiar așa!

Da, Paul văzu dintr-o dată ceva — și instinctiv înțelese exact cum o asemenea scenă putea fi exploatată la maximum. Fundalul trecând pe lângă automobil cu viteză amețitoare, aproape repezindu-se. Prim-plan cu pedala de frână, care se afundă fără vlagă până-n podea, unde piciorul omului (văzu piciorul foarte clar, încălțat cu pantofi de pilot, model 1940) apasă disperat pe ea. Prim-plan cu umărul lui lovind ușa. Prim-plan spre peisajul de afară arătând o bandă neregulată de aliaj de lipit, acolo unde ușa fusese sudată. Prostesc, desigur -nici un pic literar — dar puteai să scoți bani din asta. Puteai să accelerezi pulsurile cu asta. Nici un fel de Chivas Regal aici; era echivalentul din proză al craniilor sparte din pădure.

— Deci vedeai că drumul se sfârșește la faleza aceea — spuse ea — și toată lumea din sală știa că dacă Omul Rachetă nu iese din acel Hudson vechi înainte de a ajunge la faleză, o mierlea. O, băiete! Și uite mașina, cu Omul Rachetă apăsând încă pe frâne și lovind cu umărul în ușă și apoi... a

zburat peste faleză! A plutit în aer și apoi a căzut. A lovit peretele stâncos cam pe la jumătatea distanței, a izbucnit în flăcări, apoi a căzut în ocean, iar pe ecran a apărut mesajul de sfârșit care spunea: SĂPTĂMÂNA VIITOARE, EPISODUL 6, "ZBORUL DRAGONULUI".

Stătea pe marginea patului, cu mâinile încleștate una de alta, cu pieptul tresărindu-i rapid.

— Ei bine! — spuse ea fără să-l privească, fixând doar peretele — după asta abia dacă *am mai urmărit* filmul. Săptămâna care a urmat nu m-am gândit doar câteodată la Omul Rachetă; m-am gândit la el *tot* timpul. Cum a putut să iasă de acolo? Nu puteam nici măcar să ghicesc. Sâmbăta următoare, stăteam în fața cinematografului încă de la prânz, deși casa de bilete nu se deschidea decât la unu și jumătate, iar filmul începea de-abia la două. Dar, Paul... ce s-a întâmplat... n-o să ghicești niciodată!

Paul nu zise nimic, dar bănuia. Înțelesese cum îi putea plăcea ei ceea ce el scrisese și totuși să nu i se pară corect — să știe că nu e bine și să i-o spună, nu cu sofisticarea literară a unui editor, ci cu certitudinea placidă și de necontestat a Cititorului Fidel. Înțelesese și era uimit să-și dea seama că îi era rușine de sine însuși. *Scrisese* o escrocherie.

— Noul episod începea totdeauna cu sfârșitul *ultimului*. Au arătat cum mașina coboară panta, au arătat faleza, l-au arătat pe el lovind cu umărul în ușa mașinii, încercând s-o deschidă. Apoi, chiar înainte ca mașina să ajungă la marginea falezei, ușa s-a deschis și el a căzut pe drum. Mașina a zburat în gol și toți din sală aplaudau, fiindcă Omul Rachetă scăpase; dar eu nu aplaudam, Paul. Eu eram *furioasă*! Am început să urlu: "Asta nu-i ce s-a întâmplat săptămâna trecută. Asta nu-i ce s-a întâmplat săptămâna trecută!"

Annie sări în picioare și începu să umble foarte repede prin cameră, cu capul în jos, părul căzându-i pe față în șuvițe strânse, bătând constant cu o mână făcută pumn în palma celeilalte, cu ochii scăpărându-i.

— Fratele meu a încercat să mă facă să mă opresc și când nu am vrut, mi-a pus o mână peste gură ca să mă facă să tac, dar eu l-am mușcat și am continuat să țip: "Asta nu-i ce s-a întâmplat săptămâna trecută! Sunteți 'toți atât de proști încât să nu vă amintiți? Aveți amnezie cu toții?'" Și fratele meu a spus: "Ești nebună, Annie", dar eu știam că nu sunt. Apoi a venit directorul și a zis că dacă nu încetez o să trebuiască să plec și eu i-am spus: "Te cred că o să plec, pentru că asta a fost o escrocherie mârșavă, asta nu-i ce s-a întâmplat săptămâna trecută!"

Îl privi, iar Paul văzu că ochii ei aveau o expresie ucigașă.

— *El n-a ieșit din mașina aia cockadoodie! A zburat peste marginea prăpastiei și el era încă înăuntru! Înțelegi asta?*

— Da, spuse Paul

— *ÎNȚELEGI CHESTIA ASTA?*

Se repezi brusc spre el cu acea ferocitate de felină și, cu toate ca el era sigur că avea de gând să-l rănească cum mai făcuse înainte, probabil pentru că nu putea ajunge la acea păsăruică mârșavă de scenarist care îl scosese pe Omul Rachetă din Hudsonul vechi înainte ca acesta să se prăbușească, el nu făcu nici o mișcare — vedea semințele instabilității ei de acum în

fereastra trecutului pe care ea de-abia o deschisese pentru el, dar simțea, de asemenea, un sentiment de uimire. Nedreptatea pe care ea o simțea, în ciuda faptului că era copilărească, era reală, fără putință de tăgadă.

Ea nu-l lovi; apucă gulerul halatului pe care-l purta el și îl trase până când fețele lor aproape se atingeau.

— *CHIAR AȘA?*

— Da, Annie, da.

Îl privi fix cu expresia aceea întunecată și furioasă și probabil că a văzut adevărul întipărit pe fața lui. Fiindcă după câteva clipe îi dădu drumul disprețuitoare.

El făcu o grimasă de durere, provocată de ciocnirea cu spătarul scaunului, care apoi dispăru.

— Atunci știi ce este greșit, spuse ea.

— Bănuiesc că da. *Cu toate că, să fiu al dracului dacă știu cum o să rezolv problema.*

Cealaltă voce reveni brusc. *Nu știu dacă Dumnezeu te va osândi sau dacă te va salva, Paulie, dar știu un lucru: dacă nu găsești un mod în care s-o readuci la viață pe Misery — o soluție pe care ea s-o creadă — Annie o să te ucidă.*

— Atunci fă-o, spuse ea scurt și ieși din cameră.

3

Paul privi mașina de scris. Era acolo. N-uri! Niciodată nu realizase cât de multe, n-uri sunt într-un rând dactilografiate.

Credeam că se presupune să tu ești bun, spuse mașina de scris — mintea lui o investise cu o voce batjocoritoare și totuși ingenuă: vocea unui pistolar adolescent dintr-un western hollywoodian, un puști pornit să-și facă rapid o reputație, aici în Pădurea Moartă. *Nu ești chiar atât de bun. Drace, nu. ai putut nici măcar să mulțumești o asistentă medicală nebună și obeză. Probabil că în accident ți-ai rupt și osul SCRITORICESC... numai că OSUL acela nu se vindecă.*

Se lăsa cât de mult putu pe spate și-și închise ochii. Ar fi suportat mai ușor refuzul ei pentru ceea ce scrisese, dacă ar fi putut să dea vina pe durere, dar adevărul era că durerea începuse, până la urmă, să slăbească din intensitate.

Pilulele furate erau puse bine, în siguranță, între saltea și pat. Nu luase nici una dintre ele — gândul că le are puse deoparte ca un fel de asigurare contra lui Annie, îi era de ajuns. Dacă ea și-ar pune în minte să întoarcă salteaua, le-ar găsi, presupunea el, dar era un risc pe care și-l asuma.

De la cearta referitoare la hârtia de scris, între ei doi nu mai apăruseră divergențe. Primea regulat medicamentele și le lua. Se întreba dacă ea realizase că el devenise dependent de ele.

Hei, ușurel, Paul, nu crezi că ai început să dramatizezi?

Nu, nu era așa. În urmă cu trei nopți, când a fost sigur că ea este sus, scosese una dintre cutii și citise tot ce scria pe etichetă, deși presupunea el, îi fusese de ajuns când văzuse care era ingredientul principal al Novrilului. Poate că atunci când spunea *ușurare* puteai să scrii A-N-T-I-N-E-V-R-A-L-G-I-C, dar atunci când spunea Novril scriai C-O-D-E-I-N-Ă.

O certitudine există: te vindeci, Paul. Picioarele tale arată ca niște bețe desenate de un copil de patru ani, dar te vindeci. Te-ai putea descurca acum și cu aspirină sau ceva similar. Tu ai nevoie de Novril; strici orzul pe găște.

Va trebui să reducă doza, ar trebui să arunce câteva dintre pilule. Până când nu va putea să facă asta, ea îl va ține legat în lanț la fel cum îl ținea în scaunul pe roți — un lanț făcut din capsule de Novril.

Bine, bine, o să arunc câte o capsulă din cele două pe care mi le aduce ea de fiecare dată. O s-o pun sub limbă când o înghit pe cealaltă și când ea iese din cameră o s-o îndes împreună cu celelalte sub saltea. Dar nu azi. Nu mă simt în stare să încep astăzi. O să încep de mâine.

Acum auzi în minte vocea Reginei de Cupă făcându-i morală lui Alice: *Aici, la noi, ne curățim ieri casele și avem de gând să începem să le curățim mâine, dar NICIODATĂ nu facem astăzi curățenie.*

Ha-ha, Paulie, ești un adevărat dezmățat, spuse mașina de scris cu vocea aceea de pistol dur pe care el i-o atribuisese.

— Noi, păsăruicile mârșave nu suntem niciodată atât de amuzante, dar nu încetăm să încercăm — trebuie să ne acorzi acest credit, bodogăni el.

Ei bine, ar trebui să începi să te gândești la toate drogurile pe care le iei, Paul. Ar trebui să începi să te gândești foarte serios la asta.

Sub impulsul momentului, luă brusc hotărârea că va începe să reducă din calmante atunci când va termina primul capitol care-i va plăcea Armiei — un capitol despre care Annie nu va spune că e o escrocherie.

O parte din el — acea parte care asculta cu ostilitate chiar și cele măi bune și corecte sugestii editoriale — protestă spunând că femeia e nebună, că nu avea cum să știi ce ar putea și ce n-ar putea să accepte; că tot ce va încerca el va fi doar o aiureală.

Dar o altă parte — o parte mult mai rațională — dezaprobă. El va recunoaște când va găsi ideea adevărată. Inspirația adevărată va face aiureala care i-a luat trei zile s-o scrie și pentru care a făcut numeroase începuturi nereușite, să arate ca o scârnăvie de câine lângă un dolar de argint. Nu știuse oare el că totul era o prostie? Nu-i stătea în obicei să creeze atât de greu și nici să umple pe jumătate un coș de gunoi cu notițe făcute la întâmplare sau cu rânduri ca: "Misery se întoarce spre el, cu ochii strălucind și buzele murmurând cuvintele magice. Oh, tu cap pătrat și prost." ASTA NU ÎNSEAMNĂ DELOC CREAȚIE LITERARĂ!!! Atribuisese toate acestea durerii și faptului că se afla într-o situație în care el nu scria doar pentru a-și asigura pâinea, ci viața. Acele idei nu fuseseră nimic altceva decât minciuni plauzibile. Adevărul era că-i secase inspirația. Treaba mersese prost deoarece trișase și știuse și el asta.

Sâc! ea te-a citit, creier de găină ce ești, spuse mașina de scris cu vocea

ei obraznică, insolentă. *Nu-i așa? Deci ce ai de gând să faci acum?*

Nu știa, dar bănuia că va trebui să facă ceva și cât mai repede. Nu-i păsase în dimineața aceasta de starea ei sufletească. Socotea că trebuie să se considere norocos că ea nu-i rerupsese picioarele cu un baston de baseball, sau că nu-i făcuse manichiura cu acid sau ceva similar, ca să-i indice dezamăgirea pentru modul cum el începuse cartea ei — astfel de răspunsuri critice erau întotdeauna posibile dată fiind viziunea unică a Anniei asupra lumii. Dacă scăpa cu viață de aici, plănuia să-i trimită o scrisoare lui Christopher Hale. Hale lucra la *New-York Times* și făcea recenzii la romanele nou apărute. Scrisoarea va spune: "De fiecare dată când editorul meu mă suna să-mi spună că tu ai de gând să faci recenzia uneia dintre cărțile mele pentru *Times*, mi se înmuiau genunchii — mi-ai făcut câteva foarte bune, Chris amice, dar m-ai și torpilat de câteva ori, după cum bine știi. Oricum, vroiam doar să-ți spun să-i dai înainte și să scrii tot ce poți mai defavorabil — am descoperit un stil de critică cu totul nou, prietene. Am uitat s-o denumim Școala de Critică Literară Picnicul din Colorado sau Găleata pentru Spălat pe Jos. Pe lângă această nouă metodă critică, materialele pe care le faceți voi, arată la fel de înspăimântătoare ca o cursă în caruselul din Central Parc".

Toate astea sunt foarte amuzante, Paul; scrisorile sub formă de BILEȚELE DE AMOR adresate criticilor sunt totdeauna bune ca să te înveselești, dar tu chiar că ar trebui să-ți suflecî mânecile și să te apuci de lucru.

Da. Așa este.

Mașina de scris stătea colo, zâmbindu-i superior.

— Te urăsc, spuse Paul morocănos și privi pe fereastră.

4

Viscolul, în plină desfășurare atunci când Paul se trezise a doua zi după expediția la baie, mai continuase încă două zile. Se depuseseră atunci cel puțin patruzeci și cinci de centimetri de strat de zăpadă și se formaseră troiene înalte. Pe când soarele apăruse iarăși dintre nori, Cherokee-ul lui Annie nu era decât o movilă de-abia vizibilă pe alee.

Acum, totuși, soarele ieșise iarăși la iveală, iar cerul era superb. Acel soare avea și căldură pe lângă strălucire — o simțea pe față și pe mâini. Țurțurii de pe marginea acoperișului grajdului se topeau. Se gândi puțin la mașina sa din zăpadă, apoi luă o foaie de hârtie și o introduse în Royal. În colțul stâng al paginii scrise cuvintele ÎNTOARCEREA LUI MISERY, și în cel drept, numărul 1. Apăsă de patru-cinci ori pe maneta de revenire, centră căruciorul și scrise CAPITOLUL 1. Apăsă pe clape mai tare decât era necesar ca să se asigure că, cel puțin, ea va auzi că el bătea ceva la mașină.

Acum, sub CAPITOLUL I era tot acel spațiu alb, arătând ca un troian de zăpadă în care el ar putea cădea și muri sufocat de frig.

Africa.

Atâta timp cât ei jucau corect.

Pasărea aceea e originară din Africa.

Sub scaunul lui era o parașută.

Africa.

Acum trebuie să limpezesc.

Începuse să-l prindă somnul și știa că n-ar trebui — dacă ea ar intra în cameră și l-ar prinde că stă și nu face nimic în loc să scrie, s-ar înfuria — dar se lăsă totuși dus de val. El nu moțăia doar; în mod bizar, gândea. Se uita.

Căuta.

Ce cauți, Paul?

Dar asta era evident. Avionul intrase în vrie. El căuta parașuta de sub scaun. Okay? Destul de corect?

Destul de corect. Când a găsit parașuta sub scaun, a fost corect. Poate deloc realist, dar corect.

Câteva veri la rând, mama lui îi trimisese în tabăra de la Malden Community Center. Acolo jucaseră acel joc... stăteau în cerc, iar jocul era cam ca și seriarele Anniei, iar el câștigase aproape de fiecare dată... Cum se numea jocul?

Vedea cincisprezece sau douăzeci de băieți și fete așezați în cerc, într-unul din colțurile umbroase ale terenului de joacă, purtând toți tricouri cu inscripția Malden Community Center și ascultându-i atenți pe pedagogul care le explica regulile jocului. *"Poți Tu?", numele jocului era "Poți Tu?" și într-adevăr era ca și seriarele cu suspans; jocul pe care-l jucai atunci era "Poți. TU? ", Paulie, și asta-i numele jocului acum, nu-i așa?*

Da, presupunea că acela era.

În "Poți Tu!", pedagogul începea o poveste despre un tip numit Corrigan Neatentul. Neatentul se rătăcise în jungla din America de Sud. Pe neașteptate, privind în jur, vede că sunt lei în spatele său... lei în stânga și în dreapta... și, Dumnezeu, lei în fața lui. Corrigan Neatentul este înconjurat de lei care... care încep să se apropie. Este doar ora cinci după-amiază, dar asta nu-i o problemă pentru aceste pisicuțe; în ceea ce-i privește pe lei din America de Sud, prostia că cina este la ora opt este doar o poveste de adormit copii.

Pedagogul avea un cronometru, iar mintea adormită a lui Paul Sheldon îl văzu cu mare claritate, cu toate că-i ținuse greutatea lui de argint în mână acum cel puțin treizeci de ani. Putea să vadă plăcuțele fine de cupru ale numerelor, acul mic din partea de jos care înregistra zecimile de secundă, putea vedea marca gravată cu litere mici: ANNEX.

Pedagogul se uita în jurul cercului și-l alegea pe unul dintre copii. "Daniel" spunea el, Poți Tu? În momentul în care rostea *Poți Tu?*, pedagogul pornea cronometrul. Din acel moment Daniel avea exact zece secunde ca să continue povestea. Dacă în timpul acestor zece secunde nu începea să vorbească, atunci trebuia să părăsească cercul. Dar, dacă îl scăpa pe Neatentul de lei, pedagogul se uita iarăși în jurul cercului și puneă cealaltă întrebare a jocului, una care-i readucea clar în minte situația lui de acum. Această întrebare era. *A reușit?*

Regulile acestei părți a jocului erau exact cele ale Anniei. Realismul nu

era necesar. De exemplu, Daniel putea să spună: "Din fericire, Neatentul avea cu el pușca sa Winchester și multe gloanțe. Deci a împușcat trei lei, iar ceilalți au fugit". Într-o situație ca aceasta, Daniel *reușea*. Primea cronometrul și continua povestea, terminându-și segmentul său cu Neatentul cufundat până la brâu în nisip mișcător sau altă situație grea și apoi întreba pe altcineva dacă el sau ea puteau și țac! apăsa butonul cronometrului.

Dar zece secunde nu erau lungi și era ușor să te blochezi... ușor să trișezi. Următorul puști putea să spună ceva de genul: "Chiar atunci, o pasăre mare — un vultur din Anzi, cred — a coborât în zbor. Neatentul a apucat-o de gât și s-a salvat din nisipul mișcător".

Când pedagogul întreba *A reușit ea?*, tu ridicai mâna dacă socoteai că da, sau o lăsaai jos dacă gândeai că nu. În cazul vulturului din Anzi, puștiul, aproape sigur, ar fi fost invitat să părăsească cercul.

Tu poți, Paul?

Mda. Așa supraviețuiesc. Așa reușesc să întrețin case și la New-York și la Los Angeles și mașini mai multe decât poți număra în câteva cimitire de automobile. Deoarece eu pot, și nu este ceva pentru care să-mi cer scuze, fir-ar al naibii Există o mulțime de tipuri pe lumea asta care scriu o proză mai bună decât a mea și care au o înțelegere mai bună despre cum sunt oamenii în realitate și despre ce se presupune că înseamnă umanitate — drace, știu asta. Dar, când pedagogul întreabă, referitor la acești tipuri, dacă AU REUȘIT?, câteodată doar foarte puțini oameni ridică mâna. Dar pentru mine o ridică... sau pentru Misery... și la urma urmei cred că-i tot una. POT eu? Mda. Poți să fii sigur că pot! Sunt un milion de lucruri pe lumea asta pe care nu le pot face. Nu pot să lovesc o minge ovală; nu puteam nici pe vremea când eram la liceu. Nu pot să repar un robinet stricat. Nu știu să merg pe roțile sau să scot un Fa la chitară care să nu sune ca o găleată cu rahat. Am încercat de două ori meseria de soț și n-am reușit-o. Dar dacă vreți să vă captez atenția, să vă înfricoșez, să vă implic sau să vă fac să plângeți sau să râdeți, da. Eu pot. Pot să vă dau și să vă produc senzații până când urlați. Îndeajuns! Sunt în stare. EU POT.

Vocea de pistolar a mașinii de scris șopti în visul lui din ce în ce mai adânc.

Ce avem noi aici, prieteni, sunt două lucruri în cantitate mare — lăudăroșenie și spațiu alb.

Poți tu?

Da, Da!

A reușit el?

Nu. A trișat. În romanul COPILUL LUI MISERY doctorul nu a venit. Poate că voi, ceilalți, ați uitat ce s-a întâmplat săptămâna trecută, dar idolul de piatră nu uită niciodată. Paul trebuie să părăsească cercul. Mă scuzați, vă rog. Acum trebuie să limpezesc. Acum trebuie să...

— ... limpezesc, murmură el și alunecă spre dreapta. Această mișcare îi trase picioarele puțin într-o parte și puseul de durere din genunchiul lui zdrobit fu îndeajuns ca să-l trezească. Trecuseră mai puțin de cinci minute. O auzea pe Annie spălând vasele în bucătărie. De obicei, în timp ce-și îndeplinea treburile în casă, ea cânta. Astăzi, nu fredona; se auzea doar zăngănitul farfuriilor și fâsâitului jetului de apă. Încă un semn prost. *Avem aici un buletin meteorologic special mai ales pentru locuitorii Din Ținutul Sheldon — până la ora 5:00 în această seară, se poate declanșa în orice moment un tornado. Repet, în orice moment se poate declanșa un tornado...*

Dar era timpul să termine cu prostiile și să treacă la treabă. Ea o dorea pe Misery înviată din morți, dar asta trebuia să pară plauzibil. Nu neapărat realistic, doar plauzibil. Dacă putea realiza asta în această dimineață, poate că ar putea evita depresiunea pe care o simțea că este în formare, înainte de a se agrava prea tare.

Paul privi pe fereastră, cu bărbia sprijinită în palmă. Acum era pe deplin treaz, gândind repede și intens, nefiind însă conștient de acest proces. Primele două sau trei straturi ale minții sale conștiente, care se ocupau de amănuntele mărunte cum ar fi: ultima dată când se spălase pe cap sau dacă Annie va veni sau nu la timp cu următoarea rație de medicamente, se părea că s-au îndepărtat cu totul de realitatea înconjurătoare. Acea parte a minții sale plecase tiptil să ia o pastramă cu orez sau altceva. Primea informații de la senzorii de intrare, dar nu făcea nimic cu ele — nu vedea nimic din ceea ce vedea, nu auzea nimic din ceea ce auzea.

O altă parte a lui analiza furios ideile, îndepărtându-le, încercând să le combine, înlăturând combinațiile. Simțea că așa ceva se întâmplă, dar nu avea contact direct cu asta și nici nu dorea să aibă. Acolo, în atelierul abisal, era multă sudoare și mizerie.

Înțelegea că ceea ce făcea el acum reprezenta ÎNCERCAREA DE A AVEA O IDEE. A ÎNCERCA SĂ AI O IDEE nu însemna același lucru cu A AVEA O IDEE. A AVEA O IDEE era un mod mai modest de a spune *Mi-a venit inspirația* sau *Evrika! Muza mea a vorbit!*

Ideea pentru *Mașini de Lux* îi venise într-o zi la New York. Ieșise, fără nici un alt scop în afară de acela de a-și cumpăra un video-recorder pentru apartamentul de pe Strada 83. Trecuse pe lângă o parcare și-l văzuse pe unul dintre paznici încercând să deschidă o mașină. Asta a fost tot. Nu avea nici cea mai vagă idee dacă ceea ce văzuse era legal sau ilegal și pe când se îndepărtase cale de două sau trei cvartale de blocuri, nici nu-i mai păsa. Paznicul devenise Tony Bonasaro. Știa totul despre Tony, cu excepția numelui său, pe care mai târziu l-au luat dintr-o carte de telefon. Jumătate din intrigă exista pe deplin conturată în mintea sa, iar restul se definea cu repeziciune. Îi venise să danseze, era bucuros, aproape beat de fericire. Sosise muza, tot așa de binevenită ca un cec neașteptat în cutia de scrisori. Plecase din casă ca să-și cumpere un video-recorder și obținuse în schimb ceva mult mai important. OBȚINUSE O IDEE.

Celălalt proces — A ÎNCERCA SĂ AI O IDEE — nu era nici pe departe atât de solemn sau așa de înălțător, dar era exact la fel de misterios... și la fel de necesar. Pentru că, atunci când scriai un roman, aproape întotdeauna întâlneai undeva baricade și nu avea atunci nici un sens să încerci să continui până când nu AVEAI O IDEE.

Procedura obișnuită pe care el o aplica atunci când era necesar să AIBĂ O IDEE, era să-și pună haina și să facă o plimbare. Dacă nu trebuia să AIBĂ O IDEE, își lua o carte când pleca la plimbare. Era conștient că plimbarea reprezenta un bun exercițiu fizic, dar era plictisitoare. Dacă nu avea pe cineva alături cu care să vorbești, o carte constituia o necesitate. Dar dacă trebuia să AI O IDEE, plictiseala putea reprezenta pentru un blocaj din roman, ceea ce chemioterapia constituia pentru un bolnav de cancer.

Cam pe când ajunsese la jumătatea *Mașinilor de Lux*, Tony îl ucisese pe Locotenentul de Poliție Gray, atunci când acesta încercase să-i pună cătușele într-un cinematograf din Times Square. Paul ar fi vrut ca Tony să nu fie descoperit — cel puțin pentru o vreme — deoarece nu putea exista un act trei cu Tony stând la răcoare. Și totuși, Tony nu putea să-l lase pur și simplu pe Gray în cinematograf, cu un cuțit ieșind din subsuoara stângă, deoarece existau cel puțin trei oameni care știau că Gray plecase să se întâlnească cu el.

Problema consta în înlăturarea cadavrului, iar Paul nu știa cum s-o rezolve. Aceasta era baricada. Era jocul. Era: *Neatentul tocmai l-a ucis pe acest tip într-un cinematograf din Times Square și acum trebuie să care cadavrul în mașina sa, fără ca nimeni să facă vreo remarcă de genul: "Hei, domnule, tipul ăla e atât de mort precum arată sau tocmai a avut un atac de inimă, sau ceva de soiul ăsta?" Dacă duce corpul înapoi în mașină, se poate deplasa până în Queens și-l poate arunca în acel șantier abandonat despre care a auzit undeva. Paulie? Poți Tu?*

Bineînțeles, nu existase nici un fel de termen de zece secunde — nu avusese nici un contract pentru carte, o scrisese dintr-un impuls de moment și deci nu avea nici un termen de predare la care trebuia să se gândească. Totuși, *întotdeauna* exista o limită, o perioadă după care trebuia să părăsești cercul și majoritatea scriitorilor știau asta. Dacă o carte stagnea mult timp, începea să se degradeze, să se dezintegreze; toate micile trucuri și iluzii începeau să se vadă.

Ieșise la plimbare, cu mintea golită de orice gând, așa cum nici acum nu se gândea la nimic. Parcursese trei mile în momentul când cineva îi trimise o scânteie, de acolo, din atelierul abisal: *Să presupunem că el declanșează un incendiu în cinematograf?*

Ideea păruse destul de bună. Nu avusese nici un iz de vârtel, nu trezise nici un sentiment de adevărată inspirație; se simțise ca un tâmplar care privește o bucată de lemn de construcție ce i-ar putea fi de folos.

Ar putea să dea foc la umplutura scaunului de lângă el, cum sună asta? Nenorocitele de scaune din cinematografele alea sunt întotdeauna rupte. Ar fi ieșit fum. Chiar foarte mult. Ar fi putut să-și amâne plecarea căi de mult putea, apoi să-l târască pe Gray afară; Gray ar putea să pară atunci că s-a

asfixiat din cauza fumului. Ce crezi?

Crezuse că era bună. Nu extraordinară și mai erau destule detalii la care trebuia să lucreze, dar părea bună. AVUSESE O IDEE. Lucrul putea să meargă înainte.

Niciodată nu avusese nevoie să AIBĂ O IDEE ca să *înceapă* un roman, dar înțelegea instinctiv că așa ceva era posibil.

Ședea tăcut în scaun, cu bărbia sprijinită în palmă, uitându-se afară la grajd. Dacă ar fi fost în stare să meargă, ar fi fost acolo, afară, pe pajiște. Rămase liniștit, aproape moțâind, așteptând să se întâmple ceva, conștient de nimic altceva în afară de ceea ce se întâmpla acolo, în străfunduri, unde se făureau acele edificii de ficțiune, erau judecate, erau găsite pline de greșeli și dărâmate cât ai clipi din ochi. Trecură zece minute. Cincisprezece. Acum ea dădea cu aspiratorul. În salon (dar tot nu cânta încă). O auzi, dar nu făcu nimic cu această percepție; era un sunet străin care-i intra în cap și apoi ieșea întocmai ca apa care curge printr-o conductă.

În cele din urmă cei de acolo, din atelierele abisale, trimiseră o scânteie, așa cum făceau întotdeauna la un moment dat. Nenorociții ăia de salahori de acolo, de jos, erau condamnați la o veșnică munca silnică, iar el nu-i invidia nici cât negru sub unghie.

Paul rămase liniștit, începând să AIBĂ O IDEE. Gândirea conștientă se reîntoarce — DOCTORUL ERA *ÎNĂUNTRU* — și prinse ideea ca pe o scrisoare împinsă într-o cutie de poștă, începu s-o examineze. Aproape că o înlătură (se auzise oare un geamăt surd de acolo, din atelier?), o reconsideră și decise că jumătate din ea putea fi salvată.

O a doua scânteie, mai intensă decât prima.

Paul, de nerăbdare, începu să bată darabana pe pervaz.

În jur de ora unsprezece începu să bată la mașină. La început foarte lent — clanc-uri disparate urmate de intervale de tăcere, unele lungi chiar de cincisprezece secunde. Era ca și echivalentul, vizual al unui arhipelag văzut din aer — un lanț de ridicături mici de pământ întrerupt de lagune mari și albastre.

Încetul cu încetul, intervalele de liniște se micșorară, iar acum se auzeau din când în când rafale de păcănituri — ar fi sunat frumos la mașina de scris electrică a lui Paul, dar răpăiala Royalului era dogita, groasă, chiar dezagreabilă.

Dar Paul nu remarca vocea ca a lui Ducky Daddles a mașinii de scris. Începuse să se încălzească pe când ajunsese la sfârșitul primei pagini. La sfârșitul celei de a doua, mergea cu viteză maximă.

După un timp, Annie opri aspiratorul și se postă în ușă, privindu-l. Paul habar nu avea că ea era acolo — de fapt, habar nu avea că *el* era acolo. În sfârșit, scăpase. Se afla în cimitirul din Little Dunthorpe, respirând aerul umed al nopții, simțind mirosuri de mușchi, pământ jilav și ceață; auzi ceasul din turnul bisericii Presbiteriene bătând ora două și introduse acest fapt în povestire, fără ca măcar să se întrerupă. Când ideile erau foarte bune putea să vadă asta prin hârtie. Acum putea să privească prin ea.

Annie îl privi pentru mult timp, cu fața ei masivă nezâmbitoare,

nemișcată, dar oarecum satisfăcută. După un timp, plecă. Pasul ei era greu, apăsător, dar Paul nu-l auzi.

În acea după-amiază lucra până la ora trei, iar la ora opt în acea seară o rugă pe ea să-l ajute să stea iarăși în scaunul pe roți. Scrise încă timp de trei ore cu toate că, pe la ora zece, durerea începuse să fie chiar foarte rea. Annie veni înăuntru la unsprezece. El ceru o păsuire de încă un sfert de oră.

— Nu, Paul, este de ajuns. Ești alb ca varul.

Îl puse în pat iar el adormi în trei minute. Pentru prima dată de când ieșise din norul gri, dormi întreaga noapte fără întrerupere, iar somnul, tot pentru prima dată, îi fu fără vise.

El visase cu ochii deschiși.

6

ÎNTOARCEREA LUI MISERY

de Paul Sheldon

Pentru Annie Wilkes

CAPITOLUL 1

Pentru un moment Geoffrey Alliburton nu fu sigur cine era bătrânul de la ușă și asta nu se datora doar faptului că clopoțelul îl trezise dintr-un somn adânc. Ceea ce era iritant în viața la țară, gândi el, era faptul că nu existau destui oameni, astfel încât unii să-ți fie total străini; în schimb erau suficienți încât să nu-ți dai seama imediat cu care dintre numeroșii săteni stăteai de vorbă. Câteodată singurul indiciu de care beneficiai era o trăsătură de familie — și astfel de trăsături, de asemănări, bineînțeles, nu te avertizau niciodată de coincidențele rare, dar nu imposibile, prilejuite de bastarzi. În mod normal, te puteai descurca în asemenea momente — oricât de mult ar fi simțit cineva că ai început să te senilizezi, când încercai să întreții o conversație normală cu o persoană al cărei nume ar fi trebuit să ți-l amintești dar nu puteai; aceste lucruri deveneau deosebit de stânjenitoare atunci când *două* asemenea chipuri cunoscute apăreau în același timp și te simțeai obligat să faci prezentările.

— Sper că nu vă deranjez, tinere domn, spuse acest vizitator. Învârtea stingherit în mâini o pălărie ieftină de pânză, iar în lumina dată de lampa pe care Geoffrey o ținea ridicată în mână, fața lui arăta ridată, galbenă și foarte îngrijorată — chiar speriată.

— E doar că n-am voit să mă duc la Doctorul Bookings și nici n-am voit să-l deranjez pe înălțimea Sa. Nu, cel puțin, până n-am vorbit cu dumneavoastră, dacă înțelegeți ce voi să spun, conașule.

Geoffrey nu înțelegea, dar brusc știu un lucru — cine era acest vizitator nocturn. Menținerea Doctorului Bookings, Pastorul Bisericii Evanghelice, îl lămurise. Cu trei zile în urmă Dr. Bookings ținuse ultima slujbă pentru Misery

în cimitirul care se întindea în spatele casei parohiale, și acest om fusese acolo — dar ținându-se în spatele congregației, unde era mai puțin probabil să fie remarcat.

Numele lui era Colter. El era unul dintre cioclii bisericii. Bărbatul era gropar, ca s-o spunem mai pe șleau.

— Colter, spuse el. Cu ce te pot ajuta?

Colter vorbi ezitant:

— Sunt zgomote, conașule. Zgomote din cimitir. Înălțimea Sa nu se odihnește în pace, conașule, chiar deloc, și sunt înfricoșat. Eu...

Geoffrey simți ca și cum cineva l-ar fi lovit în plex. Trase o gură mare de aer și o durere acută îl săgetă într-o parte, acolo unde coastele îi fuseseră strâns pansate de către doctorul Shinebone. Aprecierea posacă a lui Shinebone fusese că aproape cu siguranță Geoffrey va face pneumonie după ce stătuse toată noaptea în șanț și în ploaia rece, dar trecuse trei zile și nu avusese nici un puseu de febră sau de tuse. El știuse că așa va fi; Dumnezeu nu-i iartă cu ușurință pe vinovați. Era încredințat că Dumnezeu îl lasă să trăiască pentru încă mult, mult timp, ca să perpetueze memoria iubitei sale pierdute.

— Vă e bine, conașule? întrebă Colter. Am auzit că ați fost bine captușit în noaptea aceea. Se opri. În noaptea în care ea a murit.

— Mă simt bine, spuse Geoffrey lent. Colter, aceste sunete, pe care tu spui că le auzi... știi că doar ți le imaginezi, nu-i așa?

Colter se arătă șocat.

— Închipuiri? întrebă el. Conașule! Acum îmi veți spune că dumneavoastră nu credeți în Isus și în viața de apoi! Cum, nu l-a văzut Duncan Fromsley pe bătrânul Patterson la două zile după înmormântarea acestuia, luminând tot atât de alb ca și focurile rătăcitoare (*ceea ce probabil chiar a văzut*, gândi Geoffrey, *focuri rătăcitoare plus ceea ce provenea din ultima sticlă de băutură a bătrânului Fromsley*)? și n-a văzut aproape jumătate din întregul oraș nenorocit acel bătrân călugăr papistaș, care se plimbă pe vechile câmpuri de bătlie din Ridgeheath Manor? Chiar s-au trimis câteva doamne de la Societatea Psihică *din* Londra ca să-l cerceteze pe cela!

Geoffrey știa la ce doamne se referă Colter; câteva babornițe isterice suferind probabil de calmurile și furtunile vârstei de mijloc, toate la fel de țiçnite ca un joc de Puzzle pentru copii.

— Fantomele sunt tot la fel de reale ca mine și ca dumneavoastră, conașule, spuse Colter cu convingere. Mi mă deranjează *ideea* despre existența lor, dar sunetele sunt ale dracului de înspăimântătoare, chiar așa sunt, și de-abia dacă îndrăznesc să mă apropiu de cimitir — și mâine trebuie să sap o groapă pentru bebelușul Roydman-ilor, zău că da.

Geoffrey se rugă *în* gând să aibă mai multă răbdare. Impulsul de a se răsti la acest *sărman* cioclu era aproape de nestăpânit. Dormea destul de liniștit în fața focului, cu o carte în poală, când venise Colter, îl trezise... și se trezea din ce în ce mai bine și cu fiecare secundă tristețea sumbră se așternea mai tare asupra lui, aducând cu ea și realizarea că iubita lui murise.

Era de trei zile în groapă, în curând se va împlini o săptămână... o lună... un an... zece ani. Tristețea, gândi el, era ca o stâncă la marginea oceanului. Când dormeai, era ca și când ar fi venit fluxul și atunci exista o alinare. Somnul era ca o maree care acoperea stânca amărăciunii. Totuși, când te trezeai, fluxul începea să se retragă și foarte curând stânca era iarăși vizibilă, un lucru încrustat cu scoici, de o realitate îndubitabilă, un lucru care va fi acolo pentru totdeauna, sau până când Dumnezeu va considera că trebuie să o înlăture.

Iar acest idiot îndrăznește să vină aici și să debiteze prostii despre fantome!

Dar fața omului arăta atât de amărâtă încât Geoffrey reuși să se stăpânească.

— Domnișoara Misery — Înălțimea Sa — a fost foarte iubită, spuse Geoffrey încetișor.

— Da, conașule, chiar așa a fost, aprobă Colter febril. Își mută pălăria din mâna dreaptă în cea stângă, iar cu dreapta trase din buzunar o batistă mare roșie. Suflă sănătos în ea, cu ochii înlăcrimați.

— Toți suntem îndurerați de moartea ei. Mâinile lui Geoffrey se duseră la cămașă și frecară viguros maieuul de muselină de sub ea.

— Da, și noi la fel, conașule, și noi la fel.

Cuvintele lui Colter erau înăbușite de batistă, dar Geoffrey îi putea vedea ochii; omul plângea cu adevărat. Ultimele rămășițe ale enervării lui se stinseră transformându-se în milă.

— A fost o doamnă bună, conașule! Da, a fost o *mare* doamnă și un lucru teribil cum și-a găsit Înălțimea Sa sfârșit.

— Da, a fost bună, spuse Geoffrey cu blândețe, și descoperi cu uimire că și pe el îl încercau lacrimile, ca o aversă care amenință într-o după-amiază de vară. Iar câteodată, Colter, când cineva cu adevărat deosebit se duce dintre noi — cineva care ne este foarte drag la toți — ni se pare foarte greu să-i acceptăm moartea. Deci, noi ne putem imagina că ea *nu* a pierit. Mă înțelegeți?

— Da, conașule! spuse Colter repede. Dar aceste sunete... conașule, doar dacă le-ați auzi!

Răbdător, Geoffrey spuse:

— Despre ce fel de sunete vorbești?

Se gândi atunci că Colter o să-i vorbească de sunete care ar putea fi nimic mai mult decât vaietul vântului printre copaci, sunete amplificate de imaginația lui, bineînțeles — sau poate un viezure croindu-și drum spre Pârâul Little Dunthorpe, care se află în spatele cimitirului. Și deci nu fu pregătit când Colter șopti cu voce înfricoșată.

— Răcături, conașule! Sună de parcă ea ar fi încă vie acolo jos și încearcă să-și facă loc să iasă la suprafață spre lumea celor vii, zău că da!

CAPITOLUL 2

După cincisprezece minute, din nou singur, Geoffrey se apropie de bufetul din sufragerie. Se clătina ca un om care se străduie să meargă pe puntea unei nave în timpul furtunii. Se *simțea* ea un om într-o furtună. Ar fi putut crede că febra pe care Dr. Shinebone o prezisese aproape cu bucurie, îl asalta până la urmă și încă cu răzbunare, dar «u febra era cea care, simultan, adusese trandafiri sălbatici, roșii în obrajii săi, iar fruntea i-o făcuse de culoarea cerii, nu era febra cea care-i făcea mâinile să tremure atât de tare încât era cât pe-aici să scape garafa cu coniac atunci când o scosese din bufet.

Dacă exista vreo șansă — cea mai mică *șansă* — ca monstruoasa idee pe care Colter i-o strecurase în minte să fie adevărată, atunci nu avea dreptul să-și piardă timpul aici. Dar simțea că dacă nu o să bea ceva se va prăbuși leșinat pe podea.

Geoffrey Alliburton făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată în viața lui; ceva ce nu va mai face niciodată. Ridică garafa și bău din ea.

Apoi se dădu cu un pas înapoi și șopti:

— Ne lămurim noi de chestia asta. *Ne lămurim noi de chestia asta*, pe Dumnezeu! Și dacă mă hotărâsc să merg înainte cu escapada asta nebunească doar ca să descopăr la urma urmei că totul a fost doar închipuirea unui gropar, o să atârñ loburile urechilor nenorocitului de Colter la lanțul ceasului, oricât de mult ar fi iubit-o el pe Misery!

CAPITOLUL 3

Luă șareta, mergând sub un cer macabru, nu foarte întunecat, luminat de o lună care se ascundea tot timpul în spatele unor pânze de nori care treceau cu mare repeziciune. Făcuse o pauză doar ca să-și arunce pe el primul lucru care-i căzuse în mână din dulapul din hol — această haină se dovedi a fi un frac maro-închis. Cozile fracului fluturau în spatele lui în timp ce el biciuia pe Mary să meargă mai repede. Iepeii bătrâne nu îi plăcea deloc viteza la care era supusă; iar Geoffrey nu-i plăcea durerea care se accentua în umăr și coaste... dar nici una dintre suferințe nu putea fi alinată.

Râcăituri, conașule? Sună de parcă ea ar fi încă vie acolo jos și încearcă să-și facă loc să iasă la suprafață spre lumea celor vii!

Doar această afirmație nu l-ar fi adus într-o asemenea stare de teroare — dar își reamintise cum se întorsese la Calthorpe Manor în ziua următoare morții lui Misery. El și Ian se uitaseră unul la altul, iar Ian încercase să zâmbească, deși ochii îi străluceau de lacrimi.

— Mi-ar fi cumva mai ușor, spusese Ian, dacă ea ar arăta... ar arăta mai *moartă*. Știi că asta sună...

— Prostii, spusese Geoffrey, încercând să zâmbească. Fără îndoială că antreprenorul de pompe funebre și-a dat toată silința și...

— Antreprenorul! țipase Ian, iar Geoffrey înțelese pentru prima dată că prietenul său se află la granița nebuniei. Antreprenorul! *Vampirul!* *N-am* apelat la nici un antreprenor și n-o să *las* pe nici un antreprenor să o

sulemenească pe draga mea și s-o picteze ca pe o păpușă!

— Ian! Dragul meu! *Nu* trebuie — Geoffrey avusese intenția să-l bată pe Ian pe umăr, dar sfârșise prin a-l îmbrățișa. Cei doi bărbați plânseseră unul în brațele celuilalt ca niște copii obosiți, în timp ce, într-o altă cameră, copilul lui Misery, un băiat acum în vârstă de o zi și încă nebotezat, se trezise și începuse să plângă. Doamna Ramage, a cărui inimă blândă era frântă, începuse să-i îngâne cu cântec de leagăn cu o voce tremurătoare și înlăcrimată.

În acea zi, temător pentru sănătatea mintală a lui Ian, fusese mai puțin preocupat de ceea ce spusese Ian, decât de tonul pe care-l folosisese — dar acum, în timp ce o biciuia mai intens pe Mary spre Little Dunthorpe și în ciuda durerii acute din coaste, îi reveniră în minte acele cuvinte, torturându-l în lumina celor povestite de Colter: *Dacă ar arăta mai moartă. Dar ar arăta mai moartă, bătrâne...*

Și asta nici măcar nu era tot. Târziu, în acea după-amiază, în timp ce primii săteni începuseră să urce drumul spre Calthorpe ca să-și exprime condoleanțele Lordului îndoliat, Shinebone se reîntorsese. Arătase obosit, de parcă nu s-ar fi simțit bine; nu că ar fi fost surprinzător La un om care pretindea că a dat mâna cu Wellington — chiar Ducele de Fier în persoană — atunci când el (Shinebone, nu Wellington) fusese băiat. Geoffrey credea că povestea despre Wellington era probabil o exagerare, dar Bătrânul Shinny, așa cum îl denumiseră el și Ian când fuseseră mici, îl tratase pe Geoffrey de bolile copilăriei; iar Shinny, chiar și atunci, i se păruse a fi un om în vârstă. Acordând circumstanțe pentru ochii unui copil care întotdeauna percepe o persoană trecută de douăzeci și cinci de ani ca fiind bătrână, el socotea că Shinny trebuia să aibă acum în jur de șaptezeci și cinci de ani.

Era bătrân... ultimele douăzeci și patru de ore fuseseră foarte agitate și grele... și nu putea un om bătrân, obosit, să facă o greșală?

O greșeală teribilă, de neimaginat?

Acest *gând*, mai mult decât toate celelalte, îl scosese afară în *noaptea* rece și vântoasă, sub o lună care tremura incert în spatele norilor.

Ar fi putut el să facă o asemenea greșeală? O parte din el, una fricoasă; o parte lașă a sa, care mai degrabă ar fi riscat s-o piardă pe Misery pentru totdeauna, decât să analizeze rezultatele unei asemenea greșeli, nega această posibilitate. Dar când Shinny intrase...

Geoffrey stătea lângă Ian, care-și amintea sacadat, aproape incoerent, cum ei doi o salvaseră pe Misery din carcerile subterane ale palatului aceluia nebun viconte francez Leroux; cum scăpaseră ei într-o căruță încărcată cu fân și cum Misery distrăsese atenția unuia dintre paznicii vicontelui, într-un moment critic, prin faptul că-și scosese din fân un picior superb, gol și îl fluturase delicat. Geoffrey își depăna propriile amintiri ale aventurilor, pe deplin copleșit, pe atunci, de mâhnire, iar acum înjura acea mâhnire, deoarece pentru el (și, de asemenea, presupunea, și pentru Ian), Shinny de-abia dacă fusese acolo.

Îi păruse oare Shinny ciudat de distant, în mod straniu preocupat? Fusese doar oboseală sau încă ceva pe deasupra... o bănuială...?

Nu, *cu siguranță*, nu, protestă cu neliniște mintea lui. Șareta urca parcă zburând dealul Calthorpe. Conacul era întunecat, dar — ah, bine! — se mai zărea o unică lumină la fereastra casei doamnei Ramage

— Cea, Mary! strigă el și pocni din bici, strâmbându-se. Nu mai e mult, fetișo, și o să te poți odihni puțin!

Cu siguranță, cu siguranță nu este ceea ce te gândești!

Dar modul în care Shinny examinase coastele rupte ale lui Geoffrey și umărul tumefiat, păruse de-a dreptul superficial și aproape că nu-i adresase nici un cuvânt lui Ian, în ciuda profunde suferinți a acestuia și a suspinelor pe care le scotea din când în când. Nu — după o vizită care nu păruse mai lungă decât ar fi cerat minimum de politețe, Shinny întrebase încet.

— Este ea...?

— Da, în salon, reușise să îngaime Ian. Săraca, draga mea, zace în salon. Sărut-o din partea mea, Shinny, și spune-i că o să fiu în curând cu ea!

Apoi Ian izbucnise iarăși *în* lacrimi, iar Shinny, după ce murmurase câteva cuvinte de condoleanțe, intrase în salon. Lui Geoffrey i se păruse acum că sacul ăla de oase bătrâne stătuse înăuntru cam mult timp... sau poate era o amintire eronată. Dar, când ieșise din salon, arătase aproape vesel, și nu era nimic eronată despre această amintire, Geoffrey era sigur — expresie fusese prea nelalocul ei în acea cameră de amărăciune și lacrimi, o cameră unde doamna Ramage de-abia terminase de atârnat draperiile negre, de doliu.

Geoffrey îl urmăse afară pe bătrânul doctor și vorbise șovăielnic cu el în bucătărie. Spera, spusese el, că doctorul îi va prescrie lui Ian ceva praf de somnifer, pentru că Ian, într-adevăr părea bolnav.

Totuși, Shinny păruse că este foarte neatent.

— Nu seamănă nici un pic cu Domnișoara Evelyn-Hyde, spusese el. Sunt convins de *acest lucru*.

Și se dusesse la trăsura lui fără să-i dea nici un răspuns lui Geoffrey. Geoffrey se întoarse înăuntru uitând deja remarcă ciudată a doctorului, deja atribuind purtarea stranie a lui Shinny vârstei înaintate, oboselii, și chiar suferinței sale. Gândurile sale se reîntorseseră din nou la Ian și se hotărâse că, dacă nu avea ajutorul somniferelor, va trebui pur și simplu să toarne whiskey în el până când bietul om va adormi.

Uitând... Înălăturând...

Până acum.

Nu *seamăna deloc cu domnișoara Evelyn-Hyde, sunt convins de acest lucru*.

Despre *ce*?

Geoffrey nu știa, dar intenționa să afle, neavând importanță ce va însemna asta pentru sănătatea lui mintală — și își dădu seama că prețul s-ar putea să fie mare.

CAPITOLUL 4

Doamna Ramage încă nu se culcase când Geoffrey a început să bată cu

pumnii în ușa casei, deși era deja cu două ore mai târziu față de ora de culcare obișnuită a ei. De când Misery se stinsese, doamna Ramage își amâna, din ce în ce mai mult ora de culcare. Dacă nu-și putea stăpâni foiilele și întoarcerile fără sfârșit, măcar putea amâna momentul când le începea.

Deși era o femeie cu capul pe umeri și foarte realistă, neașteptatul răpăit de ciocănituri o sperie, scoase un țipăt scurt și se împrășcă cu laptele cald pe care-l turna din ibric în cană. În ultimul timp devenise foarte nervoasă și gata-gata în orice moment să strige. Acest sentiment nu era amărăciune, deși era aproape copleșită de durere — acesta era un sentiment ciudat, apăsător pe care nu-și amintea să-l mai fi avut vreodată. I se părea că niște gânduri, pe care prefera să nu le recunoască, dădeau târcoale minții sale obosite și foarte triste.

— Cine bate la zece? strigă ea spre ușă. Oricine ești, nu-ți mulțumesc pentru arsurile pe care mi le-am făcut!

— Sunt Geoffrey, doamnă Ramage! Geoffrey Alliburton! Deschide ușa, pentru numele lui Dumnezeu!

Doamna Ramage rămase cu gura căscată și se afla la jumătatea drumului spre ușă când își dădu seama că este doar în cămașa de noapte și cu boneta pe cap. Nu-l auzise niciodată pe Geoffrey vorbind pe acest ton și nu ar fi crezut dacă cineva i-ar fi povestit despre asta. Dacă exista un om în toată Anglia cu o inimă mai bravă decât aceea a adoratului ei Lord, atunci acela era Geoffrey — și totuși vocea îi tremura ca și aceea a unei femei în pragul isteriei.

— Un moment, domnule Geoffrey! Sunt pe jumătate dezbrăcată!

— Dă-o dracului de treabă! strigă Geoffrey. Mi-mi pasă dacă ești în pielea goală, doamnă Ramage! Deschide ușa! Deschide-o, în numele lui Hristos!

Stătu o secundă, apoi se duse la ușă, o deblocă și apoi o deschise brusc. Felul în care arăta Geoffrey o împietri și iarăși tunetul surd al gândurilor negre de undeva din spatele capului ei.

Geoffrey stătea în pragul casei menajerei într-o stranie poziție încovoiată ca și cum șira spinării fusese deformată de ani îndelungați în care ar fi purtat pe umeri un sac de negustor ambulant. Mâna dreaptă îi era presată între brațul stâng și corp. Părul îi era răvășit. Ochii căprui ardeau în fața albă ca varul. Îmbrăcămintea era ieșită din comun pentru cineva atât de grijuliu — ca un filfizon, ar fi spus unii — în ce privește hainele lui, cum era Geoffrey. Purta un frac vechi, cureaua îi era câș; o cămașă albă deschisă la gât și o pereche de pantaloni de serj grosolan care ar fi arătat mult mai potrivit pe un grădinar zilier decât pe unul dintre cei mai bogați oameni din Little Dunthorpe. În picioare avea papuci de casă.

Doamna Ramage, despre care nu se putea spune în nici un caz că era îmbrăcată pentru un bal la curte, cu cămașa de noapte albă, lungă și cu boneta de noapte ale cărei panglici atârnavă pe lângă fata ei precum cordoanele unei lămpi, îi privi cu îngrijorare crescândă. Își reagravase fracturile de la coaste pe care și le rupseseră acum trei nopți în timp ce alerga să-l aducă pe doctor, asta era evident, dar nu numai durerea îi făcea ochii să strălucească atât de intens. Era teroarea, de-abia stăpânită.

— Domnule Geoffrey! Ce...

— Fără întrebări! spuse el răgușit. Nu încă — până când nu îmi răspunzi mie la o întrebare.

— Ce întrebare?

Ea era acum foarte speriată cu mâna stângă încleștată într-un pumn strâns chiar deasupra pieptului generos.

— Îți spune ceva numele de domnișoara Evelyn-Hyde?

Iar brusc ea știa motivul pentru care avea acel sentiment apăsător încă din noaptea de sâmbătă. O parte a minții sale trebuia să fi avut acest gând îngrozitor și să-l fi suprimat, pentru că nu mai avu nevoie de nici o explicație. Numai numele nefericitei Domnișoare Charlotte Evelyn-Hyde, din Storpington-Firkill, satul care se afla la vest de Little Dunthorpe, fu suficient s-o facă să țipe sfâșietor.

— *Oh, Sfinte Sisoie! O, bunule Dumnezeu! a fost îngropată de vie? A fost îngropată de vie? A fost draga mea Misery îngropată de vie?*

Iar acum, înainte ca Geoffrey să poată să înceapă să răspundă, fu rândul zdravenei doamne Ramage să facă ceva ce nu mai făcuse niciodată și nu va mai face vreodată: leșină pe loc.

CAPITOLUL 5

Geoffrey nu avea timp să caute săruri pentru mirosit. Se îndoia că un bătrân soldat, atât de rezistent precum era doamna Ramage, avea așa ceva prin acasă. Dar sub chiuvetă găsi o cârpă care mirosea vag a amoniac. Nu o trecu doar pe sub nasul ei, ci o presă puțin peste fața ei. Posibilitatea pe care Colter o sugerase, oricât de mică, era prea hidoasă ca să merite prea multă considerație.

Ea se zbătu, strigă și-și deschise ochii. Pentru un moment se uită la el cu uimire încrețoșată, neînțelegătoare. Apoi se ridică.

— Nu, spuse ea. Nu, domnule Geoffrey, spune că nu te-ai referit la asta, spune-mi că nu-i adevărat...

— Nu știu dacă-i adevărat sau nu, spuse el. Dar trebuie să ne convingem imediat. *Imediat*, doamnă Ramage. Nu pot să scap de unul singur, dacă asta trebuie să fac... Ea îl privea fix cu ochii plini de oroare, cu mâinile apăsate atât de tare peste gură, încât unghiile i se albiseră. Poți să mă ajuți dacă am nevoie de ajutor? Nu pot să apelez la nimeni altcineva.

— Lordul Meu, spuse ea amețită. Lordul Meu, domnul Ian...

— Nu trebuie să știe nimic despre asta, până când nu știm noi mai multe! spuse el. Dacă Dumnezeu este bun, n-o să afle niciodată. Nu dorea să dea speranței aproape de neînchipuit care începuse să se nască în mintea lui, o speranță care i se părea aproape la fel de monstruoasă ca și spaimile sale. Dacă Dumnezeu era *foarte bun*, o să afle despre lucrurile din această noapte... atunci când soția lui și singura lui dragoste îi va fi redată; reîntoarcerea ei din morți va fi aproape tot atât de miraculoasă ca și cea a lui Lazarus.

— O, asta-i teribil... teribil! spuse ea cu o voce slabă, tremurătoare. Ținându-se, de masă, reuși să se ridice în picioare. Stătu așa, clătinându-se, cu șuvițe scurte de păr atârând în jurul feței, printre dantelele bonetei.

— Ți-ai revenit îndeajuns? întrebă el mult mai blând. Dacă nu, atunci trebuie să mă descurc singur.

Ea inspiră o gură mare de aer apoi îl dădu afară cu putere. Amețeala încetă. Se întoarse și se îndreptă spre cămară.

— În magazie, în spate, e o pereche de sape, spuse ea. De asemenea și un târnăcop. Pune-le în șareta ta. În cămară am o jumătate de sticlă de gin. Stă acolo neatinsă de când Bill a murit acum cinci ani, în noaptea de Lamman. O să trag o dușcă și apoi vin cu dumneata, domnule Geoffrey.

— Ești o femeie curajoasă, doamnă Ramage. Grăbește-te.

— Da, da, nu-ți fie frică, spuse ea și apucă sticla de gin cu o mână care tremura doar ușor. — Pe sticlă nu era praf — nici măcar cămara nu era la adăpost de neobosita cârpă de praf a doamnei Ramage — dar eticheta pe care scria CLOUGH & POOR BOOZIERS era îngălbenită.

— Grăbește-te și dumneata.

Întotdeauna urâse băuturile spirtoase, iar stomacul său dorea să dea afară ginul cu mirosul lui neplăcut de ienupăr și gust uleios. Se sili să-l rețină. În seara aceasta avea nevoie de el.

CAPITOLUL 6

Sub norii care încă alergau către est, umbre negre pe cerul negru și o lună care apunea spre orizont, șareta se grăbea spre cimitir. Acum conducea doamna Ramage, pocnind din bici deasupra uluitei Mary, care le-ar fi spus, dacă iepele ar fi putut vorbi, că ce făceau ei era cu totul în neregulă — ea ar fi trebuit, la ora asta din noapte, să moșăie în staulul ei călduț. Sapele și târnăcopul zăngăneau înfiorător lovindu-se între ele, iar doamna Ramage gândi că oricine i-ar vedea ar trage o spaimă pe cinste — probabil că arătau ca o pereche de profanatori de morminte din cărțile domnului Dickens... sau poate ca un profanator de morminte care stătea într-o șaretă condusă de o fantomă. Pentru că ea era îmbrăcată numai în alb — nu-și permisese nici măcar răgazul de a-și pune un capot. Cămașa de noapte îi flutura în jurul gleznelor robuste, pline de varice, iar panglicile bonetei se învolburau nebunește în urma ei.

Ajunseseră lângă biserică. O întoarse pe Mary pe strada de lângă biserică, tremurând la auzul sunetului macabru scos de vânt în burlane. Pentru un moment se întrebă de ce oare un locaș așa de sfânt ca o biserică părea așa de înfricoșător după căderea întunericii, apoi realizează că nu era biserica... era scopul acțiunii lor.

Primul ei gând când se trezise din leșin fusese acela că Lordul ar trebui să-i ajute — nu fusese el tot timpul acolo, la bine și la rău, fără ca niciodată să se clinească? O secundă mai târziu realizase cât de nebunească fusese acea idee. În această privință nu atârna în balanță curajul Lordului, ci chiar

sănătatea lui mintală.

Mi avusese nevoie ca domnul Geoffrey să-i spună asta; simplul fapt că-și amintea de Domnișoara- Evelyn-Hyde o făcuse să realizeze acest lucru.

Își dădu seama că *nici* domnul Geoffrey și nici Lordul nu fuseseră în Little Dunthorpe când acel fapt se întâmplase. Se petrecuse acum aproape jumătate de an, în primăvară. Misery intrase în vara rozalie a sarcinii sale, grețurile din fiecare dimineață dispăruseră, creșterea bruscă a burtii și disconfortul provocat de aceasta încă nu se produsese și îi trimisese voioasă pe cei doi bărbați pentru o săptămână la Oak Hall în Doncaster, unde să vâneze rațe sălbătice, să joace cărți și fotbal și Dumnezeu știe ce alte nebunii bărbătești să mai facă. Lordul nu era prea hotărât să meargă, dar Misery îl asigurase că totul o să fie bine și aproape că-l împinsese afară pe ușă. Că *Misery* nu va păți nimic rău, doamna Ramage era sigură. Dar de fiecare dată când Lordul și domnul Geoffrey plecau în Doncaster, ea se întreba dacă nu cumva unul dintre ei — sau poate amândoi — o să se întoarcă în spatele unui furgon, cu picioarele înainte.

Oak Hall era domeniul moștenit de Albert Fossington, un coleg de școală al lui Geoffrey și Ian. Doamna Ramage credea pe bună dreptate că Bertie Fossington era nebun. În urmă cu aproape trei ani își mâncase poneyul favorit pentru polo după ce acesta își rupsese cele două picioare din față și trebuise omorât. Fusese un gest de afecțiune, spusese el. "L-am învățat de la fuzzy-wuzzies din Capetown" spusese el. "*Griquas*. Minunați tipi. Își pun bețe și alte lucruri în gură, hm? Unii dintre ei arată de parcă ar putea căra toate cele douăsprezece volume ale Hărților Regale de Navigație atârinate de buza de jos, ha-ha! M-au învățat că fiecare bărbat trebuie să mănânce ceea ce iubește. Destul de poetic, chiar dacă spus sub formă destul de sinistră, nu-i așa?"

În ciuda acestui comportament bizar, domnul Geoffrey și Lordul păstrau o mare afecțiune pentru Bertie (*Mă întreb dacă asta înseamnă că o să trebuiască să-l mănânce când o să moară?*, reflectase doamna Ramage după una dintre vizitele lui Bertie, în timpul căreia încercase să joace crichet cu ajutorul uneia dintre pisicile casei, aproape pulverizând capul bieteii creaturi), iar primăvara trecută își petrecuseră aproape zece zile la Oak Hall.

Nu trecuse mai mult de o zi sau două după plecarea lor, când domnișoara Charlotte Evelyn-Hyde a fost găsită moartă pe peluza din spatele casei ei, Golfulețul Mestecenilor. Lângă una dintre mâinile întinse era un buchet de flori de-abia culese. Doctorul satului era un om pe nume Billford — un om capabil, fără nici o îndoială. Totuși, el l-a chemat pe bătrânul Dr. Shinebone ca să-i ceară părerea. Billford diagnosticase maladia fatală drept un infarct, deși fata era foarte tânără — doar de optsprezece ani — și părea să fi fost foarte sănătoasă. Billford fusese nedumerit.

Ceva părase a nu fi deloc în ordine. Bătrânul Shinny fusese, și el, foarte nedumerit, dar, în final, se raliase la diagnostic. La fel au făcut majoritatea sătenilor, de altfel — inima fetei nu fusese bine făcută, asta era tot, asemenea lucruri erau rare, dar fiecare putea să-și amintească vreun caz tot atât de trist. Acest acord unanim salvase probabil reputația și meseria lui

Billford — dacă nu chiar capul său — ca urmare a tragicului *deznodământ*. Deși toată lumea fusese de acord că moartea fetei era ciudată, nu-i trecuse nimănui prin minte că ea s-ar putea să nu fie moartă.

La patru zile după ce fusese îngropată, o femeie bătrână, pe nume doamna Soames — doamna Ramage o cunoștea puțin — observase ceva alb pe pământul cimitirului Congregației atunci când intrase acolo să pună flori pe mormântul soțului ei, care murise iarna trecută. Era prea mare ca să fie petala unei flori și ea crezuse că trebuie să fie vreo pasăre moartă. În timp ce se apropiase devenise din ce în ce mai sigură că obiectul alb nu era așezat *pe* pământ, ci ieșea *din* el. Mai făcuse încă doi-trei pași ezitanți spre el și văzuse o mână ieșind din pământul unui mormânt nou, cu degetele înghețate într-un hidos gest de implorare. Cu excepția degetului mare toate celelalte se terminau cu oase descărnate, înroșite de sânge.

Doamna Soames fugise urlând din cimitir, alergase tot drumul până la strada Comercială — o distanță de aproape o milă și un sfert — și împărtășise vestea frizerului, care era, totodată și contabilul local. Apoi se prăbușise leșinată ca și moartă. În acea după-amiază căzuse la pat și zăcuse aproape o lună. Nici că ar fi condamnat-o cineva din sat.

Corpul nefericitei domnișoare Evelyn-Hyde fusese, bineînțeles, exhumat și în timp ce Geoffrey Alliburton o opri pe Mary în fața porții Bisericii Evanghelice din Little Dunthorpe, doamna Ramage se trezi sperând cu ardoare să nu fi ascultat toate acele povești despre exhumare. Fuseseră cumplite.

Dr. Billford, el însuși în pagul nebuniei, a diagnosticat catalepsia. Pare-se că biata femeie intrase într-un fel de transă fără suflare, foarte asemănătoare cu cea pe care fahirii indieni și-o puteau induce voluntar înainte de a consimți să fie îngropați de vii, sau înainte de a fi străpunși cu ace mari. Rămăsese probabil în această transă pentru patruzeci și opt de ore sau poate șazeci. În orice caz, destul de mult pentru ca să se trezească nu pe peluza din spatele casei, unde culesese flori, ci îngropată de vie în propriul sicriu.

Fata aceea se luptase cu înverșunare pentru viața ei, iar doamna Ramage realizează acum, în timp ce-l urma pe Geoffrey intrând pe poartă și prin ceața subțire care transforma pietrele de morminte în insulițe, că ceea ce ar fi trebuit răsplătit cu mărinimie făcea doar ca totul să pară mai oribil.

Fata fusese logodită și urma să se mărite. La mâna stângă — nu cea care înghețase deasupra solului ca mâna unei femei înecate — purtase inelul cu diamant primit la logodnă. Cu el tăiasse căptușeala de satin și de-a lungul a numai Dumnezeu știe câtor ore, îl folosisese să deschidă capacul de lemn. La sfârșit, cu aerul care se terminase, se părea că folosisese inelul și mâna stângă ca să taie și să escaveze, iar dreapta ca să sape. Nu fusese îndeajuns. Tenul ei căpătase o culoare roșie-intensă din mijlocul căreia ochii priveau holbați, cu o expresie de imensă groază întipărită în ei.

Ceasul din turnul bisericii începuse să bată ora douăsprezce — ora când, îi spusese mama sa, ușa dintre viață și moarte de deschide puțin, iar morții pot să intre sau să iasă — iar doamna Ramage de-abia se stăpâni să nu urle și s-o rupă la fugă din cauza panicii care, nu numai că nu scădea, ci creștea

cu fiecare pas; dacă începea să fugă, știa că va alerga până când va cădea epuizată.

Femeie proastă și fricoasă! se ocări ea și apoi întări: *Femeie proastă, fricoasă și EGOISTĂ! Acum trebuie să te gândești la Lord și nu la spaimele tale! Lordul Meu... și dacă există doar o singură șansă ca Doamna Mea...*

Ah, dar nu — era o nebunie doar să te gândești la un asemenea lucru. Trecuse prea mult timp, prea mult, mult prea mult.

Geoffrey o conduse la mormântul lui Misery. Rămaseră amândoi nemișcați, privindu-l fascinați. Pe piatră scria LADY CALTHORPE. În afara datelor de naștere și moarte singura inscripție era: IUBITA DE CĂTRE MULȚI.

Se uită spre Geoffrey și spuse cu o voce care venea parcă dintr-o ceață groasă.

— Nu ai adus uneltele?

— Nu — nu încă, răspunse el, și se lăsă în genunchi. Își lipi apoi urechea dreaptă la pământ, pe care începuseră deja să crească noi fire firave de iarbă printre bulgării de țărână aruncați cam la întâmplare.

Pentru o clipă singura expresie pe care ea o văzu la lumina lămpii era tot aceea pe care Geoffrey o avusese încă de când îi deschisese ușa — o privire plină de teamă cumplită. Apoi începu să apară o altă expresie. Aceasta era una de maximă teroare amestecată cu o speranță aproape dementă.

Privi în sus la doamna Ramage, cu ochii holbați, cu gura agitându-se.

— Cred că trăiește, șopti el fără vigoare. O, doamnă Ramage...

Brusc, se întoarse pe burtă și țipă spre pământ — în alte împrejurări ar fi fost comic.

— Misery! MISERY! SUNTEM AICI! ȘTIM! REZISTĂ! REZISTĂ, DRAGA MEA!

O clipă mai târziu se ridică în picioare, pornind în fugă spre șaretă unde se aflau uneltele de săpat, picioarele lui încălțate în papuci răscolind ceața firavă și inertă care stătea deasupra solului.

Genunchii doamnei Ramage se înmuiară și se prăbuși aproape leșinând iarăși. Capul ei, se roti, parcă din propria-i voință, astfel încât urechea dreaptă se lipi de pământ. Văzuse copii, în situații asemănătoare, pe liniile de cale ferată, ascultând venirea trenurilor...

Iar ea le auzi — râcâituri înăbușite și dureroase în pământ — acestea nu erau sunetele unui animal într-o vizuină, erau sunete produse de degete care râcâiau neajutorat lemnul.

Trase o gură mare de aer, părând că-și repornește propria inimă. Țipă:

— VENIM, DOAMNA MEA! DUMNEZEU SĂ FIE SLĂVIT ȘI MĂ ROG LA BUNUL ISUS SĂ AJUNGEM LA TIMP — VENIM!

Începu să scoată cu degetele tremurânde bulgării de pământ și, deși Geoffrey se întoarse foarte repede, ea săpase deja o groapă de aproape două palme adâncime.

Ajunsesese deja la pagina nouă din Capitolul 7 — Geoffrey și doamna Ramage reușiseră s-o scoată pe Misery din groapa, taman la țanc, doar ca să realizeze că femeia nu avea nici cea mai vagă idee cine sunt ei sau cine este ea însăși — când Annie intră în cameră. De acesta dată, Paul o auzi. Se opri din scris, supărat că a fost întrerupt din vis.

Ea ținea primele șase capitole lipite de fustă. Îi trebuiseră mai puțin de douăzeci de minute să citească prima lui încercare; acum trecuse aproape o oră de când ea luase teancul de douăzeci și una de pagini. Se uită la ea cu o privire sigură, observând, cu cel mai slab interes, că Anniei Wilkes era puțin palidă.

— Ei bine? Întrebă el. Este corect?

— Da, răspunse ea absentă, ca și cum ar fi fost o concluzie știută dinainte — iar Paul presupuse că așa era. Este corect și e *bună*. Pasionantă. Dar, îți dă și fiori! Nu seamănă cu *nici una* dintre celelalte cărți *Misery*. Săraca femeie care și-a răzuit vârful degetelor. Scutură din cap și repetă: — Nu seamănă cu nici una dintre celelalte cărți *Misery*.

Omul care a scris aceste pagini se afla într-o stare de spirit destul de macabră, draga mea, gândi Paul.

— Să continuu? Întrebă el.

— Te ucid dacă nu! răspunse ea, zâmbind puțin.

Paul nu-i întoarse zâmbetul. Această declarație, care altă dată i s-ar fi părut că face parte din aceeași categorie cu: *Arătați așa de bine încât te-aș mânca*, acum nu mai părea deloc banală.

Totuși, ceva din atitudinea ei pe care o afișa stând în cadrul ușii, îl fascina. Era ca și cum ea ar fi fost puțin speriată și nu îndrăznea să se apropie — ca și cum ar fi crezut că ceva din el ar putea s-o ardă. Nu subiectul înmormântării premature determinase acest lucru, iar el era destul de înțelept ca să-și dea seama de asta. Nu — era diferența dintre prima lui încercare și aceasta. Prima avea tot atâta vervă ca și compunerea despre "Cum mi-am petrecut Vacanța de Vară"; a unui elev de clasa a opta. Aceasta era diferită. Furnalul mergea la capacitatea maximă. O, nu pentru că scrisese el deosebit de bine — povestirea era fierbinte, dar personajele erau mai stereotipe și mai previzibile ca niciodată — dar de această dată fusese în stare să genereze ceva forță; de această dată dintre rânduri se degaja căldură.

Gândi amuzat: *Ea a simțit căldura. Cred că se teme să nu se apropie prea tare pentru că aș putea s-o ard.*

— Ei bine — spuse el blajin — nu o să trebuiască să mă ucizi, Annie. *Vreau să continui*. Deci, de ce să nu trec la treabă?

— În ordine, spuse ea.

Îi aduse paginile, le puse pe placă și se retrase repede.

— Ți-ar plăcea s-o citești pe măsură ce-o scriu? Întrebă el. Annie zâmbi

— Da! Ar fi aproape ca serialele acelea de pe vremea când eram puștoaică!

— Hm, nu-ți pot promite un element de suspans la fiecare sfârșit de capitol, spuse el. Pur și simplu nu se poate.

— Pentru mine așa va fi, spuse ea cu pasiune. O să vreau să știu ce o să se întâmple în Capitolul 18 chiar dacă 17 se termină cu Misery, Ian și Geoffrey stând în fotolii pe terasă și citind ziarele. Deja ard de nerăbdare să știu ce se va întâmpla în continuare. Nu-mi spune! adăugă ea tăios, ca și cum Paul s-ar fi oferit să-i povestească.

— Ei bine, de obicei nu-mi prezint lucrarea până când nu am terminat definitiv, spuse el și apoi îi zâmbi. Dar, pentru că este o situație specială, o să fiu bucuros să-ți dau să citești capitol după capitol. — *Și așa au început cele o mie și una de nopți ale lui Paul Sheldon*, gândi el. — Dar mă întreb dacă vrei să faci ceva pentru mine?

— Ce?

— Să completezi n-urile astea nenorocite, spuse el.

Ea îi zâmbi radios.

— Va fi o adevărată onoare. Acum o să te las singur.

Se duse la ușă, ezită, și se întoarse cu fața. Apoi, cu o timiditate profundă și aproape dureroasă, îi oferă singura sugestie editorială pe care ea a făcut-o vreodată.

— Poate că a fost o albină.

El își coborâse deja privirea la foaia de hârtie din mașina de scris; caută gaura. Înainte de a înceta lucrul, dorea s-o aducă pe Misery în casa doamnei Ramage, și se uita la Annie cu o nerăbdare ascunsă cu grijă.

— Poftim?

— O albină, spuse ea iar el văzu cum roșeața îi cuprinde gâtul și obrajii. Curând, chiar și urechile îi ardeau.

— O persoană din douăsprezece este alergică la veninul albinelor. Am văzut multe cazuri din astea înainte... Înainte de a mă retrage din serviciu ca asistentă medicală. Alergia se poate manifesta în multe moduri. Uneori o înțepătură poate să ducă la o stare de comă, care e... e similară cu ceea ce oamenii obișnuiesc să denumească... uh... catalepsie.

Acum se înroșise atât de tare, încât era aproape purpurie.

Paul examină în minte ideea, foarte sumar, apoi o aruncă la gunoi. O albină ar fi putut fi cauza nefericitei îngropări de viu a domnișoarei Evelyn-Hyde; chiar avea sens din moment ce se întâmplase la mijlocul primăverii. În grădină, mai precis. Dar se decisese deja: credibilitatea depindea de faptul că cele două îngropări de viu trebuiau să aibă cumva o legătură, iar Misery decedase în dormitorul ei. Faptul că toamna târziu nu prea era sezonul albinelor nu constituia aici problema. Problema era raritatea acestei reacții cataleptice. Se gândea că Cititorul Fidel n-o să înghită eventualitatea că două femei neînrudite, din orașele învecinate, au fost îngropate de vii doar la șase luni diferență, din cauza unei înțepături de albină.

Totuși nu-i putea spune asta lui Annie, și nu pentru că s-ar putea s-o agaseze. Nu îi putea spune, deoarece ar răni-o rău și, în ciuda suferinței pe care ea i-o provocase, realiză că el nu o poate răni în acest mod. Simțise pe pielea lui ce însemna asta.

Se refugie în cel mai comun eufemism al scriitorilor.

— Are destule posibilități ideea. O pun la dospit, Annie, dar am deja în

mente niște idei. S-ar putea să nu se potrivească.

— Oh, știu asta — tu ești scriitorul, nu eu. Uită că am spus ceva. Îmi pare rău.

— Nu fi așa o...

Dar ea plecase, pașii ei greoi aproape alergând de-a lungul holului spre salon. El privea spre un spațiu gol. Privirea îi căzu — apoi ochii i se holbară.

De fiecare parte a ramei ușii, cam 4a două palme de podea, era câte o urmă neagră — fuseseră lăsate, înțelese asta imediat, de osiile scaunului pe rotile atunci când el îi forțase să intre în cameră. Până acum ea nu le observase. Trecuse aproape o săptămână, iar faptul că ea le omisese până acum era un adevărat miracol. Dar în curând — mâine, poate în această după-amiază — ea va veni să dea cu aspiratorul și atunci le va vedea.

Le va vedea.

Paul reuși să facă foarte puțin în decursul acelei zilei.

Gaura din hârtie dispăruse.

8

Dimineața următoare, Paul stătea în pat, sprijinit de mai multe perne, bând o cană de cafea și uitându-se fix la urmele de pe laturile ramei ușii, cu acea privire vinovată a ucigașului care tocmai a observat un articol de îmbrăcămintă însângerat de care a uitat să se debaraseze. Pe neașteptate Annie năvăli în cameră cu ochii mari și holbați. Într-a mână ținea o cârpă de praf. În cealaltă, incredibil, avea o pereche de cătușe.

— Ce...

Asta a fost tot ce a avut el timp să spună. Ea îl prinse cu o putere însutită de panică și îl trase în sus. Durerea — cea mai acută din ultimele zile — se zvârcoli în picioarele lui, iar el țipă. Cana cu cafea îi zbură din mână și se sparse pe podea. *Lucrurile au o tendință să se spargă aici*, gândi el și apoi: *Ea a văzut urmele. Bineînțeles. Probabil că de mult timp.* Asta era singura explicație pe care o putea găsi acestei bizare comportări — ea văzuse de fapt urmele, iar' acesta era începutul unei noi și spectaculoase pedepsiri.

— *Taci din gură, prostule!* şuieră ea, apoi mâinile i-au fost înțepenite la spate și chiar atunci când auzi pocnetul cătușelor care se închideau, auzi și o mașină care intra pe aleea dinspre casă.

Deschise gura, dorind să vorbească sau poate iarăși să țipe și ea îi îndesă cârpa în gură, înainte ca el să poată scoate un sunet. Cârpa avea un gust deosebit de scârbos. Parafină, bănuia, sau soluție de lustruit mobila, sau ceva de acest gen.

— Să nu scoți un sunet, spuse ea aplecându-se deasupra lui, ținându-i capul între mâini, șuvițele din părul ei răvășit gădilându-i obrazul și fruntea.

— Te avertizez, Paul. Dacă, oricine ar fi, aude vreun sunet — ori chiar *eu* aud ceva și *mă gândesc* că el ar fi putut auzi ceva — o să-l ucid pe el sau pe ei, apoi pe tine și apoi pe mine.

Se ridică. Ochii îi erau ieșiți din orbite. Pe față avea broboane de transpirație, iar pe buze, gălbenuș de ou.

— *Ține minte*, Paul.

El aprobă, dar ea nu-l văzu. Deja alerga afară din cameră.

Un Chevy Bel Air, vechi, dar bine îngrijit, fusese parcat în spatele Cherokee-ului lui Annie. Paul auzi o ușă deschizându-se undeva în regiunea salonului și apoi trântindu-se. Scosese acel scârțâit interogativ care-l informă pe Paul că fusese ușa de la debaraua unde-și ținea ea lucrurile pentru afară.

Omul care coborî din automobil, era tot atât de bătrân și la fel de bine îngrijit ca și mașina — un om tipic pentru Colorado, dacă Paul văzuse vreodată unul. Arăta de șaiszeci și cinci de ani, dar ar fi putut avea optzeci; putea să fie unul dintre partenerii importanți ai unei firme de avocatură sau semi-pensionatul patriarh al unei companii de construcții, dar mult mai probabil că era un fermier sau un intermediar de vânzări imobiliare. Putea fi un republican dintre aceia care nu și-ar lipi un abțibild pe capota din spate a mașinii, tot așa cum nici în ruptul capului nu ar purta pantofi italienesti cu vârf ascuțit; de asemenea, trebuia să fie una dintre oficialitățile orașului, care venise aici în interes de serviciu, fiindcă numai într-o asemenea ocazie un om ca acesta și o femeie ca Annie Wilkes se puteau întâlni.

Paul o văzu grăbindu-se pe alee, nu cu scopul de a-l întâmpina, ci de a-l intercepta. Se întâmpla acum ceva foarte asemănător cu fanteziile lui de acum câteva zile. Nu un sticlete, dar cineva CU AUTORITATE. AUTORITATEA sosise la Annie, iar venirea ei aici nu putea face nimic altceva decât să-i scurteze lui viața.

De ce nu-l inviți înăuntru, Annie? gândi el încercând să nu se înece cu cârpa prăfuită. *De ce nu-l inviți să-i arăți pasărea ta africană?*

O, nu. Ea nu l-ar invita pe Domnul Om de Afaceri din Rocky Mountain, tot așa cum nu l-ar duce pe Paul la Aeroportul Internațional Stapleton și să-i pună în mână un bilet la clasa întâi pentru New-York.

Începu să vorbească încă înainte de a ajunge lângă el. Aerul îi ieșea din gură în formă de baloane, ca în caricaturi, dar fără să aibă cuvinte scrise în ele. El întinse o mână îmbrăcată cu o elegantă mănușă îngustă de piele neagră. Ea o privi scurt, cu dispreț și apoi începu să agite un deget spre fața lui, scoțând alte baloane din acelea albe, goale. Termină să-și pună haina pe ea și se opri din agitatul degetului doar atât cât să-și tragă fermoarul.

El căută în buzunarul paltonului și scoase o foaie de hârtie. O îndreptă spre ea aproape cerându-și scuze. Deși Paul nu avea cum să știe exact ce era acolo, era convins că Annie avea un adjectiv pentru ea, cockadoodie, poate.

Ea îl conduse de-a lungul aleii, vorbind în continuare. Ieșiră din raza lui vizuală. Le putea vedea umbrele întinse pe zăpadă ca și cartoanele de construcții, dar asta era tot. Realiză placid că ea făcuse asta intenționat. Dacă el, Paul, nu-i putea vedea, atunci nu era nici o șansă ca domnul Rancho Grande să privească prin fereastra camerei de oaspeți și să-l vadă pe *el*.

Umbrele rămaseră pe zăpada fleșcăită de pe aleea Anniei pentru încă aproximativ cinci minute. O singură dată Paul chiar auzi vocea lui Annie, cu tonul ridicat într-un strigăt terorizant. Au fost cinci minute lungi pentru Paul.

Umerii îi dureau. Descoperi că nu se putea mișca pentru a-și alina durerea. După ce-i încătușase mâinile, ea le prinsese cumva de tăblia de la capul patului.

Dar cel mai rău lucru era cârpa de praf din gură. Mirosul de soluție de lustruit mobila îi dădea dureri de cap. I se făcea din ce în ce mai greață. Se concentra cu înverșunare să-și controleze greața; nu avea nici o intenție să moară înecat, sufocat cu vărsătură, în timp ce Annie se certa cu un bătrân oficial al orașului; care-și aranja o dată pe săptămână părul la frizeria de lux și purta, probabil, toată iarna galoși peste pantofii negri, eleganți.

Pe când cei doi reapărură, pe fruntea lui se formaseră broboane de sudoare. Acum, Annie ținea hârtia în mână. Îl urmărea pe domnul Rancho Grande, amenințându-l cu degetul, iar din gură ieșindu-i acele baloane goale ca de caricaturi. Domnul Rancho Grande nu se întorcea s-o privească. Fața lui nu exprima nimic. Doar buzele pe care le ținea așa de strânse încât aproape dispăruseră, lăsau să se bănuiască o emoție interioară. Mânie? Poate. Dezgust? Da. Asta era poate mai aproape de adevăr.

Și tu crezi că-i nebună. Tu și cu partenerii tăi de poker — care probabil țin sub control tot acest orașel — ați jucat o mână pe miză mică sau altceva, care să hotărască cine se va ocupa de acest detaliu căcăcios. Nimănui nu-i place să aducă vești proaste nebunilor. Dar, oh, domnule Rancho Grande! Dacă ai ști cât de nebună este ea cu adevărat, nu cred că ai îndrăzni să-i întorci spatele în acest fel!

Omul se urcă în Bel Air. Închise ușa. Acum ea stătea lângă mașină, agitându-și degetul spre geamul închis și iarăși Paul îi auzi vag vocea:

— ... crezi că ești a-a-aș-a-a de deesteept!

Bel Air-ul începu să ruleze încet cu spatele pe alee. Domnul Rancho Grande, în mod ostentativ, nu se uita la Annie, ai cărei dinți erau dezgoliți. Se auzi și mai tare.

— *Te crezi o roată atât de mare!*

Pe neașteptate, ea lovi bara din față a mașinii domnului Rancho Grande, o lovi destul de tare, încât bucăți mari de zăpadă întărită să cadă de sub aripile roților. Bătrânul tip se uită peste umărul drept conducând mașina pe alee. Acum privi spre Annie, clintit din neutralitatea pe care o menținuse cu atâta grijă de-a lungul vizitei.

— Ei bine, să-ți spun ceva, tu, pasăre mârșavă! **CĂȚELUȘII SE CACĂ PE ROȚILE MARI!** *Ce crezi despre asta? Hm?*

Orice ar fi crezut despre asta, domnul Rancho Grande nu avea de gând să-i dea lui Annie satisfacția de a afla — acea expresie neutră se așternu iarăși pe fața lui ca și vizorul unei armuri. Ieși din raza vizuală a lui Paul.

Ea rămase acolo pentru un moment, cu mâinile în șold, apoi se îndreptă înapoi spre casă. Paul auzi ușa de la bucătărie deschizându-se și apoi trântindu-se cu putere.

Ei bine, el a plecat, gândi Paul. Domnul Rancho Grande a plecat, dar eu sunt aici. O da, eu sunt aici.

Dar de această dată ea nu-și revărsă mânia asupra lui.

Veni în cameră, cu haina pe ea, dar cu fermoarul desfăcut, începu să umble agitată încoace și încolo, fără nici măcar să-i arunce o privire. Ținea încă în mână foaia de hârtie, iar din când în când și-o agita în fața nasului ca și când s-ar fi autopedeapsit.

— O creștere de zece la sută a taxelor, spune el! Pentru datorii neplătite, spune el! Drept de sechestru! Avocați! Plățile trimestriale, spune el! Întârziate! *Cockadoodie! Coca! Caca-cuchie-PUCHI!*

El mormăi ceva în cârpă, dar ea nu privi în jur. Parcă era singură în cameră. Mergea încoace și încolo, din ce în ce mai repede, tăind aerul cu corpul ei solid! El se tot gândea că ea va rupe hârtia în bucățele, dar se părea că nu îndrăznea să facă așa ceva.

— *Cinci sute șase dolari!* strigă ea, fluturând de data aceasta hârtia pe sub nasul lui. Absentă, îi trase cârpa din gură și-o aruncă pe podea. El își lăsă capul să atârne într-o parte, tușind uscat. Își simțea brațele ca și cum i s-ar fi dizlocat lent din articulații.

— Cinci sute șase dolari și *șaptesprezece cenți!* Ei *știu* că eu nu vreau să vină nimeni aici! Le-am spus, nu-i așa? Și uită-te! *Uită-te!*

El tuși iarăși sec, scoțând un grohăit disperat.

— Dacă o să vomîți, cred că o să stai în mizeria aia. Se pare că eu am alte treburi de făcut. Ți-a spus ceva despre un sechestru pe casa mea. Ce-nseamnă asta?

— Cătușele... bolborosi el.

— Da, da, spuse ea nervoasă. Câteodată ești atât de *copil*.

Scoase cheia din buzunarul cămășii, îl împinse mai spre stânga așa încât nasul îi era lipit de așternuturi. El țipă, dar ea îl ignoră. Se auzi un câine, apoi un zăngănit, apoi mâinile i se eliberară. Se ridică gâfâind, apoi se lăsă încet să cadă iarăși pe perne, având grijă să-și întindă în acest timp picioarele. În jurul încheieturilor mâinilor se formaseră cercuri albe. În timp ce le privea începură să se înroșească.

Annie îndesă absentă cătușele în buzunarul de la cămașă, ca și când aceste obiecte specifice polițiștilor erau cel mai obișnuit lucru într-o casă, ca șervețelele Kleenex sau umerășele.

— Ce este un sechestru? Întrebă ea iarăși. Asta înseamnă că acum casa mea le aparține? Asta înseamnă?

— Nu, spuse el. Înseamnă că tu... Își dresă glasul și simți iarăși gustul cârpei îmbibate cu soluție de curățat mobila. Pieptul îi tresăltă și tuși sec din nou. Ea nu remarcă asta; pur și simplu stătea acolo nerăbdătoare așteptând ca el să poată vorbi. După un timp reuși: Asta înseamnă doar că nu poți s-o vinzi.

— Doar? *Doar?* Ai o idee foarte caraghioasă despre *doar*, domnule Paul Sheldon. Dar presupun că necazurile unei biete văduve ca mine nu i se par prea importante unui bogat Domn Știe-Tot ca tine.

— Din contră. Mă gândesc la necazurile tale ca la problemele *mele*, Annie. Mă refeream doar la faptul că un sechestrul nu înseamnă mare lucru pe lângă ce *ți-ar putea* face dacă ai intra serios în întârziere. *Ești* în mare întârziere?

— Întârziere. Asta înseamnă în găleată, nu-i așa?

— În găleată, în gaură, în urmă. Da.

— Nu sunt o vagaboandă irlandeză de mahala. — El observă șirul de dinți de sus ai ei când i se ridicase buza. — Eu îmi plătesc datoriile. Doar am... de data asta doar am...

Ai uitat, nu-i așa? Ai uitat, tot așa cum nu-ți amintești să schimbi foaia cu luna februarie din calendarul ăla nenorocit. Să uiți să-ți plătești impozitul trimestrial pe proprietate este mult, mult mai important decât să uiți să schimbi pagina din calendar, și ești supărată pentru că este pentru prima dată când uiți ceva atât de important. Problema este că starea ți se înrăutățește, Annie, nu-i așa? Un pic mai rău în fiecare zi. Psihicii se împacă cu lumea — în felul lor — și, câteodată, cum cred că bine știi, ies cu fața curată dintr-un rahat foarte mare. Dar există o graniță între psihoza controlabilă și cea necontrolabilă. Tu te apropii de această graniță cu fiecare zi ce trece... și o parte din tine e conștientă de acest fapt.

— Încă nu am avut timp să mă ocup de această chestiune, spuse Annie ursuză. De când te am pe tine aici, am fost mai ocupată decât un tapițer cu o singură mână.

Lui îi veni o idee — una chiar foarte bună. Potențialul ei de dezvoltare era aproape nelimitat.

— Știu, spuse el foarte sincer. Îți datorez viața și am fost un spin în coastă până acum pentru tine. Am în jur de patru sute de dolari în portofel. Vreau să-ți plătesc cu ei datoriile.

— Oh, Paul! — se uită la el nedumerită, dar și mulțumită. Nu pot să-ți iau banii...

— Nu sunt ai mei, spuse el. Pe fața lui se așternu zâmbetul lui cu numărul unu, denumit: *Cine te iubește pe tine, baby?* Iar în sinea lui gândi: *Ceea ce doresc eu, Annie, este ca tu să ai unul dintre aceste lapsusuri atunci când o să am eu acces la unul dintre cuțitele tale și când o să fiu sigur că mă pot mișca destul de bine ca să-l pot folosi. O să arzi în iad înainte cu zece minute de a ști că ești moartă.*

— Sunt ai tăi. Consideră-i ca un avans, dacă vrei. — Făcu o pauză și apoi își asumă un risc calculat. — Dacă tu crezi că eu nu știu că aș fi fost mort dacă n-ai fi existat tu, ești nebună.

— Paul... nu știu...

— Vorbesc serios. — Își lăsă zâmbetul să se transforme într-o expresie de triumfătoare (sau cel puțin așa spera el — *te rog, Doamne, să fie triumfătoare*) sinceritate. — Ai făcut mai mult decât să-mi salvezi viața, știi bine. Ai salvat două vieți — deoarece fără tine, *Misery* ar zăcea încă în groapă.

Acum, îl privea radioasă, iar hârtia din mână o uitase.

— Și mi-ai arătat cât de proaste îmi erau obiceiurile, m-ai repus iarăși pe

calea dreaptă. Pentru asta îți datorez mult mai mult decât patru sute de dolari. Și dacă n-o să accepți acești bani, o să mă faci să mă simt prost.

— Ei bine, eu... În ordine. Eu... Îți mulțumesc.

— Eu ar trebui să-ți mulțumesc. Pot să văd hârtia aia?

Ea i-o întinse fără să protesteze. Conținea o înștiințare că a întârziat să-și plătească impozitele. Sechestrul era aproape doar o formalitate. O parcurse repede și apoi i-o înapoie.

— Ai bani la bancă?

Ochii ei îi ocoliră privirea.

— Am ceva puși deoparte, dar nu la bancă. Nu am încredere în bănci.

— Aici spune că nu pot *executa* sechestrul pe casă decât dacă impozitele rămân neplătite până pe data de 25 martie. Ce zi este azi?

Ea privi încruntându-se spre calendar.

— Dumnezeuule! N-arată corect data.

Rupse foaia, iar băiețelul pe sania lui dispăru — Paul privi aceasta cu o ușoară undă absurdă de regret. Luna martie era ilustrată de un pârau cu apă argintie, rostogolindu-se învolburat între malurile acoperite de zăpadă.

Ea privi pentru un moment calendarul ca o mioapă și apoi rosti:

— *Astăzi* este 25 martie.

Hristoase, atât de târziu, așa de târziu, gândi el.

— Bineînțeles — de aceea a venit el aici. *El nu ți-a spus că AU PUS sechestrul pe casă, Annie — el ți-a spus că ei o să trebuiască să facă asta dacă nu plătești până când se închid ghișeele municipalității în seara asta. Tipul îți făcea de fapt un hatâr. Dar dacă plătești acești cinci sute șase dolari înainte...*

— Și șaptesprezece cenți, adăugă ea fioros. Nu uita de cei șaptesprezece cenți cockadoodie.

— Bine, bine, și șaptesprezece cenți. Dacă-i plătești înainte să se închidă ghișeele municipalității în această seară, n-o să mai fie nici un sechestrul. Dacă oamenii din oraș chiar gândesc despre tine așa cum ai spus tu, Annie...

— Mă urăsc! Toți sunt împotriva mea, Paul!

— ... atunci unul din modurile în care o să încerce să te atace este prin impozitele tale. Să zbieri "sechestrul" la cineva care a omis doar un singur impozit trimestrial pe proprietate e destul de straniu. Miroase. Ei bine — pute. Dacă nu ți-ai plăti câteva impozite trimestriale, ei ar putea să-ți ia casa s-o vândă la licitație. E o tâmpenie, dar bănuiesc că, teoretic, ar fi legal.

Ea râse; un sunet aspru, lătrat.

— Lasă-i să încerce! I-aș găuri pe câțiva dintre ei! Atâta pot să-ți spun. Da, domnule. Da domle *Bob!*

— Până la urmă or să te găurească ei pe *tine*, spuse el încet. Dar nu asta-i problema.

— Dar atunci, care *este*?

— Annie, probabil că sunt oameni în Sidewinder care nu și-au plătit taxele de doi sau trei *ani*. Nimeni nu le ia casele sau le scoate mobila la licitație. Cel mai rău lucru care li se întâmplă unor astfel de oameni, în majoritatea cazurilor, este că li se taie apa potabilă. Să-i luăm acum pe Roydman-i. — O

privi cu viclenie. — Crezi că *ei* își plătesc impozitele la timp?

— Gunoaiele *a/ea* albe? aproape țină ea. *Ha!*

— Eu cred că vor să te prindă cu ceva, Annie.

De fapt, el era convins de asta.

— N-o să mă duc! O să stau aici ca să-i înfrunt! O să stau aici și o să-i scuipe în ochi!

— Poți să faci rost de o sută șase dolari, în completare la cei patru sute din portofelul meu?

— Da.

Ea începuse să arate mai ușurată.

— Foarte bine, spuse el. Atunci îți sugerez să le plătești azi taxele nenorocite. Și, *în timp ce tu ești plecată, o să văd ce pot să fac cu afurisitele alea de semne de pe raza ușii. Iar când o să termin cu ele o să văd dacă pot să fac ceva în legătură cu plecarea mea dracului de aici, Annie. M-a cam obosit ospitalitatea ta.*

Reuși să-i zâmbescă.

— Cred că trebuie să fie cel puțin șaptesprezece cenți acolo în sertarul noptierei, spuse el.

10

Annie Wilkes avea propriul set de reguli de interior; în felul ei era ciudat de formalistă. Îl făcuse să bea apă dintr-o găleată folosită la spălat pe jos; îi reținuse medicamentele până când el ajunsese la agonie; îl obligase să-și ardă singurul exemplar al noului său roman; îi pusese cătușe la mâini și îi îndesase în gură o cârpă îmbibată cu soluție de lustruit mobila; dar ea nu ar fi luat banii din portofelul lui. Îl aduse; același vechi și zgâriat Lord Buxton, pe care-l avea încă din colegiu, și îl puse în mâinile lui.

Toate actele de identitate dispăruseră. În legătură cu *acelea* ea nu avusese scrupule. N-o întrebă despre ele. I se părea mai înțelept așa.

Actele de identitate nu mai erau, dar banii, da, bancnotele — majoritatea de cincizeci — scorțoase și noi. Cu o claritate care era surprinzătoare și cumva de rău augur, se văzu pe sine aducând Camaro-ul în fața ghișeului Băncii Boulder cu o zi înainte de a termina *Mașini de Lux*, dând cecul de patru sute cincizeci de dolari și primind în schimb banii gheață (probabil că și băieții din atelier fuseseră atunci în vacanță? — se gândea că aproape sigur că da). Omul care făcuse acel lucru fusese liber și sănătos, se simțea bine și nu avusese destulă minte ca să aprecieze toate acele lucruri. Acel om o privise pe casieră cu ochii vii, interesați — înaltă, blondă, purtând o rochie purpurie care parcă-i mângâia formele ca mâinile unui iubit. Iar ea îi întorsese privirea. Ce ar gândi ea, se întrebă el, despre acel om, așa cum arăta el acum: cu douăzeci de kilograme mai slab și zece ani mai în vârstă, cu picioarele ca o pereche de orori încovoiate?

— Paul?

Își ridică privirile spre ea, ținând banii într-o mână. Cu toții, erau patru sute douăzeci de dolari.

— Da?

Ea îl privea cu acea expresie deconcertantă, plină de dragoste maternă și de gingășie — deconcertantă pentru că sub ea se întrevedea acel neant solid.

— Plângi, Paul?

Își șterse obrazul cu mâna liberă și, da, întâlni acolo umezeală. Zâmbi și-i întinse banii.

— Puțin. Mă gândeam cât de bună ai fost cu mine. Oh, presupun că o mulțime de oameni n-ar înțelege... dar eu cred că știu.

Având și ea ochii umezi, se aplecă și îi atinse ușor buzele. El miroși ceva în respirația ei, ceva venind din camerele întunecate și înăcrite din interiorul ei, ceva ce mirosea a pește mort. Era ceva de o mie de ori mai rău decât gustul și mirosul cârpei de praf. Îi readucea aminte de respirația ei neplăcută,

(!respiră, fir'ar să fie, RESPIRA!)

suflând în jos în gâtul lui ca un vânt murdar din iad. Stomacul i se strânse, dar el îi zâmbi.

— Te iubesc, dragă, spuse ea.

— Te rog, mă pui în scaun înainte să pleci? Vreau să scriu.

— Bineînțeles. — Îl îmbrățișă. — Bineînțeles, dragul meu.

11

Dovezile ei de afecțiune nu merseseră până într-acolo încât să lase ușa dormitorului descuiată, dar acest lucru nu constituia o problemă. De această dată, el nu mai era aproape înnebunit de durere sau cuprins de remușcări. Strânsese patru dintre agrafele ei de păr, la fel de asiduu precum o veveriță strânge nuci pentru iarnă, și le ascunsese sub saltea laolaltă cu pilulele.

Când fu sigur că ea într-adevăr plecase și că nu stă la pândă să vadă dacă el are de gând "să se țină de nebunii" (un alt wilkesism pentru lexiconul său în devenire), deplasă scaunul până la pat, luă agrafele, împreună cu carafa cu apă și cutia cu kleenexuri de pe noptieră. Nu era dificil să manevreze scaunul, cu Royalul așezat pe placă — brațele lui deveniseră mult mai puternice. Annie Wilkes s-ar putea să fie foarte surprinsă dacă ar afla *cât* de puternice erau acum — iar el spera sincer că, într-o bună zi, cât de curând, ea va fi uimită.

Royalul era o mașină de scris de tot rahatul, dar ca obiect pentru antrenament era foarte bună. El începuse s-o ridice și s-o pună înapoi pe placă de fiecare dată când se afla în scaun iar Annie nu era în cameră. La început reușise doar s-o ridice cam o palmă de pe placă, de cinci sau șase ori. Acum putea să facă optsprezece sau douăzeci de ridicări, fără pauză. Nu era rău, dacă te gândeai că ticăloasa cântărește cel puțin douăzeci și cinci de kilograme.

Meșteri la încuietoare cu una dintre agrafe, ținând două de rezervă în gură ca o croitoreasă care face tivul la o rochie. Se gândi că bucata de agrafă care se găsea undeva în interiorul mecanismului s-ar putea să-l încurce, dar nu se întâmplă așa ceva.

Reuși să prindă aproape imediat basculatorul și-l împinse în sus, trăgând limba încuietorii o dată cu el. Se gândi pentru un moment dacă nu cumva ea a montat un zăvor pe dinafară -încercase din răspuțeri să pară mai slăbit și mai bolnav decât se simțea în realitate, dar firea suspicioasă a unui adevărat paranoic se putea gândi la orice. Apoi ușa se deschise.

Simți acea vină nervoasă, același imbold de a termina cât mai *repede*. Cu urechile ciulite ca să prindă sunetul Bătrânei Bessie care se reîntoarce — deși ea plecase doar de patruzeci și cinci de minute — luă un șervețel Kleenex, îl înmuie în carafă, apoi se aplecă stângaci într-o parte, cu șervețelul ud în mână. Strângând din dinți și ignorând durerea, începu să frece semnul de pe partea dreaptă a ușii.

Spre marea lui ușurare, acesta începu să dispară aproape imediat. Osiile de la roți nu zgâriaseră vopseaua, cum se temuse el, ci doar o murdăriseră.

Se dădu înapoi din ușă și întoarse scaunul în așa fel încât să poată lucra la cealaltă urmă. Când termină se retrase și privi rama ușii, încercând s-o vadă prin ochii deosebit de suspicioși ai Anniei. Semnele erau acolo — dar vagi, aproape neobservabile. Gândi că totul va fi în regulă.

Speră că totul va fi în regulă.

— Ochiuri de tornade, spuse el, lingându-și buzele și râse sec. Ce dracu', prieteni și vecini.

Se duse iarăși la ușă și privi de-a lungul holului — dar acum, după ce semnele dispăruseră, nu simțea nici un imbold de a merge azi mai departe. În altă zi, da. Când acea zi va veni, va recunoaște.

Ceea ce vroia azi să facă, era să scrie.

Închise ușa, iar țăcănitul încuietorii i se păru foarte acut.

Africa

Acea pasăre provenea din Africa.

Dar nu trebuie să plângi pentru ea, Paulie, pentru că după un timp, a uitat cum mirosea savana la prânz, sunetul albinelor la izvorul cu apă și mirosul înțepător, acid al arborilor IEKA-1EKA din poiana de la nordul Marelui Drum. După un timp a uitat culoarea cireșiei a soarelui apunând în spatele muntelui Kilimanjaro. După un timp știa doar apusurile murdare, ascunse de smog ale Bostonului, iar asta era tot ce-și amintea, tot ce DOREA să-și amintească. După un timp nu mai vroia să se întoarcă, iar dacă cineva ar fi dus-o înapoi și ar fi eliberat-o, s-ar fi ghemuit într-un loc, speriată, îndurerată și fiindu-i dor de două lumi total diferite, până când ar fi venit vreo sălbăticiune și ar fi omorât-o.

— Oh, Africa, oh, rahat! spuse el cu voce tremurătoare.

Plângând încet, se duse la coșul de gunoi și aruncă în el bucățele ude de Kleenex. Repoziționează scaunul lângă fereastră și introduse o foaie de hârtie în Royal.

Și, că veni vorba, Paulie, oare n-a ieșit încă din zăpadă bara de protecție

de la mașina ta? E oare ieșită la iveală, sclipind voios în soare, așteptând doar pe cineva care să treacă pe acolo, în timp ce tu stai aici irosindu-ți probabil ultima șansă?

Se uită șovăitor la foaia albă de hârtie din mașina de scris.

Oricum, n-o să fiu în stare să scriu acum. Gândurile astea mi-au stricat cheful.

Dar, într-un fel, nimic nu reușise să-i strice cheful vreodată. *Putea fi stricat, știa asta, dar în ciuda presupusei fragilități a actului de creație, întotdeauna acesta fusese cel mai conștient lucru, cel mai stăruitor din viața sa — nimic nu fusese în stare să polueze acea tulburătoare fântână a imaginației; nici o băutură, nici un drog, nici o durere. Se refugie acum la acea fântână ca un animal însetat care găsește un izvor la apusul soarelui și bău din ea; cu alte cuvinte, găsi acea gaură din hârtie și se lăsă să cadă cu gratitudine în ea. Pe când Annie se întoarse, în jur de ora șase fără un sfert, el scrisese aproape cinci pagini.*

12

În timpul celor trei săptămâni care au urmat, Paul Sheldon se simți înconjurat de o stranie pace electrizantă. Gura îi era tot timpul uscată. Sunetele i se păreau prea acute. În unele zile simțise că ar fi putut să încovoiaie linguri doar privindu-le. În alte zile se simțea gata să izbucnească într-un plâns isteric.

În afară de acestea, separat de atmosferă și făcând abstracție de mâncărimea înnebunitoare provocată de picioarele care se vindeau, lucrul a continuat. Teancul de pagini din dreapta Royalului devenea din ce în ce mai înalt. Înaintea acestei ciudate experiențe, considerase că patru pagini pe zi reprezentau capacitatea lui maximă (la *Mașini de Lux* aceasta fusese în mod obișnuit de trei pagini — și de multe ori doar două — înainte de sprintul final). Dar, în timpul acestei perioade electrizante de trei săptămâni, care s-a sfârșit o dată cu furtuna din 15 aprilie, media lui Paul fusese de *douăsprezece pagini pe zi* — șapte de dimineață, încă cinci în sesiunea de după-amiază. Dacă' i-ar fi sugerat cineva în viața sa anterioară (pentru că așa ajunsese să se gândească la ea fără să fie nici măcar conștient de asta) că el poate să lucreze într-un asemenea ritm, Paul ar fi râs. Când a început ploaia scrisese deja două sute șaiszeci și șapte de pagini din *Întoarcerea lui Misery* — material nefinisat, bineînțeles, dar se uitase în fugă prin el și i se păruse uimitor de corect pentru o primă încercare.

Probabil că asta se datora în bună parte vieții foarte ordonate pe care o ducea acum. Nu existau nopți lungi, tulburi, petrecute colindând barurile, urmate de zile lungi, tulburi, petrecute bând cafea, suc de portocale și ronțăind tablete de vitamina B (zile în care dacă doar arunca o privire spre mașina de scris, se întorcea apoi cu spatele, tremurând). Nu mai erau treziri alături de o blondă sau o roșcată înaltă pe care o agățase undeva noaptea

precedentă — o fetișcană care de obicei la miezul nopții arăta ca o regina, iar a doua zi dimineața, ca o mumie. Acum se terminase cu țigările. O dată, cu voce timidă și rugătoare, ceruse țigări și ea îi aruncase o privire atât de neguroasă, încât el îi spusese imediat să uite rugămintea. Era acum Domnul Curat. Nu avea obiceiuri rele (cu excepția dozelor lui de codeină, bineînțeles; încă n-am făcut nimic în această privință, nu-i așa, Paul?), nu existau nici un fel de distracții. *Aici sunt*, gândi el imediat, *cel mai monastic dintre drogații din lume*. Trezirea la șapte. Atunci înghițea două Novriluri cu un pahar de suc. La ora opt venea micul dejun, servit la patul *monsieur*-ului. Un ou, fiert sau prăjit, de trei ori pe săptămână. Fulgi de cereale în celelalte patru zile. Apoi trecea în scaunul pe roțile. Se deplasa la fereastră. Găsea gaura din hârtie. Cădea prin ea în secolul nouăsprezece, unde bărbații erau bărbați și femeile purtau corsete. Prânzul. Somnul de după-amiază. Se trezea din nou, câteodată să-și facă notițe, câteodată doar să citească. Ea avea i tot ce scrisese Somerset Maugham (Paul se întrebase odată cu tristețe dacă ea nu, cumva are și primul roman al lui John Fowels și apoi decisese că ar fi bine să nu întrebe), iar Paul începuse să-și croiască drum prin cele douăzeci de volume ce cuprindeau *opera* lui Maugham, fascinat de talentul omului de a exploata valoarea unei nuvele. De-a lungul anilor, Paul devenise din ce în ce mai resemnat asupra faptului că nu mai putea citi nuvele așa cum citise în copilărie; devenind el însuși scriitor, se condamnase pe sine la o viață de analize nesfârșite. Dar la început Maugham îl sedusese, iar apoi îl transformase iarăși într-un copil și asta era minunat. La ora cinci ea îi servea o cină ușoară, iar la ora șapte aducea înăuntru un televizor alb-negru și priveau împreună M*A*S*H și *WKRP din Cincinnati*. Când acestea se terminau, Paul începea să scrie. Când termina, deplasa lent scaunul (ar fi putut merge mult mai repede, dar era mult mai bine ca Annie să nu știe asta) spre pat. Ea auzea, venea înăuntru și-l ajuta să se bage în pat. Iarăși alte medicamente. Buum. Se stingeă ca o lumină. Iar ziua următoare se desfășura la fel. Și următoarea. Și următoarea.

Acest program atât de simplu, atât de fără ocolișuri era în parte motivul acestei fecundități uimitoare, dar Annie îi oferise unul și mai important. La urma urmelor, acea unică sugestie, aruncată într-o doară, despre înțepătura de albină dăduse formă cărții și îi imprimase acel ritm debordant, atunci când Paul crezuse cu fermitate că niciodată nu va mai putea simți vreun impuls pentru Misery.

De la început fusese sigur de un lucru: că de fapt nu *exista* nici o *întoarcere ~a lui Misery*. Atenția lui fusese concentrată doar spre a găsi o cale s-o scoată pe cățea din groapă fără să trișeze, înainte ca Annie să se decidă să-l inspire făcându-i o clismă. Probleme minore, cum ar fi: despre ce dracu' trebuia *să fie vorba* în carte, trebuiseră să aștepte.

În timpul celor două zile care au urmat drumului pe care-l făcuse Annie în oraș ca să-și plătească impozitele, Paul încercase să uite că nu a profitat de ceea ce ar fi putut fi o minunată posibilitate de evadare și că, în schimb, s-a concentrat s-o aducă pe Misery din cimitir în casa doamnei Ramage. Nu era bine s-o ducă acasă la Geoffrey. Servitorii — cel mai semnificativ fiind Tyler,

bârfitorul majordom al lui Geoffrey — ar fi văzut și ar fi vorbit. De asemenea, trebuia să definească amnezia determinată de șocul îngropării de vie. Amnezia? Rahat! Puicuța de-abia putea vorbi. Un fel de ușurare, dacă te gândeai la trâncănelile obișnuite ale lui Misery.

Deci — ce să facă mai departe? Cățeaua fusese scoasă din groapă și acum unde era nenorocita de *intrigă*? Ar trebui Geoffrey și doamna Ramage să-i spună lui Ian că Misery trăiește? Paul credea că nu, dar nu era sigur — *a nu fi sigur de unele lucruri*; știa el, era un purgatoriu fără farmec rezervat pentru scriitorii care se grăbeau tare, neavând nici măcar o idee asupra țintei spre care se îndreaptă.

Nu Ian, gândi el uitându-se afară la grajd. Nu Ian, nu încă. Doctorul întâi. Tâmpitul ăla bătrân cu multe n-uri în numele lui. Shinebone.

Gândul la doctor îi reaminti de comentariul Anniei despre mușcătura de albină; iar asta nu se întâmpla pentru prima dată. Îl asalta în cele mai ciudate momente. *O persoană din douăsprezece...*

Dar pur și simplu nu mergea. Două femei neînrudite, din orașe apropiate, amândouă alergice la înțepături și suferind același efect?

La trei zile după Marea Plată A Impozitelor Lui Annie Wilkes, Paul tocmai începuse să se cufunde în somnul de după-amiază când indivizii ăia care trudeau în atelierul abisal analizară ideea — și o analizară bine. De această dată nu a fost o scânteie, a fost explozia unei bombe cu hidrogen.

Se ridicase brusc, ignorând puseul de durere care îi arse picioarele.

— *Annie!* zbierase el. *Annie, vino aici!*

O auzise bocănind pe scări, coborând câte două trepte odată și apoi fugind de-a lungul holului. Când intrase înăuntru avea ochii holbați și speriați.

— Paul! Ce s-a întâmplat? Ai crampe? Ai...

— Nu, spusese el, dar bineînțeles că avusese; *mintea* lui avusese crampe. Nu, Annie, îmi pare rău dacă te-am speriat, dar trebuie să mă ajuți să mă așez în scaun. Futu-i! Am găsit-o!

Înjurătura nenorocită îi ieșise din gură înainte de a se putea controla, dar de data asta se părea că n-are importanță — ea-1 privise respectuos și nu cu puțină venerație. El reprezenta versiunea seculară a focului Penticostal, arzând chiar în fața ochilor ei.

— Bineînțeles, Paul.

Îl pusese în scaun atât de repede pe cât putuse. Începuse să-l deplaseze spre fereastră, iar Paul clătinase nerăbdător din cap.

— N-o să dureze mult — spusese el — dar este foarte important.

— Este în legătură cu cartea?

— *Este* cartea. Taci. Nu-mi vorbi.

Ignorând mașina de scris — niciodată n-o folosea când trebuia să-și facă notițe — apucase un creion carioca și acoperise repede o foaie de hârtie cu niște mâzgălituri pe care nimeni în afară de el nu le putea citi.

Ele ERAU înrudite. Erau albinele și le afectau pe amândouă în același mod pentru că

ele ERAU înrudite. Misery e o orf. Și ghici ce? Puicuța Evelyn-Hyde era SORA LUI MISERY! Sau poate soră vitregă. Probabil că asta ar merge mai bine. Cine are prima bănuială? Shinny? Nu, Shinny e o găgăuță. D-na R... Ea se poate duce s-o vadă pe Charl. mămica lui E-H și

Apoi îl lovise o idee atât de frumoasă — în contextul intrigii, cel puțin — încât privise în sus cu gura deschisă și ochii holbați.

— Paul? întrebă Annie îngrijorată.

— Ea *știa*, șoptise Paul. Bineînțeles că știa. Cel puțin avea o mare bănuială. Dar...

Se aplecase iar asupra notițelor.

ea — d-na R. — realizează imediat că d-na E-H trebuie să știe că M. este înrudită cu fiica ei. Același păr sau altceva. Amintește-ți, mama lui E-H începe să se contureze ca un pers. imp. Va trebui s-o definești mai în amănunt. D-na R. Începe să-și dea seama că d-na E-H S-AR PUTEA CHIAI SĂ FI ȘTIUT CĂ MISERY A FOST ÎNGROPATĂ DE VIE! MĂ CAC ÎMPRĂȘTIAT! ÎMI PLACE CHESTIA ASTA! Presupunem că bătrâna doamnă a ghicit că Misery era rezultatul nebuniilor ei din tinerețe, și...

Pusese carioca jos, se uitase la foaia de hârtie apoi cu mișcări lente, luase iarăși carioca și mângălise încă niște rânduri.

Trei puncte importante

1. Cum reacționează d-na E-H la suspiciunile d-nei R.? Ar trebui să fie ori foarte furioasă ori să i se facă greață de frică. Prefer speriată, dar cred că lui A.W. i-ar plăcea ucigător de furioasă, deci O.K. fur.

2. Cum intră Ian în scenă?

3. Amnezia lui Misery?

Oh, ăsta-i un subiect care trebuie dezvoltat. Află Misery că mama sa a trăit cu posibilitatea ca nu doar una, ci *două* dintre fetele ei ar putea să fie îngropate de vii, în loc să vorbească?

De ce nu?

— Acum poți să mă ajuți să mă bag în pat dacă vrei, spusese Paul. Dacă ți s-a părut că sunt nebun, îmi pare rău. Eram foarte excitat.

— E-n ordine, Paul.

Încă părea copleșită de venerație.

De atunci, lucrul mersese fabulos. Annie avea dreptate; desfășurarea narațiunii se dovedea a fi mult mai de groază decât în celelalte cărți *Misery* — primul capitol nu fusese o întâmplare fericită, ci un vestitor al celorlalte. Era, de asemenea, și mult mai plin de suspans decât oricare dintre romanele *Misery* care apăruseră după primul, iar personajele erau mult mai reale, mai pline de viață. Ultimele trei romane *Misery* nu fuseseră nimic mai mult decât povești de aventuri înțesate cu o mare cantitate de sex descris foarte picant, aruncat acolo ca să le mulțumească pe doamne. Această carte, începuse el să înțeleagă, era un roman gotic, și astfel era mult mai dependent de intrigă, decât de situație. Provocările erau constante. Nu se mai punea problema dacă Poți Tu? să începi cartea — pentru prima dată de mulți ani, era Poți Tu? aproape în fiecare zi... iar el descoperea *că putea*. Apoi veni ploaia și lucrurile se schimbă.

13

Din opt până în paisprezece aprilie s-au bucurat de o perioadă neîntreruptă de vreme frumoasă. Soarele strălucea pe un cer fără nori, iar câteodată temperatura se ridica până la douăzeci de grade. Pe pajiștea din spatele grajdului roșu al Anniei începuseră să apară pete maro. Paul se ascundea în spatele muncii lui și încerca să nu se gândească la mașina lui a cărei descoperire era de mult întârziată. Lucrul lui nu suferea din această cauză, dar starea sa sufletească, da; simțea din ce în ce mai intens că trăiește într-o cameră în nori și că respiră un aer încărcat până la refuz de electricitate statică. Ori de câte ori Camaro-ul îi venea în minte, chema imediat Poliția Creierului și gândul era îndepărtat purtând cătușe și lanțuri la picioare. Necazul era că acest lucru obraznic continua să evadeze și să-l asalteze după un timp, sub o formă sau alta.

Într-o noapte visă că domnul Rancho Grande revine la proprietatea lui Annie. Se dă jos din Bel Air-ul lui bine întreținut, ținând într-o mână o bucată din bara de protecție a Camaro-ului și în cealaltă, volanul. *Îți aparțin aceste lucruri?* o întreba bătrânul pe Annie în visul lui.

Paul se trezise cu o stare sufletească foarte posomorâtă.

Pe de altă parte, Annie nu fusese niciodată așa de bine dispusă ca în acea săptămână însorită de primăvară timpurie. Făcuse curățenie, gătise mâncăruri ambițioase (cu toate că orice gătea ea rezulta cu un gust ciudat, industrial, de parcă anii îndelungați în care mâncase la cantinele spitalelor corupseseră cumva orice talent culinar pe care l-ar fi putut avea ea vreodată); în fiecare după-amiază îl înfobilise pe Paul într-o pătură albastră, imensă și-l scosese afară, pe veranda din spate.

În acele ocazii îl luase pe Maugham cu el, dar arareori citise — să fie afară era o experiență prea frumoasă ca să se mai poată concentra și la altceva. De cele mai multe ori stătea liniștit, trăgând în piept aerul aromat și răcoros, în contrast cu cel stătut din dormitor, năclăit de izuri bolnăvicioase, ascultând picăturile care cădeau din țurțurii în topire și privind umbrele norilor rostogolindu-se lent și constant de-a lungul zăpezii care se topea. Acest peisaj era, într-un fel, cel mai frumos dintre toate.

Annie fredona cu vocea ei cu tonuri înalte dar în mod ciudat, fără tonalitate... Se hlizea ca un copil când auzea glumele de la M*A*S*H și WKRP, râzând în hohote la poantele un pic fără perdea (care, în cazul WKRP-ului, abundau). Completa fără să obosească n-urile în timp ce Paul termina Capitolul 9 și 10.

Dimineața zilei de cincisprezece era vântoasă și opacă din cauza norilor, iar Annie se transformă. Probabil, gândi Paul, cauza era barometrul în scădere. Era o explicație la fel de bună ca oricare alta.

Nu apărură cu medicamentele lui până la ora nouă, și atunci el avea mare nevoie de ele — atât de mare încât se gândea să apeleze la rezerva sa. Nu-i adusese micul dejun. Doar pilulele. Când a intrat era încă în capotul de casă roz, matlasat. El observă cu îngrijorare crescândă că pe brațele și obraji ei erau pete roșii de carne de vițel. De asemenea, văzu pe capot pete cleioase de mâncare și că reușise să-și pună doar un singur papuc. *Târș-hârșt* făceau picioarele lui Annie în timp ce se apropia. *Târș-hârșt, târș-hârșt, târș-hârșt*. Părul îi atârna în jurul feței. Ochii aveau o privire goală.

— Ține.

Aruncă pilulele spre el. Mâinile ei erau de asemenea acoperite cu ceva lipicios. Chestii roșii, maro, albe. Paul nu avea nici o idee ce anume puteau fi. Nu era convins că ar vrea să știe. Pilulele îl loviră în piept și îi căzură în poală. Ea se întoarse să plece. *Târș-hârșt, târș-hârșt, târș-hârșt*.

— Annie?

Se opri, dar nu se întoarse. În această postură, arăta și mai masivă, cu umerii rotunjind capotul roz și părul ca o 'cască ponosită. Arăta ca o femeie Piltown privind din gura unei peșteri.

— Annie, te simți bine?

— Nu, spuse ea cu indiferență și se întoarse. Îl privea cu aceeași expresie goală în timp ce-și ciupea buza cu degetul mare și arătătorul de la mâna dreaptă. O trase în afară, o răsuci, ciupind-o în același timp. Sângele se strânse între buză și gingie și apoi se prelinse pe bărbie. Se întoarse și ieși fără să spună o vorbă înainte ca mintea lui împietrită de uimire să poată realiza că într-adevăr o văzuse făcând așa ceva. Ea închise ușa... și o încuie. O auzi *târș-hârșt* de-a lungul holului spre salon. Auzi scârțâitul scaunului ei preferat când ea se așeză. Nici televizor. Nici fredonat. Nici *clinc-clinc-ul* veselei sau andrelor. Nu, ea doar stătea acolo. Doar stătea acolo și nu se simțea bine.

Apoi se auzi un sunet. Nu se repetă dar fu foarte specific. Fusese o palmă. Una a dracului de tare. Și din moment ce el era aici și ea acolo, fiind despărțiți de o ușă încuiată, nu trebuia să fii Sherlock Holmes ca să realizezi

că ea se pălmuiuse pe sine. Bine și tare, după sunet. O văzu trăgându-și buza în afară, înfigându-și unghiile scurte în carnea sensibilă, rozalie.

Își aminti brusc o însemnare pe care și-o făcuse despre bolile mintale când se pregătea pentru prima carte *Misery*, în care o mare parte din acțiune se petrecea în Spitalul Bedlam din Londra (Misery fusese închisă acolo de către un ticălos nebun de gelozie). *Când o persoană maniac-depresivă începe să intre mai adânc într-o perioadă depresivă, scrisese el, unul dintre simptomele pe care el sau ea le-ar putea avea este actul de autopedepsire: pălmuire, ciupiri, pumni, arsuri cu mucuri de țigară etc.*

Brusc deveni foarte speriat.

14

Paul își aminti un eseu al lui Edmund Wilson în care acesta spunea, în maniera cârcotașă tipică wilsoniană, că, criteriul lui Wordsworth despre scrierea poeziei bune — emoții puternice, re trăite în perioade de liniște — s-ar aplica foarte bine și pentru cele mai dramatice ficțiuni. Era probabil adevărat. Paul cunoscuse scriitori cărora le era imposibil să scrie după ce aveau o cât de mică ceartă matrimonială, iar lui însuși îi era de obicei imposibil să lucreze când era abătut. Dar erau ocazii când avea loc un fel de efect contrar — acestea erau situațiile când el scrisese nu doar pentru că trebuia, ci fiindcă era un mod de a scăpa de ce-l supăra. Acestea erau situațiile când rectificarea sursei de supărare era în afara putinței lui.

Aceasta era una dintre acele ocazii. Pe la ora unsprezece, când ea tot nu se întorsese să-l pună în scaunul pe rotile, se hotărî să încerce singur să se așeze acolo. Să ia mașina de scris de pe cămin va fi peste puterile lui, dar putea să scrie de mână. Era sigur că va putea să ajungă singur în scaun, știa că este probabil o idee proastă s-o lase pe Annie să realizeze că el poate asta, dar avea nevoie de celălalt *drog*, fir'ar să fie, și nu putea să scrie întins în pat.

Se trase la marginea patului, se asigură că scaunul pe rotile avea frâna pusă, apoi își încordă brațele și se mută încetitor în scaun. Singura acțiune care i-a provocat durere a fost să-și pună picioarele pe suport. Se deplasă la fereastră și ridică manuscrisul.

Cheia zăngăni în încuietore. Annie se uita înăuntru la el, cu ochii arzând ca două găuri negre. Obrazul drept începuse să se umfle și părea că în dimineața următoare va avea o vânătaie a dracului de frumoasă. În jurul gurii și pe bărbie era mânjită cu ceva roșu. Pentru un moment Paul crezu că este sânge de la buza spartă, dar apoi văzu semințele. Era gem de zmeură sau cremă de zmeură, nu sânge. Ea îl privi. Paul se uită înapoi. Nici unul dintre ei nu spuse nimic pentru un timp. Afară, primele picături de ploaie începuseră să stropească geamul.

— Dacă te poți așeza în scaunul acela de unul singur, Paul, — spuse ea în sfârșit — atunci cred că poți să-ți completezi singur n-urile tale nenorocite.

Închise atunci ușa și iarăși o încuie. Paul o privi pentru o vreme, ca și cum ar fi putut vedea ceva acolo. Era prea uluit ca să poată face altceva.

15

Nu o mai văzu până. după-amiază târziu. După vizita ei, îi fusese imposibil să lucreze. Făcuse câteva încercări zadarnice, mototolise hârtiile, apoi renunțase. Dăduse faliment. Se deplasă înapoi de-a lungul camerei. În procesul ridicării din scaun și trecerii înapoi în pat, una dintre mâini îi alunecă și abia-abia reuși să se redreseze să nu cadă. Își puse piciorul stâng jos și cu toate că acesta-i preluă toată greutatea și îl salvă de la cădere, durerea fu înfiorătoare — era ca și cum o duzină de piroane i-au intrat concomitent în os. Urlă, se întinse să se prindă de tăblia de la capul patului și se trase la adăpost în pat cu piciorul stâng târându-se în urma sa.

Asta o va aduce pe ea, gândi el incoerent. Ea o să vrea să vadă dacă într-adevăr Sheldon s-a transformat în Luciano Pavarotti sau numai așa pare.

Dar ea nu veni și, sub nici o formă, el nu putea îndura durerea cumplită din piciorul stâng. Se răsuci cu greutate pe burtă și scoase una dintre cutiile cu mostre de Novril. Înghiți două pe sec, apoi se odihni un timp și adormi.

Când se trezi, gândi pentru început că încă visează. Totul era prea ireal, ca și în noaptea când ea adusese grătarul. Annie stătea pe o margine a patului. Pe noptieră pusese un pahar de apă plin cu pilule Novril. Într-o mână ținea o cursă Victor de șobolani. De asemenea, în cursă era un șobolan — unul mare, cu blană maronie înspicată cu fire gri. Cursa rupsesse spatele șobolanului. Picioarele lui din spate atârnavă peste marginea cutiei cursei, agitându-se haotic. Pe mustăți avea picături de sânge.

Nu era vis. Doar o altă zi pierdută în casa cu surprize, împreună cu Annie. Respirația ei mirosea ca un cadavru în putrefacție într-o mâncare stricată. — Annie?

El se îndreptă, ochii plimbându-i-se între ea și șobolan. Afară se lăsase înserarea — un apus ciudat, albastru, înecat în ploaie. Ploaia cădea în rafale pe geam. Pale puternice de vânt zgâlțâiau casa făcând-o să trosnească. Indiferent ce fusese în neregulă cu ea de dimineață, acum se înrăutățise. *Mult* mai grav. Realiză că o vedea acum cu toate măștile scoase — aceasta era Annie cea adevărată, interiorul Anniei. Pielea de pe fața ei, care înainte păruse atât de înfricoșător de solidă, atârna acum precum coca tăiată. Ochii ei erau goi. Se îmbrăcase, dar își pusese fusta pe dos. Pe piele avea mai multe bucățele de carne de vițel, iar pe haine mai multă mâncare. Când se mișca, împrăstia așa de multe izuri, încât Paul nici nu le mai putea identifica. Aproape toată mâneca puloverului ei tricotat era îmbibată cu o substanță pe jumătate uscată, care mirosea a sos de friptură.

Ea ridică cursa.

— Vin în pivniță atunci când plouă.

Șobolanul ținut, chițai slab și încercă să muște aerul. Ochii lui negri, cu mult mai plini de viață decât cei ai captorului său, se rotiră.

— Eu pun curse acolo jos. Trebuie să ung cârligele cu slănină. Întotdeauna prind opt sau nouă. Câteodată găsesc alții...

Atunci intră în transă. Rămase așa aproape trei minute, ținând șobolanul în aer; un caz perfect de catatonie împietrită.

Paul o privi, se uită la șobolan, cum acesta chițăia și se agita și realizează că el într-adevăr gândise că lucrurile nu se pot înrăutăți mai mult. Fals. Al dracului de fals.

În sfârșit, atunci când începuse să creadă că ea căzuse pentru totdeauna în nesimțire, fără nici un alai sau fanfară, lăsă în jos cursa și continuă ca și cum nu s-ar fi oprit vreodată:

— ... Înecați în colțuri. Bieții de ei.

Privi în jos spre șobolan, iar din ochi i se rostogoli o lacrimă, care căzu pe blana căruntă.

— Bieții, sărăcuții de ei.

Închise una dintre palmele ei puternice în jurul șobolanului, iar cu cealaltă trase de arc. Șobolanul stătea în mână ei, întorcându-și capul, încercând s-o muște. Chițăiturile lui erau slabe și îngrozitoare. Paul își presă podul palmei peste gura crispată.

— Cum îi bate inima! Cum se zbate să scape! Așa cum facem și noi, Paul. Așa cum facem și noi. Credem că știm atât de multe, dar de fapt nu știm mai multe decât un șobolan prins în cursă — un șobolan cu spinarea ruptă, care crede că vrea încă să trăiască.

Palma care ținea șobolanul deveni un pumn. Ochii ei nu-și pierdură pentru nici un moment acea privire goală, fixă. Paul voia să se uite în altă parte, dar nu putea. Pe mână ei tendoanele începură să devină proeminente. Din gura șobolanului curgea sânge într-un jet abrupt și subțire. Paul auzi cum oasele făpturii pâraie, apoi degetele ei groase intrară în corpul animalului, disperând până la încheieturi. Sângele se împrăștie pe podea. Ochii mari ai animalului ieșiră din orbite.

Îl zvârli într-un colț și-și șterse cu indiferență mâinile pe cearșaf, lăsând dăre lungi, roșii.

— Acum și-a găsit pacea. — Ridică din umeri, apoi râse. — Să-mi iau pușca, Paul, să fac asta? Poate că cealaltă lume e mai bună. Pentru șobolani și oameni deopotrivă — nu că ar fi prea mare diferența între noi.

— Până când termin, nu, spuse el, încercând să pronunțe cu grijă fiecare cuvânt.

Era dificil deoarece își simțea gura de parcă cineva i-ar fi umplut-o cu Novocaină. O mai văzuse și înainte într-o stare depresivă, dar nimic din ce văzuse nu se asemăna cu cea de acum; se întreba dacă ea mai *avusese* vreodată o depresiune atât de adâncă cum era asta. Așa ajungeau depresivii înainte de-ași împușca membrii familiei și apoi pe ei; era disperarea psihotică a femeii care-și îmbracă copiii în cele mai frumoase haine, îi duce să le dea o înghețată, merge cu ei până la cel mai apropiat pod, îi ia în brațe și se aruncă peste balustradă. Depresivii se sinucid. Psihoticii, legănați în leagănele

înveninate ale egoului lor, vor să facă tuturor din jur un favor și îi iau cu ei.

Sunt mai aproape de moarte decât am fost vreodată în viața mea — gândi el — deoarece ea chiar crede ce spune. Căteaua, asta are de gând să facă.

— Misery? Întrebă ea, aproape ca și când n-ar mai fi auzit niciodată cuvântul acesta — dar în ochii ei existase o scânteie de moment, nu-i așa? El credea că da.

— Da, Misery. Se gândi cu disperare cum să continue. Toate abordările posibile păreau condamnate din start.

— Sunt de acord cu tine că lumea e un loc inospitalier în majoritatea timpului, spuse el, apoi adăugă stupid: Mai ales când plouă.

Oh, idiotule ce ești, oprește-te din flecăreală!

— Adică, am suferit prea multă durere în ultimele săptămâni și...

— Durere? Îl privi cu dispreț adânc. Tu nu știi ce înseamnă durerea. Nu ai nici cea mai vagă idee, Paul.

— Nu... presupun că nu. În comparație cu tine.

— Corect.

— Dar... vreau să termin cartea asta. Vreau să știu cum se sfârșește. — Făcu o pauză. — Și mi-ar plăcea să rămâi și tu prin preajmă, ca să afli și tu. Un om n-ar trebui să scrie o carte, dacă n-are pe nimeni care să i-o citească. Mă înțelege?

Tăcu, uitându-se la acea teribilă față de piatră, cu inima bătându-i iute.

— Annie? M-ai înțeles?

— Da... — Oftă. — Vreau să știu cum se termină.. Cred că este *singurul* lucru pe lume pe care-l mai doresc.

Lent, în aparență fără să-și dea seama de ceea ce face, începu să sugă sângele șobolanului de pe degete. Paul strânse din dinți și își spuse cu înverșunare că *nu* o să vomite, să *nu* vomite, să *nu*.

— Este ca și așteptarea finalului unuia dintre acele episoade. Privi brusc în jur, sângele strălucindu-i pe buze ca rujul.

— Îți mai fac o dată oferta, Paul. Pot să-mi iau pușca. Pot să pun capăt la tot, pentru amândoi. Nu ești un om prost. Știi că nu pot să te las să pleci de aici. Ți-ai dat seama de asta de câtva timp, nu-i așa?

Nu-ți lăsa ochii să șovăie. Dacă-ți vede ochii că tremură, o să te ucidă chiar acum.

— Da. Dar întotdeauna vine sfârșitul, nu-i așa, Annie? Până la urmă toți sfârșim în ștreang.

La colțurile gurii ei apăru umbra unui zâmbet; ea îi atinse fugar fața cu puțină afecțiune.

— Presupun că te gândești cum să evadezi. În felul său, tot așa face și un șobolan prins în cursă, sunt sigură. Dar tu nu o să evadezi, Paul. Bănuiesc că ai reuși dacă asta ar fi una dintre poveștile tale, dar nu este. Nu te pot lăsa să pleci de aici... dar aș putea merge împreună cu tine.

Brusc, doar pentru un moment, el fu tentat să spună: *Bine, Annie — mergi înainte. Hai s-o sfârșim.* Apoi nevoia lui și dorința de a trăi — și încă mai avea destul din amândouă — ieșiră la suprafață și alungară slăbiciunea

de moment. Slăbiciune se numea acel gând. Slăbiciune și lașitate. Din fericire sau din nefericire, el nu se putea sprijini pe o boală mintală.

— Mulțumesc — spuse el — dar vreau să termin ce am început.

Ea oftă și se ridică în picioare.

— În ordine. Presupun că știam că asta o să vrei, deoarece vezi că ți-am adus niște pilule, deși nu-mi amintesc când am făcut-o. — Râse — un chicotit nebunesc, de ventriloc. — Trebuie să plec pentru un timp. Dacă nu, n-o să conteze ceea ce vrei tu sau eu. Pentru că mă apucă. Am un loc unde mă duc atunci când mă simt așa. Un loc în munți. Ai citit vreodată poveștile cu Unchiul Remus, Paul?

El aprobă din cap.

— Îți amintești când Brer Iepure i-a spus lui Brer Vulpe despre Locul Lui Pentru Râs?

— Da.

— Așa numesc și eu domeniul meu din munți. Locul Meu Pentru Râs. Îți amintești când ți-am zis că mă întorceam din Sidewinder atunci când te-am găsit?

El aprobă.

— Ei bine, a fost o născocire. Am mințit pentru că atunci nu te cunoșteam bine. De fapt mă întorceam de la Locul Meu Pentru Râs. Are un semn deasupra porții pe care scrie așa: LOCUL PENTRU RÂS AL ANNIE! Câteodată *chiar* râd când mă aflu acolo. — Dar de cele mai multe ori urlu.

— Cât timp o să lipsești, Annie?

Ea se îndrepta acum visătoare spre ușă.

— Habar nu am. Ți-am adus pilulele. N-o să pățești nimic. Ia câte două la șase ore. Sau șase la patru ore. Sau toate odată.

Dar ce o să mănânc? dori el s-o întrebe, dar se răzgândi. Nu voia ca atenția ei să se reîntoarcă asupra lui — chiar deloc. Dorea ca ea să plece. Să fie aici cu ea era ca și cum ar fi împreună cu Îngerul Morții.

Stătu mult timp încordat în pat, ascultându-i mișcările, la început la etaj, apoi pe scări, după aceea în bucătărie, așteptând ca să se răzgândească și să se întoarcă în cele din urmă cu pușca. Nu se liniști nici când auzi ușa din spate trântindu-se și închizându-se, urmată apoi de zgomotul de pași târșâiți, afară. Pușca putea foarte bine să fie în Cherokee.

Motorul Bătrânei Bessie hârâi și apoi porni. Annie îl ambală cu înverșunare. Apăru evantaiul farurilor, luminând o perdea de ploaie. Se roti, micșorându-se, și apoi Annie dispăru. De această dată nu mergea în vale, spre Sidewinder, ci urca mai sus în munți.

— Se duce la Locul Ei Pentru Râs, mormăi Paul și începu să râdă. Ea îl avea pe al ei; el se găsea deja în al lui. Accesele de veselie se sfârșiră brusc când se uită la corpul sfârtecat al șobolanului din colț.

Prin minte-i trecu un gând.

— Cine *a spus* că nu mi-a lăsat nimic de mâncare? întrebă el camera, și râse mai tare. În casa goală Locul Pentru Râs al lui Paul Sheldon răsuna ca celula tapetată a unui nebun.

Două ore mai târziu, Paul deschise din nou încuietoarea ușii și, pentru a doua oară, forță scaunul rulant să treacă prin cadrul ușii, care era aproape prea îngust. Pentru ultima dată, speră. În poală avea două pături. Toate pilulele pe care le depozitase sub saltea le împachetase într-un Kleenex și le băgase în chiloți. Intenționa să iasă din casă, dacă putea, indiferent dacă ploua sau nu; aceasta era șansa lui și voia să profite de ea. Sidewinder se afla undeva la vale, drumul era alunecos din cauza ploii, desigur, iar afară era mai întuneric decât într-o galerie de mină; el dorea totuși să încerce. Nu dusesese o viață de erou sau de sfânt, dar nu avea de gând să moară ca o pasăre exotică într-o grădină zoologică.

Își amintea vag o seară pe care o petrecuse bând scotch împreună cu un dramaturg, pe nume Bernstein, la localul Lion's Head din Village (și dacă trăia îndeajuns ca să mai vadă iarăși Village-ul se va lăsa în genunchi — pe ce mai rămăsese din genunchii săi — și va săruta trotuarul murdar al străzii Christopher). La un moment dat, conversația se abătuse asupra evreilor care trăiseră în Germania în timpul celor trei sau patru ani nesiguri care precedaseră intrarea *Wehrmacht*-ului în Polonia, după care începuseră cu fervoare festivitățile. Paul își aminti că-i spusese lui Bernstein, care pierduse în Holocaust o mătușă și un bunic, că el nu înțelege de ce evreii din Germania — drace, din toată Europa, dar *în special* din Germania — nu plecaseră atunci când încă puteau. Nu erau oameni proști, luați în totalitate, iar mulți dintre ei avuseseră anterior experiența unor asemenea persecuții. Cu siguranță că-și dăduseră seama de ceea ce-i aștepta. Deci, de ce stătuseră pe loc?

Răspunsul lui Bernstein i se păruse frivol, crud și de neînțeles: *Mulți dintre ei aveau plane. Noi, evreii, suntem foarte subiectivi în ceea ce privește planele. Când deții un pian, este mai greu să te gândești la o mutare.*

Acum înțelegea. Da. La început fuseseră picioarele sale rupte și pelvisul său sfărâmat. Apoi, Dumnezeu să-l ajute; cartea preluase ștafeta. Într-un fel nebunesc, chiar se distra scriind-o. Ar fi fost ușor — prea ușor — să dea toată vina numai pe picioarele rupte, sau pe droguri, când, de fapt, o mare parte din vină o purta *cartea*. Ea și trecerea monotonă a zilelor, cu rutina lor de convalescență. Aceste lucruri — dar în primul rând tâmpita, nenorocita de *carte* — fuseseră pianul lui. Ce va face ea dacă el nu va fi aici când o să se întoarcă de la Locul Ei Pentru Râs? O să ardă manuscrisul?

— Puțin îmi pasă! spuse el și aproape că era adevărat. Dacă va trăi, putea să scrie altă carte — chiar s-o recreeze pe aceasta dacă va dori. Dar un om mort nu putea să scrie o carte, după cum nici nu-și putea cumpăra un pian nou.

Se duse în salon. Înainte fusese ordine acolo, dar acum pe fiecare suprafață posibilă erau stivuite vase murdare; i se părea lui Paul că toate farfuriile existente în casă fuseseră adunate acolo. Pare-se că Annie, atunci

când era în starea depresivă, nu numai că se ciupea și se pălmuia, dar și înfuleca foarte mult și nu se ostenea să curețe după aceea. Își aminti vag vântul puturos care-i intrase pe gât atunci când el se aflase în nor și-și simți stomacul strângându-se. Majoritatea rămășițelor proveneau de la produse dulci. Înghețata se uscase sau se usca în multe cupe și în farfuriile se supă. Pe farfuriile erau firimituri și urme de plăcintă. O moviliță de jeleu de lămâie, acoperit cu glazură crăpată de cremă stătea pe televizor, lângă o sticlă de Pepsi de doi litri și un recipient cu sos de carne. Sticla de Pepsi arăta aproape tot atât de mare ca și conul din vârful unei rachete Titan-II. Suprafața sa era murdară și cleioasă, aproape opacă. Presupuse că ea a băut direct din sticlă, iar degetele ei fuseseră mânjite cu sos sau înghețată. Nu auzise zornăitul tacâmurilor, iar asta nu era surprinzător pentru că nu existau aici. Farfurii, cupe, platouri, dar nu tacâmuri. Văzu pe covor și pe canapea picături și pete care se uscau — iarăși, erau tot de înghețată.

Asta am văzut pe capotul ei. Chestiile pe care le mânca. Și asta se simțea și în respirația ei. Îi reveni imaginea Anniei ca o femeie a cavernelor. O văzu șezând pe canapea, îndesându-și în gură înghețată sau poate pumni de aspic de pui, udate cu Pepsi, pur și simplu mâncând și bănd într-o stare avansată de depresiune.

Pinguinul așezat pe blocul de gheață se afla încă pe măsută, dar multe dintre celelalte bibelouri de ceramică le aruncase într-un colț, unde erau acum împrăștiate rămășițele lor — cioburi și așchii ascuțite.

Îi tot venea în minte imaginea degetelor ei înfundându-se în corpul șobolanului. Dărele roșii lăsate de degetele ei pe cearșaf. O tot vedea lingând sângele de pe ele, făcând asta tot așa de absentă cum probabil că mâncase înghețata, jeleul și rulada de ciocolată. Aceste imagini erau oribile, dar constituiau un excelent stimulent ca să se grăbească.

Vaza cu flori uscate de pe măsuta de cafea se răsturnase; sub măsută, de-abia vizibile, zăceau o farfurie cu budincă de cremă aromată și o carte mare. Purta titlul: CĂRAREA AMINTIRILOR. *Plimbarea pe cărarea amintirilor nu e o idee prea bună atunci când ai o cădere nervoasă, Annie — dar bănuiesc că ai aflat și singură chestia asta.*

Se deplasă de-a lungul camerei. Direct în față era bucătăria. La dreapta, un hol scurt și lat ducea la ușa din față. Lângă acest hol exista o scară care urca la etaj. Aruncă spre scară o privire fugară (pe carpeta de pe trepte erau picături de înghețată, iar pe balustradă erau pete de glazură), după care se îndreptă spre ușă. Se gândea că dacă exista o cale spre afară pentru el, așa cum se afla, dependent de scaun, atunci aceea era prin ușa de la bucătărie — cea pe care Annie o folosea când ieșea să hrănească animalele, cea de la care fugise atunci când domnul Rancho Grande apăruse — dar trebuia s-o verifice și pe aceasta. S-ar putea să aibă o surpriză.

Nu avu.

Treptele verandei erau abrupte, așa cum se temuse el, dar chiar dacă ar fi existat o rampă pentru scaunul pe roțile (o posibilitate pe care el n-ar fi acceptat-o niciodată într-un joc de "Poți Tu?", chiar dacă un prieten ar fi sugerat-o), n-ar fi putut s-o folosească. Ușa avea trei sisteme de protecție.

Cu lanțul de siguranță s-ar fi putut descurca. Celelalte două încuietori erau marca Kreig, cele mai bune yale din întreaga lume, după cum spunea prietenul lui ex-polițist, Tom Twyford. Și unde erau cheile? Hm... hai să vedem. Pe drum spre Locul Centru Râs al Anniei, poate? *Daadomle Bob! Dă-i omului ăla o țigară și o torță cu care s-o aprindă!*

Dădu scaunul cu spatele prin hol, luptându-se cu panica, reamintindu-și sie însuși că, oricum, nu-și pusese prea mari speranțe în ușa din față. Când ajunsese în salon, întoarse scaunul și intră în bucătărie. Era o cameră demodată, cu linoleum în culori vesele pe jos, cu tavan placat cu tablă galvanizată. Frigiderul era vechi, dar silențios. Pe ușa lui erau fixați trei sau patru magneți — nimic surprinzător, arătau ca niște bomboane; unul ca o gumă de mestecat, un Hershey Bar și un Tootsie Roll. Ușa unui dulăpior era deschisă și înăuntru se vedeau rafturile acoperite cu hârtie de pergament. Deasupra chiuvetei erau două geamuri imense care ar fi lăsat să pătrundă înăuntru multă lumină chiar și în zilele noroase. Ar fi trebuit să fie o bucătărie veselă, dar nu era. Găleata de gunoi era umplută până la refuz și emana un miros călduț, dulceag, de mâncare stricată, dar nu era singurul lucru nelalocul lui sau cel mai puturos miros. Era un altul care părea că există, în principal în mintea lui, dar care nu era mai puțin real. Era *parfum de Wilkes*; era duhoarea parapsihică a obsesiei.

Încăperea avea trei uși, două la stânga și una drept în față, între frigider și cămară.

Se duse întâi la cele din stânga. Una era debaraua bucătăriei — își dădu seama de asta chiar înainte de a vedea hainele, pălăriile, fularele și cizmele. Scârțâitul scurt și strident al balamalelor îi comunicase acest lucru. Cealaltă era cea pe care o folosea Annie ca să iasă afară. Iar aici exista alt lanț de siguranță și alte două Kreig-uri. Roydmani, stați afară! Paul, stai înăuntru!

Și-o imagine răzând.

— Cătea afurisită!

Lovi cu pumnul în ușă. Îl duru și își duse pumnul la gură. Ura înțepăturile provocate de lacrimi, dublarea momentană a vederii atunci când clipea, dar nu se putea stăpâni. Panica se văicărea mai tare acum, întrebându-i ce are de gând să facă, ce are de gând *să facă*, pentru numele lui Dumnezeu, asta s-ar putea să fie ultima lui șansă...

Primul lucru pe care am de gând să-l fac este o analiză completă a situației, își spuse el cu înverșunare. *Dacă te poți stăpâni încă puțin timp, asta e. Crezi că poți să faci asta, căcăciosule?*

Își șterse ochii — plânsul nu-l putea ajuta să iasă din situația aceasta — și privi pe geamul care era în jumătatea de sus a ușii. De fapt nu era un singur geam ci șaisprezece mici. Putea să le spargă pe fiecare, dar ar fi trebuit să spargă și barele dintre ele, și ar putea să dureze multe ore până să le taie — arătau destul de trainice. Și după aceea? O aruncare kamikaze pe veranda din spate? O idee măreață. Poate că și-ar rupe spatele și asta i-ar abate pentru un timp gândurile de la picioare. Și nu va dura mult să zacă acolo în ploaia biciuitoare până când va muri de epuizare. Asta ar rezolva situația păcătoasă în care se afla.

Nici gând. Nici în ruptul capului. Poate că o să dau ortul popii, dar jur pe Dumnezeu că n-am s-o fac până când n-am o șansă să-i arăt celei mai înfocate admiratoare a mea cât de mult m-am bucurat c-am cunoscut-o. Iar asta nu-i doar o promisiune — ci un legământ sacru.

Ideea răsplătirii lui Annie reuși să-i țină panica în frâu mult mai bine decât toate autocriticele care și le făcuse. Puțin mai calm, acționă întrerupătorul de lângă ușa închisă. Acesta aprinse o lumină pe verandă — ceea ce se dovedi folositor — ultimele lumini ale asfințitului se stinseseră în timpul care trecuse de când își părăsise camera. Aleea din fața casei Anniei era inundată, iar curtea era o mlaștină de noroi, băltoace și petice de zăpadă în topire. Poziționându-și scaunul în extremitatea stângă a ușii putu, pentru prima dată, să vadă șoseaua care trecea pe lângă casa ei, deși nu era mare lucru, de fapt — două benzi între nămeții scofilciți de zăpadă, lucioase ca pielea de focă, spălate de ploaie și zăpadă topită.

Probabil că a încuiat ușile ca să nu poată Roydman-ii să intre, fiindcă în mod cert n-are nevoie să le închidă ca să mă țină pe mine înăuntru. Dacă ies afară cu scaunul ăsta pe roțile, într-o secundă mă scufund în noroi până la osii. Nu pleci niciunde, Paul. Nu în seara asta și probabil nici în următoarele săptămâni — o să treacă o lună din sezonul de baseball până când solul se întărește îndeajuns ca să poți ajunge tu la șosea cu scaunul pe roțile. Doar dacă nu vrei să te arunci pe fereastră și să te târâi.

Nu — nu voia să facă așa ceva. Era ușor de imaginat cum își va simți oasele fracturate după zece sau unsprezece minute de șerpuire prin băltoacele reci și prin zăpada apoasă. Și presupunând că reușește să ajungă la șosea, care erau șansele lui de a opri o mașină? Singurele mașini pe care le auzise trecând pe acolo, cu excepția Bătrânei Jessie, fuseseră Bel-Air-ul lui El Rancho Grande și mașina care-l speriasse de moarte, trecând pe lângă casă, arunci când făcuse prima ieșire din "camera de oaspeți".

Stinse lumina de afară și se îndreptă spre cealaltă ușa, cea dintre frigider și cămară. Aceasta avea tot trei încuietori, și *nu* se deschidea spre afară — sau cel puțin nu direct. Lângă ușa era un întrerupător. Paul îl acționă și văzu o magazie care se întindea pe întreaga latură a casei. La un capăt era o stivă de lemne și un butuc cu un topor înfipt în el. La celălalt capăt era o masă de lucru și unelte agățate în cârlige. Pe latura stângă mai era o ușa. Becul din magazie nu era prea luminos, dar dădea destulă lumină ca să observe acolo încă un lanț de siguranță și alte două yale Kreig.

Roydman-ii... toți... toți vor să mă prindă...

— Nu bag mâna în foc pentru *ei* — spuse el spre bucătăria goală — dar cu siguranță *eu* vreau.

Renunțând să se mai ocupe de uși, se duse la cămară. Înainte să se uite la proviziile stivuite pe rafturi, se uită la chibrituri. Erau două cutii mari cu chibrituri de carton și cel puțin o duzină de cutiuțe cu Diamond Blue Tip, frumos ordonate.

Pentru un moment luă în calcul ideea să pună foc la casă, începu să respingă ideea ca fiind cea mai ridicolă pe care o avusese până acum și atunci văzu ceva ce-l făcu s-o reconsidere imediat. Acolo mai era o ușa, și

aceasta nu avea nici un fel de lacăt.

O deschise și văzu niște scări abrupte, șubrede, coborând în spirală spre pivniță. Un miros aproape otrăvitor de umezeală și legume putrezite se ridica din întuneric. Auzi chițăituri îndepărtate și se gândi la spusele ei: *Ei vin în pivniță când plouă. Eu pun acolo curse. Trebuie să.*

Trânti ușa în grabă. O broboană de sudoare se rostogoli de pe tâmplă și ajunsese, usturătoare, în colțul ochiului drept. O îndepărtă. Știind că acea ușă duce la pivniță și văzând că nu are lacăte i se păruse că ideea arderii casei este mult mai rațională — el s-ar putea adăposti acolo. Dar scările erau prea abrupte, iar posibilitatea să fie ars de viu, dacă se va prăbuși casa în flăcări înainte ca pompierii din Sidewinder să ajungă, era prea mare, iar șobolanii de acolo... sunetele scoase de șobolani erau, cumva, cele mai îngrozitoare lucruri.

Cum îi bate inima! Cum se zbate să scape! Așa cum facem și noi, Paul! Așa cum facem și noi.

— Africa! spuse Paul, și nu auzi când rosti acest cuvânt.

Începu să se uite la conservele și pungile cu mâncare din cămară, încercând să determine ce poate să ia cu el fără ca să-i trezească bănuielile când va veni. O parte din el înțelese ce însemna acest calcul; renunțase la evadare.

Numai deocamdată, protestă mintea lui zăpăcită.

Nu, răspunde implacabil o voce din străfunduri. Pentru totdeauna, Paul Pentru totdeauna.

— N-o să renunț niciodată, șopti el. Mă auzi? *Niciodată.*

Oh, nu? șopti sardonice vocea cinicului. *Ei bine... o să vedem, nu-i așa?* Da. O să vedem.

17

Cămara Armiei arăta mai mult ca un adăpost de antiaeriană decât ca o cămară. Bănuie că această acumulare era datorată, în parte, realităților situației ei: era o femeie care trăia singură într-o regiune de munte, unde o persoană se poate aștepta să petreacă o perioadă — poate doar o zi, dar câteodată poate fi de o săptămână sau două — izolată de restul lumii. Probabil că și acei cockadoodie de Roydmani aveau o cămară care ar face ca un locuitor din altă parte a țării să ridice din sprâncene... dar el se îndoia că cockadoodie de Roydmani, sau oricine altcineva aici sus, deținea ceva măcar apropiat de ceea ce privea el. Asta nu era cămară; era un adevărat supermarket. Presupunea că exista un anumit simbolism în cămara Anniei — rândurile de bunuri aveau ceva de spus despre îngustimea graniței dintre Statul Suveran al Realității și Republica Populară a Paranoiei. În situația curentă, totuși, asemenea analize fine nu prea aveau rost. Dracu' să-l ia de simbolism! Ia-ți de mâncare!

Da, dar fii prudent. Aici nu era vorba de ce ar putea ea constata că-i

lipsește. El nu trebuia să ia mai mult decât putea spera că are unde să ascundă dacă ea se întoarce pe neașteptate... și cum altfel *credea* el c-o să vină? Telefonul era mort și se îndoia că Annie o să-i trimită vreo telegramă sau flori prin Poștă. Dar, până la sfârșit, aproape că nu conta ce ar putea să-i lipsească ei de aici, sau ce ar găsi ea în camera lui. La urma urmelor, trebuia să mănânce.

Sardele. Erau o mulțime de sardele în conservele acelea plate, dreptunghiulare și cu cheia sub etichetă. Bine. O să ia câteva dintre acestea. Conserve cu afurita de șuncă. Fără cheie, dar putea să deschidă câteva în bucătărie și să le mănânce primele, să îngroape cutiile în gunoiul supraîncărcat. Mai era un pachet deschis de stafide Sun-Maid care conținea cutiuțe mai mici. Paul luă patru dintre acestea, adăugându-le la stiva în creștere din poala lui și, în plus, cutii cu Fulgi de Porumb și Grâu gata preparați. Observă că nu erau cutii cu cereale gata preparate preîndulcite. Dacă au fost, Annie le terminase la ultimul chiolhan.

Pe unul din rafturile de sus era o grămadă de biscuiți Slim Jim, tot atât de ordonat aranjați ca și vreascurile din magazie. Luă patru, încercând să nu deranjeze structura piramidală a grămezii și mănă lacom unul dintre ei, savurând gustul sărat și untul. Îndesă ambalajul în buzunar ca să-l arunce mai târziu.

Picioarele începuseră să-l doară. Se decise că dacă nu are de gând să evadeze sau să dea foc la casă, ar trebui să se întoarcă în camera lui. Era un anticlimax, dar lucrurile puteau fi și mai rele. Putea să ia câteva pilule și apoi să scrie până când i se va face somn. Apoi putea să se culce. Se îndoia că ea se va întoarce în această noapte; departe de a se potoli, furtuna se întetea. Ideea că va scrie și apoi va adormi știind că este singur, că Annie nu se va repezi în cameră cu o idee nebunească sau cu o cerință aberantă, era foarte îmbietoare, anticlimax sau nu.

leși din cămară, făcând o pauză ca să stingă lumina, reamintindu-și că trebuie să

(limpezească)

pună totul la loc în ordine în timp ce se retrăgea. Dacă rămânea fără mâncare înainte de a se întoarce ea, se putea întoarce să mai ia,

(ca un șobolan înfometat, corect, Paulie?)

dar nu trebuia să uite cât de prudent trebuia să fie. Nu avea sens să uite faptul că-și risca viața de fiecare dată când părăsea camera. Nu era bine deloc să uite așa ceva.

18

În timp ce se deplasa prin salon, albumul cu articole din ziare de sub măsuta de cafea îi atrase iarăși privirile. CĂRAREA AMINTIRILOR. Era mare cât o piesă de Shakespeare în format in-folio și la fel de gros ca o Biblie de familie.

Curios, îl ridică și-l deschise.

Pe prima pagină era o singură coloană de ziar care purta titlul CĂSĂTORIA WILKES -BERRYMAN. Era poza unui tânăr palid, cu fața îngustă și a unei femei cu ochii negri și o gură rotundă. Paul privi de la fotografia din ziar la portretul de deasupra șemineului. Nici un dubiu. Femeia din ziar cu numele de Crysilda Berryman (*Uite, ăsta-i un nume potrivit pentru un roman MISERY*, gândi el) era mama Anniei. Îngrijit scrise cu cerneală neagră, sub tăietura din ziar erau cuvintele: *Bakersfield Journal*, 30 mai 1938.

Pe pagina a doua era anunțul unei nașteri: Paul Emery Wilkes, născut în Spitalul Bakersfield Receiving, 12 mai 1939. Tata, Carl Wilkes; mama, Crysilda Wilkes. Numele fratelui mai mare al Anniei îl făcu să tresară. Trebuia să fie cel cu care se dusesse ea la filme și văzuse serialele. Fratele ei fusese tot Paul.

Pagina a treia anunța nașterea Anniei Marie Wilkes, data nașterii, 1 aprilie 1943. Asta însemna că Annie tocmai a împlinit patruzeci și patru de ani. Faptul că fusese născută de Ziua Păcălelilor nu-i scăpă lui Paul.

Afară, vântul şuiera. Ploaia se năpustea asupra casei.

Fascinat, uitând temporar durerea, Paul întoarse pagina.

Următoarea tăietură era de pe prima pagină din *Bakersfield Journal*. Fotografia înfățișa un pompier urcat pe o scară, pe fundalul flăcărilor ce ieșeau pe ferestrele unei clădiri.

CINCI MORȚI ÎNTR-UN INCENDIU ÎNTR-UN BLOC DE APARTAMENTE

Cinci persoane, patru dintre ele făcând parte din aceeași familie, au murit miercuri dis-de-dimineață, victime ale unui incendiu dintr-un bloc de locuințe din Bakersfield, de pe strada Watch Hill Avenue. Trei dintre morți erau copii — Paul Krenmitz, 8, Frederick Krenmitz, 6 și Alison Krenmitz, 3. Al patrulea era tatăl lor, Adrian Krenmitz, 41. Domnul Krenmitz l-a salvat pe copilul supraviețuitor al familiei Krenmitz, Laurene Krenmitz care are optsprezece luni. Conform celor spuse de Doamna Jessica Krenmitz, soțul ei i-a pus sugarul în brațe și i-a spus: "Mă întorc imediat și cu ceilalți. Roagă-te pentru noi". "Nu l-am mai văzut", a spus ea.

Cea de a cincea victimă, Irving Thalman, 58, era un celibatar care locuia la ultimul etaj al clădirii. Apartamentul de la etajul trei era vacant în momentul incendiului. Familia Carl Wilkes, la început dată dispărută, a părăsit clădirea marți noaptea din cauza unei scurgeri de apă la bucătărie.

"Plâng pentru D-na Krenmitz și pierderile ei" — a spus Crysilda Wilkes unui reporter de la *Journal*, — "dar îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a iertat soțul și pe cei doi copii ai mei".

Michael O'Whunn, șeful echipei Centralia Fire, a spus că incendiul a început în subsolul clădirii. Când a fost întrebat ce crede despre posibilitatea să fi existat o mână criminală, a spus: "Este mult mai posibil ca în subsol să se fi strecurat vreun bețiv, să fi băut ceva și să fi pornit accidental focul cu mucusul unei țigări. Probabil că a fugit, în loc

să încerce să stingă focul și cinci persoane au murit. Sper să-l prindem pe ticălos". Când a fost întrebat despre indicii, O'Whunn a spus: "Poliția are câteva, și le cercetează cu cea mai mare viteză, pot să vă spun asta".

Sub articol același scris ordonat cu cerneală neagră: *28 octombrie 1954.* Paul își ridică privirile. Era încremenit, iar pulsul îi bătea rapid la gât. Simțea că face pe el.

Micuții împielitați.

Trei dintre morți erau copii.

Cei patru împielitați ai doamnei Krenmitz, de la parter.

Oh, nu! oh Doamne, nu!

Îi uram pe împielitații ăia.

Ea era doar un copil! Nici măcar nu era în casă!

Avea unsprezece ani. Destul de mare și destul de deșteaptă, poate, ca să împrăstie niște petrol lampant în jurul unei sticle de lichior ieftin, apoi să aprindă o lumânare și s-o pună în mijlocul combustibilului. Poate că nici nu s-a gândit c-o să reușească. Poate că s-a gândit că petrolul lampant o să se evapore înainte ca lumânarea să ardă până la capăt. Poate cea s-a gândit că ei or să scape teferi... dorea doar să-i sperie și să-i determine să se mute. Dar a făcut-o, Paul, ea chiar a făcut-o, și știi prea bine.

Da, presupunea că da. Și cine ar fi bănuț-o?

Întoarse pagina.

Aici era încă un articol din *Bakersfield Journal* acesta datat 19 iulie 1957. Prezenta o poză a lui Carl Wilkes, arătând puțin mai bătrân. Un lucru era clar: era atât de bătrân pe cât va deveni el vreodată. Tăietura din ziar era necrologul lui.

UN CONTABIL DIN BAKERSFIELD MOARE ÎN URMA UNEI CĂZĂTURI CIUDATE

Carl Wilkes, un rezident de-o viață al Bakersfieldului, a murit la scurt timp după ce a fost internat în Spitalul General Hernandez noaptea trecută. În aparență, s-a împiedicat de o grămadă de rufe, care fuseseră lăsate ceva mai devreme pe scări, în timp ce cobora ca să răspundă la telefon. Dr. Frank Canley, medicul de gardă, a spus că Wilkes a murit ca urmare a multiplelor fracturi suferite la cap și a gâtului rupt. Avea 44 de ani.

Wilkes a lăsat în urma sa soția, Crysilda, un fiu, Paul, 18 și o fiică, Annie, 14.

Când Paul întoarse pagina, crezu pentru un moment că Annie lipise două copii ale necrologului tatălui ei, poate chiar din sentimentalism sau accidental (bănuia că ultima variantă era mult mai posibilă decât prima). Dar era vorba de un alt fel de accident, și motivul pentru această similitudine era foarte simplu: nici unul nu fusese nici pe departe un accident.

Simți cum îl cuprinde oroarea.
Scrisul ordonat de sub articol spunea: *Los Angeles Call*, 29 Ianuarie 1962.

O STUDENTA U.S.C. MOARE ÎN URMA UNEI CĂZĂTURI CIUDATE

Andrea Saint James, studentă în cadrul U.S.C. la secția de asistente medicale, a fost declarată moartă la sosirea la Spitalul Mercy din North Los Angeles, noaptea trecută, victima unui accident bizar.

Domnișoara Saint James împărțea o cameră, în afara campusului, cu o colegă, Annie Wilkes din Bakersfield. Cu puțin înainte de ora unsprezece P.M., domnișoara Wilkes a auzit un țipăt scurt, urmat de un "bufnet teribil". Domnișoara Wilkes, care învăța, a ieșit repede pe palierul de la etajul trei și a văzut-o pe domnișoara Saint James zăcând pe palierul de dedesubt, "întinsă într-o poziție nenaturală".

Domnișoara Wilkes a spus că, în graba de a aduce ajutor, aproape că a căzut și ea. "Noi aveam un pisoi pe care-l chema Peter Gunn" — a spus ea — "dar nu-l mai văzusem de câteva zile și am crezut că l-au prins cei de la ecarisaj, deoarece tot am uitat să-i punem o zgardă cu numele lui la gât. Era întins mort pe scări. De el se împiedicase ea. Am acoperit-o pe Andrea cu puloverul meu și apoi am chemat salvarea. Știam că e moartă, dar nu știam pe cine altcineva trebuie să chem".

Domnișoara Saint James, originară din Los Angeles, avea 21 de ani.

— Isuse!

Paul șopti asta de multe ori la rând. În timp ce întorcea pagina, mâna îi tremura foarte tare. Aici era un articol din *Call* în care se spunea că pisica vagaboandă pe care o adoptaseră studentele fusese otrăvită.

Peter Gunn. Drăguț nume pentru un motan, gândi Paul.

Proprietarul avea la subsol șobolani. Plângerile chiriașilor au avut ca rezultat, cu un an înainte, un avertisment din partea inspectorilor de la igienă. Proprietarul făcuse un mare tărăboi la o întâlnire anterioară a Consiliului Orășenesc, care fusese destul de aprins ca să apară în ziare. Annie ar fi știut. Pus în fața unei amenzi usturătoare dată de către cei de la municipalitate, cărora nu le plăcea să fie înjurați, proprietarul a acoperit subsolul cu momeli otrăvite. Motanul a mâncat otrava. A rămas în subsol pentru două zile. Apoi s-a târât până aproape de stăpânele lui și a murit — ucigând și pe una dintre ele.

O ironie a sorții demnă de Paul Harvey, gândi Paul Sheldon, și râse ca un nebun. *Pun pariu că a constituit știrea zilei.*

Curat. Foarte curat.

Doar noi știm că Annie a luat din subsol niște mâncare otrăvită și i-a dat-o cu mâna ei motanului, iar dacă Bătrânul Peter Gunn n-a vrut s-o mănânce, probabil a împins-o în jos în gâtul lui cu un băț. Când a murit, l-a pus pe scări și a sperat că o să meargă. Probabil că știa foarte bine că

prietena ei o să vină cherchelită acasă. N-aș fi deloc surprins. Un motan mort, o grămadă de haine. Același MODUS-OPERANDI, cum ar spune Tom Twyford. Dar de ce Annie? Aceste articole îmi spun totul în afară de asta. DE CE?

Ca un act de autoapărare, în ultimele săptămâni, parte din imaginația sa devenise, de fapt, Annie, și acum, această parte — Annie vorbea cu o voce uscată și de necontrazis. Și deși tot ce spunea era nebunie curată, totuși avea sens.

Am ucis-o pentru că dădea prea tare radioul noaptea târziu.

Am ucis-o pentru că i-a dat un nume atât de idiot pisiului.

Am ucis-o pentru că m-am plictisit s-o tot văd sărutându-și prietenul pe canapea, iar el să aibă întotdeauna mâinile băgate atât de sus sub fusta ei, încât credeai că e în căutare de aur.

Am ucis-o pentru că am prins-o trișând.

Am ucis-o pentru că EA m-a prins PE MINE trișând.

Amănuntele specifice nu contează, nu-i așa? Am ucis-o pentru că era o cockadoodie împielită, și asta-i un motiv îndeajuns de bun.

— Sau poate pentru că era o Doamnă Știe-Tot, șopti Paul.

Își dădu capul pe spate și scoase iarăși un hohot de râs ascuțit și speriat. Deci asta era Căderea Amintirilor? Oh, ce varietate de ciudate flori otrăvitoare creșteau de-a lungul versiunii Annie Wilkes a bătrânei poteci de modă veche!

Nimeni n-a asociat vreodată cele două căzături ciudate? Prima dată, tatăl ei, apoi colega de cameră? Vorbești serios?

Da, era foarte serios când își spunea asta. Accidentele se întâmplaseră la un interval de aproape cinci ani, în două orașe diferite. Fuseseră comentate de două ziare diferite dintr-un stat foarte populat în care, probabil, oamenii cădeau frecvent pe scări și-și rupeau gâtul.

Iar ea era foarte, foarte deșteaptă.

Se părea că aproape la fel de deșteaptă ca Satana însuși. Doar că acum începea să se prostească. Oricum, pentru el ar fi fost o consolare minoră dacă Annie ar fi fost pusă după gratii pentru asasinarea lui Paul Sheldon.

Întoarse pagina și descoperi încă un articol din *Bakersfield Journal*, ultimul, după cum se va dovedi. Titlul spunea DOMNIȘOARA WILKES A ABSOLVIT ȘCOALA SANITARĂ. Fata din oraș s-a descurcat bine. 17 mai 1966. Fotografia era a unei tinere și uimitor de drăguță Annie Wilkes. Era o poză de absolvire, bineînțeles. Terminase cu laude. *A trebuit doar să-și omoare o colegă de cameră ca să reușească asta*, gândi Paul și necheză râsul său strident și speriat. Vântul vuia pe lângă casă ca și cum i-ar fi răspuns. Poza mamei zdrăngăni ușor pe perete.

Următoarea tăietură era din Manchester, New Hampshire din ziarul *Union Leader*. 2 martie 1969. Era un necrolog care părea a nu avea nici o legătură cu Annie Wilkes. Ernest Gonyor, vârsta șaptezeci și nouă de ani, murise în Spitalul Saint Joseph. Nu era dată cauza exactă a morții. "După o lungă suferință" spunea necrologul. Îl plângeau nevasta, cei doisprezece copii și, pare-se, în jur de patru sute de nepoți și strănepoți. Nimic nu se aseamănă

cu metoda ritmică de a produce descendenți mari și mici, gândi Paul și necheză iarăși.

Ea l-a omorât. Asta s-a întâmplat cu bunul și bătrânul Ernie. Altfel, de ce ar fi necrologul aici? Asta-i Cartea Morților Anniei, nu-i așa?

De ce, pentru numele lui Dumnezeu? DE CE?

Cu Annie Wilkes, aceasta era o întrebare care nu avea un răspuns normal. După cum bine știi.

Altă pagină, alt necrolog din *Union Leader*. 19 martie 1969. Doamna se numea Hester "Queenie" Beaulifant, optzeci și patru de ani. În poză arăta ca un personaj ale cărui oase au fost exhumate din La Brea Tar Pits. Același lucru care îl luase pe Ernie o luase și pe "Queenie" — se părea că acea "lungă suferință" făcea ravagii. Ca și Ernie, murise în spitalul Saint Joseph. Vizite între 2:00 și 6:00 P.M. pe 20 martie la Casa Funerară Foster. Înmormântarea la Cimitirul Mary-Cyr, la 21 martie, ora 4:00 P.M..

Ar trebui să realizăm o interpretare specială a cântecului "Annie, Nu Vrei Să Treci Pe Aici?" cântat de Corul Sfânt Al Mormonilor, gândi Paul și mai necheză un pic.

Pe paginile următoare mai erau trei necrologuri din *Union Leader*. Doi bărbați în vârstă, care muriseră de acea eternă "lungă suferință". A treia era o femeie de patruzeci și șase de ani, pe nume Paulette Simeaux. Paulette decedase în urma acelei comune "Scurte Suferințe". Cu toate că fotografia care însoțea necrologul era și mai gri și mai neclară decât de obicei, Paul observă că Paulette Simeaux o făcea pe "Queenie" Beaulifant să pară ca Thumbelina. Gândi că probabil boala ei a fost într-adevăr foarte scurtă — o congestie cerebrală, să spunem, urmată de internarea la Saint Joe, urmată de... urmată de ce? Mai specific, ce?

De fapt, nu avea chef să se gândească la aceste amănunte specifice... dar toate necrologurile indicau Saint Joseph ca locul în care s-au produs decesele.

Și dacă ne uităm în registrul asistentelor medicale din martie 1969, o să găsim numele Wilkes? Prietenii, oare un urs devine un cockadoodie dacă stă în pădure?

Această carte, Dumnezeule, această carte era atât de mare.

Nu mai suport, vă rog. Nu mai vreau să mai văd nimic în plus. Am o idee. O să pun albumul ăsta jos exact unde l-am găsit. Apoi o să mă duc la mine în cameră. Cred că n-o să mai am chef să scriu; cred că o să iau o pilulă în plus și o să mă bag în pat. Asta ca să n-am coșmaruri. Dar n-o să continui să merg pe Cărarea Amintirilor Anniei, dacă ești bun. Te rog, te rog mult.

Dar se pare că mâinile lui aveau o minte și o voință a lor; continuau să întoarcă paginile, din ce în ce mai repede.

Încă două scurte anunțuri de decese din *Union Leader*, una de la sfârșitul lunii septembrie 1969, alta de la începutul lui octombrie.

19 martie 1970. Aceasta era din Harrisburg, Pennsylvania, din ziarul *Herald*. Una din paginile de la sfârșit. LISTA NOULUI PERSONAL AL SPITALULUI. Urma fotografia unui bărbat chel, cu ochelari, care-i făcea lui

Paul impresia că ar fi acel gen de individ care mănâncă semințe pe scaun. Articolul anunța că, pe lângă directorul publicitar (tipul chel cu ochelari), mai fuseseră angajate încă douăzeci de persoane la Spitalul Riverview: doi doctori, opt asistente medicale, personal pentru bucătărie, infirmieri și un administrator.

Annie era una dintre asistentele medicale.

Pe următoarea pagină, gândi Paul, o să văd un scurt anunț mortuar al unui bătrân sau o bătrână, care a decedat în Spitalul Riverview din Harrisburg, Pennsylvania.

Corect. Un escroc bătrân care murise în urma acelei eterne "Lungi Suferințe".

Urmat de un bărbat vârstnic care decedase datorită acelei mirese perene: "Scurtă Suferință".

Urmat de un copil de trei ani care căzuse într-o fântână, suferise serioase contuzii la cap și fusese adus la Riverview în stare de comă.

Șocat, Paul continuă să întoarcă pagina în timp ce vântul și ploaia se învolburau în jurul casei. Tiparul nu-ți putea scăpa. Ea se angaja, ucidea câțiva oameni și apoi pleca mai departe.

Brusc îi veni în minte o imagine dintr-un vis pe care mintea lui conștientă îl uitase deja, dându-i astfel rezonanța de *déjà vu*. O văzu pe Annie Wilkes într-o rochie lungă cu șorț, cu părul acoperit de o bonetă, o Annie care arăta ca o soră din Spitalul Bedlam din Londra. Într-o mână ducea un coș. Băgă mâna în el. Scoase de acolo nisip pe care-l aruncă deasupra chipurilor pe lângă care trecea. Nu era un praf liniștitor care provoca somnul, ci unul otrăvit. Îi omora. Când îi atingeau, fețele lor deveneau albe, iar monitoarele de la aparatele care le înregistrau ritmul precar al vieții deveneau negre.

Poate că i-a omorât pe micuții Krenmitz pentru că erau împielitați... și pe colega ei de cameră... poate și pe tatăl ei. Dar ceilalți?

Dar știa. Annie din el știa. Bătrâni și bolnavi. Toți fuseseră bătrâni și bolnavi, cu excepția doamnei Simeaux, iar ea probabil că nu fusese nimic mai mult decât o plantă, atunci când intrase în spital. Annie îi omorâse fiindcă...

— Fiindcă erau șobolani prinși în cursă, șopti el.

Bieții de ei. Bieții, sărăcuții de ei.

Bineînțeles. Asta era. Din punctul de vedere al Anniei toți oamenii din lume se împărțeau în trei categorii: împielitați, oameni nefericiți... și Annie.

Se deplasase constant spre vest. De la Harrisburg la Pittsburg, la Duluth și Fargo. Apoi, în 1978, ajunsese la Denver. De fiecare dată șablonul era același: un articol de "bun-venit", în care numele Anniei era menționat printre altele (ea pierduse "bun-venitul" din Manchester, poate pentru că, bănuind Paul, nu știa că ziarele locale publică așa ceva), apoi două sau trei decese cu nimic ieșite din comun. După acestea, ciclul începea din nou.

Până la Denver, cel puțin.

La început, totul a părut la fel. Era articolul cu NOI SOSIȚI, de această dată decupat din ziarul de circuit intern al Spitalului Receiving din Denver, în care era menționat numele Anniei. Ziarul intern era identificat, cu scrisul

ordonat al Anniei, ca *The Gurney*.

— Frumos nume pentru ziarul intern al unui spital, se adresă Paul camerei goale. Sunt surprins că nimeni nu s-a gândit să-l denumească "*Scăunelul Mostră*". Necheză iarăși cu acel râs înfricoșat, aproape fără să-și dea seama. Întoarse pagina, iar acolo era primul necrolog, decupat din ziarul *Rocky Mountain News*. Laura D. Rothberg. Lungă suferință. 21 septembrie 1978. Spitalul Receiving din Denver.

Apoi faptele se îndepărtară mult de la șablon.

Următoarea pagină anunța o nuntă, în locul unei înmormântări. Fotografia o înfățișa pe Annie, nu în uniformă, ci într-o rochie albă de dantelă. Lângă ea, ținându-i mâinile, se afla un bărbat pe nume Ralph Dugan. Dugan era de meserie terapeut. Anunțul purta titlul CĂSĂTORIA DUGAN-WILKES. 2 ianuarie 1979, *Rocky Mountain News*. Dugan era un om destul de șters, cu o singură excepție: semăna cu tatăl Armiei. Paul credea că dacă acesta și-ar fi ras mustața subțire — ceea ce probabil ea l-a determinat să facă imediat după luna de miere — asemănarea ar fi fost aproape nefirească.

Paul cântări din ochi grosimea paginilor care mai erau în albumul Anniei și se gândi că Ralph Dugan ar fi trebuit să-și consulte horoscopul — drace, denumește-l *oroscop* — în ziua în care a cerut-o de soție pe Annie.

Cred că sunt mari șanse ca undeva în paginile următoare să găsesc un mic articol despre tine. Unii oameni au stabilit întâlniri în Samarra; cred că tu ai avut stabilită una cu o grămadă de rufe sau cu o pisică moartă pe o scară. O pisică moartă, cu un nume drăguț.

Dar se înșela. Următoarea tăietură purta titlul NOI SOSIRI și provenea din ziarul din Nederland. Nederland era un orașel situat la vest de Boulder. Nu chiar așa de departe de aici, consideră Paul. Pentru un moment nu reuși să găsească pe Annie pe lista de nume, apoi realizează că de fapt căuta alt nume. Era acolo, dar devenise parte componentă dintr-o corporație socio-sexuală denumită: "Domnul și Doamna Ralph Dugan".

Paul ridică brusc capul. Se auzea cumva o mașină? Nu... doar vântul. Cu siguranță că era vântul. Privi înapoi la albumul Anniei.

Ralph Dugan se întorsese la meseria lui, aceea de a-i ajuta pe cei handicapați, pe cei șchiopi și pe orbii de la Spitalul Districtual Arapahoe; probabil că și Annie se întorsese la acea muncă onorabilă a asistentelor care ofereau ajutor și confort celor grav răniți.

Acum o să înceapă omorurile, gândi el. Singura întrebare importantă este referitoare la Ralph; când o să urmeze el: la început, la mijloc sau la sfârșit?

Dar iarăși se înșelase. În locul unui necrolog, următorul articol era o copie Xerox a unui anunț imobiliar. În colțul din stânga sus al anunțului era poza unei case. Paul o recunoscuse doar datorită grajdului — la urma urmelor, nu văzuse niciodată casa pe dinafară.

Dedesubt, Annie scrisese cu mâna sa fermă: *Avansul a fost plătit pe 3 martie 1979. Actele le-am semnat pe 18 martie 1979.*

O casă pentru când se vor pensiona? Paul se îndoia. O casă de vară? Nu; nu-și puteau permite luxul. Deci...

Ei bine, poate-i doar o fantezie, dar încercă asta. Poate că ea chiar îl iubește pe Bătrânul Ralph Dugan. Poate că a trecut un an și ea încă nu a mirosit nimic cockadoodie la el. Ceva cu siguranță s-a schimbat; nu mai fusese nici un necrolog de la...

Dădu înapoi paginile ca să verifice.

De la Laura Rothberg, în septembrie 1978. Ea s-a oprit din omoruri cam în același timp când l-a cunoscut pe Ralph. Dar asta era atunci, iar noi suntem acum; acum presiunea a început să crească iarăși. Stările depresive revin. Ea îi privește pe oamenii bătrâni... cei bolnavi mortal... și se gândește cât de nenorociți sunt ei și probabil că-și spune: *Acest mediu mă deprimă. Lungile coridoare pavate cu gresie, mirosurile, scârțâitul pantofilor cu talpă de crep și sunetele oamenilor suferinzi. Dacă pot să plec din acest loc, o să mă fac bine.*

Deci, aparent, Ralph și Annie s-au întors la țară, la aerul curat.

Întoarce pagina și tresări.

Mâzgălite la sfârșitul paginii erau cuvintele: 43 AUG. 1980. DU-TE DRACULUI!

Hârtia, groasă cum era, se rupsese în câteva locuri datorită furiei cu care ea ținuse stiloul.

Era articolul cu titlul DIVORȚUL S-A PRONUNȚAT, din ziarul din Nederland, dar el trebui să-l întoarcă ca să se asigure că Annie și Ralph luaseră parte la acest divorț. Ea îl lipise cu capul în jos.

Da, ei erau. Ralph și Annie Dugan. Motive: cruzime mintală.

— Divorțul după o scurtă suferință, murmură Paul și iarăși privi în sus, părându-i-se că a auzit o mașină care se apropie. Vântul, doar vântul... totuși, ar fi mai bine să se ducă la adăpostul sigur, oferit de camera sa. Nu era doar durerea care devenea din ce în ce mai intensă; el se apropia de o stare de totală teroare.

Dar se aplecă iarăși asupra albumului. Straniu, foarte straniu, dar era prea interesant ca să-l poată pune jos. Era ca un roman atât de dezgustător, încât trebuia să-l termine.

Căsătoria Anniei se desfăcuse într-o manieră mult mai legală decât anticipase Paul. Părea corect să spui că divorțul chiar *avusese loc după o scurtă suferință* — un an și jumătate de fericire matrimonială nu înseamnă prea mult.

Cumpăraseră în martie o casă, iar acesta nu este un pas pe care să-l faci dacă simțea cum ți se destramă căsătoria. Ce se întâmplase? Paul nu știa. Ar fi putut inventa o poveste, dar ar fi fost numai o supoziție. Apoi, citind încă o dată articolul, observă ceva sugestiv: *Angela Ford contra John Ford. Kirsten Frawley contra Stanky Frawley. Danna McLaren contra Lee McLaren și...*

Ralph Dugan contra Anne Dugan.

Există un obicei american, nu-i așa? Nimeni nu vorbește prea mult despre el, dar există. Bărbații fac cereri de căsătorie la lumina Lunii; femeile intentează procesul de divorț. Nu ÎNTOTDEAUNA se întâmplă așa, dar de obicei da. Deci ce are de spus această structură gramaticală? Angela spune: "Ieși din casă, Jack!" Kirsten spune: "Fă-ți planuri noi, Stan!"; Danna

spune: "Lasă-mi cheile, Lee!". Și ce spune Ralph, singurul bărbat care este trecut PRIMUL în această coloană? Cred că probabil a spus: "Lasă-mă să plec dracului de aici!"

— Poate că a văzut pisica moartă de pe scări, zise Paul.

Pagina următoare. Alt articol: NOI SOSIRI. Acesta era din ziarul *Camera* din Boulder, Colorado. Era o fotografie cu noii membri ai personalului, stând pe peluza din fața Spitalului Boulder. Annie era în rândul doi, fața ei fiind un cerc alb sub boneta cu bandă neagră. Altă deschidere a unui alt show. Dedesubt era data de 9 martie 1981. Ea își reluase numele de domnișoară.

Boulder. Acolo înnebunise *cu adevărat* Annie.

Întoarse paginile mai repede și mai repede, oroarea lui crescând, iar în minte persistându-i două întrebări: *De ce, pentru numele lui Dumnezeu, nu și-au dat ei seama mai repede? și Cum, pentru numele lui Dumnezeu, a reușit să li se strecoare printre degete?*

10 mai, 1981 — lungă suferință, 14 mai 1981 — lungă suferință, 23 mai — lungă suferință, 9 iunie — scurtă suferință, 15 iunie — scurtă, 16 iunie — lungă.

Scurtă. Lungă. Lungă. Scurtă. Lungă. Lungă. Scurtă.

Paginile tremurau între degetele lui. Simțea vag mirosul lipiciului uscat.

— Cristoase, câți a ucis?

Dacă era corect să echivalezi fiecare necrolog lipit în acest album cu o crimă, atunci scorul ei era de mai mult de treizeci de oameni până la sfârșitul lui 1981... toate înfăptuite fără nici un singur murmur din partea autorităților. Bineînțeles, majoritatea victimelor erau bătrâni, ceilalți grav răniți, dar totuși... te-ai gândi...

În 1982, în sfârșit, Annie călcă strâmb. Tăietura din *Camera* din 14 ianuarie, înfățișa fața ei searbădă și imobilă, ca de piatră, reprodușă în mii de puncte miçi sub un titlu care spunea: A FOST NUMITĂ NOUA SORĂ ȘEFĂ A MATERNITĂȚII.

Pe data de 29 ianuarie au început decesele din maternitate.

Annie înregistrase toată povestea în stilul ei meticolos. Lui Paul nu-i fu deloc greu s-o urmărească. *Dacă oamenii care-ți vor capul ar fi găsit acest album, Annie, tu ai fi acum în închisoare — sau în vreun azil — și ai sta acolo toată viața.*

Primele două decese infantile nu creaseră suspiciuni — unul dintre bebeluși avusese serioase defecte din naștere. Dar, bebelușii, handicapați sau nu, nu sunt același lucru cu bătrânii care mor de blocaj renal sau cu victimele accidentelor de mașină aduse încă vii la spital, în ciuda faptului că le lipsește jumătate din cap sau că au găuri imense în abdomen. Apoi ea a început să-i ucidă și pe cei sănătoși laolaltă cu cei bolnavi. El bănuia că, în psihoza ei acută, începuse să-i vadă pe toți ca biete, biete ființe.

Pe la mijlocul lui martie 1982 fuseseră deja cinci decese infantile în Spitalul Boulder. A fost dezlănțuită o investigație amplă. Pe 24 martie, *Camera* numea agentul mortal ca fiind o "substanță toxică". O "sursă de încredere din spital" era citată, iar Paul se întrebă dacă nu cumva acea sursă nu fusese chiar Annie Wilkes.

Un alt copil muri în aprilie. Doi în mai.
Apoi, de pe prima pagină a ziarului *Denver Post* din 1 iunie:

SORA-SEFĂ A MATERNITĂȚII ESTE
INTEROGATĂ ÎN LEGĂTURĂ CU
DECESELE INFANTILE.

*Nu s-au formulat "încă" acuzații,
Spune Purtătoarea de Cuvânt a Cabinetului Șerifului.*

de Michael Leith

Annie Wilkes, în vârstă de treizeci și nouă de ani, sora șefa a secției de maternitate a Spitalului Boulder, este interogată în legătură cu moartea a opt nou-născuți — decese care au avut loc de-a lungul unei perioade de mai multe luni. Toate decesele s-au produs după numirea în post a domnișoarei Wilkes.

Când a fost întrebată dacă domnișoara Wilkes se află în stare de arest, purtătoarea de cuvânt a Cabinetului Șerifului, Tamara Kinsolving, a spus că nu. Când a fost întrebată dacă domnișoara Wilkes a venit de bunăvoie să dea informații în legătură cu cazul, doamna Kinsolving a replicat: "Trebuie să spun că nu s-a întâmplat așa ceva. Lucrurile sunt puțin mai serioase decât atât". Întrebată dacă Wilkes a fost acuzată de vreo crimă, doamna Kinsolving a răspuns: "Nu. Nu încă".

Restul articolului era o retrospectivă a carierei Anniei. Era evident că se transferase dintr-un loc în altul foarte des, dar nu exista nici o aluzie la faptul că în *toate* spitalele unde lucrase Annie, nu doar în cel din Boulder, oamenii aveau o tendință să o mierlească atunci când ea era prin preajmă.

Se uită fascinat la fotografia alăturată.

Annie reținută de poliție. Dumnezeu mare, Annie reținută de poliție; idolul nu se prăbușise, dar se clătina... se clătina.

Urca niște scări de piatră în compania unui polițist aspru; fața ei era opacă, golită de orice expresie. Era îmbrăcată în uniforma de asistentă medicală și purta pantofi albi.

Pagina următoare: WILKES ESTE ELIBERATĂ, O MAMĂ ESTE INTEROGATĂ.

Scăpase. Cumva, scăpase cu fața curată. Era momentul să dispară și să reapară în altă parte — Idaho, Utah, poate California. În loc să facă așa ceva, ea se reîntorsese la serviciu. Și în locul unui anunț cu NOI SOSIRI dintr-un oraș de undeva mai la vest, era un titlu imens din *Rocky Mountain News* de pe prima pagină a ediției din 2 iunie 1982.

Oroarea continuă

ÎNCĂ TREI DECESE INFANTILE ÎN SPITALUL BOULDER

Două zile mai târziu autoritățile au arestat un infirmier puertorican, ca să-l elibereze însă după nouă ore. Apoi, pe 19 iulie, și *Denver Post* și *Rocky Mountain News* anunțau arestarea Armiei. La începutul lui august a avut loc o audiere preliminară. Pe 9 octombrie a început procesul pentru uciderea fetei Christopher, un copil de sex feminin în vârstă de o zi. În afara fetei Christopher mai erau încă și alte șapte acuzații de crimă cu premeditare. Articolul sublinia că unele dintre victimele Anniei trăiseră îndeajuns de mult ca să le fie date nume adevărate.

Înserate între relatările de la proces, erau Scrisori către Editor, tipărite în ziarele din Denver și din Boulder. Paul înțelese că Annie fusese tentată să le aleagă doar pe cele mai ostile — acelea care întăreau părerea ei deformată despre specia umană ca fiind *Homo impielitus* — dar, după orice standarde, erau insultătoare. Se părea că existase un consens: spânzurătoarea ar fi fost ceva prea blând pentru Annie Wilkes. Un corespondent o poreclise Lady Dragon, iar porecla se împământenise pe durata procesului. Mulți fuseseră de părere că Lady Dragon ar trebui sfârtecată de vie cu furculițe înroșite în foc, iar mulți indicaseră că ar fi fost foarte doritori să participe la linșare.

Lângă una dintre aceste scrisori, Annie notase cu mână tremurătoare și oarecum patetic, complet diferit de scrisul ei ferm: *Pietrele azvârlite în mine mi-ar rupe oasele, dar cuvintele nu mă vor răni niciodată.*

Era evident că cea mai mare greșeală a Anniei fusese că nu se opriase atunci când oamenii au realizat că ceva se întâmplase. Era rău, dar din nefericire, nu destul de rău. Idolul doar se clătinase. Cazul prezentat de procuratură era în întregime circumstanțial, iar în unele locuri atât de subțire, încât puteai citi prin el un ziar. Procurorul districtual avea ca dovezi: o urmă de mână de pe fața și gâtul fetei Christopher, care corespundea cu dimensiunea mâinii Anniei, completată cu semnul lăsat de ametistul de la inelul pe care ea-l purtase la mână dreaptă; intrările și ieșirile din camera nou-născuților care, în mare, corespundeau cu decesele copiilor. Dar Annie era sora-șefă a maternității, la urma urmei, deci *tot timpul* intra și ieșea de acolo. Apărarea a fost în stare să arate multe alte ocazii când Annie a intrat în acea cameră și nu s-a întâmplat *nimic* anormal. Paul se gândi că asta era similar cu a demonstra că meteoriții n-au lovit niciodată Pământul, prezentând cinci zile când nici măcar unul singur n-a lovit lanul nordic al Fermierului John, dar putea să înțeleagă cât de mult cântărise acest argument în fața juraților.

Procurorul și-a întins plasa cât de bine a putut, dar cea mai serioasă dovadă rămânea numai amprenta mâinii și a ametistului. Faptul că Statul Colorado se hotărâse să-i intenteze proces Anniei, având o șansă atât de mică s-o condamne pe baza dovezilor, îl lăsa pe Paul cu o presupunere și o certitudine. Presupunerea era că Annie spusese în timpul interogatoriului anumite lucruri care fuseseră extrem de sugestive, poate chiar incriminatorii; avocatul ei reușise, probabil, să excludă acest raport din documentele procesului. Cert era că decizia Anniei de a depune mărturie în favoarea ei la

audierea preliminară, fusese extrem de neavenită. Avocatul ei nu reușise să înlăture *acea* mărturie din proces (cu toate că s-a dat de ceasul morții să reușească asta) și, cu toate că Annie nu a mărturisit nimic specific în timpul celor trei zile din august pe care le petrecuse "acolo sus, în boxa martorilor, în Denver", el credea că de fapt ea a recunoscut totul.

Extrasele din tăieturile din ziar pe care ea le lipise în album conțineau câteva adevărate nestemate.

Dacă mă făceau să mă simt tristă?

Bineînțeles că mă făceau să mă simt tristă, având în vedere lumea în care trăim.

Nu e nimic de care să-mi fie rușine. Nu mi-e niciodată rușine. Ceea ce fac eu e decisiv, nu mă uit niciodată înapoi la lucruri de felul ăsta.

Dacă am asistat la înmormântarea vreunuia dintre ei? Bineînțeles că nu. Socotesc că funeraliile sunt cumplite și deprimante. De asemenea, nu cred că nou-născuții au suflet.

Nu, n-am plâns niciodată.

Dacă mi-a părut rău? Cred că asta-i o întrebare filozofică, nu-i așa?

Bineînțeles că am priceput întrebarea. Am înțeles *toate* întrebările voastre. Știu că voi toți îmi vreți capul.

Dacă ea ar fi insistat să depună mărturie la proces, gândi Paul, probabil că avocatul ei ar fi împușcat-o ca s-o facă să tacă.

Cazul a fost prezentat în fața juraților pe 13 decembrie 1982. Aici urma o poză, neașteptată, publicată de *Rocky Mountain News*, o fotografie a Anniei stând calmă în celula de la arest și citind *În căutarea lui Misery*. ÎN SUFERINȚĂ? se întreba subtitlul de dedesubt. *LA LADY DRAGON NU POATE FI VORBA DE AȘA CEVA*. Annie citește calmă și așteaptă verdictul.

Apoi, pe 16 decembrie, cu litere de o șchioapă: LADY DRAGON ESTE INOCENTĂ. La mijlocul articolului era citat un jurat care ceruse să rămână anonim. "Da, am dubii foarte mari în ceea ce privește inocența ei. Din nefericire, am dubii foarte rezonabile în ceea ce privește vinovăția ei. Sper că va fi judecată iarăși, dar în ceea ce privește una dintre celelalte acuzații. Poate că procuratura va putea să adune mai multe dovezi atunci".

Toți știau că ea a comis crimele, dar nimeni nu putea să dovedească asta. Deci li s-a strecurat printre degete.

Cazul mai continua pe următoarele trei sau patru pagini. Procurorul districtual spusese că Annie cu siguranță va fi judecată ca urmare a uneia dintre celelalte acuzații. Trei săptămâni mai târziu a spus că el niciodată n-a afirmat așa ceva. La începutul lui februarie 1983, procuratura districtuală a emis o declarație spunând că, în timp ce cercetarea deceselor infantile din Spitalul Boulder era încă foarte actuală, ancheta împotriva Anniei Wilkes era închisă.

Li s-a strecurat printre degete.

Soțul ei n-a depus mărturie pentru nici una dintre părți. Oare de ce, mă întreb?

Mai erau multe pagini în album, dar putea să-și dea seama după felul cum erau aproape lipite între ele că aproape terminase cu povestea de până acum a Anniei. Mulțumesc lui Dumnezeu!

Următoarea pagină provenea din *Sidewinder Gazette* din 19 noiembrie 1984. Niște excursioniști găsiseră în partea estică a Rezervației Grinder Wildlife rămășițele mutilate și parțial dezmembrate ale unui tânăr. Săptămâna care a urmat a fost identificat ca fiind Andrew Pomeroy, în vârstă de douăzeci și trei de ani, din Cold Stream Harbour, New York. Pomeroy părăsise în septembrie anul trecut New-Yorkul cu destinația L.A., intenționând să ajungă acolo făcând autostopul. Ultimele vești, pe care părinții lui le primiseră de la el, datau din 15 octombrie. Îi sunase cu taxă inversă din Julesburg. Corpul a fost găsit în albia unui pârâu secat. Poliția a emis ipoteza că Pomeroy, de fapt ar fi fost ucis undeva pe lângă Autostrada 9 și apoi adus de către apele dezghețului în Rezervația Wildlife. Raportul anchetatorului a concluzionat că fusese omorât cu un topor.

Paul se întrebă, și nu chiar academic, cam cât de departe de aici este Rezervația Grinder Wildlife.

Întoarse pagina, privi ultima tăietură — cel puțin până acum — și brusc respirația i se opri. Era ca și cum, după ce parcursese îngrozit necrologurile aproape insuportabile din paginile anterioare, ajunsese acum față în față cu al *său*. Nu era chiar așa, dar...

— Dar destul de aproape din punctul de vedere al oficialităților, spuse el cu voce joasă și răgușită.

Era din *Newsweek*. Pagina de "Anunțuri". Încadrat de divorțul unei actrițe de televiziune și moartea unui magnat al oțelului din Midwest, era acest anunț:

DAT DISPĂRUT: *Paul Sheldon*, 42, romancier binecunoscut, mai ales datorită seriei lui romanțate despre inegalabila, atrăgătoare, voioasă Misery Chastain; dispariția a fost semnalată de către impresarul său, Bryce Bell. "Eu cred că n-a pățit nimic" — a spus Bell — "dar aș dori să ia legătura cu mine ca să mă liniștesc. Iar fostele lui neveste doresc să ia legătura cu el ca să le ușureze conturile din bancă". Sheldon a fost văzut ultima dată acum șapte săptămâni în Boulder, Colorado, unde se dusesese să-și termine un nou roman.

Articolul era de acum două săptămâni.

Dat dispărui, asta-i tot. Doar dat dispărut. Nu sunt mort, nu e ca și cum aș fi mort.

Dar era ca și cum ar fi fost mort și, brusc, simți nevoia de medicamente, deoarece nu-l dureau numai picioarele. *Totul* îl durea. Puse albumul cu grijă acolo unde-i găsise și începu să deplaseze scaunul pe roțile spre camera de oaspeți.

Afară, vântul bătea în rafale mai puternice decât până acum, proiectând pe casă ploaia rece, iar Paul se dădu înapoi din fața ei, gemând înfricoșat, încercând cu disperare să-și păstreze cumpătul și să nu izbucnească în

lacrimi.

19

O oră mai târziu, plin de droguri și foarte somnoros — zgomotul făcut de vânt fiind mai mult liniștitor acum decât înspăimântător — gândi. *Nu o să pot să scap de aici. Nici o șansă. Oare Thomas Hardy spunea în JUDE NEȘTIUTUL? "Cineva ar fi putut trece pe acolo ca să ușureze teroarea băiatului, dar nimeni nu a apărut... deoarece nu EXISTĂ o asemenea persoană". Adevărat. Corect. Vaporul tău nu o să apară deoarece nu există bărci pentru nimeni. Călărețul Singuratic e ocupat cu reclame pentru fulgii de cereale pentru micul dejun, iar Superman face filme în Tinsel Town. Ești singur, Paulie. Al dracului de singur. Dar poate că așa-i mai bine. Deoarece probabil că, la urma urmei, tu știi care-i răspunsul, nu-i așa?*

Da, bineînțeles că-l știa.

Dacă voia să iasă din această situație, va trebui s-o ucidă.

Da. Asta-i răspunsul — singurul care există, cred. Deci iarăși este vorba de același joc, nu-i așa? Paulie... Poți Tu?

Răspunse fără nici o ezitare. *Da. Pot.*

Pleoapele i se închiseră. Adormi.

20

Furtuna a continuat toată ziua următoare. Apoi, noaptea, norii au început să se destrame și să se îndepărteze. În același timp, temperatura a scăzut de la douăzeci de grade până fu minus șase grade. Afară totul îngheță. În dimineața celei de a doua zile pe care și-o petrecea singur, stând lângă geam și uitându-se afară la lumea înghețată, o auzi pe scroafa Misery guițând și pe una dintre vaci mugind în grajd.

Auzea des animalele; făceau în aceeași măsură parte din ambianță ca și pendula din salon — dar, nu o auzise niciodată pe scroafă guițând așa. Se gândi că parcă a mai auzit-o o dată pe vacă mugind așa, dar fusese un sunet drăcesc auzit într-un coșmar, pentru că atunci și el fusese chinuit de durere. Se întâmplase atunci când Annie fusese plecată pentru prima dată, lăsându-l fără pilule. El crescuse în suburbiile Bostonului și-și petrecuse aproape toată viața în New-York City, dar bănuia totuși, ce însemnau aceste mugete îndurerate ale vacii. Una dintre ele trebuia mulsă. Cealaltă, se părea că nu, poate pentru că Annie nu o mulsese constant și îi secase laptele.

Și scroafa?

Îi era foame. Asta era tot. Și era de ajuns.

Animalele n-or să primească nici un ajutor. Se îndoia că Annie o să reușească să se întoarcă, chiar dacă ar fi vrut. Acest colț al lumii devenise un

patinoar imens. Era un pic surprins de cât de multă simpatie avea pentru animale și de mânia pe care o simțea pentru Annie, pentru felul cum ea, în arogantul ei egoism, le lăsase să sufere în grajd.

Dață animalele tale ar putea vorbi, Annie, ele ți-ar spune cine e ADEVĂRATA păsăruică mârșavă de aici.

În ceea ce-l privea pe el, se simțea chiar foarte bine în timpul acestor zile. Mânca din conserve, bea apă dintr-o carafă nouă, își lua regulat medicamentele, dormea în fiecare după-amiază. Povestea lui Misery, a amneziei și a nebănuitei (și spectaculos de putrede) înrudiri de sânge se îndrepta constant către Africa, unde se va desfășura a doua parte a romanului. Ironia era că femeia îl obligase să scrie ceea ce va deveni cu siguranță cel mai bun dintre romanele Misery. Ian și Geoffrey se aflau acum în Southhampton, pregătind de drum un schooner numit *Lorelei*. Pe Continentul Negru, Misery, care continua să intre în transe cataleptice în cele mai nepotrivite momente (și, bineînțeles, dacă va fi înțepată de altă albină — oricând în toată viața ei — va muri aproape instantaneu), va fi ori ucisă ori vindecată. Deoarece, în adâncul continentului, la o sută cincizeci de mile de Lawstown, o așezare anglo-olandeză situată în vârful cornului Coastei Barbare, trăiau Bourkașii, cei mai periculoși băștinași. Bourkașilor li se mai spunea și Oamenii-Albină. Puțini dintre albi care îndrăzneau să se aventureze în ținutul Bourka se mai întorseseră vreodată, dar cei care au revenit au relatat fabuloase povești despre fața unei femei, reliefată pe peretele unei terase de stâncă înaltă și cavernoasă, o față neîndurătoare, cu gura căscată și cu un rubin imens în frunte. Mai circula o poveste, — doar un zvon, desigur, dar ciudat de persistent — că în peșterile care împânzeau ca un fagure stânca din spatele frunții cu rubinul, trăiau un soi de albine gigantice, zumzând protector în jurul reginei lor, o monstruozitate gelatinoasă care împrăstia o otravă cumplită... și vrăji atotputernice.

În timpul zilelor se distra cu această absurditate plăcută. Seara stătea liniștit, ascultând guițatul scroafei și gândindu-se cum o s-o omoare pe Lady Dragon.

Să joci "Poți Tu?" în viața reală era cu totul altceva decât atunci când era copil și stătea cu picioarele încrucișate în jurul unui cerc, sau atunci când stătea în fața mașinii de scris. Atunci când era doar un joc (și chiar dacă primeai bani pentru el, tot doar un joc rămânea), puteai să inventezi câteva chestii aberante și să le faci să pară credibile — legătura dintre Misery Chastain și domnișoara Charlotte Evelyn-Hyde, de exemplu (până la urmă s-a dovedit că ele fuseseră surori-vitrege; Misery îl va descoperi mai târziu pe tatăl ei în Africa, trăind laolaltă cu Oamenii-Albină Bourka). Totuși, în viața reală, acest elixir începea să-și piardă puterile.

Nu pentru că Paul nu încerca. În baie erau toate acele medicamente — cu siguranță că exista o cale să le folosească ca s-o imobilizeze pe Annie, nu-i așa? Sau cel puțin s-o facă neputincioasă și el să aibă timp s-o ucidă? Novrilul, de exemplu. Exista berechet din rahatul ăsta, încât el nici *n-ar fi nevoie* s-o ucidă. Ar muri singură.

Asta-i o idee foarte bună, Paul. Îți spun eu ce să faci. Trebuie doar să iei

un pumn de capsule și să le pui într-un recipient de înghețată. Ea va crede că sunt bucățele de fistic și o să le înfulece.

Nu, bineînțeles că *asta* n-o să meargă. Nici nu putea să facă ceva de genul: să deschidă capsulele și să amestece pudra cu praf de înghețată. Novrilul pur era extrem de amar. Îl gustase și știa bine *asta*. Era un gust pe care ea l-ar recunoaște imediat în mijlocul dulceții așteptate... și apoi, vai! tu erai, Paulie. Vai ș-amar!

Într-o poveste ar fi fost o idee destul de bună. În viața adevărată, totuși, pur și simplu nu ținea. Nu era sigur că și-ar fi asumat riscul, chiar dacă praful din capsule ar fi fost aproape sau total fără gust. Nu era destul de sigură metoda, nu era fără risc. *Ăsta* nu era un joc; aici era vorba de viața lui.

Îi mai trecură alte idei prin minte, dar le îndepărtase mult mai repede. Una era să atârne ceva (imediat se gândise la mașina de scris) deasupra ușii așa încât când va intra ea să fie ucisă sau să se prăbușească în nesimțire. Alta era să fixeze o sârmă subțire de-a lungul scărilor. Dar în amândouă cazurile problema era aceeași ca și cu bătrânul truc al Novrilului-în-înghețată: nici una nu era destul de sigură. Descoperi că pur și simplu nu se poate gândi la ce i s-ar putea întâmpla dacă ar încerca s-o asasineze și ar da greș.

Pe vremea când începuse să se întunece, în a doua noapte, guițăturile scroafei Misery continuară foarte monoton — suna ca o ușă neînchisă, ale cărei balamale ruginite scârțâiau din cauza vântului — dar Bossie Nr. 1 tăcu brusc. Paul se întrebă neliniștit dacă nu cumva ugerul animalului a explodat, provocând moartea vacii prin anemie. Pentru un moment imaginația sa *atât de intensă!*

Încercă să-i înfățișeze vaca zăcând moartă într-o băltoacă de lapte și sânge, dar el, îndepărtă repede această imagine. Își spuse să nu mai fie așa de netot: vacile nu mor așa. Dar vocea care-i spunea *asta* nu era convingătoare. Nu avea nici o idee dacă așa ceva se poate întâmpla. Și, oricum, nu *vaca* era problema lui, nu-i așa?

Din toate ideile tale năstrușnice, se poate trage doar o singură concluzie — vrei s-o ucizi de la distanță, nu vrei să-ți mânjești mâinile cu sângele ei. Ești ca un om care se dă în vânt după o friptură în sânge, dar n-ar rezista nici o oră într-un abator. Dar ascultă, Paulie, și bagă bine la cap: trebuie să înfrunți realitatea măcar în acest moment al vieții tale, dacă până acum n-ai făcut-o. Nimic năstrușnic. Fără cotituri. Ai înțeles?

Am înțeles.

Se duse la bucătărie și deschise sertarele până găsi cuțitele. Alese cel mai lung satâr și se întoarse în cameră, oprindu-se ca să șteargă urmele de pe rama ușii. Cu toate acestea, urmele trecerii lui deveneau din ce în ce mai clare.

Nu contează. Dacă nu le observă de prima dată, atunci n-o să le mai vadă niciodată.

Puse cuțitul pe noptieră, se băgă în pat și apoi îl împinse sub saltea. Când Annie o să se întoarcă o va ruga să-i aducă un pahar cu apă rece, iar atunci când se va apleca să i-l dea, o să-i împlânte cuțitul în gât.

Nimic năstrușnic.

Paul își închise ochii și adormi, iar când Cherockee-ul se întoarse la patru dimineața, murmurând pe alee, el nici nu se mișcă. Până când nu simți înțepătura acului seringii în braț și se trezi văzându-i fața aplecată asupra lui, nu avu nici cea mai vagă idee că ea s-a întors.

21

La început se gândi că visează despre cartea sa, că întunericul era bezna din vis a cavelor din spatele capului imens de piatră al Zeiței-Albină Bourka, iar înțepătura era de albină.

— Paul?

El murmură ceva fără nici o semnificație — ceva ce însemna: pleacă de aici, voce din vis, pleacă.

— *Paul.*

Asta nu era o voce din vis, era vocea Anniei.

Se forță să-și deschidă ochii. Da, ea era, iar pentru moment panica lui se înteti. Apoi pur și simplu dispăru, ca un fluid scurgându-se într-un canal parțial înfundat.

— *Ce dracu'...!*

Era total dezorientat. Ea stătea acolo în umbră, ca și cum n-ar fi fost deloc plecată, purtând una dintre fustele ei de lână și un pulover demodat; văzu acul din mâna ei și înțelese că n-a simțit o înțepătură, ci o injecție. Ce dracu' — oricum era același lucru. Fusesse prins de zeiță. Dar ce îi făcuse ea...?

Panica aceea cumplită încercă iarăși să se întoarcă, și iarăși se lovi de un circuit mort. Tot ce putea el simți era un fel de surpriză. Și un fel de curiozitate intelectuală despre locul de unde venise ea și de ce acum. Încercă să-și ridice mâinile, iar acestea se mișcă puțin... dar, doar puțin. Le simțea de parcă ar fi avut atârinate de ele niște greutateți invizibile. Căzură înapoi pe cearșaf cu o mică bufnitură scurtă.

Nu contează cu ce m-a amorțit ea. E ca și cuvântul de pe ultima pagină a unei cărți. Este SFÂRȘITUL.

Acest gând nu-i provocă teamă. În schimb simți un fel de euforie calmă.

Cel puțin ea a încercat să-l facă blând... să-l facă...

— Ah, *aici* ești! spuse Annie, și adăugă cu o cochetărie hodorogită: Te văd, Paul... ochii aceia albaștri. Ți-am spus vreodată ce ochi albaștri superbi ai? Dar bănuiesc că ți-au spus alte femei — femei care erau mult mai drăguțe decât mine și mult mai îndrăznețe în exprimarea afecțiunii lor pentru tine.

S-a întors. S-a întors noaptea, pe furiș, și m-a omorât, cu seringă sau cu o înțepătură de albină, n-are importanță, și nu mi-a folosit la nimic cuțitul de sub saltea. Acum sunt doar ultimul număr din considerabilul șir de cadavre ale lui Annie. Apoi, în timp ce amorțeala euforică dată de injecție se întindea, el gândi aproape cu umor: Ce Șeherezadă proastă m-am dovedit a

fi.

Se gândi că într-o clipă somnul se va întoarce — un somn final — dar nu veni. O văzu băgând siringa în buzunarul fustei, iar apoi așezându-se pe pat... nu unde stătea ea de obicei; ea se așează pe piciorul patului și, pentru o clipă, îi văzu doar spatele masiv, impenetrabil, atunci când ea se aplecă, ca și cum ar fi vrut să verifice ceva. Auzi un *trosc* de lemn, un *clanc* de metal, iar apoi un sunet tremurat pe care-l mai auzise cândva. După un moment își aminti. *Ia chibriturile, Paul.*

Diamond Blue Tips. Nu știa ce altceva mai avea ea acolo, lângă piciorul patului, dar unul dintre ele era o cutie de chibrituri Diamond Blue Tips.

Annie se întoarce spre el și iarăși îi zâmbi. Nu știa ce altceva se mai întâmpla, dar depresia ei nervoasă trecuse. Își îndepărtă o șuviță de păr și și-o puse după ureche cu un gest feciorelnic. Era ciudat gestul dacă-l asociai cu semi-luciul mat, murdar, al șuviței.

Semi-luciul mat, oh, băiete tre' să-ți amintești expresia asta, care nu-i deloc rea, oh, băiete, sunt drogat acum, tot trecutul a fost un prolog la rahatul ăsta, hei, individă asta este principalul, oh, drace, sunt nenorocit, dar ăsta-i rahatul cu moț de cristal, plutind pe un val imens într-un Rolls, asta este...

— Ce vrei la început, Paul? întrebă ea. Vestea bună sau cea proastă?

— Vestea bună la început. — Reuși să scoată un rânjel prostesc. — Cred că vestea proastă este că ăsta-i SFÂRȘITUL, nu? Bănuiesc că nu ți-a plăcut prea mult cartea, nu-i așa? Destul de rău... am încercat. Chiar am lucrat. Tocmai începeam să... știi tu... Începeam să mă grăbesc.

Îl privi cu reproș.

— *Iubesc* cartea, Paul! Ți-am spus asta și eu nu mint niciodată. Îmi place atât de mult, încât nu mai vreau să mai citesc nimic din ea până la sfârșit. Îmi pare rău că o să te oblig să-ți completezi singur n-urile, dar... este ca și cum m-aș uita pe gaura cheii.

Rânjetul lui prostesc deveni și mai mare; se gândea că în curând colțurile gurii i se vor uni la spate, o să facă acolo un nod și mare parte din ele, pur și simplu, vor cădea pe jos. Poate că ar ateriza în plosca de lângă pat. Într-o parte adâncă, îndepărtată a minții lui, acolo unde drogul nu ajunsese încă, sirenele de alarma începură să sune. Ei îi plăcea mult cartea, ceea ce însemna că nu are de gând să-l omoare. Orice altceva, dar nu avea de gând să-l ucidă. Iar, doar dacă nu cumva opinia lui despre Annie Wilkes era total greșită, asta însemna că ea i-a pregătit ceva mult mai rău.

Acum lumina din cameră nu părea slabă; arăta splendid de pură, superb de plină de farmecul ei gri și supranatural; își putea imagina cocorii care se întrevedeau în ceața metalică stând tăcuți într-un picior lângă un lac de munte; își putea imagina fulgii de mică din rocile care ies dintre firele de iarbă primăvăratice din pajiștile de munte, strălucind în lumina aceea precum cioburile de sticlă; își putea imagina pitici îndreptându-se cu pași mărunți și harnici spre muncă, mergând în șir printre frunzele de iederă umede de rouă...

Oh, BĂIETE, chiar că ești drogat! gândi Paul și chicoti ușor.

Annie îi zâmbi.

— Vestea *bună* — spuse ea — este că mașina ta a dispărut. Mi-am făcut foarte multe griji în privința ei, Paul. Știam că trebuie o furtună ca asta ca să mă descotorosesc de ea și probabil că nici asta n-ar fi fost de ajuns. Dezghețul de primăvară m-a descotorosit de acea păsăruică mârșavă care a fost Pomeroy, dar o mașină este mult mai grea decât un om, nu-i așa? Chiar decât un om plin de cockadoodie cum a fost el. Dar furtuna și dezghețul combinate au fost îndeajuns ca să săvârșească asta. Mașina ta a dispărut. Asta era vestea *bună*.

— Ce...

Alte alarme stinse se declanșară. Pomeroy... știa numele dar nu se putea gândi de *unde-i* știa. Apoi își aminti. Pomeroy. Ultimul, marele Andrew Pomeroy, douăzeci și trei de ani, din Cold Stream Harbor, New York. Găsit în Rezervația Grinder Wildlife, unde dracu' o mai fi fost și *asta*.

— Lasă, Paul, spuse ea cu vocea afectată pe care el o știa așa de bine. Nu trebuie să-ți fie rușine. Știu că știi cine a fost Andrew Pomeroy, fiindcă știu că mi-ai citit albumul. Bănuiesc că într-un fel am sperat că ai să mi-l citești; altfel de ce l-aș fi lăsat afară? Dar am vrut să mă conving, știi — m-am convins. Și bineînțeles, semnele erau rupte.

— Semnele, spuse el fără vlagă.

— O, da. Am citit odată despre o metodă prin care te poți asigura dacă cineva ți-a umblat prin sertare. Lipești un semn foarte subțire de-a curmezișul lor, iar dacă atunci când te întorci găsești unul rupt, știi, nu-i așa? Știi că cineva și-a vârât nasul printre lucrurile tale. Vezi ce ușor e?

— Da, Annie...

O asculta, dar ceea ce voia de fapt să facă era să intre în lumina aceea superbă.

Ea se aplecă din nou să verifice ceea ce avea ea la piciorul patului; iarăși se auzi un *clinc-clanc* surd, un lemn lovindu-se de un obiect de metal, apoi se întoarse, îndepărtându-și iar absență părul de pe față.

— Așa am făcut și cu albumul meu — doar că nu am folosit semne, știi tu; am folosit fire de păr din capul meu. Le-am pus de-a lungul cărții, în trei locuri diferite, și când am venit în această dimineața — foarte, devreme, furișându-mă ca un șoricel ca să nu te scol — toate firele dispăruseră, deci *am știut* că te-ai uitat la albumul meu. — Se opri și zâmbi. Pentru Annie era un zâmbet jovial, dar avea totuși o calitate dezagreabilă, pe care el n-o putea identifica. — Să nu crezi că am fost surprinsă. Știam că tu ai mai ieșit din cameră. *Astea* erau veștile proaste. Știu de mult, *mult* timp, Paul.

Bănuia că ar fi trebuit să se simtă mânios și înspăimântat. Ea știuse, știuse aproape de la început, se părea... dar nu putea să simtă decât acea plutitoare, visătoare euforie, iar ceea ce spunea ea nu părea chiar la fel de important ca acea calitate a luminii care se intensifica în timp ce ziua se apropia de amiază.

— Dar — spuse ea cu aerul unui om care se reîntoarce la treburi serioase — vorbeam despre mașina ta. Eu am cauciucuri cu ținte, Paul, și la cabana mea din munți am lanțuri pentru ele. Ieri după-amiază mă simțeam mult mai

bine — acolo sus mi-am petrecut aproape tot timpul în genunchi, rugându-mă, iar răspunsul a venit așa cum se întâmplă de cele mai multe ori, și era chiar foarte simplu, așa cum este de obicei. Ce-i dai lui Dumnezeu prin rugăciuni, Paul, El îți reîntoarce înmiiit. Deci am pus lanțurile pe roți și m-am furișat înapoi aici. Nu a fost ușor și știam că as putea să fac vreun accident în ciuda ținutelor și a lanțurilor. Și mai știam că rar se întâmplă un "accident minor" pe drumurile astea șerpuite de munte. Dar mă simțeam în siguranță, fiindcă la fel de bine știam că sunt în mâinile lui Dumnezeu.

— Este foarte înălțător ce spui tu, Annie, îngăimă Paul.

Ea îi aruncă o privire care fu pe moment surprinsă și puțin suspicioasă... iar apoi se relaxă și zâmbi.

— Am un cadou pentru tine, Paul, spuse ea încet, și înainte s-o poată întreba ce era — nu prea era sigur dacă dorea vreun cadou de la Annie — ea continuă:

— Drumurile *erau* teribil de înghețate. De două ori era aproape să ies de pe sosea... A doua oară, Bătrâna Bessie a descris un cerc complet și a continuat să alunece la vale! — Annie râse voioasă. — Apoi m-am împotmolit într-un troian — asta se întâmpla pe la miezul nopții — dar un echipaj de la Departamentul Lucrărilor Publice din Eustice a trecut pe acolo și m-a scos afară.

— Bravo pentru cei de la Departamentul Lucrărilor Publice din Eustice, spuse Paul, dar ceea ce se auzi era foarte neclar: *Brrvo pencei dla Deparrentul Lucrr Pullice dn Estice*

— Ultimele două mile de pe șoseaua teritorială au fost bucată cea mai grea. Șoseaua teritorială este Route 9, știi. Drumul pe care erai tu când ai făcut accidentul. Era acoperit cu nisip până la ieșirea din ținut. M-am oprit la locul accidentului și am căutat mașina ta. Știam ce trebuie să fac dacă o găsesc. Pentru că ar urma întrebări, și eu aș fi *prima* căreia îi vor pune ei întrebări, pentru motivele pe care cred că le știi.

Sunt cu mult înaintea ta, Annie, gândi el, Am examinat acest scenariu acum trei săptămâni.

— Unul dintre motivele pentru care te-am adus aici a fost pentru că mi se părea a fi mai mult decât o coincidență... mi se părea a fi la mijloc mâna Providenței.

— Ce părea a fi mâna Providenței, Annie? îngăimă el.

— Mașina ta era exact în același loc în care m-am descotorosit eu de tâmpitul ăla de Pomeroy. Cel care a zis că e artist.

Flutură o mână în semn de dispreț, își mișcă picioarele și se auzi iarăși acel clincănit când unul dintre ele lovi ceea ce avea ea acolo jos.

— L-am luat în mașină când mă întorceam de la Estes Park. Mă dusesem acolo la o expoziție de ceramică. Îmi plac figurinele din ceramică.

— Am observat, spuse Paul. Vocea lui părea că vine de la ani-lumină depărtare. — *Căpitane Kirk! Se aude o voce care vine din sub-eteric*, gândi el, și chicoti ușor. Acea parte adânc îngropată în el — partea pe care drogul nu o putea ajunge — încerca să-l avertizeze să-și țină gura, să tacă; dar ce sens avea? *Ea știa. Bineînțele că ea știe — Zeița-Albină Bourka știe tot. —*

Mi-a plăcut în special pinguinul pe blocul de gheață.

— Mulțumesc, Paul... e drăgălaș, nu-i așa? Pomeroy făcea autostopul. În spate avea un rucsac. A spus că e artist, deși am descoperit mai târziu că nu era nimic altceva decât un hipie, o păsăruică mârșavă drogată, care, în ultimele luni spălase vasele într-un restaurant din Estes Park. Când i-am spus că am o casă în Sidewinder, a spus că asta-i o adevărată coincidență. Mi-a spus că și el se duce la Sidewinder. Spunea că primise un angajament de la o revistă din New York. Se ducea sus la hotelul acela vechi ca să picteze ruinele. Schițele lui urmau să completeze un articol pe care-l pregătea revista. E vorba de un hotel vechi, faimos, pe nume *Overlook*. A ars acum zece ani. Administratorul i-a dat foc. Era nebun. Toată lumea din oraș spune asta. Dar n-are importanță: a murit. — L-am luat pe Pomeroy să stea cu mine. Am fost amănți.

Îl privi cu ochii negri arzându-i pe chipul lătareț, păstos, iar Paul gândi: *Dacă Andrew Pomeroy a putut să și-o scoale pentru tine, Annie, înseamnă că era tot atât de nebun ca și administratorul care a incendiat hotelul.*

— Apoi am descoperit că el n-avea nici un fel de angajament ca să facă schițe ale hotelului. Le făcea doar pentru că dorea el și spera să le vândă. Nici măcar nu era sigur că revista va scrie vreun articol despre *Overlook*. *Am descoperit* asta destul de repede! După aceea, am aruncat o privire în mapa lui cu desene. Mi se părea că am tot dreptul să fac așa ceva. La urma urmei, el se hrănea cu mâncarea mea și dormea în patul meu. În mapă nu erau decât opt sau nouă schițe și erau îngrozitoare.

Fața ei se încreți și pentru un moment avu aceeași expresie pe care o avusese când imitase scroafa.

— *Eu aș fi putut să desenez mai bine!* A venit în timp ce eu mă uitam și s-a înfuriat. Mi-a spus că-mi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala. Eu i-am spus că nu poate fi vorba de așa ceva atunci când mă uit la lucruri care sunt în propria mea casă. I-am spus că dacă el e artist, atunci eu sunt Madame Curie.

Râdea de mine. Deci eu... eu...

— L-ai ucis, spuse Paul.

Vocea lui suna parcă din depărtare și de undeva din timpuri străvechi.

Ea zâmbi stânjenită spre perete.

— Ei bine, cred că s-a întâmplat ceva de genul ăsta. Nu-mi aduc prea bine aminte. Doar când a fost mort. Asta-mi amintesc. Îmi amintesc că i-am făcut baie.

El o privi înmărmurit și simți o groază bolnăvicioasă. Își închipui scena — corpul gol al lui Pomeroy plutind în cada de la parter ca o bucată de cocă, capul sprijinindu-se câș de margine, ochii deschiși pironiți în tavan...

— *A trebuit să fac asta*, spuse ea dezvelindu-și gingiile. Probabil că tu nu știi ce poate să facă poliția doar cu o bucată de ață, sau cu murdăria de sub unghiile cuiva, sau chiar cu praful din părul unui cadavru? Tu nu știi, dar eu am lucrat toată viața în spitale și *știu!* Eu *știu!* Eu știu despre *cri-mi-NA-LIS-ti-că!*

Ea se îndrepta spre una dintre acele izbucniri tipice, marea Annie Wilkes,

iar el știa că ar trebui să încerce să spună ceva care, cel puțin temporar, ar dezamorsa-o, dar parcă gura îi era amorțită, neputincioasă.

— Toți îmi vor capul, toți! Crezi că m-ar fi ascultat dacă aș fi încercat să le spun cum a fost? Crezi? O, nu! Ei ar fi spus probabil ceva aberant, de genul că m-am dat la el, iar el a râs de mine și deci eu l-am ucis! Probabil că așa ceva ar fi zis!

Și știi ceva, Annie? Știi ceva? Cred că asta s-ar putea să fie ceva mai aproape de adevăr.

— Păsăruicile mârșave din zona asta ar spune *orice* numai ca să mă bage în bucluc, sau să-mi murdărească numele.

Se opri, nu chiar gâfâind, dar respirând greu, uitându-se fioroasă la el ca și când l-ar fi invitat să îndrăznească s-o contrazică. *Doar să îndrăznească!*

Apoi păru că a reușit să se controleze și continuă cu o voce mai calmă:

— Am spălat... ei bine... ceea ce rămăsese din el... și hainele lui. Știam ce trebuie să fac. Afară ninge, prima ninsoare adevărată a anului și ei spuneau că până dimineața se va depune un strat de treizeci de centimetri. I-am pus hainele într-un sac de plastic, corpul l-am învelit în cearșafuri și am dus totul în albia aceea secată de lângă Route 9, după ce s-a înserat. Am mai mers cam o milă la vale față de locul unde s-a răsturnat mașina ta. Am mers până când am ajuns în pădure și am aruncat totul. Probabil că tu crezi că l-am ascuns, dar nu-i așa. Știam că zăpada o să-l acopere și m-am gândit că dezghețul primăverii o să-l ducă departe dacă îl las în albia pârâului. Și chiar asta s-a întâmplat, cu excepția faptului că n-am crezut că o să ajungă așa de departe. Zău! Ponoarea mea! I-au găsit corpul la un an după... după ce a murit și la aproape douăzeci și șapte de mile depărtare. De fapt, ar fi fost mai bine dacă n-ar fi ajuns atât de departe, deoarece totdeauna sunt turiști și zoologi în Rezervația Grinder. Pădurile de pe aici sunt mult mai puțin umblate. Zâmbi.

— Și acum, acolo este mașina ta, Paul — undeva între Route 9 și Rezervația Grinder Wildlife, undeva în pădure. Este destul de departe ca să nu poți s-o vezi de pe șosea. Am un reflector pe una din laturile Bătrânei Bessie, și este destul de puternic, dar valea este goală până la pădure. Atunci când apele o să mai scadă puțin, cred că o să mă duc pe jos să verific, dar sunt sigură că e la adăpost. Peste doi sau trei ani o s-o găsească vreun vânător, toată ruginită și plină cu veverițe care-și vor face cuiburi din banchete și, până atunci, tu o să-mi termini romanul și vei fi la New York sau Los Angeles, sau oriunde o să te hotărăști să te duci, și eu o să-mi trăiesc aici viața liniștită. Poate că o să corespundăm câteodată.

Ea zâmbi vag — zâmbetul unei femei care vede un castel printre nori — apoi zâmbetul dispăru și ea trecu iarăși la treburile serioase.

— Deci m-am întors aici și pe drum m-am gândit foarte mult. Trebuia, pentru că dacă mașina ta a dispărut, asta însemna că tu într-adevăr mai puteai să stai, puteai să-mi termini cartea. Știi, nu prea eram sigură că o să poți să faci asta, deși n-am vrut să ți-o spun ca să nu te amărăști. În parte n-am vrut să te amărăsc deoarece știam că atunci n-ai fi putut să scrii, dar asta sună mult mai rece decât sentimentele pe care le-am avut eu, dragul meu.

Vezi tu, am început prin a iubi doar acea parte a ta care inventează povești atât de minunate, deoarece este singura parte pe care o dețin — despre rest nu știam nimic, și am crezut că ar putea fi chiar foarte neplăcut. Nu sunt o dobitoacă, să știi. Am citit despre unii dintre așa-zișii "autori-faimoși", și știu că adeseori ei *sunt* destul de dezagreabili. Zău așa, F. Scott Fitzgerald, Ernest Hemingway și acel taur furios din Mississippi — Faulkner sau cum îl cheamă — tipii ăștia s-ar putea să fi câștigat Premiul Pulitzer și altele, dar nu erau nimic altceva decât niște puturoși cockadoodie. Alții, tot așa, — când nu scriau povești minunate, își petreceau timpul bând și umblând cu curve; consumând droguri și dracu' știe ce mai altceva. — Dar tu nu ești așa și după un timp am început să-l cunosc pe întregul Paul Sheldon și, sper că nu te sperii că-ți spun asta, dar am început să iubesc și cealaltă parte.

— Mulțumesc, Annie, spuse el de pe vârful valului strălucitor pe care se afla, dar gândi: *Dar s-ar putea să mă fi citit greșit, știi — vreau să spun, situațiile care-i duc în ispită pe oameni au fost cu severitate stârpite aici. E cam greu să colinzi barurile când ai o pereche de picioare rupte, Annie. În ce privește consumul de droguri, o am pe Zeița-Albină Bourka să facă asta pentru mine.*

— Dar tu dorești să *stai*? continuă ea. Asta e o întrebare pe care a trebuit să mi-o pun mie și oricât de mult mi-ar plăcea să-mi pun ochelari de cal, știam răspunsul la ea — îl știam chiar înainte de a vedea semnele de acolo de pe ușa.

Ea arăta cu degetul și Paul zâmbi: *Pun pariu că ea a știut aproape chiar de la început. Ochelari de cal? Nu tu, Annie. Niciodată. Dar mi i-am pus eu destul de des pentru amândoi.*

— Îți amintești de prima dată când am plecat? După ce ne-am certat prosteste pentru hârtia aia?

— Da, Annie,

— Atunci ai ieșit tu pentru prima dată, nu-i așa?

— Da.

Nu avea nici un sens să nege.

— Bineînțeles. Îți doreai pilulele. Ar fi trebuit să știu că o să faci orice ca să-ți iei pilulele, dar când mă înfurii, devin... știi tu.

Chicoti puțin nevoasă. Paul nu i se alătură, nici măcar nu zâmbi. Amintirea acelei dureri distrugătoare, a nesfârșitei intervenții a vocii fantomatice a comentatorului sportiv, transmițând în direct, era încă prea puternică.

Da, știu cum devii, gândi el.

— La început n-am fost foarte sigură. O, am văzut că unele dintre figurinele de pe măsuța din salon fuseseră mișcate de la locul lor, dar am crezut că s-ar putea ca eu însămi să fi făcut asta — am momente când nu-mi aduc aminte de nimic. Mi-a trecut prin minte că tu ai ieșit din cameră, dar apoi m-am gândit: *Nu, asta-i imposibil. E așa de bolnav și, în plus, am încuiat ușa.* Chiar m-am asigurat că cheia este încă în buzunarul meu, și era. Apoi mi-am amintit că tu *era*i în scaun. Deci, poate... Unul dintre lucrurile pe care le înveți când ai fost timp de zece ani o asistentă medicală este că

Întotdeauna este înțelept să verifici posibilitățile. Deci m-am uitat la lucrurile pe care le țin în baia de la parter — în majoritate sunt mostre pe care le-am adus din când în când acasă atunci când lucram; ar trebui să *vezi* toate materialele care se perindă prin spitale, Paul! Și deci, din când în când, am luat și eu câte ceva... hm... ce era *în plus*... și nu eram singura. Am fost destul de deșteaptă ca să nu iau medicamente bazate pe morfină. Acestea se țin sub cheie. Le numără. Le țin evidența. Și dacă au vreo bănuială că vreo asistentă, știi tu, ciupește — așa numesc ei asta — o urmăresc până când se conving. Apoi, *bang!* (Annie, își lovi mâna foarte tare.) Sunt concediate și majoritatea nu-și mai pun niciodată pe cap boneta albă. Eu am fost mai deșteaptă. Când m-am uitat la cutiile alea de carton, a fost la fel ca și când am văzut figurinele din salon. M-am gândit că lucrurile din ele au fost puțin amestecate între ele, și am fost aproape sigură că una dintre cutii, care fusese la fund înainte, era acum deasupra celorlalte, dar nu eram *sigură*. Și așa *fi putut* să fac chiar eu asta când am fost... ei bine... când am fost preocupată. Apoi, două zile mai târziu, tocmai când mă decisesem s-o las baltă, am venit să-ți aduc medicamentele de după-amiază. Tu încă dormeai. Am încercat să apăs pe clanță, dar, timp de câteva secunde, n-a funcționat — era ca și cum ușa ar fi fost încuiată. Apoi *a mers*, iar eu am auzit ceva zornăind în interiorul încuietorii. După aceea, tu ai început să te trezești, deci ți-am dat pilulele ca de obicei. Ca și cum n-aș fi bănuie. Mă pricep la asta, Paul. Apoi te-am ajutat să stai în scaun ca să poți să lucrezi. Iar când te-am ajutat în acea după-amiază m-am simțit ca și Sfântul Paul în drum spre Damasc. Mi s-au deschis ochii. Am văzut cât de mult din culoare îți revenise în obraji. Am observat că-ți mișcai picioarele. Te dureau, ți le puteai mișca doar puțin, dar ți le *mișcai*. Iar brațele tale își recăpătaseră, de asemenea, forța. Am văzut că erai iarăși aproape *sănătos*. Atunci am început să realizez că așa putea avea probleme cu tine, chiar dacă nimeni din afară nu bănuia nimic. M-am uitat la tine și am văzut că s-ar putea să nu fiu singura de aici care știe să păstreze secretele. În seara aceea ți-am înlocuit medicamentele cu unele ceva mai puternice, iar atunci când am fost sigură că nu o să te trezești chiar dacă sub patul tău ar exploda o grenadă, mi-am luat mica mea geantă cu scule de pe raftul din pivniță și am scos broasca din ușă. Și uite ce am găsit *eu!*

Scoase ceva mic și negru din unul din buzunarele cămășii bărbătești. Îl depuse în mâna lui amortită. El o aduse aproape de față și se uită prostește la ea. Era o bucată îndoită și răsucită dintr-o agrafă de păr.

Paul începu să chicotească. Nu se putea abține.

— Ce-i așa de nostim, Paul?

— În ziua în care ai plecat să-ți plătești taxele. Trebuia să deschid iarăși ușa. Scaunul pe roțile a fost aproape prea mare — a lăsat urme negre. Voiam să le șterg dacă puteam.

— Ca să nu le văd eu.

— Da. Dar deja le văzusesi, nu-i așa?

— După ce mi-am văzut în broască una dintre agrafele mele nenorocite? Poți să fii foarte sigur că da.

Paul aprobă și râse mai tare. Râdea atât de tare încât ochii îi lăcrimau. Toată truda lui... toate problemele pe care și le făcuse... toate pentru nimic. Totul părea acum delicios de amuzant.

— Mi-era teamă că bucata aia de agrață o să-mi încurce planurile... dar n-a fost așa, spuse el. Nici măcar n-am auzit-o zornăind înăuntru. Iar pentru asta exista un motiv foarte bun, nu-i așa? N-a zornăit pentru că ai scos-o tu de acolo. Ce actriță bună ești, Annie!

— Da, spuse ea și zâmbi vag. Ce actriță sunt!

Își mișcă picioarele. Bufnetul surd al bucății de lemn de la piciorul patului se auzi iarăși.

22

— De câte ori, în total, ai ieșit din cameră?

Cuțitul. Oh, Cristoase, cuțitul.

— De două ori. Nu — așteaptă. Am mai ieșit o dată ieri după-amiază pe la ora cinci. Ca să-mi umplu carafa cu apă.

Era adevărat; își *umpluse* carafa. Dar omisese adevăratul motiv pentru cea de a treia ieșire. Adevăratul motiv se găsea sub saltea. Prințesa și Mazărea. Paul și Cuțitul de Măcelărie. De trei ori, punând la socoteală drumul pentru apă.

— Spune adevărul, Paul.

— Doar de trei ori, jur. Și niciodată ca să evaderez. Pentru numele lui Dumnezeu, eu scriu o carte aici, cred că ai observat.

— Nu folosi în van numele Domnului, Paul.

— Nu-l mai folosi tu pe al meu în acest mod și poate că o să mă opresc. Prima dată, aveam dureri atât de mari încât credeam că cineva m-a băgat în iad de la genunchi în jos. Și cineva a făcut-o. *Tu*, Annie.

— Taci din gură, Paul!

— A doua oară, am vrut doar să iau ceva de mâncare, și să mă asigur că am câteva rezerve aici, în caz că tu aveai de gând să lipsești mult, continuă el, ignorând-o. Apoi mi s-a făcut sete. Asta-i tot. Nici un fel de mare complot.

— Bănuiesc că n-ai încercat telefonul în nici una din dăți, că nu te-ai uitat la încuietori — deoarece tu ești un băiat *atât* de bun.

— Bineînțeles că am încercat telefonul. Bineînțeles că m-am uitat la încuietori... nu că aș fi ajuns foarte departe în baia de nămol care era afară, chiar dacă ai fi lăsat ușile deschise. Drogul îl asalta în valuri din ce în ce mai mari și acum el dorea ca ea să tacă și să plece. Îl drogase îndeajuns ca să spună adevărul — îi era teamă că, în timp, va trebui să plătească consecințele. Dar până atunci, dorea să doarmă.

— *De câte ori ai ieșit afară?*

— Ți-am spus...

— *De câte ori?* Tonul vocii ei se ridica. *Spune adevărul!*

— Îl *spun!* De trei ori!

— *De câte ori, fir-ai al dracului?*

În ciuda cantității uriașe de anestezic pe care ea i-o injectase, lui Paul începu să-i fie frică.

Cel puțin, dacă-mi face ceva, nu poate să mă doară prea tare... și dorește ca eu să termin cartea... așa a zis...

— Mă tratezi ca pe o proastă.

El observă cât de lucioasă era pielea ei, ca un fel de folie de plastic mulată peste o stâncă. Părea că în acea față nu existau pori.

— Annie, jur...

— O, mincinoșii pot să jure! Mincinoșilor *le place* să jure! Ei bine, dă-i înainte și tratează-mă ca pe o proastă, dacă asta dorești. E bine. E o ipocrizie din partea ta. Tratează o femeie care nu-i proastă ca și cum ar fi, și acea femeie și-o va lua întotdeauna înainte. Lasă-mă să-ți spun Paul — am pus semne și fire de păr peste *tot* în casa asta și pe multe dintre ele le-am găsit mai târziu deranjate. Deranjate sau dispărute... chiar așa, dispărute... puuf! N-am pus doar în album, ci și pe holul ăsta și de-a lungul toaletei mele de sus... În magazie... *peste tot*.

Annie, cum ai fi putut să intru în magazie când ușa are încuietorile alea? voia el s-o întrebe, dar ea nu-i dădu timp, continuând.

— Acum îi dai înainte și-mi tot spui că ai ieșit doar de *trei ori*, domnule Știe-tot, și am să-ți spun eu *ție* cine-i prostul.

El o privi fix, amețit, dar uimit. Nu știa cum să-i răspundă. Totul era atât de paranoic... atât de demential...

Dumnezeule, gândi el, uitând brusc de magazie, la etaj? A spus ea LA ETAJ?

— Annie, pentru numele lui Dumnezeu, cum ai fi putut ajunge la etaj?

— Oh, *CORECT!* strigă ea, cu vocea spartă. Oh, *BINEÎNȚELES!* Am intrat aici acum câteva zile și tu reușești să ajungi în scaunul cu roțile *de unul singur!* Dacă-i putut face asta, ai putut să ajungi la etaj! *Te-ai putut târî!*

— Da, cu picioarele mele rupte și cu genunchiul zdrobit, spuse el.

Iarăși apăru acea expresie de *crevasă*; acel întuneric plin de lilioci de sub luminiș. Annie Wilkes dispăruse. Zeița-Albină Bourka era aici.

— N-ar trebui să faci pe deșteptul cu mine, Paul, șopti ea.

— Ei bine, Annie, unul dintre noi ar trebui cel puțin să încerce, iar tu nu faci o treabă, prea bună. Dacă doar ai încerca să vezi cât de ne...

— *De câte ori?*

— Trei.

— Prima oară ca să iei medicamente.

— Da. Capsule de Novril.

— A doua oară ca să iei mâncare.

— Corect.

— Și a treia oară ca să umpli carafa.

— Da, Annie. Sunt atât de amețit.

— Ai umplut-o în baia de la capătul holului.

— Da...

— O dată pentru medicamente, o dată pentru mâncare și o dată pentru

apă.

— Da, ți-am spus! Încercă să *urle*, dar reuși doar un croncănit fără putere.

Ea își băgă iarăși mâna în buzunarul de la fustă și scoase afară cuțitul de măcelărie; lama lui ascuțită străluci în lumina crudă a dimineții. Se întoarse brusc și aruncă cuțitul. Îl aruncă cu grația fatală, pe jumătate nepăsătoare, a unui artist de circ. Se împlântă vibrând în tencuiala de sub poza Arcului de Triumf.

— Am cercetat sub salteaua ta, cu puțin înainte de a-ți face injecția pre-op. Mă așteptam să găsesc capsule, dar cuțitul a fost o totală surpriză. Aproape că m-am tăiat. Dar nu *tu* l-ai pus acolo, nu-i așa?

El nu răspunse. Mintea lui se rotea și cădea în gol ca un "mountainrusse" defect. Injecție pre-op? Asta a spus ea oare? *Pre-op*? Brusc, fu pe deplin convins că ea intenționa să scoată cuțitul din perete și să-l castreze cu el.

— Nu, nu *tu* l-ai pus acolo. Tu ai ieșit afară o dată pentru medicamente, o dată pentru mâncare și o dată pentru apă. Acest cuțit trebuie să fi... cum să nu? trebuie să fi *plutit* până aici și să se fi băgat sub saltea de unul singur. Da, asta trebuie să se fi întâmplat!

Annie râse ironic.

PRE-OP??? Dragă Doamne, asta a spus ea?

— Dracu' să te ia? țipă ea. *Afurisit să fii! De câte ori?*

— Bine! Bine! Am luat cuțitul când m-am dus după apă! Mărturisesc! Dacă tu crezi că asta înseamnă că am fost afară de mai multe ori, dă-i înainte, completează spațiile goale! Dacă tu vrei să fie de cinci ori, de cinci ori a fost. Dacă vrei să fie de douăzeci, de cincizeci, sau de o sută de ori, atunci așa a fost. O să recunosc. De câte ori crezi tu că a fost, Annie, de atâtea ori a fost.

Pentru o clipă, în furia și în amețeala provocată de drog, pierduse noțiunea îngrozitoare a expresiei *injecție pre-op*.

Dorea să-i spună atât de multe, voia să i le spună, deși știa că un paranoic feroce ca Annie ar respinge ceea ce era evident. Fusesse umezeală; scociul nu rezista la umezeală; în multe din cazuri, micile ei capcane, de bună seamă se dezlipiseră pur și simplu și plutiseră până în altă parte a casei, purtate de curent. Și apoi șobolanii. Fiind așa de multă apă în pivniță și cu stăpâna fermei plecată, el îi auzise prin pereți. Bineînțeles. Umblaseră prin casă — și au fost, fără îndoială, atragi de porcăria pe care Annie o lăsase în urmă. Șobolanii erau probabil vârcolacii care distruseseră marea majoritate a semnelor Anniei. Dar ea ar respinge asemenea idei. În mintea ei, el era aproape pregătit să participe la Maratonul din New-York.

— Annie... Annie, la ce te-ai referit când ai spus că mi-ai făcut o injecție pre-op?

Dar Annie era încă fixată pe cealaltă chestiune.

— Eu zic că au fost șapte ieșiri, spuse ea blând. Cel puțin șapte. Au fost șapte?

— Dacă tu vrei să fie șapte, șapte au fost. La ce te-ai referit când ai spus...

— Văd că ai de gând să fii îndărătnic, spuse ea. Cred că tipii ca tine se

obișnuiesc atât de bine să mintă pentru a-și asigura traiul, așa încât nu se pot opri să facă asta și în viața reală. Dar e în ordine, Paul. Deoarece *principiul* nu se schimbă dacă tu ai fost afară de șapte ori, sau de șaptezeci, sau de șaptezeci și șapte de ori. *Principiul* nu se schimbă, și nici *răspunsul*.

El plutea, plutea, plutea îndepărtându-se. Își închise ochii și o auzi vorbind ca de la mare distanță... ca o voce supranaturală venind din nori. *Zeită*, gândi el.

— Ai citit vreodată despre perioada de început a minelor de diamante din Kimberly, Paul?

— Am scris o carte despre ea, spuse el fără nici un motiv și râse. (*pre-op? injecție pre-op?*)

— Câteodată muncitorii băștinași furau diamante. Le înfășurau în frunze și le băgau m rect. Dacă reușeau să scape din Marea Groapă fără să fie descoperiți, fugeau. Și știi ce le făceau englezii dacă-i prindeau înainte să reușească să treacă Râul Orange și să intre în țara burilor?

— Bănuiesc că-i ucideau, spuse el cu ochii încă închiși.

— O, nu! Asta ar fi fost ca și cum ai fi aruncat o mașină scumpă doar pentru că i s-a rupt un arc. Dacă-i prindeau, doreau să fie siguri că ei vor continua să muncească... dar și că nu vor mai putea fugi vreodată. Operația se chema *ologeală*, Paul, și asta am de gând să-ți fac eu ție. Pentru siguranța mea... și a ta, de asemenea. Crede-mă, ai nevoie să fii protejat de tine însuși. Tine minte, o mică durere și totul va fi gata. Încearcă să te agăți de acest gând.

Teroarea, ascuțită ca o rafală de vânt plină cu lame de ras, tăie drogul, iar Paul deschise brusc ochii. Ea se ridicase și acum dădea la o parte așternuturile, dezvelindu-i picioarele răsucite și labele goale.

— Nu, spuse el. Nu... Annie... orice ai de gând, putem să discutăm despre asta, așa-i?... te rog...

Ea se aplecă. Când se ridică, ținea într-o mână toporul din magazin și o torță cu propan în cealaltă. Lama toporului sclipi. Pe marginea torței cu propan scria: *Bernz-O-matic*. Se aplecă iarăși și de această dată apărură cu o sticlă neagră și o cutie cu chibrituri. Pe sticla neagră era o etichetă. Pe etichetă era scris: *Betadine*.

El n-a uitat niciodată aceste lucruri, aceste cuvinte, aceste nume.

— *Annie, nu! Țipă el. Annie, o să stau chiar aici! Nici măcar n-o să mă dau jos din pat! Te rog! O, Doamne, te rog nu mă tăia!*

— N-o să pățești nimic, spuse ea, iar fața ei avea acea expresie vlăguită, scoasă din priză — acea privire de perplexă tâmpenie — și înainte ca mintea sa să fie în întregime consumată într-un incendiu de panică el înțelese că atunci când asta se va sfârși, ea își va reaminti doar foarte vag ceea ce a făcut, așa cum își amintea foarte vag de uciderea copiilor, a bătrânilor, a pacienților foarte grav bolnavi și a lui Andrew Pomeroy. La urma urmei, aceasta era femeia care, cu toate că își luase diploma în 1966, îi spusese doar acum câteva minute că fusese asistentă timp de zece ani.

Pe Pomeroy l-a ucis cu același topor. Sunt sigur de asta. Continuă să Țipe și să se roage, dar cuvintele lui deveniseră bâlbâieli nearticulate. Încearcă să

se răsucescă, să se îndepărteze de ea și picioarele îl durură. Încercă să și le ridice, să le facă mai puțin vulnerabile, să reprezinte o țintă mai mică și genunchiul îl săgetă.

— Încă un minut, Paul, spuse ea, și deschise sticla de Betadine. Turnă o porcărie maro-roșcată peste glezna lui stângă. Doar încă un minut și se termină.

Prinse partea plată a lamei în mână, cu tendoanele proeminente pe încheietura rigidă, puternică a palmei, iar el zări sclipirea ametistului pe care l purta încă pe degetul mic. Turnă Betadine pe lamă. Îi simțea mirosul, un miros de cabinet medical. Acest miros însemna că și se va face o injecție.

— Doar puțină durere, Paul. N-o să fie rea.

Întoarse lama și udă cealaltă parte. Pe această parte, el observă flori de rugină înainte ca lichidul să le acopere.

Annie, Annie, oh, Annie, te rog, te rog, nu, te rog, nu fă asta, Annie, îți jur că o să fiu cuminte, îți jur lui Dumnezeu că am să fiu cuminte, te rog, dă-mi o șansă să fiu cuminte, OH, ANNIE, TE ROG, LASĂ-MĂ SĂ FIU CUMINTE...

— Doar puțină durere. Apoi treaba asta dezgustătoare va rămâne în urmă, Paul.

Aruncă sticla de Betadine peste umăr, cu fața inexpressivă și goală și totuși fără îndoială solidă; își puse mâna dreaptă pe mânerul toporului, foarte aproape de lamă. Cu stânga prinse ferm coada toporului și își crăcăna picioarele ca un tăietor de lemne.

ANNIE, OH, TE ROG, NU MĂ SCHILODI!

Ochii erau blajini și șovăitori.

— Nu-ți fă griji, spuse ea. Sunt asistentă medicală autorizată. Toporul căzu suierând și se împlântă în piciorul stâng al lui

Paul Sheldon, chiar deasupra gleznei. Paul explodă, corpul lui descriind un arc gigantic. Sângele negru se împrăștie pe fața ei precum vopseaua de război a indienilor. Stropi peretele. El auzi lama scrâșnind în os atunci când ea retrase toporul. Privi neîncrezător în jos. Cearșaful se înroșea. Își văzu degetele agitându-se. Apoi o văzu pe ea ridicând iarăși toporul ud. Părul îi scăpase din agrafe și îi atârna în jurul feței lipsită de expresie, încercă să se retragă, în ciuda durerii din picior și din genunchi, și realizează că piciorul i se mișcă, dar laba nu. Tot ce făcea era să lărgască tăietura toporului făcând-o să se deschidă ca o gură. Avu timp doar să realizeze că laba mai era atașată de picior doar prin carnea de la gleznă, înainte ca lama să cadă iarăși, direct în rană, tăind restul și înfîgându-se adânc în saltea. Arcurile vibrară și scârțâiră.

Annie scoase toporul și îl aruncă. Se uită absentă la ciotul care pulsa, apoi luă cutia de chibrituri. Aprinse unul. Apoi ridică torța cu propan care avea scris pe ea *Bernz-O-matic* și învârti valva. Torța fâșâi. Sângele curgea din locul în care o parte din trupul lui lipsea. Annie ținu cu delicatețe chibritul sub diuza torței. Se auzi un *fluf*. Apăru o flăcără lungă, galbenă. Annie o ajustă până când deveni albastră.

— Nu pot să suturez, spuse ea. N-am timp. Garoul n-are nici un sens să-l

pun. Nu există punct central de presiune. Trebuie să
(limpezesc)

cauterizez.

Se aplecă. Paul urlă atunci când focul se răspândește peste ciotul sângerând. Se ridică fum. Mirosea dulce. El și cu prima nevastă își petrecuseră luna de miere în Maui. Luaseră parte la un ospăț hawaian. Mirosul i-l reaminti pe cel al porcului pe care-l scosese din groapă după ce se fripsese acolo o zi întreagă. Porcul fusese înfipt într-un par, era negru și se desfăcea în bucăți.

Durerea urla. *E!* urla.

— Aproape gata, spuse ea.

Mări flacăra și ca urmare, cearșaful luă foc în jurul ciotului care nu mai sângera și era tot atât de negru ca spinarea porcului, atunci când îl scosese din groapă — Eileen se întorsese cu spatele, dar Paul privise fascinat cum ei jupuiau pielea ca de pergament a porcului, ca și cum ai da jos un tricou după un meci de fotbal american.

— Aproape gata...

Stinse torța. Piciorul lui zăcea într-o masă de flăcări cu laba tăiată întrezărindu-se mai încolo. Se aplecă și o ridică pe vechea lui prietenă: găleata galbenă. O goli peste flăcări.

El urla, urla. Durerea! Zeița! Durerea! O, Africa!

Ea rămase privind-l, uitându-se la cearșaful însângerat, înnegrit, cu vagă consternare — fața ei avea expresia unei femei care aude la radio că un cutremur a ucis zece mii de oameni în Pakistan sau în Turcia.

— O să te faci bine, Paul, spuse ea, dar vocea ei era dintr-o dată speriată. Ochii ei începură să privească în jur fără țintă, așa cum se întâmplase atunci când păruse că focul care ardea cartea sa va scăpa de sub control. Brusc, se fixară pe ceva, aproape cu ușurare.

— O să arunc gunoiul ăsta.

Ridică laba retezată a piciorului lui. Degetele se mai mișcau încă spasmodic. Se îndreptă cu ea spre ușă. Pe când ajunse acolo degetele nu se mai agitau. El văzu pe talpă o cicatrice și își aminti cum și-a făcut-o, cum călcase, atunci când fusese mic, pe o sticlă spartă. Fusese oare pe Plaja Revere? Da, parcă așa. Își aminti că plânsese, iar tatăl lui îi spusese că-i doar o tăietură mică. Tatăl lui îi spusese că înceteze să se vaite ca unul căruia i s-a tăiat piciorul de tot. Annie se opri la ușă și se uită la Paul, care țipă și se cutremură în patul plin de scrum și de sânge, cu fața albă ca de mort.

— Acum ești ologit, — spuse ea — și nu mă învinui pe mine. A fost vina ta.

leși afară.

Paul leșină.

23

Norul se întorsese. Paul se aruncă spre el, fără să-i pese dacă norul

însemna de această dată moarte și nu inconștiență. Aproape că spera ca asta să însemne. Doar că... fără durere, te rog. Fără amintiri, fără durere, fără orori, fără Annie Wilkes.

Se aruncă spre nor, se cufundă în el, auzind vag sunetele propriilor țipete și mirosindu-și carnea arsă.

În timp ce gândurile i se stingeau, își zise: *Zeiță! Te ucid! Zeiță! Te ucid! Zeiță!*

Apoi nu mai fu nimic, decât nimicul.

III

Paul

Este inutil. De jumătate de oră încerc să adorm și nu pot. Scrisul aici este un fel de drog. Este singurul lucru pe care-l aștept. În această după-amiază am citit ce am scris... și pare plin de viață. Știu că pare plin de viață, deoarece imaginația mea completează toate acele mici amănunte pe care altcineva nu le-ar înțelege. De fapt, este vanitate. Dar pare un fel de vrajă... Iar eu, pur și simplu, nu pot trăi în acest prezent. Aș înnebuni dacă aș face-o.

JOHN FOWLES, *Colecționarul*

1

CAPITOLUL 32

— O, bi ecuvâ tate Isus, gemu la și făcu o mișcare co vulsivă î ai te. Geoffrey apucă brațul priete ului său. Bătaia co sta tă a tobelor îi pulsa î cap ca și ceva auzit î tr-u delir ucigător. Albi ele zumzăiau î jurul lor, dar ici u a u se oprea, pur și simplu treceau pe lâ gă ei și se afu dau î lumi iș ca atrase de u mag e — cum, gă di Geoffrey î gre o-șa,

2

Paul ridică mașina de scris și o agită. După un timp, o bucată micuță de

oțel căzu pe placa de lemn așezată pe brațele scaunului pe rotile. O ridică și se uită la ea.

Era litera t. Mașina de scris tocmai își aruncase t-ul.

O să făc o plângere la direcțiune, gândi el. Am de gând nu doar SĂ ROG să mi se dea o mașină de scris nouă ci, să fiu al dracului, O SĂ CER una. Ea are banii necesari — știu că-i are. Poate că sunt ascunși în borcanul de dulceață, sub grajd, sau sunt ascunși în pereți la Locul Ei Pentru Râs, dar are paralele, și "t", Dumnezeuule, a doua literă a limbii engleze în ordinea frecvenței!

Bineînțeles că n-o s-o roage nimic pe Annie, cu atât mai mult să ceară. Cândva existase un om care cel puțin *ar fi rugat*. Un om care suportase mult mai multă durere, un om care nu mai avea nimic de care să se agațe, nici măcar de căcăcioasă de carte. Acel om ar fi *rugat*. Suferind sau nu, acel om ar fi avut sângele acela în el ca măcar să *încerce s-o* înfrunte pe Annie Wilkes.

El fusese acel om, și presupunea că ar trebui să se simtă rușinat, dar *acele* om avusese două mari avantaje asupra acestuia de acum; *acele* om avusese două labe ale picioarelor... și două degete mari.

Paul reflectă un moment, readuse pagina de la capăt (completând mental spațiile goale) și pur și simplu continuă lucrul.

Mai bine așa.

Mai bine să nu roage.

Mai bine să nu provoace.

Afară, albinele zumzăiau.

Era prima zi a verii.

3

probabil că erau.

— Lasă-mă să mă duc! mârâi Ian și se întoarse spre Geoffrey amenințându-l cu pumnul. Ochii îi erau ieșiți nebunește din fața lividă și părea că habar nu are cine îl reține să se ducă la iubita sa. Cu o certitudine rece, Geoffrey realizează că ceea ce văzuseră atunci când Hezekiah dăduse la o parte perdeaua protectoare a tufișurilor, aproape îl înnebunise pe Ian. Încă fremăta nerăbdător și la cel mai mic imbold ar fi pornit. Dacă se întâmpla asta, ar lua-o pe Misery cu el pe lumea cealaltă.

— Ian —

— Lasă-mă *să mă duc*, îți spun!

Ian se trase înapoi cu putere, iar Hezekiah gemu înfricoșat.

— Nu, boss, le face pe albine nebune, ele înțeapă pe Conița.

Ian păru că nu l-a auzit. Cu ochii înnebuniți și goliți de expresie, se repezi la Geoffrey, lovindu-l pe vechiul său prieten în obraz. Geoffrey văzu stele verzi.

În ciuda lor, îl observă pe Hezekiah începând să penduleze mortala *gosha*

— un sac plin cu nisip pe care Bourkașii îl preferau în lupta corp la corp — la timp ca să șuiere:

— Nu! Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta!

Fără tragere de inimă, Hezekiah lăsă *gosha* să se potolească și să atârne fără vlagă la capătul șnurului de piele de care era agățată.

Apoi, capul lui Geoffrey zbură brusc înapoi datorită unei noi lovituri. Aceasta îi zdrobi buzele de dinți și simți gustul calduț, dulceag-sărat al sângelui care începuse să-i curgă în gură. Se auzi un pâraie atunci când cămașa lui Ian, acum decolorată de soare, începu să se rupă în strânsoarea lui Geoffrey. Încă o secundă și ar fi liber. Geoffrey realizează cu uimire încreșoată că era aceeași cămașă pe care Ian o purtase la dineul dat de Baron și Baroană acum trei nopți... bineînțeles că era. De atunci, nu se ivise nici un prilej ca să se schimbe, nici pentru Ian și nici pentru altcineva dintre ei. Doar acum trei nopți... dar cămașa arăta ca și cum Ian ar fi purtat-o cel puțin trei ani la rând, iar Geoffrey simțea că trecuseră pe puțin trei sute de la acel dineu. *Doar acum trei nopți*, gândi el din nou cu uimire prostească, apoi Ian îi asăltă fața cu lovituri.

— *Lasă-mă să mă duc, dracu' să te ia!*

Ian lovea neîncetat cu pumnii însângerați fața lui Geoffrey — prietenul lui pentru care, atunci când ar fi gândit lucid, și-ar fi dat viața.

— Vrei să-ți demonstrezi dragostea pentru ea, ucigând-o? Întrebă Geoffrey încet. Dacă vrei să faci asta, dă-i înainte, bate-mă până-mi pierd cunoștința.

Pumnul lui Ian ezită. În privirea lui îngrozită, înnebunită, începu să licărească o fărâamă de luciditate.

— Trebuie să mă duc la ea, murmură el ca prin vis. Îmi pare rău că te-am lovit, Geoffrey — foarte rău, dragul meu prieten, sunt sigur că știi asta — dar trebuie... O vezi și tu...

Privi iarăși, ca și când ar fi vrut să-și confirme priveliștea groaznică, și iarăși făcu un gest de parcă ar fi vrut să se repeadă spre locul unde Misery fusese legată cu brațele în sus, de un copac aflat într-un luminiș al junglei. La încheieturile mâinilor îi sclipeau cătușele de oțel ale Baronului, legând-o de cea mai joasă creangă a eucaliptului, singurul copac din luminiș, pentru care Bourkașii arătaseră o mare atracție înainte de a-l trimite pe Baronul Heidzig în gura idolului, condamându-l astfel, fără îndoială, la o moarte cumplită.

De data aceasta Hezekiah îl înșfacă pe Ian, dar tușișurile se dădură iarăși la o parte și Geoffrey privi în luminiș, cu respirația oprindu-i-se pentru moment, ca o bucată de stofă care se prinde într-un spin — se simțea ca un om care trebuie să urce un munte și care duce în brațe o încărcătură de explozibil periculos și foarte volatil. *O înțepătură*, gândi el. *Doar una și pentru ea totul se sfârșește.*

— Nu, boss, nu tre', spunea Hezekiah cu un fel de răbdare înspăimântată. E așa cum a spus celălalt boss... dacă vă duceți acolo, nu contează pentru ea dacă moare din o singură înțepătură sau din o mie una de înțepături. Dacă albinele se trezesc din visul lor, noi toți murim, dar ea moare prima și în cel mai oribil mod.

Încetul cu încetul, Ian se relaxă între cei doi bărbați, unul dintre ei negru, celălalt alb. Își întoarse capul spre luminiș fără mare tragere de inimă, ca și când el n-ar fi dorit să se uite și totuși nu se putea abține.

— Atunci ce putem noi să facem? Ce putem noi să facem pentru draga mea?

Nu știu, îi veni lui Geoffrey pe buze și, în propria sa suferință cumplită, de-abia fu în stare să și le muște. Îi veni în minte, nu pentru prima dată, că faptul că Ian o poseda pe femeia pe care Geoffrey o iubea atât de mult (chiar dacă în secret) îi dădea dreptul acestuia să-și permită răsfățul unui fel ciudat de egoism și a unei isterii aproape femeiești, pe care Geoffrey trebuia să le treacă cu vederea; la urma urmei, pentru tot restul lumii el era doar prietenul lui Misery.

Da, dar prietenul ei, gândi el cu o ironie aproape isterică, după care și ochii lui fură atrași spre luminiș. Spre *prietena* lui.

Misery era goală-puşcă și totuși, gândi Geoffrey, nici cea mai pudică bigotă, care merge de trei ori pe săptămână la biserică, n-ar fi putut s-o acuze de indecență. Dacă ar fi fost pe acolo o bătrână pudică, probabil Că ar fi fugit îngrozită dacă ar fi văzut-o pe Misery, dar țipetele ei ar fi fost cauzate de teroare și de repulsie, nu fiindcă i-au fost jignite grav preceptele morale. Misery nu purta nici o haină pe ea, dar era departe de a fi goală.

Ea era acoperită de albine. Era îmbrăcată în albine din cap până în picioare. Părea că poartă un fel de rasă călugărească ciudată — ciudată, deoarece se mișca și se unduia peste umflăturile sânilor și ale șoldurilor, chiar dacă nu exista nici cea mai mică adiere de vânt în aer. Mai mult decât atât, fața ei părea acoperită cu un văl de o modestie aproape mahomedană — doar ochii albaștri se vedeau prin masca aceea de albine care se târau amețite pe fața ei, ascunzându-i gura, nasul, bărbia și sprâncenele. Și mai multe albine, din specia gigantică africană, cele mai veninoase și mai irascibile din lume, viermuiau peste cătușele de oțel ale Baronului, înainte de a alătura mânușilor vii care acopereau mâinile lui Misery.

În timp ce Geoffrey privea, alte și alte albine zburau spre luminiș din toate direcțiile — și totuși era foarte clar pentru el, chiar și în confuzia în care se afla acum, că cele mai multe dintre ele veneau dinspre vest, unde se afla stânca mare și neagră a feței idolului.

Tobele își continuau ritmul constant, tot atât de adormitor ca zumzetul albinelor. Dar Geoffrey știa cât de înșelătoare era acea somnolență; văzuse ce se întâmplase cu Baroana, și îi mulțumea lui Dumnezeu că Ian fusese scutit de acea priveriște... iar acel sunet constant, adormitor, schimbându-se brusc într-un urlat percutant... un sunet care fusese la început acoperit de țipetele femeii în agonie. Ea fusese o creatură orgolioasă și proastă, ba chiar și primejdioasă — aproape că-i ucisese pe toți atunci când eliberase bushmaster-ul lui Stringfellow — dar snoabă sau nu, proastă sau nu, nici un bărbat sau femeie nu merita să moară *astfel*.

Bushmaster = un șarpe tropical, mare, veninos.

În mintea lui Geoffrey răsuna întrebarea lui Ian. *Ce putem noi să facem? Ce putem noi să facem pentru draga mea?*

— Nimic nu putem face acum, boss — spuse Hezekiah — dar ea nu e în pericol. În timp ce tobele bat, ele, albinele or să doarmă. Și Conița o să doarmă, de asemenea.

Acum albinele o acopereau ca o pătură groasă, mișcătoare; ochii ei, deschiși dar nevăzători, păreau că se retrag într-o cavernă de albine zumzăitoare, în continuă agitație.

— Și dacă tobele tac? întrebă Geoffrey cu o voce înceată, aproape fără putere și chiar atunci tobele tăcură.

Pe ru u mom 1

4

Paul privi incredul ultimul rând, apoi ridică Royal-ul — continuase să-l ridice ca pe o halteră ciudată, arunci când ea nu se afla în cameră; Dumnezeu știe de ce — și îl agită iarăși. Clapele clincăniră și apoi o altă bucată de metal căzu pe placa, care-i servea drept birou.

De afară se auzea duduital mașinii de tuns iarba, de culoare albastru intens — Annie trebăluia pe afară, aranjând frumos iarba peluzei, așa încât acei cockadoodie Roydmani să nu aibă despre ce bârfi în oraș.

Puse mașina de scris jos, apoi o dădu la o parte ca să poată lua de acolo noua surpriză. Se uită la ea în lumina puternică a după-amiezii care intra pe geam. Expresia de uimire îi rămase pe față.

Pe bucata de metal, destul de pătată de cerneală, erau gravate

E

e

Pentru ca distracția să se încingă mai tare, vechiul Royal se lepădase și de litera cu cea mai mare frecvență în limba engleză.

Paul privi calendarul. Fotografia reprezenta o pajiște înflorită, și era luna mai, dar Paul își ținea acum propriul calendar pe o foaie de hârtie, și conform cu acesta era 21 iunie.

Se duc aceste zile leneșe, călduroase ale verii, gândi el cu amărăciune, și aruncă litera de oțel în direcția coșului de gunoi.

Ei bine, ce fac acum? se întrebă el, dar bineînțeles că știa ce va urma. Scris de mână. Asta va urma.

Dar nu acum. Cu toate că, doar cu câteva secunde în urmă lucrase febril, mistuitor ca o casă cuprinsă de incendiu, nerăbdător să-i aducă pe lan, Geoffrey și pe amuzantul Hezekiah în ambuscada Bourkașilor, astfel încât tot grupul să fie transportat în fața cavernelor din spatele feței idolului și să pregătească finalul palpitant, dintr-o dată se simțea obosit. Gaura din hârtie se închisese cu un bang hotărâtor.

Mâine.

Mâine o să înceapă să scrie de mână.

Să-l ia dracu' pe scrisul de mână. Plânge-te la direcțiune, Paul.

Dar nu va face așa ceva. Annie devenise prea stranie.

Ascultă duduitul monoton al mașinii de tuns, îi văzu umbra și, așa cum se întâmplă atât de des atunci când se gândea la cât de stranie devenise Annie, își aduse aminte de toporul care se ridica, apoi cădea; imaginea feței ei impasibile, oribile, împrăscată cu sânge. Totul era clar. Fiecare cuvânt pe care ea- spusese, fiecare urlet al lui, scrâșnetul toporului atunci când ieșise din osul spart, sângele de pe zid. Imaginea era clară ca cristalul. Și, așa cum făcea el de multe ori, încercă să blocheze această amintire, dar realizează că a întârziat o secundă.

Deoarece punctul culminant al *Mașinilor de Lux* fusese centrat în jurul ultimei lui încercări desperate și, cât pe aci, nereușite de a-l scăpa pe Tony de poliție (iar asta a dus la epilog, care a constatat din interogatoriul pe care partenerul Locotenentului Gray i l-a luat lui Tony în salonul din spital), Paul chestionase câteva victime ale unor accidente. Auzise același lucru de fiecare dată. Răspunsul venea în ambalaje diferite, dar întotdeauna se reducea la același lucru: *Îmi amintesc că m-am urcat în mașină și că m-am trezit aici. Tot restul este o foaie albă.*

De ce nu i s-a putut întâmpla asta și lui?

Pentru că scriitorii își amintesc TOTUL, Paul. În special rănilor. Dezbracă un scriitor la piele, arătându-i cicatricele și-ți va relata povestea fiecăreia. De la cele mari, te alegi cu romane, nu cu amnezie. Dacă vrei să scrii un roman, este bine să ai un pic de talent, dar cea mai importantă cerință este, de fapt, abilitatea de a-ți aminti povestea fiecărei cicatrice.

Arta constă în persistența memoriei.

Cine a spus asta? Thomas Szasz? William Faulkner? Cyndi Lauper?

Dar ultimul nume îi aduse altă asociație, una dureroasă și nefericită dacă te gândea la circumstanțe: amintirea lui Cyndi Lauper țopăind voioasă în timpul cântecului: "Fetele doar vor să se distreze" pe care îl auzea atât de clar de parcă l-ar fi ascultat acum: *Oh, tăticule scump, tu ești încă numărul unu / Dar fetele vor și ele să se distreze / O, când ziua de lucru se termină / Fetele vor doar să se distreze.*

Brusc, dori atât de tare să asculte un rock-and-roll, mai mult decât își dorea să fumeze o țigară. Nu era neapărată nevoie să fie Cyndi Lauper. Oricine ar fi fost bun. Isuse Cristoase, Ted Nugent ar fi grozav.

Toporul căzînd.

Murmurul lamei.

Nu te gândeai la asta.

Dar era o prostie. Își tot spunea să nu se gândească la asta, știind tot timpul că era acolo, ca un os care i s-a blocat în gât. O s-o lase să stea acolo sau o să fie îndeajuns de bărbat și o să aibă curajul s-o scoată la lumină?

Atunci îi reveni în minte o altă imagine; se părea că asta era o zi plină de Șlagăre Vechi La Cerere pentru Paul Sheldon. Oliver Reed interpretând rolul cercetătorului nebun, dar foarte persuasiv, din filmul lui David Cronenberg: *Gânduri Negre*. Reed îndemnându-și pacienții de la Institutul de Psiho-plasmatici (un nume pe care Paul îl considerase delicios de amuzant) să

"meargă înainte! Să mergă înainte până la capăt!"

Ei bine... câteodată acesta nu era un sfat rău.

Am mers odată până la capăt. A fost de ajuns.

Aceea a fost o porcărie. Dacă să mergi cu amintirile până la capăt o singură dată era de ajuns, el ar fi fost atunci un nenorocit de vânzător de aspiratoare, ca și tatăl lui.

Atunci mergi înainte. Mergi înainte până la capăt, Paul. Începe cu Misery.
Nu.

Da.

Du-te dracului!

Paul se lăsă pe spate, își puse brațul peste ochi și vrând-nevrând începu să-și depene amintirile.

Totul, până la sfârșit.

5

Nu murise, nu dormise, dar pentru un timp, după ce Annie îl ologise, durerea dispăruse. El doar plutise în derivă, detașat de corpul său ca un balon de gândire pură îndepărtându-se de locul unde a fost fixat.

Oh, rahat! De ce se obosea? Ea făcuse asta, iar tot timpul care trecuse de atunci și până acum fusese numai durere, plictiseală și perioade ocazionale de lucru la cartea sa stupidă și melodramatică, doar ca să scape de primele două. Totul fusese fără sens.

Oh, dar nu-i așa — aici există o temă, Paul. Este legătura care le unește pe toate. Legătura care-i atât de reală. Nu o vezi?

Misery, bineînțeles. Aceasta era legătura care le unea pe toate, dar, legătură reală sau falsă, era atât de prostească!

Ca substantiv comun, înseamnă *durere*, de obicei de lungă durată și de multe ori fără sens; ca un substantiv propriu însemna un personaj și o intrigă, ultima, cu siguranță, lungă și fără sens, dar, care fără îndoială, se va termina foarte curând. Misery îi umpluse ultimele patru (sau poate erau cinci) luni ale vieții lui; foarte bine; Misery din plin; Misery toată ziua și Misery toată noaptea, dar, desigur, asta era prea simplu, bineînțeles...

O, nu, Paul. Nimic nu este simplu când e vorba de Misery. Cu excepția faptului că tu îi datorezi viața, așa cum este ea... fiindcă până la urmă s-a dovedit că tu ești Șeherezada, nu-i așa?

Încercă iarăși să se îndepărteze de aceste gânduri; dar nu reuși. Amintirile erau prea persistente. Ele voiau să se distreze. Apoi îi veni un gând neașteptat, o idee nouă care deschidea o nouă perspectivă.

Numai că tu te încăpățânezi să omiți, tocmai pentru că este atât de evident, că tu ai fost — ești — în același timp Șeherezada și pentru tine însuși.

Clipi, lăsându-și capul în jos și privind vara pe care nu se mai așteptase s-o vadă vreodată. Umbra lui Annie îi trecu prin față și apoi dispăru.

Era adevărat?

Șeherezada pentru mine însumi? gândi el din nou. Dacă este așa, atunci se găsea față în față cu o idioțenie atât de colosală: își datora supraviețuirea faptului că dorea să termine rahatul pe care Annie îl obligase s-o scrie. Ar fi trebuit să moară... dar nu putea. Până când va afla cum se termină cartea.

Oh, ești foarte nebun.

Ești sigur?

Nu. Nu mai era sigur. Nu mai era sigur de nimic.

Cu o singură excepție: întreaga lui viață depinsese și continua să depindă de Misery.

Își lăsa mintea să se îndepărteze de la subiect.

Norul, gândi el. Începe cu norul.

6

De această dată norul a fost mai negru, mai dens și, cumva, mai liniștit. A fost o senzație nu de plutire, ci de alunecare. Câteodată îi trecuseră prin minte niște idei, câteodată simțise durere, iar câteodată, vag, auzise vocea lui Annie, având aceeași tonalitate ca atunci când manuscrisul în flăcări din cutia grătarului amenințase să iasă de sub control.

— Bea asta, Paul... *trebuie!*

Alunecare?

Nu.

Acesta nu era verbul potrivit. Cel adecvat era *scufundare*. Își aminti de apel telefonic care-l primise la ora trei dimineață — se întâmplase pe vremea când era la colegiu. Supraveghetorul dormitoarelor de la etajul patru îi bătuse cu putere în ușă, spunându-i să vină și să răspundă la blestematul ăla de telefon. Mama lui: *Vino acasă cât de repede poți, Paul. Tatăl tău a avut un infarct foarte grav. Se scufundă.* Și el *se dusesse* cât de repede putuse, conducându-și Fordul vechi cu șaptezeci de mile pe oră, în ciuda vibrațiilor care apăreau la viteza de peste cincizeci de mile pe oră, dar până la urmă fusese în zadar. Când a ajuns acolo, tatăl lui nu se mai scufunda. Se scufundase de tot.

Cât de aproape fusese el de scufundare în noaptea toporului? Nu știa, dar probabil faptul că nu simțise aproape nici o durere în timpul săptămânii care a urmat amputării era un indicator destul de clar pentru cât de aproape fusese. Acest fapt și panica din vocea ei.

Zăcuse în semi-comă, abia respirând din cauza efectelor secundare de depresie respiratorie pe care le aveau medicamentele; perfuziile cu glucoză se întorseseră înapoi în brațele lui. Iar ceea ce-l scosese din această stare fusese răpăitul tobelor și zumzetul albinelor.

Tobe Bourka.

Albine Bourka.

Visuri Bourka.

Culoarea revenind încet și implacabil într-un ținut și un trib care nu a existat niciodată dincolo de spațiul hârtiei pe care scria el.

Un vis despre zeiță, *fața* zeiței, care privea amenințătoare peste jungla verde; un chip misterios și erodat. Zeița întunecată, continentul negru, un cap de stâncă plin de albine. Dominând toate acestea era o imagine care se limpezea pe zi ce trecea (ca și când o priveliște gigantică s-ar fi proiectat pe norul în care se afla el). Era imaginea unui luminiș în care se afla doar un eucalipt bătrân. De cea mai joasă cracă a lui atârnau niște cătușe demodate de oțel albăstrui. Albinele vermuiau peste ele. Cătușele erau goale. Erau goale deoarece Misery... scăpase? Așa era, nu? Nu așa trebuia să se desfășoare povestirea?

Așa *trebuia* — dar acum nu mai era sigur. Oare *asta* însemna acele cătușe goale? Sau că ea fusese răpită? Luată de idol? Dusă la regina albină, Marea lubită a Bourkașilor?

Tu ai fost, de asemenea, Șeherezada pentru tine însuși.

Pentru cine spui povestea asta, Paul? Cui i-o spui? Anniei?

Bineînțeles că nu. El nu privea prin gaura din hârtie ca să o vadă pe Annie, sau s-o mulțumească pe Annie... el privea prin ea ca *să scape* de Annie.

Durerea începuse. Apoi mâncărimea. Norul începuse iarăși să se lumineze și să se destrame. El începuse să zărească camera, ceea ce era rău. Și pe Annie, ceea ce era și mai rău. Totuși, se decisese să trăiască. O parte din el, aceea care era dependentă de seriarele cu suspans tot așa cum fusese și Annie în copilărie, decisese că el nu poate să moară până când nu află cum se termină cartea.

Scăpase ea oare cu ajutorul lui Ian Și Georffrey?

Sau fusese ea dusă în capul zeiței?

Era ridicol, dar aceste întrebări stupide cereau neapărat un răspuns.

7

L-a început n-a vrut să-l lase să-și reia lucrul. El putuse să observe în privirea ei nervoasă cât de speriată fusese, și încă mai era. Cât de aproape fusese el de moarte. Îl îngrijise cu o atenție exagerată, schimbându-i bandajele pe ciotul lui supurant la fiecare opt ore (iar la început, îl informase ea cu aerul unui om care știa că nu va lua niciodată o medalie pentru ceea ce făcuse — deși merita una — i le schimbase o dată la patru ore), spălându-l cu buretele și frecționându-l cu alcool — ca și când ar fi vrut să nege ceea ce a făcut. Munca, spusese ea, o să-l facă să sufere. *O să te dea înapoi, Paul! N-aș spune asta dacă n-ar fi așa — crede-mă. Cel puțin, tu știi ce se va întâmpla în continuare — eu MOR de dorință să aflu ce urmează.* Se dovedi că ea citise tot ce scrisese el — toată munca lui dinaintea operației, ai putea să spui — în timp ce el se afla la un pas de moarte... mai mult de trei sute de pagini de manuscris. La ultimele patruzeci el nu completase n-urile; Annie

făcuse asta. Îi arătase aceste ultime pagini cu un soi de mândrie sfidătoare. N-urile erau ca un tipar, în șocantă comparație cu ale lui, care se degradaseră, devenind o mazgălitură gheboasă.

Cu toate că Annie nu i-a spus niciodată așa ceva, ea completase n-urile cu o altă dovadă a atenției ei — *Cum poți să spui c-am fost crudă cu tine, Paul, când vezi toate n-urile pe care le-am completat?* — sau ca un act de ispășire, sau poate ca un fel de ritual quasi-superstițios: destule schimbări de bandaje, destule băi cu buretele, destule n-uri completate și Paul va trăi. *Femeia-albină Bourka poa' să facă farmece puternice, Bwana, completează acele n-uri aiurite și totul va fi în regulă.*

Așa a început ea... dar, după-aceea, a apărut *tre' să-ul*. Paul cunoștea simptomele. Când ea a spus că murea de dorință să știe ce se va întâmpla în continuare, nu glumea.

Deoarece tu continui SĂ TRĂIEȘTI, ca să afli ce se mai întâmplă, la asta se referă, nu-i așa?

Aberant cum era — chiar rușinos în absurditatea sa — el credea că acesta-i adevărul.

Tre' să-ul

Era ceva ce-l iritase foarte tare când realizase că-l putea crea cu mare ușurință în cărțile cu Misery, dar care apărea aproape accidental sau chiar deloc în romanele serioase. Nu știa cu exactitate unde să găsești *tre' să*, dar întotdeauna îți dădeai seama când îl descopereai. Determina acul unui contor Geiger intern să se deplaseze până la capătul scalei. Chiar și stând în fața mașinii de scris, ușor aplecat, bând căni cu cafea și mestecând două antinevralgice la fiecare două ore (știind că ar trebui să renunțe la nenorocitele de țigări, cel puțin la cele de dimineață, dar incapabil să ajungă la această decizie), la luni de zile depărtare de final și la ani-lumină distanță de publicare, recunoștea *tre' să-ul* atunci când îl obțineai. Întotdeauna când îl avea se simțea puțin rușinat — manipulator. Dar, de asemenea, îi făcea munca să aibă o justificare. Cristoase! zilele treceau, iar gaura din hârtie era mică, lumina era slabă, conversațiile pe care le auzeai, protesti. Continuai, deoarece asta era tot ce puteai să faci. Confucius a spus că dacă un om vrea să crească un singur rând de orez, mai întâi trebuie să strângă o tonă de bălegar. Iar apoi, într-o bună zi, gaura se lărgea până la o Panoramă, iar lumina strălucea prin ea ca o rază de soare reflectată pe un diamant și atunci știa că ai găsit *tre'să-ul*, că era viu și că lovea cu putere ca să iasă la suprafață.

Tre' să-ul, ca în: "Cred că o să mai stau încă cinci minute, dragă, *tre' să* văd cum se termină capitolul ăsta". Chiar dacă tipul care spune asta și-a petrecut toată ziua la serviciu visând la cum o să facă dragoste și știe că șansele sunt foarte mari ca soția sa să adoarmă până când se duce el în dormitor.

Tre' să-ul, ca în: "Știu că ar trebui să mă apuc acum să pregătesc cina — el va fi supărat dacă iarăși mănâncă în timpul programului de la televizor — dar *tre' să* văd cum se termină asta".

Tre' să știu dacă ea va trăi.

Tre' să știu dacă el îl va prinde pe păcătosul care i-a ucis tatăl.

Țre' să știu dacă ea află că cea mai bună prietenă a ei se culcă cu bărbatul ei.

Tre' să-ul. Dezgustător ca și spălatul vaselor într-un bar jegos, frumos ca și când te-ai culca cu cea mai talentată prostituată din lume. O, băiete, era rău; o, băiete, era bine și o, băiete, până la urmă, nu contează cât de grosolan sau cât de crud era, pentru că, în final, era cum spuneau Jacksonii pe acel disc —, nu te opri până nu capeți destul".

8

De asemenea, ai fost Șeherezada pentru tine însuși.

Aceasta nu fusese o idee pe care el să fie în stare s-o articuleze sau măcar s-o înțeleagă, oricum nu atunci, suferise prea mult din cauza durerii. Dar totuși știuse asta, nu-i așa?

Nu tu. Ția din atelier. El au știut.

Da. Ția era purul adevăr.

Zgomotul mașinii de tuns iarba deveni mai intens. Pentru o secundă o văzu pe Annie. Ea îl privi, observă că el se uită la ea, și ridică o mână spre el. Își ridică și el o mână — cea care mai avea degetul mare. Ea dispăru iarăși. Mare lucru!

Până la urmă, o convinsese că dacă se întoarce la lucru o să se însănătoșească mai repede, că nu o să dea înapoi... Era hăituit de specificitatea acelor imagini care i se arătaseră în nor, iar *hăituit* era exact cuvântul potrivit: până când nu le pune pe hârtie, acestea rămâneau umbre care nu-i dădeau pace.

Și-chiar dacă ea nu-l crezuse — nu atunci — îi permisesese totuși să se întoarcă la lucru. Nu pentru că el o convinsese, ci din cauza lui *tre' să*.

La început fusese în stare să lucreze doar perioade scurte, dureroase — cincisprezece minute, poate chiar jumătate de oră dacă povestirea i-o cerea. Fiecare dintre aceste perioade scurte erau o agonie. Fiecare aranjare a poziției pricinuisse trezirea ciotului la viață, așa cum o cracă fumegândă izbucnește în flăcări când este lovită de o pală de vânt. În timp ce scria, îl durea cumplit, dar nu atunci fusese cel mai rău — agonia venea o oră sau două mai târziu, atunci când ciotul în curs de vindecare îl înnebunea cu o mâncărimă surdă, ca zumzetul unor albine somnoroase.

El avusese dreptate, nu ea. Nu se mai simțise niciodată cu adevărat bine — probabil că asta nici nu era posibil în situația lui — dar sănătatea sa se îmbunătățise și ceva din putere îi revenise. Era conștient că orizontul intereselor lui se îngustase, dar accepta asta ca un preț plătit supraviețuirii. Era de-a dreptul o minune că totuși trăia.

Stând aici, în fața mașinii de scris a cărei dantură se degrada pe zi ce trecea, privind înapoi la o perioadă care fusese mai plină de muncă decât de evenimente, Paul aprobă. Da, presupunea că fusese propria-i Șeherezada, tot

așa cum era propria lui muză atunci când se aduna pe sine și se lăsa dus de fanteziile lui febrile. Nu avea nevoie de un psihiatru ca să-i atragă atenția că scrisul avea o latură autoerotică — băteau niște clape în locul propriei cărnii, dar amândouă acțiunile depindeau în mare parte de mâini abile, puternice și de un angajament profund față de arta artificialului.

Dar nu fusese oare și un mod de copulație, chiar dacă de un soi foarte sec? Deoarece atunci când el începea iarăși... ei bine, ea nu-l întrerupea atunci când lucra, dar lua rezultatul fiecărei zile, chipurile doar ca să completeze literele lipsă, dar de fapt — el știa asta acum, tot așa cum bărbații foarte potenți știu care dintre femei se vor lăsa conduse acasă la sfârșitul serii și care nu — ca să-și ia porția de drog. Ca să-și ia *tre' să-ul*.

Serialele cu suspans. Da. Ne-am întors la asta. Doar că, în ultimele luni, ea vede câte un episod în fiecare zi, în loc de în fiecare după-amiază de sâmbătă, iar Paul, cel care este scriitorul ei domestic, nu fratele ei.

Șederile lui în fața mașinii de scris deveniseră din ce în ce mai lungi în timp ce durerea se retrăsese lent și o parte din rezistența lui revenise... dar, până la urmă, el nu fusese în stare să scrie atât de repede pe cât îi ceruse ea.

Tre' să-ul care-i ținuse pe amândoi în viață — și chiar asta se întâmplase, deoarece ea cu siguranță i-ar fi omorât pe amândoi de mult timp dacă n-ar fi existat el — a fost, de asemenea, cel care i-a provocat lui pierderea degetului mare. A fost oribil, dar în același timp și nostim. *Dă dovadă de puțină ironie, Paul — este bună pentru circulația sângelui.*

Și gândește-te că ar fi putut să fie mult mai rău.

De exemplu, ar fi putut să fie penisul.

— Și am doar unul, spuse el și începu să hohotească nebunește în camera goală, în fața nesuferitului Royal cu rânjet știrb. Râse până când începură să-l doară și burta și ciotul. Râse până când începu să-l doară *mintea*. La un moment dat, râsul se transformă în hohote uscate de plâns care-i treziră durerea și în ceea ce mai rămăsese din degetul mare, iar când se întâmplă asta reuși să se oprească. Se întrebă, cu oarecare indiferență, cât de aproape se afla acum nebunia.

Deși, bănuia el, n-avea nici o importanță.

9

Într-una din zile, înaintea operației de amputare a degetului mare — poate chiar cu mai puțin de o săptămână înainte — Annie intrase în cameră aducând două cupe mari cu înghețată de vanilie, o cutie cu cremă de ciocolată Hershey, o cutie sub presiune de frișcă și o cană de sticlă în care cireșele amare, roșii ca sângele, pluteau ca niște specimene biologice.

— M-am gândit să pregătesc pentru noi niște înghețată asortată, spuse Annie.

Vocea ei avea un ton de falsă veselie. Lui Paul nu îi plăcu. Nici tonul vocii,

nici privirea ei agitată. Acea privire spunea: *Sunt o fată mofturoasă*. Îl făcea să fie prudent, să intre în alertă. Îi era foarte ușor să și-i imagineze arătând exact la fel atunci când punea un morman de haine pe niște trepte sau o pistică moartă pe alte scări.

— Ce idee bună. Mulțumesc, Annie, spuse el și o privi cum toarnă crema subțire de ciocolată și apoi adaugă pe deasupra doi norișori albi, superbi, de frișcă din cutia sub presiune. Făcu toate acestea cu îndemânarea unui om stăpânit de multă vreme de patima dulciurilor.

— Nu-i nevoie să-mi mulțumești. O meriți. În ultimul timp ai lucrat din greu.

Îi întinse o înghețată. După a treia înghițitură începu să i se încheieze gura, dar continua s-o mănânce. Era mai înțelept. Una dintre principalele reguli ale supraviețuirii aici în superba zonă Western Slope, era să gândești: *Când Annie te servește cu ceva, ar fi bine să nu refuzi*. Pentru un timp se lăsă tăcerea, apoi Annie își puse lingurița jos, își șterse cu dosul mâinii de pe bărbie un amestec de cremă de ciocolată și înghețată topită și spuse voioasă:

— Povestește-mi continuarea.

Paul își puse jos lingurița.

— Ce vrei să spui?

— Povestește-mi romanul până la sfârșit. Nu mai am răbdare. Pur și simplu nu mai pot.

Și nu știuse el oare că asta va urma? Da. Dacă cineva ar fi adus în casa Anniei ultimele douăzeci de episoade noi din serialul "Omul-Rachetă", ar fi așteptat ea oare. Ar fi vizionat unul pe săptămână sau măcar unul pe zi?

Privi avalanșa pe jumătate topită a înghețatei ei, una dintre cireșe aproape îngropată în frișcă, alta plutind în siropul de ciocolată. Își aminti cum arătase salonul, cu farfuriile cu zahăr întărit pe ele, împrăștiate peste tot.

Nu. Annie nu era genul de om care să aștepte. Annie ar fi privit într-o singură noapte toate cele douăzeci de episoade, chiar dacă și-ar fi provocat astfel tulburări de vedere și o migrenă cumplită.

Pentru că Armie îi plăceau lucrurile dulci.

— Nu pot să fac asta, spuse el.

Fața ei se întunecă imediat, dar nu cumva era acolo și o umbră de mulțumire?

— Oh? De ce nu?

Pentru că nu mi-ai mai arăta respect diminețile, se gândi el să-i răspundă, apoi se abținu. Se abținu din răspuneri.

— Pentru că sunt un narator foarte prost, răspunse el.

Ea înfulecă restul de înghețată în cinci îmbucături imense, care ar fi făcut gâtul lui Paul să devină gri din cauza degeraturilor. Apoi puse cupa jos și se uită supărată la el, ca și cum nu el era marele Paul Sheldon, ci unul care și-a permis să-l critice pe marele Paul Sheldon.

— Dacă ești un narator atât de prost, cum se face că ai scris best-seller-uri pe care milioane de oameni le adoră?

— Nu am spus că sunt un *scriitor* foarte prost. De fapt, se întâmplă să

cred că mă pricep foarte bine la *asta*. Dar ca *narator* sunt îngrozitor.

— Ce faci tu acum este să inventezi scuza cockadoodie.

Fața ei se întunecă. Măinile îi erau încleștate pe materialul aspru al fustei. Annie Uraganul se întorsese în cameră. Lucrurile se învăteau. Doar că lucrurile nu mai *aveau* aceeași semnificație ca înainte, nu-i așa? El era mai speriat de ea ca niciodată, dar influența ei asupra lui slăbise. Viața lui nu i se mai părea un lucru prea important, *tre' să* sau nu *tre' să*. Singurul lucru de care-i era frică era ca ea să nu-l schilodească.

— *Nu* este o scuză, replică el. Cele două acțiuni sunt ca merele și portocalele, Annie. De obicei, oamenii care *spun* povestiri, nu le pot *scrie*. Dacă tu chiar crezi că oamenii care pot să scrie povestiri au vreun cât de mic talent de narator, înseamnă că n-ai urmărit niciodată vreun nenorocit de romancier, transpirând în timpul unui interviu la emisiunea "Azi".

— Ei bine, eu n-am chef să aștept, se îmbufnă ea. Ți-am pregătit înghețata aia asortată și *cel puțin* ai putea să-mi spui *câteva* chestii. Nu trebuie să fie toată povestea, dar... l-a ucis Baronul pe Calthorpe? — Ochii îi scânteiau. — Asta-i unul dintre lucrurile pe care chiar că aș vrea să-l știu. Și, dacă da, ce a făcut cu cadavru? Se află ciopârțit în cufărul pe care nevasta lui nu-l scapă din ochi? *Eu* asta cred.

Paul clătină din cap — nu ca să indice că ea se înșală, ci ca să-i arate că nu-i spune.

Ea deveni și mai neagră. Vocea îi era totuși blândă.

— Mă faci să mă supăr — știai asta, Paul, nu-i așa?

— Bineînțeles că știu. Dar n-am ce să fac.

— Te-aș putea *obliga*. Te-aș putea *obliga* să ai ce să faci în această privință. Te-aș putea obliga să-mi *povestești*.

Dar părea învinsă, ca și cum ar fi știut că nu poate să realizeze asta. Îl putea face să-i spună unele lucruri, dar nu-l putea obliga să-i povestească.

— Annie, îți amintești când mi-ai spus ce-i zice un copil mic mamei sale când aceasta îl surprinde jucându-se cu soluția de curățat de sub chiuvetă și îl oprește? *Mămico, ești rea!* Nu asta îmi spui tu acum? *Paul, ești rău!*

— Dacă mă faci să devin mai furioasă, nu-ți promit că voi mai fi responsabilă de acțiunile mele, spuse ea, dar el simți că apogeul crizei a trecut — ea era, în mod straniu, vulnerabilă la aceste concepte de disciplină și comportare.

— Ei bine, îmi asum acest risc — spuse el — deoarece eu sunt ca o mamă din aia — nu spun nu ca să fiu rău sau ca să-ți fac în ciudă, — spun nu pentru că vreau ca ție să-ți placă foarte mult povestea... iar dacă-ți dau ceea ce vrei, nu o să-ți mai placă și nu o s-o mai dorești.

Și atunci ce se va întâmpla cu mine, Annie? gândi el, dar nu spuse cu voce tare.

— Cel puțin spune-mi dacă cioara aceea, Hezekiah, chiar *știe* unde-i tatăl lui Misery! Cel puțin spune-mi asta!

— Tu vrei romanul, sau vrei ca eu să completez un chestionar?

— Nu folosi tonul ăsta sarcastic când vorbești cu mine!

— Atunci nu te prefac că nu înțelegi ce-ți spun, strigă el.

Ea se retrase surprinsă și neliniștită, ultimele urme ale întunecării dispărând de pe fața ei. Tot ce rămase era acea stranie expresie de fetiță răsfățată și năzuroasă.

— Tu vrei să tai găscă de aur! La asta se reduce totul! Dar când țăranul din acea poveste a făcut lucrul ăsta, tot ce a mai avut a fost o găscă moartă și o grămadă de mațe nefolositoare.

— În ordine, spuse ea. În ordine, Paul. Ai de gând să-ți termini înghețata?

— Nu mai pot să mănânc nimic, zise el.

— Văd. Te-am supărat. Îmi pare rău. Cred că ai dreptate. Am greșit că te-am întrebat.

Ea era din nou perfect calmă. El se așteptase să urmeze altă perioadă de depresie nervoasă sau de turbare; dar nu. Pur și simplu se întorseseră amândoi la vechea rutină, Paul scriind, Annie citind rodul fiecărei zile. Și — trecuse destul de mult timp între ceartă și amputarea degetului mare, astfel încât Paul nu observase legătura dintre ele. Până acum.

M-am plâns în legătură cu mașina de scris, gândi el uitându-se la ea și ascultând duduitul mașinii de tuns iarba. Acum se auzea mai vag, iar el era de-abia conștient că asta nu se datora faptului că Annie se îndepărtase, ci pentru că el făcuse asta. Începuse să moțăie. Acest lucru i se întâmpla destul de des acum; pur și simplu moția ca un bătrân sclerizat dintr-un azil.

Nu foarte tare; m-am plâns de ea doar atunci. Dar o dată este de ajuns, nu-i așa? Mai mult decât îndeajuns. Asta s-a întâmplat — când? — cam la o săptămână după ce ea a adus înghețatele alea oogy. Cam pe atunci. Doar o săptămână și o plângere. Despre cum mă înnebunește zgomotul pe care-l face litera lipsă. Nici măcar nu i-am sugerat să cumpere de la Nancy Desfrânata, sau cum o cheamă, altă mașină de scris folosită, una cu toate literele intacte. Am spus doar că zgomotul ăla mă înnebunește, apoi, cât ai zice pește, țac-pac, uite că nu mai este degetul mare de la mâna stângă al lui Paul. Doar că ea nu a făcut de fapt asta pentru că eu m-am plâns de mașina de scris, nu-i așa? A făcut-o pentru că eu i-am spus nu și ea a trebuit să accepte asta. A fost un act de furie. Furia a fost rezultatul conștientizării. Ce conștientizare? Cum, că ea nu deține la urma urmei toate aluurile — că eu am o anumită influență pasivă asupra ei. Puterea lui tre' să. M-am dovedit la urmă că sunt o Șeherezada destul de bună.

Era aberant. Era amuzant. Dar era și real. Milioane de oameni l-ar putea zeflemisi, dar doar pentru că ei nu reușeau să realizeze cât de universală putea deveni influența artei — chiar și dacă era degenerată cum erau romanele populare. Gospodinele își aranjau programul zilnic în funcție de serialul melodramatic de după-amiază. Dacă se reîntorceau la serviciu, cea mai mare prioritate devenea cumpărarea unui Video-recorder, ca să poată urmări noaptea acele seriale. Atunci când Arthur Conan Doyle l-a omorât pe Sherlock Holmes la Reichenbach Falls, toată Anglia Victoriană s-a ridicat și l-a cerut înapoi. Tonul protestului lor a fost exact cel al Anniei — nu mânădire adâncă, ci ultraj. Doyle a fost certat de mama sa când i-a scris și i-a comunicat intenția sa de a termina cu Holmes. "Vrei să-l ucizi pe acel agreabil Domn Holmes? Ce prostie! *Să nu îndrăznești!*"

Sau, de exemplu, cazul prietenului său Gary Ruddman, care lucra la Biblioteca Publică din Boulder. Într-o zi, când Paul se dusesese să-i facă o vizită, găsisese jaluzelele lui Gary trase, iar la ușă era atârnată o perdea neagră de crep. Îngrijorat, Paul ciocănise tare până când Gary îi răspunsese. *Pleacă, îi spusese Gary. Sunt foarte deprimat azi. A murit cineva. Cineva foarte important pentru mine.* Când Paul l-a întrebat cine, Gary îi răspunsese obosit: *Van der Valk.* Paul îl auzise îndepărtându-se de ușă și deși bătuse iarăși, Gary nu se întorsese. După cum aflase mai târziu, Van der Valk fusese un detectiv fictiv creat — și apoi distrus — de un scriitor pe nume Nicolas Freeling.

Paul fusese convins că reacția lui Gary a fost mai mult decât falsă; crezuse că a fost un rol jucat prost. Pe scurt, o prefăcătorie. Continuase să creadă asta până în 1983, când citise: *Lumea, în Viziunea lui Garp.* Făcuse greșea să citească scena în care fiul cel mic al lui Garp moare înfipt într-un schimbător de viteze, cu puțin înainte de a se duce la culcare. Timp de multe ore n-a putut să adoarmă. Scena nu-i părăsea mintea. Ideea că ai putea să suferi din cauza unui personaj fictiv era absurdă, dar îi trecuse de multe ori prin minte în timpul nesfârșitelor răsuciri și zvârcoliri în pat. Pentru că, de fapt, tocmai asta făcea: suferea. Această realizare nu l-a determinat să se întrebe dacă nu cumva Gary Ruddman nu fusese foarte serios în chestia cu Van der Valk. Iar acest fapt îl făcuse să-și mai amintească ceva: când terminase romanul lui William Golding: *Împăratul Muștelor*, la vârsta de doisprezece ani, se dusesese la frigider să-și ia un pahar cu limonadă... și apoi brusc a schimbat direcția, grăbindu-se din cauza unui spasm la stomac care s-a finalizat în baie. Acolo s-a aplecat deasupra toaletei și a vomat.

Pe neașteptate, Paul își aminti exemple ale acestei manii ciudate; modul cum oamenii invadau docurile din Baltimore, în fiecare lună, atunci când trebuia să ajungă pachetul care conținea ultimul fascicul din *Micul Dorrit* al lui Dickens sau *Oliver Twist* (unii se înecau, dar asta nu-i descuraja pe ceilalți); bătrâna în vârstă de o sută cinci ani, care a declarat că va trăi până când Domnul Galsworthy termină *Forsythe Saga* — și care murise la mai puțin de o oră după ce i se citise ultima pagină din ultimul volum; tânărul alpinist, internat în spital datorită unei hipotermii considerate fatale și căruia prietenii i-au citit non-stop *Lord of Rings*, până când a ieșit din comă; sute de alte asemenea incidente.

Fiecare autor de ficțiune bestseller, bănuia el, avea exemplul sau exemplele sale personale despre implicarea radicală a cititorului în lumea fantastică pe care scriitorul o creează... *exemple ale complexului de Șeherezadă*, gândi Paul acum, pe jumătate adormit, în timp ce zgomotul mașinii de tuns iarba a Anniei se stingeau undeva în depărtare. Își aminti că primise două scrisori care sugerau crearea de parcuri de distracție, bazate pe romanele *Misery*, în același stil cu Disney World și Marea Aventură. Una dintre aceste scrisori conținuse și un plan schematic. Dar câștigătoarea panglicii albastre (cel puțin până când Annie Wilkes intrase în viața lui) fusese doamna Roman D. Sandpiper III, din Ink Beach, Florida. Doamna Roman D. Sandpiper, al cărei prenume era Virginia, transformase una dintre

camerele de la etaj a casei sale în Salonul lui Misery. Indusese în scrisoare fotografii Polaroid ale Roții de Tors a lui Misery, a Biroului lui Misery (completat de un bilet pe jumătate scris adresat domnului Faverey, în care îi spunea că ea o să ia parte la Recitalul de la Școală din data de 20 nov. — realizat cu un scris pe care Paul îl considerase atunci foarte potrivit pentru eroina sa; nu o caligrafie înflorată specifică doamnelor din înalta societate, ci un scris aproape de tipar, vag feminin), Canapeaua lui Misery, Devizele lui Misery. (*Lasă Dragostea Să Te Instruiască; Nu Încerca Să Stăpânești Dragostea*) etc, etc. Mobila, glăsuia scrisoarea doamnei Roman D. ("Virginia") Sandpiper, era în întregime autentică, nu reproducere, și, în timp ce nu putea fi sigur de asta, Paul bănuia că este adevărat. Dacă era așa, micul colț din lume imaginară trebuie s-o fi costat pe doamna Roman D. ("Virginia") Sandpiper, mii de dolari. Doamna Roman D. ("Virginia") Sandpiper se grăbise să-l asigure pe Paul că ea nu-i folosea personajul ca să câștige bani, și nici nu avea planuri în această direcție — Doamne ferește! — dar că *dorea* ca el să vadă fotografiile și să-i spună unde a greșit (ceea ce era sigură că s-a întâmplat în multe locuri). Doamna Roman D. ("Virginia") Sandpiper spera, de asemenea, ca el să-i comunice opinia sa. Când se uitase la acele fotografii, avusese un sentiment care fusese straniu și totuși misterios de intangibil — ca și cum privise niște fotografii făcute propriei lui imaginații și a știut că din clipa aceea, ori de câte ori va încerca să-și închipuie salonașul lui Misery și cabinetul, pozele doamnei Roman D. ("Virginia") Sandpiper îi vor veni imediat în minte, obturându-i imaginația cu concretețea lor reconfortantă, dar uni-dimensională. Să-i spună *ei* unde a greșit? Era o nebunie! De acum înainte *ei* va fi acela care își va pune această întrebare! Îi răspunsese; o scrisoare scurtă de felicitări și de admirație — o mică scrisoare care nici măcar nu lăsase să se întrevadă unele dintre întrebările privind-o pe doamna Roman D. ("Virginia") Sandpiper, care îi trecuseră lui prin minte. De exemplu: cât de sănătoasă mintal era ea? — și primise drept răspuns o altă scrisoare cu un set nou de fotografii. Prima scrisoare a doamnei Roman D. ("Virginia") Sandpiper conținuse două pagini scrise de mână și șapte fotografii. A doua avea zece pagini și *patruzeci* de poze. Scrisoarea era o descriere amănunțită (și până la urmă foarte obositoare) a locurilor de unde — doamna Roman D. ("Virginia") Sandpiper își procurase fiecare piesă de mobilier, cât de mult plătitise pentru ea și ce restaurări necesitase. Doamna Roman D. ("Virginia") Sandpiper îi relatase că găsisese un om pe nume McKibbon, care era posesorul unei vechi puști pentru vânat veverițe, și că-l rugase să tragă un glonț în peretele de lângă scaun. Dacă nu putea să bage mâna în foc în ceea ce privește vechimea exactă a puștii, recunoștea doamna Roman D. ("Virginia") Sandpiper, calibrul era cel bun. Fotografiile erau, în majoritate, de detaliu. Dacă n-ar fi fost legenda de pe spatele fiecăreia, ai fi putut crede că era unul din jocurile acelea din reviste, "CE REPREZINTĂ ACEASTA FOTOGRAFIE?", unde fotografia mărită a unei agrafe de birou o făcea să arate ca un pilon, și cea a unui dop de bere să pară un tablou de Picasso. Paul nu răspunsese la această scrisoare, dar asta n-o oprise pe doamna Roman D. ("Virginia") Sandpiper să-i mai trimită încă cinci (primele patru cu fotografii atașate),

înainte de a fi redusă la tăcere uimită și rănită.

Ultima scrisoare era semnată simplu, bățos, doamna Roman D. Sandpiper. Invitația (oricât de patetică fusese) de a-i spune "Virginia" fusese retrasă.

Sentimentele femeii, oricât de obsedate au fost, nu evoluaseră niciodată spre fixația paranoică a Anniei, dar Paul înțelese că punctul de pornire fusese același. Complexul de Șeherezadă. Puterea imensă și foarte acaparatoare a lui *tre' să*.

Plutirea lui se accentua. Adormi.

10

În ultimul timp moțăia și ațipea, așa cum li se întâmplă bătrânilor, pe neașteptate și câteodată în cele mai nepotrivite momente, și dormea tot așa cum dorm bătrânii — adică despărțit de lumea trează doar printr-o membrană foarte subțire. Nu încetă să audă zgomotul făcut de mașina de tuns iarba, dar tonalitatea lui deveni mai gravă, mai aspră; sunetul unui cuțit electric.

Își alesese o zi nepotrivită ca să înceapă să se plângă despre Royal și despre n-ul lui lipsă. Dar de fapt nu exista niciodată o zi *potrivită*, bineînțeles, ca să-i spui *nu* Anniei Wilkes. Pedeapsa putea fi amânata... dar nu puteai scăpa de ea.

Ei bine, dacă te deranjează atât de mult, trebuie să-ți dau ceva să-ți abată gândurile de la bătrânul n. O auzise cotrobăind prin bucătărie, aruncând niște lucruri, înjurând în dialectul ei propriu și straniu. Zece minute mai târziu, intrase în cameră cu seringă, cu sticla de Betadine și cuțitul electric. Paul începuse imediat să urle. Ajunsese, într-un fel, ca și câinii lui Pavlov. Când Pavlov suna un clopoțel, câinii salivau. Când Annie intra în camera de oaspeți cu o seringă, o sticlă de Betadine și un obiect ascuțit de tăiat, Paul începea să urle. A înfipt cuțitul în pervazul ferestrei și apoi au urmat alte rugăminți, alte țipete și multe promisiuni că va fi cuminte. Când a încercat să se retragă din fața seringii, ea i-a spus să stea liniștit și să fie cuminte, că altfel, ceea ce se va întâmpla, va avea loc fără anestezie. Când el a continuat să se îndepărteze de ac, scâncind și rugându-se, Annie îi sugera că dacă el într-adevăr asta dorea, poate că ar fi mai bine ca ea să folosească cuțitul ca să-i taie gâtul și astfel să se termine totul.

Atunci el se liniștise și o lăsase să-i facă anestezia, iar de această dată, Betadina se împrăștiase pe degetul mare de la mâna stângă și pe lama cuțitului (când ea îl pornise, și lama începuse să ferăstruiască în gol, Betadina se dispersase într-o ploaie de picături maronii pe care ea păruse că nu le remarcă), iar până la sfârșit, bineînțeles, în aer se împrăstiaseră picături mult mai roșii. Fiindcă atunci când Annie se hotăra să facă ceva, ea ducea treaba până la *capăt*. Annie nu putea fi înduplecată cu rugăminți. Annie nu putea fi influențată de urlete: Annie avea curajul să-și susțină

opiniile.

În timp ce lama zumzăitoare și vibratoare se adâncise în pielea moale dintre degetul mare, care curând avea să fie defunct, și degetul arătător, ea îl asigurase că îl iubește cu acea voce care sugera că "asta-o-doare-mai-mult-pe-Mama-decât-te-doare-pe-tine-Paulie".

Apoi, acea noapte...

Tu nu visezi, Paul. Tu te gândești la lucrurile la care nu ai curajul să reflectezi atunci când ești treaz. Deci trezește-te. Pentru numele lui Dumnezeu, TREZEȘTE-TE!

Nu putea să se trezească.

Ea îi tăiasese degetul de dimineață, iar în acea noapte intrase veselă în cameră, unde el stătea amețit de droguri și durere, ținându-și mâna stângă bandajată, ducând un tort și fredonând "Mulți ani trăiască" cu tonul acela uniform și fals. Și, deși nu fusese ziua lui de naștere, în tort erau înfipite o mulțime de lumânări, iar în mijloc, vârât în suport, ca o mare lumânare suplimentară, trona degetul lui mare, gri și mort, cu unghia puțin zimțată — pentru că el, câteodată, atunci când nu găsea cuvântul potrivit, obișnuia să și-o roadă. Atunci ea îi spusese: *Dacă promiți că vei fi cuminte, Paul, o să-ți dau o felie din tortul aniversar, dar nu o să trebuiască să mănânci nimic din lumânarea specială*, deci el promisese că o să fie cuminte, fiindcă nu dorea să fie obligat să mănânce din lumânarea specială dar, de asemenea, deoarece bineînțeles Annie era formidabilă; Annie era bună; hai să-i mulțumim pentru masă, și pentru cea care nu trebuie s-o mâncăm; fetele vor doar să se distreze, dar câteodată devin foarte periculoase; te rog, Annie, nu mă obliga să-mi mănânc degetul mare; mamă Annie; Zeița Annie; când Annie este prin preajmă ar fi bine să fii onest; ea știe când tu dormi; ea știe când ești treaz; ea știe dacă ai fost cuminte sau rău; pentru numele zeiței, ar fi bine să nu plângi, ar fi bine să nu te bosumfli, dar înainte de toate, ar fi bine să nu tipi, să nu țipi, să nu țipi, să nu

Nu făcuse asta.

Iar acum, în timp ce se trezea, avu o tresărire care-i produse durere în tot corpul și aproape că nici nu-și dădu seama că buzele îi erau strânse ca să țină țipătul înăuntru, cu toate că amputarea degetului mare se petrecuse acum o lună.

Era atât de preocupat să-și rețină urletul, încât, pentru un moment, nici nu observă ce venea pe alee, iar când zări, la început crezu că este o vedenie.

Era o mașină a Poliției din Colorado.

11

După amputarea degetului mare urmasse o perioadă obscură, când singura mare realizare a lui Paul, în afară de lucrul la roman, fusese faptul că reușise să țină socoteala zilelor. Devenise aproape patologic în această

privință, câteodată petrecându-și chiar și cinci minute pierdut în visare, numărând, asigurându-se că nu a omis nici o zi.

Încep să devin la fel de bolnav ca ea, se gândise el odată.

Iar mintea îi răspunsese plictisită: *Și ce dacă?*

După ce își pierduse laba piciorului, lucrase destul de bine la carte — în timpul a ceea ce Annie denumise atât de afectat "perioada lui de convalescență". Nu, *destul de bine* era o falsă modestie, dacă așa ceva exista. Lucrase *miraculos* de bine pentru un om care cândva crezuse că îi este imposibil să scrie dacă n-are țigări sau dacă-l doare spatele, sau dacă avea o migrenă puțin mai serioasă. Ar fi fost frumos să creadă că se descurcase eroinic, dar presupunea că iarăși fusese vorba doar de supraviețuire, deoarece durerea fusese foarte intensă. Atunci când într-adevăr începuse procesul de însănătoșire, se gândise că "mâncărimea fantomatică" pe care i-o provocase laba piciorului care nu mai exista, era chiar mai rea decât durerea. Cel mai mult îl deranjase talpa piciorului lipsă. Se trezise de nenumărate ori în mijlocul nopții, ca să constate că degetul mare de la piciorul drept scărpină aerul la patru degete distanță de unde se termina acum partea stângă a corpului său.

Dar continuase totuși să lucreze.

Doar după amputarea degetului mare și acel bizar tort aniversarea care arăta ca o rămășiță de la *Ce i s-a întâmplat lui Baby Jane?* au început să apară ghemotoacele de hârtie care se strângeau în coșul de gunoi. Pierzi un picior, ești în pragul morții, dar continui să lucrezi. Pierzi un deget mare și, în chip straniu, începi să dai rateuri la scris. Nu trebuia să fie invers?

Ei bine, urmasse febra — stătuse o săptămână în pat din cauza ei. Dar fusese doar ceva minor; cel mai mult, temperatura îi urcase până la 38 cu 6, dar asta nu era un motiv de melodramă. Febra fusese cauzată, probabil, mai mult de starea lui generală proastă, decât de vreo infecție specifică, iar o febră oogy nu constituia nici o problemă pentru Annie; printre celelalte suveniruri ea avea și Keflex și Ampicilină. L-a umplut de antibiotice și el s-a făcut mai bine... atât de bine pe cât puteai deveni în circumstanțe atât de bizare, în orice caz. Dar ceva nu era bine. Se părea că el își pierduse un ingredient vital, drept care amestecul devenise mult mai anemic. Încercă să dea vina pe n-ul lipsă, dar trebuise să se descurce cu asta și înainte și, de fapt, ce reprezenta un n lipsă în comparație cu un picior lipsă, iar acum, ca o atracție în plus, un deget mare lipsă?

Oricare era motivul, ceva deranjase visul, ceva micșorase circumferința găurii din hârtie, prin care el privea. Cândva — ar fi jurat că așa a fost! — gaura fusese la fel de mare ca gura Tunelului Lincoln. Acum nu era mai mare decât o găurică dintr-un gard de lemn prin care un ajutor de antreprenor s-ar opri să spioneze un șantier interesant de construcții. Trebuia să te străduiești, să-ți mijești ochii, dacă doreai să vezi ceva, iar în cele mai multe cazuri, lucrurile importante se desfășurau în afara câmpului tău vizual... deloc surprinzător, dat fiind faptul că acest câmp era atât de mic.

În termeni practici, ceea ce se întâmplase după amputarea degetului mare și puseul de febră, era evident. Cuvintele din carte începuseră iarăși să

fie bombastice și înflorate — nu era încă o parodie, nu încă, dar se îndrepta constant într-acolo și el nu putea să oprească această derivă. Erori de continuitate începuseră să se prolifereze cu viclenia șobolanilor care se ascund în colțurile pivnițelor ca să se înmulțească: de-a lungul a treizeci de pagini, Baronul devenise Viconte din *În Căutarea Lui Misery*. Trebuise să se întoarcă și să modifice totul.

Nu contează, Paul, — își spusese el de nu știu câte ori în acele ultime zile înainte ca Royalul să-și scuipe t-ul și apoi e-ul — *nenorocita asta de carte este aproape gata*. Așa și era. Lucrul la ea era o tortură, iar finalul însemna sfârșitul vieții lui. Că ultima perspectivă începuse să pară mai atrăgătoare decât prima, spunea tot ce probabil trebuia spus despre starea în continuă degradare a corpului, minții și spiritului său. Iar cartea continua, în ciuda tuturor lucrurilor, părând independentă de ele. Întreruperile din continuitatea ei erau supărătoare, dar minore. El avea acum mai multe probleme cu fantezia decât avusese vreodată. Jocul "Poți Tu?" devenise mai degrabă un exercițiu laborios decât amuzament. Totuși cartea continua să progreseze în ciuda tuturor lucrurilor îngrozitoare la care îl supusese Annie, iar el se putea plânge acum că ceva — poate curajul — i se scursese din el odată cu sfertul de litru de sânge pe care-l vărsase atunci când își pierduse degetul mare, dar era o povestire a naibii de bună, cel mai bun roman *Misery* de până acum. Intriga era melodramatică, dar bine construită; în felul ei modest, chiar amuzantă. Dacă vreodată ar fi publicat acest roman într-o altă ediție decât în Ediția Annie Wilkes, oarecum drastic limitată (prima tipărire: o copie), bănuia, că s-ar vinde nebunește. Mda, presupunea că o să reușească s-o termine dacă nu se dezintegra mașina de scris.

S-ar fi zis că trebuie să fii foarte robustă, se gândise el odată după unul dintre exercițiile de ridicat. Brațele lui subțiri tremurau, ciotul degetului pulsându-i intens, fruntea fiindu-i acoperită cu o peliculă de transpirație. *Erai pistolarul tânăr și dur care dorea să-și bată joc de sclerozatul de șerif, nu-i așa? Doar că ți-ai scuiat deja una dintre litere și văd că unele dintre celelalte — t-ul, e-ul și g-ul, de exemplu — au început să arate ciudat... câteodată sunt aplecate într-o parte, câteodată în cealaltă, câteodată se imprimă puțin mai sus decât nivelul celorlalte, câteodată apar mai jos. Cred că bătrânul sclerozat o să câștige runda asta, prietene. Cred că bătrânul sclerozat o să te bată mă... și cățeaua s-ar putea să știe asta. Poate din cauza asta mi-a luat degetul de la mâna stângă. Cum era zicala aceea veche: S-ar putea să fie nebună, dar în mod sigur nu-i proastă.*

Se uitase la mașina de scris cu o intensitate obosită.

Dă-i înainte. Dă-i înainte și dezintegrează-te. Oricum o să termin. Dacă ea vrea să-mi cumpere alta, o să-i mulțumesc frumos, dar dacă nu, o să termin pe carnețele de notițe.

Singurul lucru pe care nu-l voi face este să țin.

Nu o să țin.

Eu.

Nu.

Nu o să țip!

Stătea la geam, complet treaz acum, pe deplin conștient că mașina de poliție pe care o vedea pe alea din fața casei Anniei era tot atât de reală cum fusese cândva piciorul lui.

Țipă! Fir'ai al Dracului, țipă!

Dorea să facă asta, dar legământul era prea puternic — foarte puternic. Nici măcar nu-și putea deschide gura. Încearcă și imediat văzu picăturile de Batadină zburând de pe lama cuțitului electric. Încearcă și auzi imediat scrâșnetul lamei toporului când intrase în os, *sfârâitul* slab care se auzise când chibritul din mâna ei aprinsese Bernz-O-matiC-ul..

Încearcă să-și deschidă gura, dar nu reuși.

Încearcă să-și ridice brațele. Nu reuși.

Un geamăt teribil îi scăpă printre buzele strânse, iar degetele lui produceau sunete ușoare ciocnind în marginile Royalului, dar asta era tot ce putea face, era tot controlul asupra destinului său de care mai era în stare. Nimic din ce se întâmplase înainte — poate cu excepția momentului când realizase că deși piciorul stâng se mișcă, talpa stângă stătea pe loc — nu fusese atât de cumplit ca infernul acestei imobilități. În timp real nu a durat mult; poate cinci secunde și cu siguranță nu mai mult de zece. Dar înlăuntrul lui Paul Shefdon păruseră ani.

Acolo, drept în față, era salvarea; el doar trebuia să spargă geamul și lacătul pe care căteaua îl pusese la limbă și să urle: *Ajutor, ajutor, scapă-mă de Annie! Scapă-mă de zeiță!*

În același timp o altă voce striga: *O să fiu cuminte, Annie! N-o să țip! O să fiu cuminte, o să fiu cuminte de dragul zeiței! Promit că n-o să țip, doar să nu mai tai nimic din mine!* Știuse el oare înainte de asta, știuse el într-adevăr cât de mult reușise ea să-l intimideze, sau cât de mult din eul său esențial — din ficatul și puterea minții sale — reușise ea să înlăture? Știa cât de constant a fost terorizat? Dar știa oare cât de mult i se amputase personalitatea, cândva atât de puternică încât el o considerase indiscutabilă?

Un singur lucru îl știa cu o oarecare certitudine: mult mai multe erau în neregulă cu el decât paralizia limbii, tot așa cam mult mai multe merseseră prost la scris decât doar n-ul lipsă sau decât febra, sau scăderile de continuitate, sau chiar decât pierderea curajului. Adevărul, în grozăvia lui, era atât de simplu! Murea bucățică cu bucățică; însă moartea nu era atât de rea pe cât se temuse. Dar se *ofilea*, iar acesta era ceva îngrozitor, fiindcă era o chestie idioată.

Nu țipa! vocea panicată îi strigă totuși, când sticletele deschise ușa mașinii de patrulare și ieși afară, aranjându-și pălăria cu boruri mari. Era tânăr, n-avea mai mult de douăzeci și doi sau douăzeci și trei de ani; purta ochelari de soare negri ca petrolul. Se opri să-și aranjeze cuta pantalonilor kaki de uniformă, iar treizeci de iarzi mai încolo un bărbat cu ochii albaștri,

ieșiți din orbite pe un chip bătrân, stătea și-l privea din spatele unei ferestre, gemând printre buzele strânse și cu palmele tremurându-i pe placa de lemn așezată peste brațele scaunului rulant.

nu țipa

(da, țipă)

țipă și o să se termine, țipă și se poate sfârși, *(niciodată, niciodată n-o să se termine, până când o să mor; puștiul ăla nu se poate împotrivi zeiței)*

Paul, o, Dumnezeule, ești mort deja? *Țipă*, căcăciosule nenorocit! **TIPĂ DIN TOȚI RĂRUNCHII!**

Buzele lui se deschiseră cu un pârâit brusc. Trase aer în plămâni și-și închise ochii. Habar nu avea ce o să iasă sau dacă va ieși ceva — până când veni:

AFRICA! urlă Paul. Mâinile tremurătoare îi zburară în sus ca niște păsări speriate și se încleștară pe cap ca și când ar fi vrut să țină creierul care parcă făcea explozie.

— *Africa! Ajutor! Ajutor! Africa!*

13

Ochii i se deschiseră brusc. Polițistul privea spre casă. Paul nu-i putea vedea ochii din cauza ochelarilor de soare, dar înclinația capului său sugera o nedumerire moderată. Mai făcu un pas apoi se opri.

Paul privi în jos spre placă. În stânga mașinii de scris se afla o scrumieră grea de ceramică. Odată — ca niciodată — ar fi fost umplută până la refuz cu mucuri de țigară; acum nu conținea nimic care să prezinte vreun pericol pentru sănătatea lui, ci doar agrafe de birou și o radieră. O apucă și o aruncă în fereastră. Geamul se făcu țândări. Pentru Paul a fost cel mai salvator sunet pe care-l auzise el vreodată. *Zidurile s-au năruit*, gândi el amețit și apoi strigă:

— *Aici! Ajutor! Ferește-te de femeie! Este nebună!*

Polițistul se uită fix la el. Gura i se deschise. Căută în buzunarul de la piept și scoase ceva ce nu putea fi decât o fotografie. O consultă și apoi veni până la marginea aleii. Acolo rosti singurele patru cuvinte pe care le auzi Paul vreodată de la el. Ultimele patru cuvinte pe care *cineva* le va mai auzi vreodată de la el. În continuare va mai scoate câteva sunete nearticulate, dar nu cuvinte adevărate.

— O, drace! exclamă sticletele. Tu ești!

Atenția lui Paul se concentrase atât de intens asupra polițistului, încât nu o observă pe Annie decât atunci când fu prea târziu. Când a văzut-o, a fost lovit de o teroare superstițioasă. Annie *devenise* o zeiță, o ființă monstruoasă, pe jumătate femeie, pe jumătate mașină de tuns iarbă, un straniu centaur feminin. Șapca de baseball îi căzuse de pe cap. Fața ei era schimonosită într-un rânjet înghețat. Într-o mână ținea o cruce de lemn. Crucea marcase mormântul lui Bossie — Paul nu-și amintea care a fost, Nr. 1

sau Nr. 2 — care în cele din urmă se oprise din mugit.

Acea Bossie într-adevăr murise, iar când primăvara înmuiase îndeajuns solul, Paul privise de la fereastra sa, câteodată mut de uimire, câteodată zguduit de hohote de râs, cum ea mai întâi, a săpat groapa (i-a luat aproape toată ziua) și apoi a târât-o pe Bossie (care de asemenea se înmuiase considerabil) afară din spatele grajdului. Ca să facă asta folosisese un lanț atașat la bara din spate a Cherokee-ului. Celălalt capăt al lanțului îl petrecuse în jurul trupului lui Bossie. Paul pusese pariu cu sine însuși că Bossie se va rupe în două înainte ca Annie să ajungă la groapă, dar pierduse. Annie o răsturnase pe Bossie înăuntru, apoi începuse să umple groapa, treabă pe care o terminase mult după căderea întinericului.

Paul o privise cum înfipsese crucea și apoi citise Biblia lângă mormânt, la lumina lunii de primăvară.

Acum ținea crucea ca pe o sulită, vârful ei murdar de pământ îndreptat direct spre spatele polițistului.

— *În spatele tău! Ferește-te!* țipă Paul știind că este prea târziu, dar totuși strigând.

Cu un răcnet războinic, Annie înfipse crucea lui Bossie în spatele polițistului.

— *AH!* exclamă polițaiul și se îndreptă lent spre peluză, cu spatele străpuns, arcuit și cu burta împinsă înainte. Fața lui avea expresia unui om care încearcă să elimine o piatră la rinichi, sau are niște crampe cumplite. Crucea începu să alunece spre pământ, în timp ce polițistul se apropia de fereastra la care stătea Paul. Polițistul își duse încet brațele peste umeri. Îl privea pe Paul ca și un om care încercă din răsuputeri să-și scarpine una dintre acele mâncărimi la care nu poți ajunge niciodată. Annie coborâse din mașina de tuns iarba și stătuse împietrită cu mâinile încrucișate peste piept. Acum se repezi și smulse crucea din spinarea polițistului.

El se întoarse spre ea, încercând, să-și scoată pistolul. Annie îi împlântă vârful crucii în burtă.

Polițistul gemu încă o dată și căzu în genunchi ținându-se de abdomen. În timp ce se apleca, Paul putu să vadă ruptura uniformei în locul unde nimerise prima lovitură.

Annie eliberă iarăși crucea — vârful ei ascuțit se rupsesse, lăsând în loc un ciot zimțat — și i-o împlântă în spate între omoplați. Părea o femeie care încearcă să ucidă un vampir. Primele două lovituri nu pătrunseseră probabil îndeajuns de mult ca să facă prea mult rău, dar de această dată stâlpul crucii intră cel puțin trei degete în corpul polițistului îngenuncheat, lăsându-l lat.

— *NA!* strigă Annie, deșurubând indicatorul memorial al lui Bossie din spatele lui. *CUM ÎȚI PLACE CHESTIA ASTA, PASĂRE BĂTRÂNĂ ȘI MARȘAVĂ?*

— *Annie, oprește-te!* strigă Paul.

Ea privi în sus spre el, ochii ei negri sclipind pe moment ea niște monede, părul zburlit în jurul feței, colțurile gurii strâmbate în sus, în rânjetul voios al lunaticului care, cel puțin pentru moment, dăduse la o parte toate restricțiile. Apoi își coborî iarăși privirea spre polițist.

— *NA!* strigă ea și îi împlântă iarăși crucea în spate. Și în fese. Și în

coapsă. Și în gât. Și în încheietura picioarelor. Îl străpunse de cel puțin de șase ori, strigând de fiecare dată *NA!* Apoi crucea se fărâmasă.

— Na, spuse ea pe un ton aproape de conversație și porni în direcția din care venise alergând. Chiar înainte de a ieși din câmpul vizual al lui Paul, aruncă ciotul de cruce însângerată, ca și cum n-ar mai fi interesat-o.

14

Paul își puse mâinile pe roțile scaunului, habar n-având încotro are de gând să meargă, ce o să facă atunci când o să ajungă acolo — poate spre bucătărie ca să ia un cuțit? Nu ca să încerce s-o omoare, o, nu; ea ar privi scurt cuțitul și apoi s-ar duce în magazie să-și ia pușca de vânătoare. Nu ca s-o ucidă ci ca să scape de răzbunarea ei, tăindu-și venele. Nu știa dacă asta a fost sau nu intenția sa, dar cu siguranță părea o idee a naibii de bună, deoarece, dacă existase vreodată un moment propice să iasă din scenă, atunci asta era. Obosise să mai piardă bucăți din trup din cauza furiilor ei.

Atunci văzu ceva care-l încremeni.

Polițistul.

Polițaiul încă trăia.

Își ridicase capul. Ochelarii de soare îi căzuseră. Paul îi văzu ochii. Acum observă cât de tânăr era; cât de tânăr, de rănit și de speriat. Pe obraz sângele îi curgea șuvoaie. Reuși să se ridice în mâini și genunchi, căzu, apoi se ridică iarăși cu greu. Începu să se târâie spre mașina de patrulare.

Ajunse cam pe la jumătatea pantei line, acoperită cu iarbă, care se întindea între casă și alee, apoi se clătină, și căzu pe spate. Rămase așa un moment, cu picioarele ridicate, arătând la fel de neajutorat ca o broască țestoasă răsturnată. Apoi se rostogoli pe burtă și începu chinul cumplit al ridicării în genunchi. Uniforma, cămașa și pantalonii începuseră să se înnegrească de sânge — petele mici se măreau lent, unindu-se cu altele, întinzându-se.

Polițaiul ajunsese în alee.

Pe neașteptate duduitul mașinii de tuns iarba se intensifică.

— *Ferește-te!* strigă Paul. *Ferește-te! Vine!*

Polițistul întoarse capul. Pe fața lui se instală o expresie de buimaca alarmare, și iarăși încercă să-și ia pistolul. Îl scoase — ceva mare și negru, cu țeava lungă și mâner maro de lemn. Și atunci reapăru Annie, în picioare pe șaua mașinii, conducând-o cu viteză maximă.

— *ÎMPUȘC-O!* strigă Paul și, în loc s-o ucidă pe Annie Wilkes cu vechiul, mârșavul

(păsăruică)

pistol Harry, polițistul îl mânuie stângaci și apoi îl scăpă.

Își întinse mâna după el. Annie trecu clătinându-se și peste mâna și peste brațul lui. Sângele se împrăștiă de pe țeava de eșapament a mașinii de tuns iarba într-un jet uimitor. Puștiul, îmbrăcat în uniformă de polițist, urlă. Când

lama rotitoare a mașinii trecu peste pistol se auzi un zăngănit strident. Apoi, Annie urcă peluza, coti, și privirea ei o întâlnește o secundă pe cea a lui Paul, iar acesta fu convins că știe ce înseamnă această privire scurtă. Întâi polițistul și apoi el.

Puștiul zăcea întins pe o parte. Când văzu mașina de tuns îndreptându-se spre el se întoarse pe spate și se împinse nebunește cu călcăiele în praful aleii, încercând să ajungă sub automobilul de patrulare, acolo unde ea nu-l putea ajunge.

Nici măcar nu reuși să se apropie. Annie ambală mașina la maximum și trecu peste capul lui.

Paul zări o ultimă imagine a ochilor căprui îngroziți, văzu fâșii din cămașa de uniformă kaki atârând de pe brațul ridicat într-un efort disperat să se protejeze. Iar când ochii dispărură, Paul își întoarse capul.

Duduitul motorului scăzu, apoi urmară o serie rapidă de bufnete cu o rezonanță stranie, gâlgâitoare.

Paul vomită lângă scaun, ținându-și ochii închiși.

15

Îi deschise doar atunci când auzi zornăitul cheii în ușa de la bucătărie. Ușa de la camera lui era deschisă; o privi pe Annie apropiindu-se pe hol, cu cizmele vechi, maro, de cowboy, cu blugii de care atârna inelul cu chei și cu cămașa bărbătească, pătată acum de sânge. Încercă să se retragă din fața ei. Dorea să spună: *Dacă mai tai ceva din mine, Annie, o să mor. N-o să mai fie nevoie de șocul unei noi amputări. O să mor de bună voie.* Dar din gură nu-i ieși nici un cuvânt — doar scâncete îngrozite care-l dezgustară.

Oricum ea nu-i dădu timp să vorbească.

— O să mă ocup mai târziu de tine, spuse ea și închise ușa. Una dintre chei zăgăni în încuietore — un nou Kreig, care l-ar fi învins și pe Tom Twyford, gândi Paul — apoi se repezi iarăși de-a lungul holului, bocănitul tocurilor ei îndepărtându-se.

El își întoarse capul și privi apatic pe fereastră. Vedea numai o parte din corpul polițaiului. Capul îi era încă sub mașina de tuns iarba, care stătea sprijinită ca un bețiv de automobilul de patrulare. Mașina de tuns iarbă era un vehicul mic, ca un tractoraș, construit pentru tunsul peluzelor de dimensiuni mari. Nu fusese concepută în scopul de a-și păstra echilibrul dacă trecea peste pietre mari, butuci sau capete de polițiști. Dacă automobilul de patrulare n-ar fi fost parcat acolo și dacă polițistul n-ar fi ajuns în acel loc înainte ca Annie să-l lovească, mașina de tuns s-ar fi răsturnat sigur, trântind-o și pe ea. Poate că această cădere nu i-ar fi pricinuit nimic grav, dar, totuși, poate că s-ar fi lovit rău.

Are norocul Necuratului, gândi Paul cu tristețe, și o privi cum oprește mașina de tuns și apoi o împinge doar cu o singură mână de pe polițist. Marginea mașinii se frecă de automobilul de patrulare și îi zgârie vopseaua.

Acum, după ce murise, Paul îl putea privi. Arăta ca o păpușă mare care fusese sfâșiată de niște copii răi. Paul simțea o dureroasă compasiune pentru acest tânăr fără nume, dar îl mai încerca un sentiment. Îl analiză, și nu fu foarte surprins când își dădu seama că era vorba de invidie. Polițistul nu se va întoarce niciodată acasă la nevastă și la copii, dacă-i avea, dar pe de altă parte scăpase de Annie Wilkes.

Ea îl apucă de una din mâinile lui însângerate și începu să-l târască de-a lungul aleii spre ușile grajdului, care erau întredeschise. Când ieși de acolo, le deschise la maximum. Apoi se duse la mașina de patrulare. Se mișca cu un fel de calm care era foarte aproape de seninătate. Porni automobilul și îl duse în grajd. Când ieși, închise aproape de tot ușa, lăsând-o crăpată doar atât cât să-i permită să intre și să iasă.

Ajunse la jumătatea aleii, unde se opri, își puse mâinile în șold și privi în jur. Paul văzu iarăși acea remarcabilă expresie de seninătate.

Partea de jos a mașinii de tuns era mânjită cu sânge, mai ales în zona țevii de eșapament, care încă mai picura. Bucăți mici din materialul uniformei kaki erau împrăștiate de-a lungul aleii și al peluzei proaspăt cosite. Peste tot în jur erau băltoace și pete de sânge. Arma polițistului, având acum pe țeavă o zgârietură lungă și lucioasă, zăcea în praf. În spinii cactusului, pe care Annie îl scosese afară în mai, se prinsese o hârtie albă. Crucea ruptă a lui Bossie zăcea în mijlocul aleii, ca un comentariu la toată această întâmplare oribilă.

Ea ieși din câmpul lui vizual, îndreptându-se spre bucătărie. O auzi cântând, după ce intrase în casă: *Ea o să mâne șase cai albi când va VENI... o să mâne șase cai când va VENI! Ea o să mâne șase CAI albi, o să mâne șase CAI albi... Ea o să mâne șase CAI albi când va VENI!*

Când o văzu iarăși, avea cu ea un sac mare, verde, pentru gunoi și încă trei sau patru îndesați în buzunarele de la spate ale jeansilor. La subsuori și în jurul gâtului cămașa îi era îmbibată de pete mari de transpirație. Când ea se răsuci, pe spatele ei văzu o pată de sudoare care aducea oarecum cu un copac.

Sunt cam mulți saci pentru câteva bucăți de material, gândi Paul, dar știa că ea va avea destule lucruri cu care să-i umple, până va termina.

Annie culese bucățile de uniformă și apoi crucea. O rupse în două și o aruncă în sac. Incredibil, dar după aceea făcu o genoflexiune. Ridică arma de jos, scoase butoiășul și îl goli de gloanțe, pe care apoi le introduse într-unul dintre buzunarele de la șold. Băgă cilindrul la loc cu o mișcare expertă a mâinii și introduse revolverul între curea și jeansi. Culese bucata de hârtie din cactus și se uită gânditoare la ea. O îndesă în buzunar. Se duse la grajd, aruncă înăuntru sacii de gunoi, apoi o luă înapoi spre casă.

Urcă peluza, îndreptându-se spre oblonul de la pivniță, care se afla aproape chiar sub geamul lui Paul. Ceva îi atrase privirile. Era scrumiera lui. O ridică de jos și i-o înmână politicoș prin geamul spart.

— Ține, Paul.

Înmărmurit, el o luă.

— O să culeg mai târziu și agrafele, spuse ea, ca și cum aceasta era o

chestiune la care el se gândise deja. Pentru un moment, el se gândi s-o lovească în cap cu scrumiera masivă de ceramică, să-i despice țeasta cu ea, eliberând boala care sălășluia acolo în creier.

Apoi se gândi la ce i s-ar întâmpla lui — la ce i s-ar *putea* întâmpla — dacă reușea doar s-o rănească și puse cu mâini tremurătoare scrumiera în locul unde fusese înainte.

Annie se uită în sus la el.

— Știi că nu eu l-am ucis.

— Annie...

— *Tu* l-ai ucis. Dacă ți-ai fi ținut gura, l-aș fi expediat de aici. Ar fi viu acum și n-ar mai exista nimic din toată această mizerie pe care trebuie s-o curăț.

— Da, spuse Paul. Ar fi plecat și și-ar fi văzut de treabă, dar eu, Annie?

Ea trăgea furtunul din pivniță și îl înfășura în jurul brațului.

— Nu înțeleg la ce te referi.

— Ba da, știi.

În acest șoc adânc, el își găsisese propria seninătate.

— El avea fotografia mea. Acum este în buzunarul tău, nu-i așa?

— Nu-mi pune nici o întrebare și n-am să-ți spun nici o minciună.

În partea stângă a ferestrei se afla un robinet. Ea începu să înșurubeze pe el capătul furtunului.

— Un polițist districtual care are fotografia mea; asta înseamnă că cineva mi-a găsit mașina. Amândoi știam că o va găsi cineva. Eu sunt doar surprins că a durat atât de mult. Într-un roman, o mașină s-ar putea să plutească până când iese din scenă — cred că aș putea să-i fac pe oameni să creadă asta dacă ar trebui — dar în viața adevărată, sub nici o formă. Dar noi totuși am continuat să ne mințim, nu-i așa Annie? Tu, din cauza cărții, eu, pentru viața mea, atât de mizerabilă cum a devenit.

— Habar n-am despre ce vorbești. — Deschise robinetul. — Tot ce știu eu, este că l-ai omorât pe bietul copil atunci când ai aruncat scrumiera prin geam. Tu începi să confuzi ceea ce ți s-ar putea întâmpla *ție*, cu ce i s-a întâmplat deja *lui*.

Rânji spre el, în acel rânjet se citea nebunia. Dar, mai era totuși ceva în el, ceva care-l sperie pe Paul. Văzu acolo o răutate conștientă — un demon care se ascundea în spatele ochilor ei.

— Cățea! spuse el.

— Cățea *nebună*, nu-i așa? Întrebă ea încă zâmbitoare.

— O, da — ești nebună.

— Ei bine, o să trebuiască să vorbim despre asta, nu-i așa? Când o să am mai mult timp. O să trebuiască să discutăm *multe* despre asta. Dar, chiar acum, sunt foarte ocupată, după cum cred că observi.

Ea desfășură furtunul și deschise robinetul. Petrecu jumătate de oră spălând sângele de pe peluză, alee și mașina de tuns iarbă, iar în tot acest timp printre picături sclipi un mic curcubeu.

Apoi închise robinetul și se întoarse de-a lungul furtunului, înfășurându-l în jurul brațului. Încă mai era destul de multă lumină afară, dar umbra ei se

întindea lungă în spate. Era ora șase.

Deșurubă furtunul de pe robinet, deschise oblonul și aruncă înăuntru șarpele de plastic verde. Închise oblonul, trase zăvorul, se dădu un pas înapoi cercetând aleea udă și peluza care arăta ca și cum o rouă groasă s-ar fi depus pe ea.

Annie merse la mașina de tuns iarba, se urcă în ea, o porni și o duse în spatele casei. Paul zâmbi puțin. Ea avea norocul Necuratului, iar atunci când era în alertă și presată de timp avea aproape și inteligența Necuratului — dar *aproape* era cuvântul cheie. Se împiedicase în Boulder și scăpase de cădere doar datorită norocului. Acum iar s-a împiedicat. El văzuse asta. Spălase sângele de pe mașina de tuns iarba, dar uitase de lama de dedesubt — de fapt, de tot locașul lamei. S-ar putea să-și amintească mai târziu, dar Paul era convins că nu. Lucrurile aveau o predilecție ca să se șteargă din mintea lui Annie, odată ce momentul a trecut. Îi veni ideea că mintea ei și mașina de tuns iarba, aveau multe în comun — ceea ce vedeai, arăta în regulă. Dar dacă întorceai lucrul pe dos ca să-i privești mecanismul, observai o mașină ucigătoare, mânjită de sânge și cu lamă foarte ascuțită.

Se întoarse la ușa bucătăriei și intră iarăși în casă. Se duse la etaj, iar e/ o auzi pentru un timp răscolind ceva pe acolo. Apoi coborî încet, târând după ea ceva ce părea a fi greu și moale. După un moment de gândire, Paul deplasă scaunul spre ușă și își lipi urechea de ea.

Pași îndepărtați care se stingeau — sunau în gol. Și iarăși acel sunet: un obiect moale târât. Imediat mintea lui se aprinse de reflectoarele panicii, iar pielea i se strânse de groază.

Magazia! S-a dus în magazie ca să ia toporut! Din nou toporul!

Dar asta fu doar un atavism momentan și îl îndepărtă. Ea nu se dusesese în magazie; cobora în pivniță. Tăra ceva în pivniță.

O auzi urcând și se duse lângă fereastră. În timp ce bocăniturile tocurilor ei se apropiiau de ușa camerei, în timp ce cheia intra în gaură, el gândi: *A venit să mă omoare. Și* singura emoție pe care i-o provocă acest gând fu o ușurare obosită.

16

Ușa se deschise, iar Annie se opri acolo, privindu-l contemplativ. Se schimbase într-o cămașă albă și pantaloni kaki de bumbac. Pe umăr purta o sacoșă mică de aceeași culoare, prea mare ca să fie o poșetă și prea mică pentru a fi un rucsac.

Când ea intră, el fu surprins să descopere că este în stare să vorbească și să o facă cu destulă demnitate.

— Dă-i înainte, ucide-mă, Annie, dacă asta ai de gând, dar cel puțin ai decența s-o faci repede. Nu mai tăia nimic din mine...

— N-am de gând să te ucid, Paul. Cel puțin dacă am puțin noroc. *Ar trebui* să te omor — știu asta — dar sunt nebună, nu-i așa? Și deseori nebunii nu-și

cunosc interesele, așa-i?

Se duse în spatele lui, îl împinse de-a lungul camerei, prin rama ușii și de-a lungul holului. El auzea cum sacul se lovea constant de spatele ei și realizează că n-o mai văzuse niciodată purtând o astfel de sacoșă. Dacă se ducea în oraș îmbrăcată în rochie, atunci purta o poșetă mare, dreptunghiulară, genul de poșetă pe care-l au domnișoarele bătrâne când se duc la bazarul de binefacere de la biserică. Dacă se îmbrăca în pantaloni, atunci își puneă, ca și bărbații, portofelul în buzunarul de la spate.

Razele soarelui care intrau în bucătărie erau puternice și aurii. Umbrele picioarelor mesei se întindeau de-a lungul linoleumului în dungi orizontale, ca umbrele grătilor unei celule de la pușcărie. Ceasul de deasupra aragazului arăta ora șase și un sfert și deși nu avea nici un motiv să creadă că ea este mai puțin neglijenta în privința ceasurilor decât în privința calendarelor (cel de aici reușise să ajungă în luna mai), totuși părea să funcționeze corect. Se auzeau primii greieri începând să cânte în pajiște. El gândi: *Am auzit acest mic concert și când eram un copil sănătos*, și aproape izbucni în plâns.

Ea îl împinse în cămară, unde ușa de la pivniță era larg deschisă. De jos venea o lumină gălbuie care cădea moartă pe podeaua cămării. Încă se mai simțea mirosul de umezeală de la ultima furtună din iarnă.

Sunt păianjeni acolo jos, gândi el. *Sunt șoareci acolo jos. Sunt șobolani acolo jos.*

— Oh — oh, îi spuse el. Scutește-mă..

Ea îl privi cu un fel de nerăbdare, iar el realizează că de când îl omorâse pe polițist părea aproape normală. Fața ei avea expresia hotărâtă, chiar dacă puțin stresată, a unei femei care se pregătește pentru un dineu important.

— Tu o să mergi acolo jos, spuse ea. Singura întrebare care se pune este dacă o să te duc eu în cârcă sau vrei să ajungi acolo de-a rostogolul. Ai cinci secunde ca să te decizi.

— În cârcă, spuse el imediat.

— Foarte înțelept.

Annie se întoarse cu spatele, astfel încât el să-și poată pune brațele în jurul gâtului ei.

— Nu te gândi să faci vreo prostie, adâncă să încerci să mă sugrumi, Paul. În Harrisburg am urmat un curs de karate. M-am descurcat foarte bine. Te-aș arunca peste umăr. Podeaua este de pământ, dar este foarte tare. Ți-ai frânge spinarea.

Îl ridică cu ușurință. Picioarele lui, eliberate de atele, dar tot atât de contorsionate și de urâte ca imaginea dintr-o oglindă de bâlci, atârnavă. Stângul, cu același drob de sare acolo unde fusese genunchiul, era cu patru degete mai scurt decât dreptul. Încercase să stea sprijinit pe piciorul drept și reușise pentru perioade scurte de timp, dar când făcea asta își provoca o durere cumplită care dura cel puțin patru ore. Drogurile nu puteau atinge acea durere, care era ca un geamăt psihic.

Începu să-l coboare în mirosul greu de piatră veche, lemn, inundație și legume putrezite. Jos erau trei becuri fără abajur, între ele, pânzele de păianjen atârnavă ca niște hamace în descompunere. Zidurile erau din blocuri

de piatră, neglijent rostuită — arătau ca niște desene făcute de un copil pe pereții unei peșteri. Era răcoare acolo, dar o răcoare neplăcută.

Nu mai fusese niciodată atât de aproape de ea cum era acum, când îl căra în cârcă coborând scările. Va mai fi atât de aproape doar o singură dată. Nu era o experiență plăcută. Simțea mirosul transpirației produse de întâmplările recente și în timp ce lui îi plăcea mirosul transpirației proaspete — îl asocia cu munca, cu efortul susținut; lucruri pe care le respecta — acest iz era de o scârboasă intimitate, ca a cearșafurilor nespălate îmbibate cu spermă uscată. Iar sub mirosul transpirației se simțea unul de murdărie veche. Annie, bănuia el, devenise la fel de neglijentă cu igiena personală ca și cu calendarele. Într-una din urechi avea un dop mare de ceară, iar el se întrebă dezgustat cum dracu' mai putea ea auzi ceva.

Aici, lângă unul dintre pereți, se afla sursa aceluia târșăit greoi și moale: o saltea. Lângă ea, Annie plasase o măsuță dezmembrată pentru televizor. Pe ea erau câteva conserve și sticle. Annie se apropie de saltea, se întoarse și se lăsă pe vine.

— Dă-te jos, Paul.

El își desprinsese cu grijă mâinile și se lăsă să cadă pe saltea. Se uită în sus la ea, obosit în timp ce Annie căuta ceva în sacoșa kaki.

— Nu, spuse el când văzu în lumina gălbuie a pivniței, lucirea seringii. Nu. Nu.

17

— Oh, băiete! spuse ea. Tu chiar crezi că Annie este azi într-o stare truliluli. Aș vrea să te *relaxezi*, Paul. Puse seringă pe măsuță. Este scopolamină, care-i un anestezic pe bază de morfină. Ești norocos că am ceva morfină. Ți-am spus cât de bine o supraveghează în farmaciile spitalelor. Ți-o las pentru că aici jos este umezeală și s-ar putea să te doară foarte rău picioarele până când mă întorc eu.

— Doar o clipă.

Îi aruncă o otheadă care avea stranii și alarmante subînțelesuri — o otheadă pe care un conspirator i-ar arunca-o unui camarad.

— Ai aruncat acolo o scrumieră cockadoodie și acum sunt foarte ocupată — ca un tapițer care are o singură mână. Mă întorc imediat.

Urcă scara și se întoarse destul de repede cu câteva pernițe de pe canapeaua din salon și cu păturile de pe patul lui. Aranjă pernițele în spatele lui, astfel încât el să poată să stea destul de comod în fund — dar totuși putea să simtă și prin ele răceala pietrelor din zid. Se aștepta ca aceasta să se accentueze și el să înghețe.

Pe măsuță erau trei sticle nedesfăcute de Pepsi. Ea deschise două, folosind desfăcătorul atașat la inelul cu chei și îi oferă una. Pe a sa o ridică în sus și bău jumătate din conținut fără să se oprească; apoi își opri un râgâit, ca o doamnă ducându-și mâna la gură.

— Trebuie să vorbim, spuse ea. Sau mai bine zis, eu trebuie să vorbesc și tu să mă asculți.

— Annie, când am spus că ești nebună...

— Sst! Nici un cuvânt despre asta. Poate o să discutăm mai târziu despre acest lucru. Deși eu nu trebuie să-ți schimb părerea despre tot ce gândești — un Domn Știe-Tot ca tine, care gândește ca să trăiască. Tot ce am făcut eu, a fost să te scot din mașina ta avariată, ca să nu îngheți bocnă, să-ți pun picioarele în atele, să-ți dau medicamente care să-ți aline durerea, să am grijă de tine, să te conving că ai scris o carte foarte proastă și să te fac să scoți una dintre cele mai bune cărți pe care le-ai scris *vreodată*. Și dacă asta-i nebunie, atunci du-mă la balamuc.

Oh, Annie, dacă ar putea cineva să facă asta!! gândi el și nu mai reuși să se abțină. Se răsti la ea:

— Dar mi-ai tăiat un picior, băga-mi-aș...

Annie îi repezi o palmă, proiectându-i capul într-o parte.

— Nu mai folosi înjurătura aia când vorbești cu mine, spuse Annie. Eu am fost crescută mai bine decât tine. Ești norocos că nu ți-am tăiat bărbăția. M-am gândit la asta, să știi!

El o privi. Își simți stomacul ca interiorul unui congelator.

— Știu că te-ai gândit la asta, Annie, spuse el încet.

Ochii ei se măriră și, pentru o clipă, avură o expresie și uimită și vinovată — Annie Mofturoasa în loc de Annie Răutăcioasa.

— Ascultă-mă. Ascultă-mă cu atenție. Paul. O să fim în siguranță dacă nu vine cineva aici înainte de lăsarea întunericului, ca să verifice ce s-a întâmplat cu tipul ăla. O să fie întuneric cam într-o oră, o oră și jumătate. Dacă vine cineva până atunci...

Bagă mâna în sacoșa kaki și scoase revolverul polițistului, calibrul 44. Lumina din pivniță sclipi pe zgârietura de pe țevă, făcută de lama mașinii de tuns iarba.

— Dacă vine cineva până atunci, folosim ăsta, spuse ea. Pentru oricine vine, apoi tu, și după aceea eu.

18

Când se va întuneca, spusese ea, o să meargă cu automobilul de patrulare până la Locul Ei Pentru Râs. Era acolo o magazie unde o putea ascunde. Singurul loc unde exista pericolul de a fi observată, era Route 9, dar și acolo riscul va fi mic — trebuia să meargă doar patru mile pe ea. Odată ce părăsea Route 9, drumul spre vârf trecea prin poieni neumblate și se degradase, deoarece pășunatul în acea zonă devenise o raritate. Câteva dintre aceste drumuri, spuse ea, erau încă delimitate de porți — ea și Ralph obținuseră cheile pentru ele când cumpăraseră proprietatea. Nu au trebuit să le ceară; proprietarii pământurilor dintre șosea și cabana lor le oferiseră cheile. Asta se chema *bună-vecinătate*, îi spuse ea lui Paul, reușind să

investească această expresie plăcută cu nuanțe nebănuite: suspiciune, dispreț, batjocură.

— Te-aș lua cu mine ca să te pot supraveghea, acum, că mi-ai dovedit că nu pot avea încredere în tine, dar nu se poate. Te-aș putea duce pe bancheta din spatele mașinii, dar ar fi imposibil să te aduc înapoi aici. O să mă întorc cu motocicletă de teren a lui Ralph. Probabil că o să cad și o să-mi rup *gâtul!*

Râse voioasă ca să-i arate ce bună glumă ar fi *asta* dacă i s-ar întâmpla ei, dar Paul nu i se alătură.

— Dacă o *să se întâmple* asta, Annie, ce o să fac *eu*?

— O să te descurci, Paul, spuse ea calmă. Of, ești atât de pesimist!

Se duse la una dintre ferestrele pivniței și rămase acolo câteva clipe, privind afară, cercetând intensitatea luminii. Paul se uită îngrijorat la ea. Dacă o să cadă de pe motocicletă soțului ei, sau o să aibă un accident pe drumurile acelea nepavate, nu prea credea că el o să se descurce. Ce credea de fapt era că o să moară câinește aici, iar când se va sfârși va deveni hrană pentru șobolani, care cu siguranță că acum le iscodeau pe aceste două bipede nepoftite care le invadaseră teritoriul. Pe ușa pivniței era acum o broască Kreig, iar la oblon, un zăvor aproape la fel de gros ca încheietura mâinii lui. Ferestrele pivniței, ca și cum ar fi reflectat paranoia Anniei (și nu era nimic ciudat în asta, gândi el; nu toate casele devin, după un timp, reflexia personalității proprietarului?), nu erau mai mari decât niște vizoare murdare, cam de douăzeci de degete lungime și paisprezece lățime. Nu credea că s-ar putea strecura prin una dintre ele, nici chiar în zilele lui cele mai bune, ceea ce nu era cazul. Ar fi putut să spargă una și să urle după ajutor dacă venea cineva aici înainte să moară de inaniție, dar asta nu-i aducea o prea mare alinare.

Primele înțepături ale durerii începuseră să se strecoare în picioarele lui ca o apă otrăvită. Și dorința. Corpul lui urla după Novril. Era *tre'să-ul* nu-i așa? Sigur că da.

Annie se întoarce- și luă o a treia sticlă de Pepsi.

— O să-ți mai aduc câteva din astea înainte de a pleca, spuse ea. Dar acum am nevoie de zahăr. Nu te superi, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu. Pepsiul meu este Pepsiul tău.

Scoase dopul sticlei și bău însetată. Paul gândi: *Gâlc-gâlc, gâlc-gâlc, îți vine să hăulești ho-la-rioo*. Cine a spus asta? Roger Miller, nu-i așa? Amuzante conexiunile pe care le faci în creier.

Comice.

— Am de gând să-l pun în mașina lui și să mă duc la Locul Meu Pentru Râs. O să iau cu mine toate lucrurile lui. O să pun mașina în magazia de acolo și o să-l îngrop cu... știi tu, cu rămășițele... în pădurea de acolo.

El nu. spuse nimic. Continua să se gândească la Bossie, mugind și mugind și mugind, până când n-a mai avut energie să facă asta pentru că murise, iar una dintre marile axiome ale Vieții în Western Slope era chiar aceasta: *vacile moarte nu mugesc*.

— Am un lanț pe care-l pot pune la intrarea pe alee. O să-l folosesc. Dacă vine poliția, s-ar putea să trezească bănuieli, dar prefer ca ei să fie suspicioși

decât să vină pe alee până lângă casă și să te audă pe tine făcând un scandal idiot. M-am gândit să-ți pun căluș în gură, dar călușurile sunt periculoase, mai ales dacă ieși calmante care-ți pot afecta respirația. Sau s-ar putea să vomite. Sau sinusurile tale s-ar putea bloca, fiindcă aici este umezeală. Dacă sinusurile ți se închid și nu poți respira pe gură...

Privi în altă parte, scoasă din priză, tăcută ca una dintre pietrele pivniței, tot atât de goală ca și prima sticlă de Pepsi pe care o băuse. *Îți vine să hăulești ho-la-rioo.* A hăulit oare astăzi Annie ho-la-rioo? Ba bine că nu! O frățioare, Annie urlase astăzi ho-la-rioo de se zguduise toată curtea. Începu să râdă. Ea nu dădu nici un semn că l-a auzit.

Apoi, lent, începu să se reîntoarcă la realitate.

Îl privi, clipind.

— Am de gând să pun un bilet pe gard, spuse ea încet, adunându-și gândurile. La treizeci și cinci de mile de aici se află un oraș. Se numește Steamboat Heaven. Amuzant pentru un nume de oraș nu-i așa? Săptămâna asta se ține acolo ceea ce numesc ei Cel Mai Mare Târg de Purici din Lume. Se ține în fiecare vară. Întotdeauna vin acolo mulți negustori de ceramică. O să scriu pe bilet că sunt acolo, în Steamboat Heaven, ca să mă uit la ceramică. O să spun că stau până mâine. Iar dacă o să mă întrebe cineva unde am dormit ca să poată să verifice în registru, o să-i spun că nu erau obiecte frumoase din ceramică și că am pornit spre casă. Dar mi s-a făcut somn. Asta o să spun. O să zic că am tras pe marginea drumului ca să dorm, fiindcă mi-era frică să nu adorm la volan. O să spun că intenționez să moțai puțin, dar că am fost atât de obosită din cauza treburilor pe care le-am avut de făcut pe lângă casă, încât am dormit toată noaptea.

Paul era înspăimântat de profunzimea vicleniei ei. Realiză brusc că Annie făcea exact ceea ce nu putea el: ea juca "Poți Tu?" în viața adevărată.

Probabil, gândi el, de asta nu scrie ea cărți. Nu are nevoie.

— O să mă întorc cât de repede pot, pentru că polițiștii *vor* veni aici, spuse ea. Această perspectivă nu părea să tulbure ciudata seninătate a Anniei, deși Paul nu putea să creadă că, în vreun cotlon al minții ei, ea nu realiza cât de aproape de finalul jocului ajunseseră ei acum, — Nu cred că vor veni în seara asta — poate vor trece doar pe lângă casă — dar *vor* veni. Atunci când vor ști cu siguranță că el lipsește. Vor reface ruta lui, căutându-l, încercând să afle unde s-a oprit, știi tu, unde a fost văzut. Nu crezi, Paul?

— Ba da.

— *Ar trebui* să mă întorc înainte de venirea lor. Dacă pornesc dis-de-dimineață cu motocicletă, s-ar putea să reușesc să ajung aici înainte de prânz. Ar trebui să fiu în stare să le-o iau înainte. Deoarece dacă el a început din Sidewinder, atunci s-a oprit într-o mulțime de locuri înainte să ajungă aici. — Pe când or să vină ei, tu ar trebui să fii deja înapoi în camera ta, ascuns ca o molie într-un covor. Nu am de gând să te leg, sau să-ți pun căluș, sau altceva de soiul ăsta, Paul. Chiar o să poți să tragi cu ochiul atunci când o să ies afară să vorbesc cu ei. Deoarece data viitoare vor fi doi, cred. Cel puțin doi, nu crezi?

Paul era de acord.

Ea aprobă satisfăcută.

— Dar mă pot descurca cu doi, dacă trebuie. Bătu cu palma în sacoșa kaki. Când o să tragi cu ochiul, Paul, vreau să-ți amintești de revolverul puștiului. Vreau ca tu să-ți amintești că tot timpul cât voi vorbi cu polițiștii care vor veni mâine sau poimâine, el va fi aici. Sacoșa n-o să fie închisă. E-n regulă ca *tu* să-i vezi pe *ei*, dar dacă *ei* te văd pe tine, Paul — fie accidental, fie pentru că o să încerci mâine ceva asemănător cu ceea ce ai făcut azi — dacă se întâmplă asta, o să scot revolverul din geantă și o să încep să trag. Deja ești responsabil de moartea puștiului.

— Rahat! spuse Paul, știind că ea o să-l pedepsească pentru asta, dar nepăsându-i.

Dar ea nu făcu decât să-i arunce acel zâmbet senin, matern. — Oh, știi tu, spuse ea. Nu-mi fac iluzii că ție îți *pasă*, nu-mi fac deloc iluzii despre asta, dar tu *știi*. Nu-mi fac iluzii că ție îți *pasă* dacă mai ucizi încă *doi* oameni, dacă asta te-ar ajuta... dar n-ar fi așa, Paul. Căci dacă va trebui să lichidez doi, voi lichida patru. Pe ei... și pe noi. Și mai știi ceva? Eu cred că încă îți *pasă* de propria ta piele.

— Nu prea mult, spuse el. Să-ți spun adevărul, Annie — cu fiecare zi care trece, îmi simt din ce în ce mai mult pielea ca ceva de care aș vrea să mă descotorosesc.

Ea râse.

— O, am mai auzit *asta* și altă dată. Dar doar să te vadă că pui mâna pe aparatele lor de respirat vechi și oogy! Atunci se schimbă povestea! Da! Când văd *asta*, încep să țipe și să urle, devenind o haită de *împielițați*!

Dar pe tine nu te-a oprit niciodată chestia asta, nu-i așa, Annie?

— Oricum, spuse ea — eu am vrut doar să-ți spun cum stau lucrurile. Dacă într-adevăr nu-ți *pasă*, atunci țipă de să-ți spargi timpanele atunci când vor veni. Faci cum vrei.

Paul nu zise nimic.

— Când vor veni, eu o să stau chiar acolo, pe alee, și o să spun că da, sigur, a fost un polițist pe aici. O să le spun că a ajuns aici chiar când mă pregăteam să plec la Steamboat Heaven ca să admir obiectele din ceramică. O să le spun că mi-a arătat poza ta. O să le spun că nu te-am văzut. Atunci unul dintre ei o să mă întrebe: "Asta s-a întâmplat iarna trecută, domnișoară Wilkes, cum puteți fi atât de sigură?" Iar eu o să-i răspund: "Dacă Elvis Presley ar fi încă în viață și l-ați fi văzut iarna trecută, *v-ați aminti* că l-ați întâlnit?" Iar el va spune da, probabil că da, dar ce are asta de a face mandea cu tandea și eu am să-i spun că Paul Sheldon este scriitorul meu preferat și că i-am văzut fotografia de o mie de ori. Trebuie să spun asta, Paul. Știi de ce?

Știa. Viclenia ei continua să-l uimească. Bănuia că n-ar mai trebui să se întâmple asta, chiar și acum, dar așa se întâmplă. Își aminti rândurile scrise sub fotografia Anniei din celula de arest, în *caesura* dintre proces și verdictul juraților. Și le amintea cuvânt cu cuvânt. *ÎN SUFERINȚĂ? LA LADY DRAGON NU POATE FI VORBA DE AȘA CEVA! Annie citește calmă în așteptarea verdictului.*

— Deci, atunci — continuă ea — o să zic că polițistul a scris în agenda lui tot ce i-am spus și mi-a mulțumit. O să le spun l-am invitat înăuntru la o cafea, deși mă grăbeam să plec la drum, și ei or să mă întrebe de ce. O să le zic că el știa probabil despre necazurile mele anterioare, și am vrut să-i satisfac curiozitatea că totul era în ordine aici. Dar el mi-a zis că nu, că trebuie să mergă mai departe. Deci l-am întrebat dacă nu i-ar plăcea să ia cu el o sticlă rece, cu Pepsi, fiindcă era foarte cald afară, iar el mi-a spus da, mulțumesc, este foarte drăguț din partea mea.

Goli al doilea Pepsi și rămase cu sticla de plastic în mână, în dreptul feței. Văzut prin plastic, ochiul ei era imens și vălurit, ochiul unui Ciclop. Conturul capului ei căpătă o umflătură ondulată, hidrocefalică.

— Am de gând să mă opresc și să arunc sticla asta în șanț, cam la două mile mai sus pe drum, spuse ea. Dar mai întâi, bineînțeles, o să-i pun mâna lui pe ea.

Îi zâmbi — un zâmbet uscat, cinic.

— Amprente, spuse ea. Atunci ei o să știe că a fost pe aici. Sau o *să creadă* că știu, și asta-i tot atât de bine, nu-i așa, Paul?

Spaima lui se accentuă.

— Deci ei se vor duce în sus pe drum și nu-l vor găsi. Pur și simplu a dispărut. Ca acei swamiși* care cântă la fluier până când funiile se ridică din coșuri, iar ei se urcă pe frânghiile alea și dispar. Puuf!

* Swamis = domnule — formulă folosită de hinduși când se adresează unui brahman

— Puuf, spuse Paul.

— N-o să dureze mult până se vor reîntoarce. Știu asta. La urma urmelor, dacă nu pot să găsescă nici o urmă a lui cu excepția sticlei, o să se decidă că ar fi mai bine să se mai gândească la mine. La urma urmelor, sunt nebună, nu-i așa? Toate ziarele au spus asta. Cu capul plin de bărzăuni, ca o salată de fructe! — Dar la început or să mă creadă. Nu cred că vor vrea să între și să-mi percheziționeze casa — nu la început. Înainte de a veni, or să caute în alte locuri și or să se gândească la alte chestii. O să mai avem ceva timp. Poate chiar o săptămână.

Ea îl privi în ochi.

— O să trebuiască să scrii mai repede, Paul, spuse ea.

19

Afară se întuneca, dar polițiștii nu apărură. Totuși, Annie nu-și petrecu tot acest timp cu Paul; ea dorea să pună geamul de la fereastra dormitorului lui, să culeagă din iarbă agrafele de birou și cioburile de sticlă. Când va veni mâine poliția, căutându-și oaia rătăcită, spusese ea, noi nu vrem ca ei să observe ceva ieșit din comun, nu-i așa, Paul?

Fetițo, doar să se uite sub mașina de tuns iarba. Doar să se uite acolo și o să vadă multe lucruri ieșite din comun.

Dar, indiferent cât de mult se străduia să-și facă imaginația să lucreze, nu putea s-o facă să producă un scenariu care ar conduce la acest fapt.

— Nu te întrebi de ce ți-am spus toate astea, Paul? îl întreabă ea înainte de a urca scările ca să vadă ce poate face în privința geamului. — De ce mi-am expus în detaliu planurile pentru a face față acestei situații?

— Nu, spuse el slab.

— În parte pentru că am vrut ca tu să știi exact care ne sunt șansele, și ce va trebui să faci ca să rămâi în viață. Și am mai vrut să știi că eu aș putea încheia totul chiar acum. Dacă n-ar exista cartea. Încă îmi pasă de carte. — Zâmbi. Un zâmbet radios și nostalgic totodată. — Cred că *este* cel mai bun roman *Misery* și doresc prea mult să știu cum se termină.

— Și eu, Annie, spuse el.

Ea tresări.

— Cum... tu știi, nu-i așa?

— Când încep o carte, întotdeauna *cred* că știu cum se vor desfășura lucrurile. Dar, de fapt, niciodată nu s-a terminat vreuna *exact* cum plănuiam la început. Dar, dacă stai să te gândești la asta, nici nu-i chiar atât de surprinzător. Când scrii o carte este ca și cum ai lansa un ICBM*... doar că romanul călătorește în timp și nu în spațiu. Timpul cărții, pe care personajele îl trăiesc în povestire și timpul real de care are nevoie autorul ca s-o aștearnă pe hârtie. Să scrii un roman exact așa cum ai plănuisit când l-ai început ar fi ca și cum ai lansa o rachetă Titan până în partea opusă a globului și ai vrea ca ea să cadă într-un coș de basket. Pe hârtie totul este posibil și unii dintre oamenii care proiectează aceste arme ți-ar spune că acest lucru este foarte ușor — și și-ar păstra fața serioasă când ar zice asta — dar e foarte puțin probabil că se va întâmpla așa.

* ICBM = o rachetă balistică intercontinentală

— Da, spuse Annie. Înțeleg.

— Cred că eu am un sistem de navigație destul de bine pus la punct, deoarece întotdeauna ajung destul de aproape de țintă, și dacă ai în focos o cantitate destul de mare de explozibil, atunci înseamnă că-i foarte bine. Chiar acum întrevăd *două* posibilități de final pentru carte. Unul este foarte trist. Celălalt, nefiind totuși happy-end-ul tipic hollywoodian, cel puțin îți dă o speranță de viitor.

Annie arăta neliniștită — și, brusc, furioasă.

— Nu ai cumva de gând s-o ucizi din nou, nu-i așa?

El zâmbi puțin.

— Ce ai face dacă ar fi așa, Annie? M-ai omorî? Asta nu mă sperie deloc. S-ar putea să nu știu încă ce o să se întâmple cu *Misery*, dar știu ce o să se întâmple cu mine... și cu tine. O să scriu SFÂRȘIT, tu o să citești, apoi *tu* o să scrii SFÂRȘIT, nu? Sfârșitul nostru. De asta sunt sigur, cel puțin. De fapt, adevărul nu este mai straniu decât ficțiunea, orice s-ar spune. De cele mai multe ori tu știi exact cum se vor desfășura lucrurile.

— Dar...

— Cred că știu pe care dintre finaluri îl voi alege. Sunt cam optzeci la sută sigur. Dacă se va adeveri, o să-ți placă. Dar, chiar dacă se întâmplă așa cum

bănuiesc eu, nici unul dintre noi doi nu va ști toate detaliile până când nu le scriu eu, nu-i așa?

— Nu — bănuiesc că nu.

— Îți amintești ce scria pe reclamele acelea vechi pentru Ogarul Cenușiu? "Să ajungi acolo, înseamnă doar jumătate din distracție".

— Oricum, este aproape gata, așa-i?

— Da, spuse Paul. Aproape gata.

20

Înainte de a pleca, îi aduse alt Pepsi, o cutie de biscuți Ritz, sardele, brânză... și plosca.

— Dacă-mi aduci manuscrisul și unul dintre carnetele alea galbene, o să scriu de mână, spuse el. O să-mi treacă timpul.

Ea analiză această rugămintă, apoi clătină din cap cu părere de rău.

— Aș dori să poți face asta, Paul. Dar ar însemna să las cel puțin o lumină aprinsă, și nu pot să risc.

El se gândi la perspectiva de a rămâne singur aici în pivniță și simți cum panica îi înfierbântă iarăși pielea, dar numai pentru o clipă. Apoi i se făcu frig. Simți cum i se face pielea de găină. Se gândi la șobolanii care stăteau ascunși în găurile și în galeriile din ziduri. Gândul că ei vor ieși după ce în pivniță se va așterne bezna. Gândul că i-ar putea, probabil, mirosi neputința.

— Nu mă lăsa în întuneric. Annie. Te rog, nu face asta.

— Trebuie. Dacă cineva observă o lumină în pivnița mea, s-ar putea opri să cerceteze, cu tot lanțul de-a lungul aleii, cu tot biletul. Dacă îți dau o lanternă ai putea încerca să transmiți un mesaj cu ea. Dacă îți las o lumânare, ai putea încerca să dai foc la casă. Vezi cât de bine te cunosc?

Cu greu își adună curajul să aducă vorba despre ocaziile în care ieșise din cameră, fiindcă asta întotdeauna o înfuria; acum însă frica de a fi lăsat singur aici jos, în întuneric, îl convinse.

— Dacă aș fi vrut să dau foc la casă, Annie, aș fi putut s-o fac demult.

— Atunci lucrurile erau altfel, spuse ea scurt. Îmi pare rău că nu-ți place să stai în întuneric. Îmi pare rău. Dar este vina ta, deci termină cu prostiile. Trebuie să plec. Dacă ai nevoie de injecția aia, înfingeți-o într-un picior.

Îl privi.

— Sau bagă-ți-o în cur.

Începu să urce scările.

— Atunci acoperă ferestrele! zbiră el. Folosește niște cearșafuri... sau... sau... vopsește-le cu vopsea neagră... sau... Cristoase, Annie, șobolanii! *Șobolanii!*

Ea ajunsese pe a treia treaptă. Se opri, privindu-l cu ochii aceia ca niște monede mate.

— N-am timp să fac nimic din toate astea — spuse ea — și, oricum, șobolanii n-or să te deranjeze. Chiar te-ar putea recunoaște ca fiind unul de-

al lor, Paul. Te-ar putea adopta.

Annie râse. Urcă scările, râzând din ce în ce mai tare. Se auzi un "cîine" atunci când luminile se stinseră, și Annie continua să râdă, iar el își impuse să nu țipe, să nu cerșească; își spuse că trecuse de această fază. Dar sălbăticia umeda a umbrelor și tunetul râsului ei fură prea mult, iar el începu să zbiere, să nu-i facă asta, să nu-l lase singur, dar ea continuă să râdă și închise ușa. Hohotele ei fură înăbușite, dar râsul era tot acolo, de cealaltă parte a ușii unde era lumină, apoi încuietoarea păcăni și apoi se închise o altă ușă; hohotele ei erau mai estompate (dar încă acolo), și altă broască păcăni și un zăvor fu pus, iar râsul ei se îndepărtă; râsul ei era afară și chiar și după ce ea porni automobilul de patrulare, dădu înapoi, puse lanțul perpendicular pe alee și plecă, el tot se gândea că mai putea s-o audă. Se gândea că încă o aude râzând, râzând în neștire.

21

Boilerul era o masă difuză în mijlocul încăperii. Arăta ca o caracatiță. El se gândi că ar fi putut să audă bătăile pendulei din salon, dacă noaptea ar fi fost liniștită, dar afară se pornise un vânt puternic de vară, așa cum se întâmpla de obicei în aceste nopți și atunci a rămas doar timpul, dilatându-se la nesfârșit. Când vântul se mai potolea, auzea greierii cântând lângă casă... și apoi, după câțva timp, auzi zgomotele tainice de care-i fusese frică: râcăielile înfundate și intermitente ale șobolanilor.

Doar că, nu de șobolani îi era lui frica, nu-i așa? Nu. De polițist. Imaginația lui, blestemat de intensă, foarte rar îi provoca coșmaruri, dar când o făcea, Dumnezeu să-l ajute! Dumnezeu îl ajuta o dată ce se încălzea. Acum nu era doar încălzit, era fierbinte și ardea cu o flacără maximă. Că ceea ce gândea el nu avea nici un sens, nu schimba cu nimic situația, acum când era în întuneric. În beznă, rațiunea părea o prostie și logica, un vis. În întuneric el gândea epidermic. Continua să-l vadă pe polițist trezindu-se la viață — un fel de viață — afară, în grajd, ridicându-se în capul oaselor, fânul cu care îl acoperise Annie căzându-i în poală și cu fața transformată de lama mașinii de tuns într-o masă însângerată și amorfă. Îl văzu târându-se afară din grajd și de-a lungul aleii spre oblonul de la pivniță, fâșiile rupte ale uniformei lui unduind și fluturând. Îl văzu topindu-se magic prin oblon și reintegrându-și cadavrul acolo, jos, în pivniță. Îl văzu târându-se de-a lungul podelei de pământ bătătorit, iar sunetele vagi pe care Paul le auzise nu erau șobolani, ci zgomotul făcut de polițist în timp ce se apropia. În materia dureroasă din creierul polițistului exista acum un singur gând: *M-ai ucis. Ai deschis gura și m-ai ucis. Ai aruncat o scrumieră și m-ai ucis. Tu, dobitocule cockadoodie, mi-ai luat viața.*

La un moment dat, Paul simți degetele polițistului alunecând tremurătoare în jos pe obrazul său și urlă tare, agitându-și picioarele, făcându-le să izbucnească în flăcări. Își trecu înnebunit mâna peste față și

îndepărtă cu degetele un păianjen mare.

Această mișcare puse capăt armistițiului șubred pe care-l făcuse cu durerea din picioare și cu nevoia de drog pe care o simțea în nervi, dar în același timp îi diminuă puțin teroarea. Vederea începea să i se acomodeze din ce în ce mai bine cu întunericul; putea să vadă mai bine, iar asta-i era de ajutor. Nu prea erau multe lucruri la care să se uite — boilerul, rămășițele unei grămezi de cărbuni, o masă cu o mulțime de cutii de tablă și unelte îngrămădite pe ea... și, la dreapta lui, puțin mai sus de locul unde stătea el sprijinit... ce era acea formă? Cea de lângă rafturi? El *cunoștea* acea formă. Ceva o făcea să fie o formă *rea*. Stătea pe trei picioare. Vârful îi era rotunjit. Arăta ca una dintre acele mașini-ale-morții ale lui Welles, în *Războiul Lumilor*, doar că era în miniatură. Paul încercă să-i dezlege înțelesurile, moțâi puțin, se trezi, privi iarăși și gândi: *Bineînțeles. Ar fi trebuit să știu de la început. Este o mașină a morții. Iar dacă cineva de pe Pământ este un Marțian, atunci aceea este afurisita de Annie Wilkes. Este grătarul ei pentru picnic. Este crematoriul în care m-a obligat să ard MAȘINILE DE LUX.*

Își aranja puțin poziția, deoarece îi amortise fundul, și gemu. Durere în picioare — în special în rămășițele umflate ale genunchiului stâng — și durere în pelvis. Asta însemna probabil că-l aștepta o noapte cumplită, întrucât în ultimele două luni pelvisul i se calmase.

Căută seringă, o ridică, apoi o puse la loc. O doză foarte mică, spusese ea. Atunci mai bine s-o păstreze pentru mai târziu.

Auzi un fâșâit și se uită repede înspre colț, așteptându-se să vadă un polițist târându-se spre el, cu un singur ochi căprui lucind în tocătura chipului său. *Dacă nu erai tu, aș putea fi acum acasă, privind la televizor și ținându-mi o mână pe piciorul nevesti-mi.*

Nici un polițist. O formă obscură, poate numai în imaginația sa — dar mult mai probabil un șobolan. Paul încercă să se relaxeze. O, ce noapte lungă va urma!

22

Moțâi puțin și se trezi înclinat mult spre stânga, cu capul atârându-i întocmai ca unui bețiv adormit pe o alee. Își îndreptă poziția, iar picioarele îl înjură răstit. Folosi plosca și urină dureros, constatând astfel, cu un pic de spaimă, că probabil contactase vreo infecție urinară. Era atât de vulnerabil la orice. Puse plosca deoparte și ridică iarăși seringă!

O doză ușoară de scopolamină, spusese ea — ei bine, poate asta este. Sau poate că a umplut-o cu o substanță otrăvitoare. Genul de ser pe care-l folosea în cazul lui Ernie Gonyar sau "Queenie" Beaulinfant.

Apoi zâmbi puțin. Ar fi chiar așa de rău? Răspunsul fu un categoric: *DRACE, NU!* Ar fi plăcut. Pilonii vor dispărea pentru totdeauna. Nu va mai exista reflux. Pentru totdeauna.

Cu acest gând în minte, își găsi pulsul din pulpa stângă, și cu toate că nu

se mai injectase niciodată, o făcu acum cu eficiență, chiar cu nerăbdare.

23

Nici nu a murit, nici nu a dormit. Durerea se stinse, iar el începu să plutească în derivă, simțindu-se aproape detașat de corpul său, un balon plin cu gânduri plutind la capătul unei ațe lungi.

Ai fost Șeherezada și pentru tine însuși, gândi el și se uită la grătarul de picnic. Se gândi la razele mortale marțiene, înecând Londra în flăcări.

Brusc se gândi la un cântec, un șlagăr disco, o chestie cântată de un grup numit The Trammmps: *Arde-o, baby, arde-o, arde-o de vie pe mama...*

Ceva licări.

O idee.

Arde-o de vie pe mama...

Paul Sheldon adormi.

24

Când se trezi, pivnița era scăldată în lumina cenușie a zorilor. Pe tava pe care i-o lăsase Annie se afla un șobolan care ronțăia brânza, ținându-și coada frumos înfășurată în jurul corpului.

Paul urlă, se zvârcoli, apoi urlă iarăși când durerea îi inundă picioarele. Șobolanul fugi.

Îi lăsase și niște capsule. El știa că Novrilul nu va putea să-i ia durerea, dar era mai bine decât nimic.

Oricum, durere sau nu, e timpul pentru doza de dimineață, nu-i așa, Paul?

Înghiți două capsule cu Pepsi și apoi se lăsă pe spate, simțind pulsația vagă din rinichi. Se întâmpla ceva acolo, jos, fără îndoială. Superb!

Marțieni, gândi el, Mașini-ale-morții Marțiene.

Se uită spre grătarul de picnic, așteptându-se să *arate* ca un grătar de picnic în lumina dimineții: un grătar de picnic și nimic altceva. Fu surprins să constate că, pentru el, încă părea una dintre acele mașini diabolice din filmul lui Welles.

Avuseseseși o idee — cum era?

Cântecul îi reveni în minte, cel interpretat de The Trammmps.

Arde-o, baby, arde-o, arde-o de vie pe mama!

Da? Și, chiar, ce fel de mamă este asta? Nici măcar n-a vrut să îți lase o lumânare. N-ai putea da foc nici măcar unei bășini.

Băieții din atelier îi trimiseră un mesaj.

Nu trebuie să arzi nimic acum. Sau aici.

Despre ce dracului vorbești voi, băieți? Nu puteți să-mi împărtășiți și

mie...

Apoi veni, veni imediat, așa cum vin toate ideile foarte hune, rotundă, netedă și foarte convingătoare în perfecțiunea ei otrăvitoare.

Arde-o de vie pe mama...

Privi la grătarul de picnic, așteptând durerea provocată de ceea ce făcuse — de ceea ce ea-l *obligase* să facă — să se reîntoarcă. Se reîntoarse, dar era neclară și slabă; durerea din rinichi era mai rea. Ce spusese ea ieri? *Tot ce am făcut eu a fost... să te conving că ai scris o carte foarte proastă și să te fac să scrii una dintre cele mai bune cărți pe care ai creat-o tu vreodată...*

Poate că aici exista un fel de adevăr straniu. Poate că el supraestimase aberant romanul *Mașini de Lux*.

Asta-i doar mintea ta care încearcă să se vindece, șopti o parte din el. Dacă scapi vreodată din situația asta, o să te convingi până la urmă, în același mod, că nu ai avut niciodată nevoie de laba piciorului stâng — ce dracu', cinci unghii mai puțin de tăiat. Și în zilele astea se fac minuni în ce privește protezele. Nu Paul, prima a fost o carte a dracului de bună și cealaltă a fost o labă a piciorului a dracului de bună. Hai să nu ne mai păcălim singuri.

Totuși, o parte mai adâncă din el, bănuia că, gândind așa, *însemna* ca se păcălește pe sine.

Nu te mai păcăli pe tine însuși, Paul. Spune dracului adevărul. Te MINȚI pe tine. Un tip care inventează povestiri, un tip ca acela minte pe oricine, deci acel tip nu poate niciodată să se mintă pe sine. E amuzant, dar asta-i adevărul. Odată ce începi acest rahat, ai putea foarte bine să-ți acoperi mașina de scris și să începi să studiezi pentru un atestat de agent bursier sau pentru altceva, fiindcă ai încurcat-o.

Deci care este adevărul? *Adevărul*, dacă insiști, era următorul: clasificarea din ce în ce mai evidentă a operei sale, în articolele recenzenților, ca fiind a unui "scriitor popular" (care era, așa cum o considera el, la un pas — unul mic — deasupra celei de "scriitor la comandă") îl duruse foarte rău. Nu se potrivea cu imaginea care o avea despre sine, aceea de Scriitor Serios care producea aceste romane căcăcioase doar ca să-și finanțeze (Să sune trompetele, vă rog!) CREAȚIA ADEVĂRATĂ! O urâse el pe Misery? Chiar așa? Dacă da, de ce îi fusese atât de ușor să pătrundă iarăși în lumea ei? Nu, mai mult decât ușor; o binecuvântare, ca și când ai intra într-o baie caldă cu o carte bună într-o mână și cu o bere rece în cealaltă. Probabil că tot ce detesta el fusese faptul că figura ei de pe copertele cărților o eclipsase pe a sa din fotografiile de autor, nelăsându-i pe critici să realizeze că aveau de a face cu un tânăr Mailer sau Cheever — că aveau de a face aici cu un *luptător de categoria grea*. Prin urmare, nu devenise oare "ficțiunea lui serioasă" din ce în ce mai conștientă de sine, un fel de strigăt? *Privește-mă! Uită-te cât de bună-i cartea! Hei, băieți! Materialul acesta are mii de posibilități! Acest material conține interludii de flux al conștiinței! Asta-i MUNCA MEA SERIOASĂ, netrebnicilor! Să nu ÎNDRĂZNIȚI să-mi întoarceți spatele! Să nu ÎNDRĂZNIȚI să întoarceți spatele OPEREI MELE ADEVĂRATE! Să nu ÎNDRĂZNIȚI, că o să...*

Ce? Ce o să faci? O să le tai picioarele? O să le retezi degetele mari?

Paul fu scuturat pe neașteptate de un acces de tremurături. Trebuia să urineze. Apucă plosca și reuși să-și facă nevoia, deși îl duru mai tare decât înainte. Gemu în timp ce urina și continuă să geamă pentru mult timp după aceea.

Până la urmă, cu milă, Novrilul începu să-și facă efectul — foarte puțin — și el ațipi.

Se uită la grătarul de picnic cu pleoapele grele de somn.

Cum te-ai simți dacă ea te-ar obliga să arzi, ÎNTOARCEREA LUI MISERY? șopti vocea din interior, iar el tresări puțin. Reîncepând să adoarmă, realizează că l-ar dura; da, l-ar dura cumplit, ar face ca durerea pe care o simțise când și-a ars *Mașini de Lux* să pară doar o dâră de fum, așa cum părea și durerea de rinichi față de cea simțită când ea îi retezase piciorul cu toporul, excitându-și autoritatea editorială asupra trupului său.

Și mai realizează că nu aceasta era întrebarea importantă.

Întrebarea importantă era: ce *sentimente* i-ar provoca Anniei acest gest?

Lângă grătarul de picnic era o masă. Pe ea erau câteva cutii de conserve și recipiente.

Unul dintre recipiente conținea lichid pentru aprins cărbunii marca Ronson Fast-Lite.

Ce s-ar întâmpla dacă ANNIE ar fi cea care ar urla de durere? Ești curios cum ar suna asta? Ești cât de puțin curios? Proverbul spune că răzbunarea este o mâncare care trebuie consumată rece, dar marca Ronson Fast-Lite încă nu se inventase când a apărut proverbul.

Paul gândi: *Arde-o de vie pe mama. Și adormi.* Pe fața lui palidă și ofilită se așternuse un zâmbet mulțumit.

25

Când Annie se întoarse, la ora trei fără un sfert în acea după-amiază, părul ei, care de obicei era ciufulit, stătea acum pleoștit, în forma căștii pe care o purtase pe cap. Era tăcută, dar asta mai mult din cauza oboselii și a gândurilor decât din vina unei depresiuni nervoase. Când Paul o întrebă dacă totul a decurs conform planului, ea aprobă.

— Da, cred că da. Am avut ceva necazuri când am vrut să pornesc motocicleta, altfel m-aș fi întors mai repede cu o oră. Bujiile erau înfundate. Cum îți sunt picioarele, Paul? Mai vrei o injecție înainte să te duc sus?

După aproape douăzeci de ore petrecute în umezeală, picioarele lui parcă erau străpunse de cuie ruginite. Avea mare nevoie de o injecție, dar nu aici, jos. Asta nu trebuia să se întâmple.

— Cred că mi-e bine.

Ea se întoarse cu spatele și se lăsă pe vine.

— În ordine, prinde-te. Dar adu-ți aminte ce ți-am spus despre străngeri de gât și alte chestii de genul ăsta. Sunt foarte obosită și nu cred că aș

reacționa foarte bine la niște glume proaste.

— Se pare că mi-am epuizat rezerva de glume.

— Bine.

Îl ridică cu un oftat scurt, iar Paul trebui să-și muște buzele ca să nu urle de durere. Annie se îndreptă spre scări, cu capul ușor întors, iar el își dădu seama că ea se uita — probabil — la masa cu recipiente. Privirea ei fu scurtă, părând a fi întâmplătoare, dar lui Paul i se păru că a durat foarte mult și a fost sigur că ea o să-și dea seama că recipientul cu lichid pentru aprins cărbunii nu mai era acolo. Acum era ascuns în chiloții lui. După lungi luni de zile, de când furase prima dată ceva, reușise să-și adune curajul ca s-o mai facă încă o dată... iar dacă mâinile ei s-ar fi mișcat în sus pe picioarele lui în timp ce urca scările, ar fi dat de ceva mai mult decât un fund fleșcăit.

Apoi ea își întoarse privirea de la masă fără să-și schimbe expresia, iar ușurarea lui fu atât de mare încât zguduirile și schimbările de poziție provocate de urcarea scărilor fură aproape suportabile. Ea reușea să-și stăpânească foarte bine expresiile feței atunci când dorea, dar el crezu — *speră* — că o păcălise.

De data aceasta chiar o păcălise, într-adevăr.

26

— Cred că, totuși mi-ar face bine injecția aia, Annie, spuse el atunci când ea îl depuse înapoi în pat.

Annie îi studie pentru un moment fața albă, asudată și nebărbierită, apoi aprobă și părăsi camera.

El scoase numaidecât recipientul plat din chiloți și-l îndesă sub saltea. Nu mai pusese acolo nimic de când se petrecuse episodul cu cuțitul și nu intenționa să lase lichidul inflamabil mult timp acolo, dar trebuia să stea în acel loc tot restul zilei. În acea seară voia să-l pună într-o ascunzătoare mult mai sigură.

Ea se întoarse și îi făcu o injecție. Apoi puse un carnet de notițe și câteva creioane ascuțite pe pervazul ferestrei și împinse scaunul rulant până la pat.

— Uite, spuse ea. Eu am de gând să dorm puțin. Dacă o să vină vreo mașină, o s-o aud. Dacă suntem lăsați în pace, probabil că o să dorm până mâine dimineață. Dacă o să vrei să te scoli și să lucrezi, ai aici scaunul. Manuscrisul este acolo, pe podea. Sinceră să fiu, eu nu te sfătuiesc să faci asta până când nu ți se încălzesc puțin picioarele.

— Acum n-aș putea, dar bănuiesc că mai spre seară mă pun pe muncă. Am înțeles la ce te refereai când ai spus că suntem presați de timp.

— Mă bucur, Paul. Cam de cât timp crezi că mai ai nevoie?

— În mod normal, aș spune o lună. În ritmul în care am lucrat în ultimul timp, două săptămâni. Dacă merg cu viteză maximă, cinci zile. Sau poate o săptămână. Materialul va fi necizelat, dar va exista.

Ea oftă și-și studie cu nepăsare palmele.

— Știu ca va dura mai puțin de două săptămâni.
— Aș dori să-mi promiți ceva.
Nu îl privea cu furie, nici eu suspiciune, doar cu puțină curiozitate.
— Ce?
— Să nu mai citești nimic până când termin., sau până când trebuie să...
știi tu...
— Să te oprești?
— Da. Până când trebuie să mă opresc. În acest fel vei citi finalul fără să
fie prea fragmentat. Va avea un efect mult mai puternic.
— Va fi unul bun, nu-i așa?
— Da. — Paul zâmbi. — Va fi ceva foarte fierbinte.

27

În acea seară, pe la ora opt, se ridică grijuliu și se așează în scaunul rulant. Ascultă cu atenție dar nu auzi nici un zgomot de la etajul de sus. Nu se mai auzise nimic de când scârțâitul arcurilor îl anunțase, pe la ora patru, că Annie se băgase în pat. Ea probabil că era *într-adevăr* obosită.

Paul luă lichidul inflamabil și se deplasă în zona de lângă fereastră unde își amenajase tabăra intimă, scriitoricească: aici era mașina de scris cu rânjetul ei neplăcut, căruia îi lipseau trei dinți, aici era coșul de hârtii; aici erau creioanele și carnetele de notițe, hârtia de scris și grămezile de foi rescrise dintre care va folosi unele, iar celelalte vor intra în coșul de gunoi.

Sau așa s-ar fi întâmplat înainte.

Aici, total invizibilă, se afla ușa spre o altă lume. Și tot aici, gândi el, se afla propria lui fantomă, acoperită cu o serie de învelișuri, precum pozele nemișcate pe care, dacă le agiți, îți dau iluzia de mișcare.

Își potrivi scaunul între teancurile de hârtie și cele de notițe cu ușurința unei practici îndelungate, mai ascultă o dată cu atenție, apoi se aplecă și ridică o șipcă de parchet, lungă de cinci degete. Acum două luni descoperise că era dezlipită și văzuse, după praful care era depus pe ea (*În curând o să pui și tu de-a curmezișul ei fire de păr ca să fii sigur*, gândi el), că Annie nu știa nimic de această șipcă desprinsă. Dedesubtul ei se afla un spațiu liber, dacă făceai abstracție de praf și excrementele de șoareci.

Îndesă recipientul cu Ronson Fast în gură și puse scândurica la loc. Avu un moment de groază când se gândi că s-ar putea să nu se mai potrivească perfect în locaș (și Dumnezeuule! ochii ei erau *ai naibii* de ageri!). Dar se potrivesc perfect.

Paul o privi o clipă, apoi își deschise carnetul de notițe, luă un creion și găsi gaura din hârtie.

În următoarele patru ore scrise netulburat — până când vârfurile celor trei creioane pe care ea i le ascuțise se tociră de tot — apoi se deplasă până lângă pat, se băgă în așternut și adormi cu mare ușurință.

CAPITOLUL 37

Geoffrey începuse să-și simtă brațele ca și cum ar fi fost de tablă. Stătea de cinci minute în umbra de lângă coliba care aparținea "Frumoasei" lui M'Chibi. Arătând mai degrabă ca o copie palidă a uriașului cercului, așa cum stătea acolo ținând, cufărul Baroanei în echilibru pe cap.

Tocmai când începuse să creadă că nimic din ce ar spune Hezekiah nu l-ar putea convinge pe M'Chibi să părăsească coliba, auzi zgomotul unor mișcări. Geoffrey se îndepărtă și mai mult, cu mușchii brațelor tremurându-i spasmodic. "Frumoasa" Șefului M'Chibi era "Păstrătoarea Focului", iar înăuntru, în colibă erau mai bine de o sută de torțe, cu capetele, înmuiate într-o rășină groasă și cleioasă. Această rășină provenea de la niște copaci pitici care creșteau în zonă, iar Bourkașii o numeau Uleiul-Foc sau Uleiul-Sânge-Foc. Ca toate limbile, în esență simple, cea a Bourkașilor devenea câteodată ciudat de evazivă. Totuși, oricum ai fi denumit substanța, acolo erau destule torțe ca să dea foc la tot satul. Ar arde precum paiața lui Guy Farokes, gândi Geoffrey... dacă — asta era! — M'Chibi putea fi înlăturată din cale.

— *Nu-ți fie frică să lovești, Boss Ge'ff'y*, spuse Hezekiah. *M'Chibi, el iese afară primul, 'oarece el omul-foc. Hezekiah, el o să ies' afară al doilea. Deci, tu nu aștepta să vezi strălucirea dintelui meu de aur! Tu sparge capul la diavolul ăla, și a dracului de repede!*

Dar când îi auzi *într-adevăr* venind, Geoffrey avu un moment de îndoială, în ciuda durerii cumplite din brațe. Să presupunem că, doar de data asta.

29

Își opri creionul la mijlocul cuvântului când auzi motorul unei mașini care se apropia. Era surprins cât de calm se simțea — cea mai puternică emoție pe care o avea acum era o ușoară enervare că a fost întrerupt când începuse să plutească ca un fluture și să înțepe ca o albină. Auzi tocurile cizmelor Anniei răpăind sacadat pe hol.

— Pleacă de la geam.

Fața ei era încordată și încruntată. Sacoșa kaki, deschisă, îi atârna pe umăr.

— Pleacă de la geam.

Se opri și văzu că el deja se mutase din fața ferestrei. Se asigură că nici unul din lucrurile lui nu rămăsese pe pervaz, apoi dădu din cap.

— Este Poliția Districtuală, spuse ea.

Arăta încordată dar stăpânită. Sacoșa era astfel așezată încât să ajungă

foarte ușor la ea cu mâna dreaptă.

— O să fii cuminte, Paul?

— Da.

Ochii ei îi cercetară atent fața.

— O să am încredere în tine, spuse ea la sfârșit și apoi se întoarse, închise ușa, dar nu se osteni s-o încuie.

Mașina pătrunse pe alee; duduitorul ușor, parcă somnoros al imensului Plymouth 442 fiind aproape ca o emblemă sonoră. Auzi ușa de la bucătărie trântindu-se, și își poziționează scaunul destul de aproape de fereastră, astfel încât să rămână într-un unghi de umbră și totuși să poată observa ceea ce se întâmplă. Mașina de patrulare se opri lângă Annie și motorul se stinse. Șoferul se dădu jos, și stătea acum exact pe locul unde stătuse și tânărul polițist atunci când își rostise ultimile patru cuvinte... dar aici se sfârșea orice asemănare între cei doi. Primul fusese un tânăr abia ieșit din adolescență, un polițai novice care încerca să pară dur și care căuta urmele de mult șterse ale unui scriitor nebun, care-și avariase mașina și apoi sau se afundase în păduri ca să moară, sau fugise de toată porcăria, făcând autostopul.

Polițaiul care se profila acum din spatele roții automobilului de patrulare avea în jur de patruzeci de ani, un individ cu niște umeri cam cât o bârnă de hambar. Chipul lui era un pătrat de granit, cu câteva linii înguste gravate pe lângă ochi și la colțurile gurii. Annie era o zdrahoană, dar pe lângă omul ăsta părea aproape mititică.

Mai exista încă o diferență. Polițistul pe care-l omorâse Annie fusese singur. Pe cealaltă usă a automobilului cobora acum un om îmbrăcat în haine obișnuite, mic de statură, cu umerii căzuți și cu păr blond, lins. *David și Goliat*, gândi Paul. *Mutt și Jeff. Isuse!*

Polițistul în haine de stradă înconjură mașina cu pași mărunți. Chipul lui arăta bătrân și obosit, fața unui om pe jumătate adormit... cu excepția ochilor de un albastru șters. Ochii îi erau foarte vioi, iscoditori. Paul se gândi că acesta s-ar mișca foarte repede.

Se legitimară în fața lui Annie, după care ea le spuse ceva, întâi privind în sus ca să vorbească cu Goliat, apoi întorcându-se pe jumătate ca să-i răspundă lui David. Paul se întreba ce s-ar întâmpla dacă ar sparge iar fereastra și ar striga după ajutor. Se gândea că șansele erau probabil opt la zece ca ei s-o poată învinge pe Annie. O, ea era iute, dar polițistul înalt părea a fi și mai iute, în ciuda dimensiunilor sale, și destul de puternic ca să poată smulge din rădăcini niște copaci de înălțime mijlocie cu mâinile goale. Umbrelul stângaci al celui în haine de stradă ar fi putut să fie tot atât de trucat ca expresia lui somnolentă. Se gândi că ar putea s-o învingă... cu excepția faptului că ce-i va surprinde pe ei nu va fi o surpriză pentru ea, iar asta-i dădea ei o șansă în plus.

Haina celui în haine de stradă era închisă la toți nasturii, în ciuda căldurii. Dacă ea-l dovedea mai întâi pe Goliat, atunci ar putea să-i tragă lui David un glonț în față, înainte ca acesta să-și poată deschide haina aia afurisită și să-și scoată pistolul. Mai mult decât orice, haina aceea închisă la nasturi sugera că Annie avusese dreptate: până acum era doar o verificare de rutină.

Până acum.

Știi, nu l-am ucis eu. TU l-ai omorât. Dacă ți-ai fi ținut gura, l-aș fi expediat de aici. Ar fi viu și acum...

Și oare el a crezut? Nu, bineînțeles că nu. Dar încă mai stăruia acel moment puternic, dureros al vinovăției — ca o înjunghietură scurtă. Avea el de gând să-și țină gura închisă pentru că existau două șanse din zece ca ea să-i lichideze și pe aceștia doi dacă el o va deschide?

Vinovăția îl înjunghie din nou fulgerător, apoi dispăru. Răspunsul la această întrebare era tot nu. Ar fi fost frumos să se poată mândri cu asemenea motivații generoase, dar nu era adevărul. Realitatea era simplă: el voia să se ocupe singur de Annie Wilkes. *Ei pot doar să te bage în închisoare, căteia ce ești, gândi el. Eu știu cum să te lovesc.*

30

Bineînțeles, exista posibilitatea ca ei să miroasă ceva suspect. Munca lor, la urma urmelor, era să prindă șobolani, și ei cunoșteau cu siguranță trecutul Anniei Wilkes. Dacă așa se vor desfășura lucrurile, asta va fi... dar el se gândea că Annie va reuși și de această dată să se strecoare pe lângă oamenii legii.

Paul bănuia că deja știa atât cât avea nevoie să cunoască din ce se întâmplase. Annie ascultase cu asiduitate radioul de când se trezise din somnul lung, iar dispariția polițistului, al cărui nume fusese Duane Kushner, fusese foarte pe larg comentată de mass-media. Faptul că el se aflase în căutarea urmelor unui scriitor de succes, pe nume Paul Sheldon, fusese amintit. Dar dispariția lui nu fusese pusă în legătură, nici măcar sub formă speculativă, cu dispariția lui Paul. Nu încă, cel puțin.

Torrentele de primăvară împinseseră Camaro-ul lui cam cinci mile la vale. Ar fi putut să stea nedescoperit acolo în pădure încă o lună sau încă un an, dacă n-ar fi fost o mică coincidență. Câteva elicoptere de patrulare ale Gărzii Naționale, trimise să facă o cercetare de rutină împotriva cultivatorilor de droguri (căutând lanuri ale cultivatorilor de marihuana din munți, cu alte cuvinte), observaseră o rază de soare care se reflectase pe rămășițele parbrizului Camaro-ului și aterizaseră într-un luminiș din apropiere, ca să cerceteze mai îndeaproape. Efectivele grave ale accidentului fuseseră estompate de izbiturile violente pe care le primise Camaro-ul în peregrinarea spre punctul final. Dacă mașina mai avea cumva urme de sânge care fuseseră dezvăluite de analiza criminalistică (dacă *se făcuse* vreo analiză criminalistică), la radio oricum nu se spusese așa ceva. Paul știa că și cea mai amănunțită cercetare va da la iveală prea puține urme de sânge — mașina lui fusese aproape toată primăvara spălată de torrentele de zăpadă topită.

Iar în Colorado atenția și preocuparea fuseseră concentrate cu precădere asupra polițistului Duane Kushner — după cum, bănuia el, confirma și

prezența acestor doi vizitatori. Până acum toate speculațiile fuseseră centrate în jurul a trei activități ilicite: fabricarea ilegală de alcool, marihuana și cocaina. Părea probabil că Kushner a dat din întâmplare peste o distilerie sau peste un depozit de droguri, în timp ce căuta urmele lăsate de scriitorul ageamiu. Și, în timp ce speranța de a-l găsi în viață pe polițist începea să se spulbere, începuseră să apară întrebări. De ce, în primul rând, fusese trimis singur acolo? Iar acestea deveneau din ce în ce mai vehemente — și cu toate că Paul se îndoia că Statul Colorado are atâția bani încât să-și permită să finanțeze un sistem de patrulare în doi. Acum, în mod evident, periaua zona în pereche ca să-l găsească pe Kushner. Nu-și mai asumau riscuri.

Acum Goliat arată spre casă. Annie ridică din umeri și clătină din cap. David spuse ceva. După o clipă ea aprobă și îi conduse de-a lungul potecii spre usa de la bucătărie. Paul auzi balamalele scârțâind, apoi intrară. Zgomotul făcut de atâția pași acolo era înfricoșător, aproape ca o profanare.

— Cam pe la ce oră a venit el aici? Întrebă Goliat.

Trebuia să fie Goliat. Avea o voce tunătoare cu accent de Midwest, îngroșată de țigări.

— Pe la patru, spuse Annie. Cam așa.

Ea tocmai terminase de tuns iarba și nu purtase ceasul la mână. Fusese infernal de cald; asta-și aducea foarte bine aminte.

— Cât de mult a stat, doamna Wifkes?, întrebă David.

— Domnișoara Wilkes, dacă nu vă supărați:

— Scuzați-mă.

Annie spuse că nu poate să-și dea seama cu precizie cât de mult a stat, doar că nu a fost foarte mult. Poate cinci minute.

— V-a arătat o fotografie?

— Da, spuse Annie, de asta a venit.

Paul se minună cât de stăpână pe sine părea, cât de binevoitoare.

— Și l-ați văzut pe omul din fotografie?

Annie zise că bineînțeles, era Paul Sheldon, îl recunoscuse imediat.

— Am toate cărțile lui. Îmi plac foarte mult. Asta l-a dezamăgit pe ofițerul Kushner. Mi-a spus că dacă așa stau lucrurile probabil că știu ce spun. Arăta foarte descurajat. Și foarte încins.

— Mda, a fost într-adevăr o zi foarte călduroasă, spuse Goliat.

Iar Paul se alarmă de cât de aproape părea să fie vocea lui. În salon? Da, cu certitudine în salon. Mare sau nu, tipul se mișca aidoma unui afurisit de linx. Când Annie răspunse, și vocea ei era mai aproape. Polițiștii se mutaseră în salon. Ea îi urma. Nu îi invitase acolo, dar ei intraseră oricum. Aruncau o privire.

Cu toate că scriitorul ei domestic se afla acum la mai puțin de treizeci și cinci de picioare depărtare, vocea lui Annie rămânea controlată.

Îl întrebase așadar dacă dorea să intre și să bea cafea de la gheață, dar el spusese că nu poate. Deci îl întrebase dacă nu dorește să ia cu el o sticlă rece de...

— Vă rog să nu spargeți asta, se întrerupse Annie, vocea ei ascuțindu-se. Țin la lucrurile mele, iar unele dintre ele sunt foarte fragile.

— Scuzați-mă, doamnă.

Acela trebuia să fi fost David, vocea lui joasă și șoptită, umilă și puțin uimită. Acel ton în glasul unui polițist ar fi fost amuzant în alte circumstanțe, dar acestea nu erau "alte circumstanțe" și Paul nu era amuzat. Ședea încordat cu mâinile încleștate pe brațele scaunului rulant auzind sunetul scurt când micul obiect a fost pus jos cu grijă (poate pinguinul pe blocul lui de gheață). Și-o imaginea pe ea agitând sacoșa kaki. Așteaptă ca unul dintre polițiști — probabil Goliat — s-o întrebe ce dracu este acolo înăuntru.

Atunci ar începe împușcăturile.

— Ce spuneți? întrebă David.

— Că l-am întrebat dacă nu dorește să ia cu el un Pepsei rece de la frigider, fiindcă era o zi atât de călduroasă. Le țin chiar lângă cutia congelatorului, și asta le răcește cel mai tare, fără să le înghețe. Mi-a spus că ar fi foarte amabil din partea mea. Era un băiat foarte politicos. De ce l-au lăsat pe un băiat atât de tânăr să patruleze singur?

— A băut Pepsi-ul aici? întrebă David, ignorând întrebarea ei.

Vocea lui se auzea și mai aproape. Traversase salonul. Paul nu trebui să-și închidă ochii ca să și-l imagineze stând acolo, uitându-se de-a lungul holului scurt care trecea pe lângă baie și se termina în camera de oaspeți. Paul stătea încordat și țeapăn, pulsul bătându-i rapid în artera de la gât.

— Nu, spuse Annie, mai stăpânită ca niciodată. A luat-o cu el. A spus că trebuie să meargă mai departe.

— Ce este acolo? întrebă Goliat. Se auziră două bocănituri de tocuri, sunetul fiind puțin spart atunci când el păși de pe covorul din salon pe parchetul neacoperit din hol.

— O baie și un dormitor de rezervă. Dorm câteodată acolo când este foarte cald. Aruncați o privire, dacă doriți, dar vă asigur că nu l-am legat acolo de pat pe polițistul vostru.

— Nu, doamnă, sunt sigur că nu, spuse David, și lucru uimitor, pașii și vocile lor începură să se îndepărteze iarăși spre bucătărie.

— Părea agitat în timp ce a fost aici?

— Chiar deloc, spuse Annie. Doar încălzit și descurajat.

Paul începuse să respire iar.

— Preocupat de ceva?

— Nu.

— A spus unde pleacă mai departe?

Cu toate că în mod sigur polițiștii nu au perceput ezitarea scurtă, urechea versată a lui Paul o sesiză — în acea întrebare se putea ascunde o capcană, o cursă care s-ar putea închide brusc, după o scurtă întârziere.

— Nu, spuse ea până la urmă, cu toate că s-a dus spre vest, deci ea a tras concluzia că el trebuie să se fi îndreptat spre Drumul Springer și cele câteva ferme care erau acolo.

— Mulțumim, doamnă pentru cooperarea dumneavoastră, spuse David. S-ar putea să fie nevoie să mai trecem pe la dumneavoastră.

— În ordine, spuse Annie. Oricând doriți. Îmi pare bine să mai văd oameni.

— Vă supărați dacă aruncăm o privire în grajdul dumneavoastră? întrebă abrupt Goliat.

— Deloc. Doar să-i spuneți "bună ziua" când intrați.

— Cui, domană? întrebă David.

— Lui Misery! răspunse Annie. Scroafa mea!

31

Ea stătea în cadrul ușii, privindu-l fix — atât de fix, încât începu să-și simtă fața cum se încălzește și presupuse că s-a îmbujorat. Polițiștii plecaseră în urmă cu cincisprezece minute.

— Vezi vreo stafie? o întrebă el până la urmă.

— De ce n-ai tras un chiot?

Amândoi polițiștii o salutaseră la plecare, scoțându-și pălăria, dar nici unul dintre ei nu zâmbise. Și în ochii lor existase o expresie pe care Paul putuse s-o observa chiar și din unghiul îngust oferit de colțul ferestrei. Ei știau cine era ea, chiar foarte bine.

— Mă tot așteptam să zbieri. S-ar fi năpustit asupra mea năprasnic.

— Poate. Sau poate că nu.

— Dar de ce n-ai făcut-o?

— Annie, dacă-ți petreci toată viața gândindu-te la cele mai rele locuri pe care ți le poți imagina că se vor întâmpla, cu siguranță că de câteva ori o să te înșeli.

— *Nu face pe deșteptul cu mine!*

El văzu că în spatele pretinsei impasivități, ea era foarte dezorientată. Tăcerea lui nu se potrivea în imaginea pe care și-o formase ea despre viață ca fiind un fel de Mare Mecă de Box: Cinstita Annie contra acelei eterne, de două ori odioase tagme a împelișăților Cockadoodie.

— Cine face pe deșteptul? Ți-am spus că am de gând să-mi țin gura închisă și așa am făcut. Vreau să-mi termin cartea în pace. Și doresc s-o termin pentru tine.

Ea îl privi cu incertitudine, dorind să-l creadă, fiindu-i frică să-l creadă... și până la urmă crezându-l. Și chiar avea dreptate să-l creadă, fiindcă el spunea adevărul.

— Atunci, apucă-te de treabă, spuse ea blând. Apucă-te chiar acum. Ai văzut cum s-au uitat la mine.

32

În următoarele două zile viața se desfășură ca și înainte de venirea lui Duane Kushner; aproape că puteai să crezi că polițistul Duane Kushner nu existase niciodată. Paul scrisese aproape constant. Deocamdată renunțase la

mașina de scris. Annie o pusese pe șemineul de sub poza Arcului de Triumf, fără să facă nici un comentariu. În acele două zile el umplu trei carnete de notițe. Îi mai rămăsese unul singur. Când îl termină și pe acela, continuă pe carnețele. Ea ascutea duzina de creioane Berol Black Warrior, el le tocea, iar Annie le ascutea din nou. Creioanele se scurtau fără încetare, în timp ce el stătea lângă fereastră, în bătaia soarelui, aplecat, câteodată scărpinând absent cu degetul mare de la piciorul drept, locul unde ar fi trebuit să-i fie talpa stângă, privind între timp prin gura de hârtie. Se deschisese iarăși larg, iar cartea se precipita spre deznodământ, așa cum se întâmplă doar la cele mai bune, de parcă era purtată pe o sanie cu reacție. El vedea totul cu mare claritate — trei grupuri care o căutau cu înverșunare pe Misery prin pasajele crenelate din spatele frunții idolului, două dorind s-o ucidă, al treilea — constituit din Ian, Geoffrey și Hezekiah — încercând s-o salveze... În timp ce jos, satul Bourkașilor ardea, iar sătenii se strânseseră la punctul de ieșire — urechea stângă a idolului — ca să masacreze pe *oricine* ar fi ieșit de acolo viu.

Această stare de captare hipnotică fu brutal întreruptă, dar nu destrămată, când, în a treia zi de la vizita lui David și Goliat, un furgonet crem, marca Ford, pe care era scris *KTKA/Grand Junction* intră pe alee. Era plină de echipament video.

— O, Dumnezeule! spuse Paul consternat, undeva între amuzament, uimire și teroare. Ce dracu-i prostia asta?

Duba abia se opri se când ușa din spate se deschise brusc și un tip îmbrăcat în pantaloni de camuflaj și un tricou "cap-de-mort" sări din ea. Într-o mână ținea ceva ca un pistol mare și negru iar, pentru o clipă de groază, Paul crezu că era o armă pentru gaze lacrimogene. Apoi tipul o ridică la umăr și o roti spre casă, iar Paul văzu că era o minicameră. Din față cobora o femeie tânără, drăguță, aranjându-și părul blond și oprindu-se pentru o privire asupra machiajului ei în oglinda retrovizoare, înainte de a se apropia de camera-man.

Ochiul lumi exterioare, care o slăbise din vedere în ultimii ani pe Lady Dragon, se reîntorsese răzbunător.

Paul se trase repede înapoi, sperând că a făcut asta la timp.

Ei bine, dacă vrei să știi asta. cu siguranță, trebuie doar să urmărești știrile de la ora șase, gândi el și fu nevoit să-și ducă ambele mâini la gură ca să-și înfrâneze chicotelile.

Ușa de la bucătărie se deschise brusc și se trânti.

— Plecați dracului de aici! strigă Annie. Cărați-vă de pe proprietatea mea! Vag:

— Domnișoară Wilkes, dacă ne-ați putea acorda doar câteva...

— Puteți primi câteva încărcături duble din pușca de vânătoare, direct pe *gaura curului*, dacă nu vă cărați de aici!

— Domișoară Wilkes, sunt Glenna Roberts de la KTKA...

— *Nu-mi pasă nici dacă ești John Q. Jesus Johnnycake Christ de pe planeta Marte! Cărați-vă de pe pământul meu sau sunteți MORȚI!*

— Dar...

— *BUMM!*

Oh, Annie, o Isuse, Annie a ucis-o pe reportera aia stupi...

Se duse înapoi la fereastră și aruncă o privire afară. Nu avea încotro — trebuia să vadă. Imediat îl cuprinse un val de ușurare. Annie trăsesese în aer. Acest avertisment se părea că-și făcuse foarte bine efectul. Glenna Roberts se repezi să urce în dubă, alergând aplecat și cu capul în jos. Camera-man-ul îndreptase aparatul de filmat spre Annie; Annie îndreptă pușca spre el; camera-man-ul, ajungând la concluzia că ține mai mult să rămână în viață decât s-o filmeze pe Lady Dragon, se retrase imediat spre ușa din spate a dubei. Înainte de a reuși el să închidă ușa, mașina deja pornise, retrăgându-se cu spatele pe alee.

Annie îi privi plecând, ținând pușca într-o mână, apoi se întoarse lent în casă. El auzi zgomotul atunci când ea așează pușca pe masă. Ea veni în camera lui Paul. Arăta mai rău decât oricând; trasă la față și palidă, cu ochii foarte agitați.

— S-au întors, șopti ea.

— Liniștește-te.

— Știam că împelițații aia vor reveni. Și acum s-a întâmplat.

— Au plecat Annie. Tu i-ai obligat să plece.

— *Niciodată* nu renunță. Cineva le-a spus că polițistul ăla a fost la Lady Dragon acasă înainte să dispară. Deci au venit.

— Annie...

— Știi ce vor ei? Întrebă ea.

— Bineînțeles. Am avut de a face cu presa. Vor ce au dorit întotdeauna — ca tu să faci vreo greșeală în timp ce merge aparatul și cineva să le dea mulți bani pe film. Dar, Annie, trebuie să te li..

— *Asta* doresc ei, spuse ea și își ridică mâna la frunte. Apoi o trase brusc în jos, lăsând în urmă patru zgârieturi însângerate. Sângele îi curgea pe sprâncene, în ochi, pe obraz.

— Annie! Încetează!

— Și asta!

Se palmui pe obrazul stâng, cu palma stângă, destul de tare ca să lase urme.

— Și *asta!*

Urmă obrazul drept, chiar mai tare, până la sânge.

— *ÎNCETEAZĂ!* strigă el.

— *Asta* doresc ei! țipă ea.

Își ridică mâinile și le puse pe răni, acoperindu-le. Apoi își îndreptă spre el pentru o clipă, palmele mânjite de sânge. După care se repezi afară din cameră.

După mult, mult timp, Paul se reapucă de scris. La început a mers încet — imaginea Anniei maltratându-se îi revenea mereu în minte — și se gândi că era inutil, că ar fi mai bine să pună punct lucrului în ziua aceea. Dar mai apoi intriga îl prinse și el căzu iarăși prin gaura din hârtie.

Asa cum se întâmpla mereu în aceste zile, el se lăsă atras acolo cu un sentiment de binecuvântată ușurare.

33

A doua zi veniră alți polițiști: de această dată mocofani de la secția locală. Aduseseră cu ei și un ins slăbuț cu o servietă, care pesemne conținea o mașină de stenodactilografiat.

Annie stătu de vorbă cu ei pe alee, cu o față inexpresivă. Apoi îi conduse în bucătărie.

Paul ședea liniștit, cu un carnețel în poală (își consumase seara trecută ultimul carnet de notițe), și asculta vocea Anniei, când aceasta își dicta declarația care conținea tot ce le spusese lui David și Goliat cu patru zile în urmă. Nu era nimic altceva, bănuia Paul, decât o pură hărtuială. Fu amuzat și îngrozit când realizează că îi era puțin milă de Annie.

Polițistul din Sidewinder care conducea interogatoriul începuse prin a-i spune Anniei că, dacă dorea, putea să-și cheme un avocat. Annie refuză și își înșiră simplu povestea. Paul nu reuși să descopere nici o neconcordanță.

Au stat în bucătărie o jumătate de oră. Spre sfârșit unul dintre ei a întrebat-o pe Annie cum căpătase zgârieturile acelea urâte de pe frunte.

— Le-am făcut noaptea, spuse ea. Am avut un coșmar.

— Despre ce era vorba?

— Am visat că oamenii și-au adus aminte de mine după toți acești ani și au început să vină aici, spuse Annie.

Când au plecat, Annie veni în camera lui. Fața ei era pământie, răvășită și arăta bolnavă.

— Locul ăsta parcă a devenit Gara Grand Central, spuse Paul.

Ea nu zâmbi.

— Cât mai ai?

El ezită, se uită la teancul de foi dactilografiate peste care erau așezate carnetele de notițe și apoi din nou la Annie.

— Două zile, zise el, poate trei.

— Data viitoare, când vor veni, or să aibă cu ei mandatul de percheziție, spuse ea și plecă înainte ca el să-i poată răspunde.

34

În seara aceea ea intră în cameră pe la ora doisprezece fără un sfert și spuse:

— Ar fi trebuit să fii de o oră în pat, Paul.

El își ridică privirea, trezit din visul adânc al povestirii. Geoffrey — care se dovedise a fi eroul principal al romanului — tocmai ajunsese în față în față cu hidoasa regină a albinelor, cu care va trebui să se bată până la moarte pentru viața lui Misery.

— Nu contează, spuse el. O să mă culc în curând. Câteodată, trebuie să așterni ideile pe hârtie pentru că altfel le pierzi.

Își scutură mâna, care i se umflase și zvâcnea. O excrescență tare, jumătate bătătură, jumătate bășică, îi apăruse pe degetul mijlociu, acolo unde creionul crea o presiune constantă. Avea la dispoziție pilulele care-i astâmpărau durerea, dar care, i-ar fi încețoșat mintea.

— Tu crezi că-i bună, nu-i așa? întrebă ea încet. Cu adevărat bună. N-o mai scrii doar pentru mine, nu-i așa?

— O, nu, spuse el. Pentru o clipă fusese tentat să mai adauge ceva — să-i spună: *N-a fost nicodată pentru tine, Annie, sau pentru toți ceilalți care-și semnează scrisorile "Cel mai înfocat admirator al tău". În secunda în care începi să scrii, toți ceilalți oameni se află la celălalt capăt al galaxiei sau în altă parte. N-am scris nicodată pentru fostele mele neveste sau pentru mama mea, sau pentru tatăl meu. Motivul pentru care aproape întotdeauna autorii scriu o dedicație pe carte, Annie, este acela că egoismul lor îi înspăimântă chiar și pe ei până la urmă.*

Dar n-ar fi fost înțelept să-i spună ei așa ceva.

Scrise până când spre răsărit, începură să mijească zorile, apoi căzu în pat și dormi patru ore. Visele au fost confuze și neplăcute. Într-unul dintre ele, tatăl Anniei urca niște scări lungi. În brațe ducea un coș plin cu tăieturi din ziare. Paul încerca să-l strige, să-l avertizeze, dar, de fiecare dată când deschidea gura, reușea doar să scoată un enunț foarte logic — deși acest paragraf era de fiecare dată altul, totdeauna începea cu: "Într-o zi, cam la o săptămână după...". Apoi Annie Wilkes, ținând, alergând pe hol, cu mâinile întinse ca să-i aplice tatălui ei impulsul fatal... dar ținetele ei se transformau într-un zumzet straniu, iar corpul ei se zvârcolea și se agita, transformându-se sub fusta și puloverul împletit. Fiindcă Annie devenea albină.

35

În decursul zilei următoare nu veni nimeni din partea autorităților, dar o sumedenie de oameni trecură pe acolo. Amatori de senzații tari. Una dintre mașini era plină cu adolescenți. Când cotiră pe alee ca să întoarcă mașina, Annie ieși grăbită afară și urlă la ei să plece de pe proprietatea ei înainte să-i împuște ca pe niște câini vagabonzi ce erau.

— Du-te dracului, Lady Dragon! strigase unul dintre ei.

— Unde l-ai îngropat? zbieră altul în timp ce mașina se îndrepta într-un nor de praf.

Un ai treilea aruncă o sticlă de bere. În timp ce mașina se îndepărtă, Paul reuși să vadă abțibildul de pe parbrizul din spate. Pe el scria SPRIJINIȚI DRACII ALBAȘTRI DIN SIDEWINDER.

O oră mai târziu o văzu pe Annie trecând furioasă prin fața ferestrei, punându-și niște mănuși de lucru în timp ce se îndrepta spre garaj. Puțin mai târziu ieși de acolo ținând în mână lanțul. Între zalele lui mari intercalase

sârmă ghimpată. Când această împletitură țeapănă fu fixată de-a curmezișul aleii, se căută în buzunare și scoase câteva cârpe roșii. Le atașă de lanț ca să-l facă mai vizibil.

— N-o să-i împiedice pe polițiști să vină — spuse ea când intră în casă — dar o să-i țină la distanță pe ceilalți împielitați.

— Da.

— Mâna ta... pare umflată.

— Da.

— Nu-mi face plăcere să devin o pacoste, Paul, dar...

— Mâine, spuse e.

— Mâine? Adevărat?

Se însenină dintr-o dată.

— Da, așa cred. Probabil în jur de ora șase.

— Paul, este minunat! Să încep să citesc de acum, sau...

— Aș prefera să aștept.

— Atunci așa o să fac.

Acea expresie blândă, duioasă i se ivise iarăși în ochi. El începuse s-o urască și mai profund, când arăta așa.

— Te iubesc, Paul. Știi asta, nu-i așa?

— Da, spuse el, știu!

Și se aplecă iarăși asupra carnețelului.

36

În seara aceea ea îi aduse pilula de Keflex — infecția urinară pe care o făcuse începuse să se vindece, dar foarte greu — și un vas cu gheață. Așeză un prosop frumos împăturit lângă el și plecă fără să spună un cuvânt.

Paul puse creionul jos — trebui să-și folosească mâna stângă ca să-și îndrepte degetele de la dreapta — și își afundă mâna în gheață. O ținu acolo până nu mai simți aproape nimic. Când o scoase, umflătura parcă se mai retrăsese puțin. Înfășură prosopul în jurul mâinii și rămase așa, uitându-se la întunericul de afară, până când pielea începu să-l furnice. Puse prosopul la o parte, își flexionă un timp degetele (primele mișcări îl făcură să se strâmbe de durere, dar mâna începu apoi să se dezmoștească), și apoi reîncepu să scrie.

În zori se deplasă încetișor până la pat, se strecură în el și adormi imediat. Visă că s-a rătăcit într-o furtună de zăpada; doar că nu era zăpadă. Erau foi de hârtie care zburăteau peste tot, distorsionând totul, și fiecare pagina era scrisă la mașină, iar toate t-urile n-urile și e-urile lipseau. Și înțelese că dacă el va mai trăi când urgia va înceta, va trebui să le completeze pe toate de unul singur, descifrând cuvintele care abia se distingeau.

Se trezi în jurul orei unsprezece, iar Annie, imediat când îi auzi primele mișcări, veni să-i aducă suc de portocale, pilulele și o farfurie cu supă de pui. Clocotea de emoție.

— Astăzi este o zi foarte importantă, Paul, nu-i așa?

— Da.

Încercă să ridice lingura cu mâna dreaptă și nu reuși. Era greoaie și roșie, atât de umflată încât pielea devenise lucioasă. Când încercă să-și îndoaie degetele, o simți de parcă ar fi avut în ea sârme de metal. Ultimele zile, gândi el, fuseseră ca o sesiune de autografe, de coșmar, interminabilă.

— O, biata ta *mână*! strigi ea. O să-ți mai aducă o pilulă! Acum, imediat.

— Nu. Aceasta-i sprintul final! Vreau să am mintea limpede pentru el.

— Dar nu poți să scrii cu mâna, în halul ăsta.

— Nu, aprobă el. Mâna este ca și moartă. O să-l termin pe copilașul ăsta așa cum l-am început — cu Royalul. Opt sau zece pagini vor fi de ajuns. Cred că o să mă pot descurca cu toate t-urile, n-urile și e-urile.

— Ar fi trebuit să-ți iau altă mașină, spuse ea.

Părea că-i pare într-adevăr rău; avea lacrimi în ochii. Paul se gândi că asemenea momente, erau cele mai îngrozitoare, deoarece el o vedea atunci pe femeia care ar fi fost Annie Wilkes dacă ar fi primit o educație bună, sau dacă substanțele produse de micile glande din ea ar fi fost mai puțin otrăvitoare. Sau și una și alta.

— Am făcut o boacănă. Îmi este greu să recunosc, dar este adevărat. S-a întâmplat așa, pentru că n-am vrut să recunosc că femeia aia, madam Dartmonger, m-a păcălit. Îmi pare rău, Paul. Biata ta mână.

O ridică, blândă precum Niobe lângă havuz, și o sărută.

— Lasă, e-n ordine, spuse el. O să ne descurcăm, Ducky Daddles și cu mine. *Îl* urăsc. Dar ceva mă face să cred că și el mă urmărește pe *mine*, deci bănuiesc că suntem chit.

— Despre cine vorbești?

— Royalul. L-am poreclit după un personaj din desenele animate.

— Oh...

Ea începu să se îndepărteze. Să se stingă. Să iasă din priză. El o așteptă răbdător să se întoarcă la realitate, mâncându-și supa între timp, ținând neîndemânatic lingura între degetele mâinii stângi.

Până la urmă ea își reveni și îl privi, zâmbind radioasă ca o femeie care se trezește și realizează că ziua va fi frumoasă.

— Ai terminat supă? Dacă da, am pregătit ceva special.

El îi arată farfuria pe fundul căreia mai rămăseseră doar câteva pete de grăsime.

— Vezi ce Albină-Lucrătoare harnică sunt eu, Annie? spuse el fără nici o urmă de zâmbet.

— Ești cea mai bună Albină-Lucrătoare care-a existat vreodată, Paul, și o să primești un *șir* întreg de stele de aur! De fapt... așteaptă! Așteaptă și o să

vezi!

Pleacă, lăsându-l pe Paul să privească mai întâi la calendar și apoi la Arcul de Triumf. Se uită la tavan și văzu C-urile înseriate valsând amețitor de-a lungul tencuielii. La urmă se uită la mașina de scris și la masivul și dezordonatul teanc de file al manuscrisului. *La revedere la toate*, gândi el la întâmplare, chiar în clipa în care Annie intră ca o furtună în cameră aducând o altă tavă. Pe ea erau patru farfurii: pe una felii de lămâie, ouă fierte pe alta, și pe a treia pâine prăjită. În mijloc era o farfurie mare, iar pe ea se afla un imens morman de icre negre.

— Nu știu dacă îți place chestia asta sau nu, spuse ea timid. Nici măcar nu știu dacă-mi place *mie*. N-am mâncat niciodată.

Paul începu să râdă. Râsul îi provoca dureri de sale, la picioare și chiar la mână; în curând îl vor dura probabil și mai tare, fiindcă Annie era îndeajuns de paranoică încât să creadă că dacă cineva râdea, atunci înseamnă că râde de ea. Dar nu se putea opri totuși. Râse până când se înecă și începu să tușească, cu obrații roșii și cu lacrimile curgându-i pe la colturile ochilor. Femeia îi tăiase piciorul cu un topor și degetul cu un cuțit electric, iar acum era aici, cu un morman de caviar atât de mare, încât s-ar putea îneca cu el și un mistreț african. Și, ca un miracol, nu se așternu pe fața ei acea expresie întunecată de *crevasă*. În schimb, începu să râdă odată cu el.

38

Caviarul, se presupune, face parte dintre acele articole gastronomice pe care ori le iubești, ori le detești, dar Paul nu simțise niciodată nici una, nici alta. Dacă zbura cu avionul la clasa I și stewardesa îi pune în față o farfurioară cu caviar, o mânca și apoi uita că există pe lumea asta ceva cu numele ăsta, până data următoare, când o altă stewardesă îi pune în față același lucru. Dar acum mânca înfometat, cu tot ce mai era pe lângă, de parcă ar fi descoperit pentru prima dată în viața marele deliciu al acestui produs culinar.

Anniei nu-i plăcu deloc. Ciuguli din felia de pâine prăjită, pe care pusese o linguriță de caviar, se strâmbă dezgustată și o lăsă jos. Dar Paul înfulecă cu un entuziasm neabătut. Într-un sfert de oră, mâncase jumătate din Muntele Beluga. Râgâi, își duse mâna la gură și privi vinovat spre Annie, care izbucni iarăși în hohote de râs.

Cred că o să te ucid, Annie, gândi el și îi aruncă un zâmbet afectos. *Chiar așa o să fac. S-ar putea să mor și eu, odată cu tine — probabil că, de fapt, așa se va întâmpla — dar o să plec pe lumea cealaltă cu burta plină de caviar. Nu e chiar cel mai rău.*

— A fost excelent, dar nu mai pot să iau nici măcar o înghițitură, spuse el.

— Probabil că ți s-ar face rău, zise ea. Chestia asta e foarte sățioasă. — Zâmbi. — Mai am încă o surpriză. Am o sticlă de șampanie. Pentru mai târziu... când termini cartea. Se numește Dom Perignon. Costă șaptezeci și

cinci dolari! pentru *o singură sticlă!* Dar Chuckie Yoder, vânzătorul de la raionul de băuturi, spune că-i cea mai bună care există.

— Chuckie Yoder are dreptate, spuse Paul, gândindu-se că, în parte, din vina Dom-ului el intrase în acest infern. Tăcu un moment și apoi adăugă:

— Mai este ceva ce mi-aș mai dori. Pentru când termin.

— Oh? Ce este?

— Mi-ai spus cândva că ai păstrat toate lucrurile mele.

— Chiar așa.

— Ei bine... În sacoșa mea era un pachet de țigări. Mi-ar plăcea să fumez o țigară după ce termin.

Zâmbetul ei se stinse încet.

— Știi că aceste lucruri nu sunt bune pentru tine, Paul. Provoacă cancer.

— Annei, crezi oare că acum cancerul este o chestie care să mă îngrijoreze?

Ea nu răspunse.

— Doresc doar o singură țigară. De fiecare dată când am terminat o carte, m-am relaxat fumând o țigară. Crede-mă, este cea care are întotdeauna cel mai bun gust — chiar mai bun decât îl are după o masă copioasă. Cel a puțin așa era înainte. Presupun că de data aceasta mă va ajuta să mă simt amețit și o să-mi facă greață, dar doresc o mică legătură cu trecutul. Ce spui, Annie? Fii fair-play. *Eu* am fost.

— Bine... dar înainte de șampanie. Eu n-am chef să beau o sticlă de șaptezeci și cinci de dolari de bere spumoasă în aceeași cameră unde tu ai împrăștiat otrava aia.

— Foarte bine. Dacă mi-o aduci pe la prânz, o s-o pun pe pervaz ca să mă pot uita din când în când la ea. O să termin, apoi o să completez literele, apoi o s-o fumez până când o să simt că o să cad pe jos, inconștient, apoi am s-o sting. Atunci o să te chem.

— În ordine, spuse ea. Dar tot nu sunt prea încântată de chestia cu țigara. Chiar dacă n-o să faci cancer de la ea, tot nu-mi prea convine. Și știi de ce, Paul?

— Nu.

— Pentru ca doar Trântorii fumează, spuse ea și începu să strângă farfuriile.

39

— Conașule Boss Ian, e ea...

— Ssssf! șopti Ian feroce, iar Hezekiah tăcu. Geoffrey își simți la gât pulsul bătându-i foarte rapid. De afară se auzeau scârțâiturile și gemetele ușoare ale parâmelor și ale greementilor, fluturăturile ușoare ale pânzelor în briza ușoară a alizeului, strigătul sporadic al unei păsări. Vag, de pe puntea-pupa, Geoffrey auzea câțiva bărbați intonând un cântec marinăresc, cu niște voci sparte, false. Dar aici era liniște, în timp ce trei bărbați, doi albi și unul

negru, așteptau să vadă dacă Misery va muri... sau...

Ian gemu răgușit, iar Hezekiah îl strânse de braț — Geoffrey pur și simplu își înteti strânsoarea brațelor unul de altul. După toate acestea, putea să fie Dumnezeu atât de crud încât s-o lase să moară? Cândva ar fi negat foarte sigur de sine o asemenea posibilitate, mai degrabă cu umor decât cu indignare. În acele zile, ideea că Dumnezeu poate fi crud i s-ar fi părut absurdă.

Dar ideile sale despre Dumnezeu — ca și convingerile sale despre multe lucruri — se schimbaseră. Se schimbaseră în Africa. În Africa descoperise că nu există doar un singur Dumnezeu, ci mai mulți, iar unii dintre ei erau mai mult decât cruzi — erau nebuni iar asta schimbase totul. La urma urmei, cruzimea, o puteai înțelege. Pe de altă parte, cu nebunia nu puteai să discuți logic.

Dacă Misery a sa era cu adevărat moartă, așa cum începuse el să se teamă, avea de gând să se urce pe puntea-prora și să se arunce peste copastie. Întotdeauna înțelesese și acceptase faptul că zeii erau neîndurători; dar nu mai ținea totuși deloc să trăiască într-o lume unde zeii erau nebuni.

Aceste gânduri negre întrerupte de gâfâitul aspru, aproape supranatural, al lui Hezekiah.

— Conașu' Boss Ian! Conașu' Boss Geoffrey! Ochii ea! Uite ochii ea!

Ochii lui Misery acea superbă și delicată nuanță de albastru de nu-mă-uita, se deschiseseră șovăitori. Trecuseră de la Ian la Geoffrey și înapoi la Ian. Pentru un moment Geoffrey văzu în ei doar nedumerire... apoi recunoaștere, iar sufletul lui urlă de fericire.

— Unde sunt? întrebă ea, căscând și întinzându-se. Ian — Geoffrey — suntem pe mare? De ce îmi este atât de foame?

Râzând, plângând, Ian se aplecă și o strânse în brațe, rostindu-i la nesfârșit numele.

Uimită, dar mulțumită, ea îl strânse în brațe — și pentru că ea este în afară de pericol, Geoffrey realizează că poate să accepte dragostea lor, acum și pentru totdeauna. El va trăi singur, va putea trăi singur, în deplină pace.

Poate că zeii, la urma urmelor, nu erau nebuni... cel puțin nu toți.

Îl atinse pe umăr pe Hezekiah.

— Bătrâne, cred că ar trebui să-i lăsăm singuri, nu ești de părere?

— Ghicesc că asta drept este, Conașu' Boss Geoffrey, spuse Hezekiah. Zâmbi larg, arătându-și toți cei șapte dinți de aur.

Geoffrey îi aruncă ei o ultimă privire și, doar pentru o clipă, acei ochi albaștri îi întâlniră pe ai lui, încălzindu-l, umplându-i. *Împlinindu-l.*

Te iubesc, draga mea, gândi el. Mă auzi oare?

Pate că răspunsul pe care-l primi era doar ecoul unei dorințe din închipuirea sa, dar el gândi că nu era așa — fusese prea limpede, semănase prea mult cu vocea ei.

Te aud... și te iubesc și eu.

Geoffrey închise ușa și urcă pe puntea-pupa. În loc să se arunce peste copastie, cum ar fi putut să facă, își aprinse pipa și începu să fumeze încet, privind soarele apunând în spatele aceluia nor de la orizont, îndepărtat, din ce

în ce mai vag — acel nor care era coasta Africii.

Iar apoi, pentru că nu putea suporta să facă altfel, Paul Sheldon scoase ultima pagină din mașina de scris și mâzgăli cu un stilou, cel mai iubit și mai detestat cuvânt din vocabularul unui scriitor:

SFÂRȘIT

40

Mâna lui dreaptă umflată nu dorise să completeze literele lipsă, dar el o sili totuși să facă această corvoadă.

Când termină, puse stiloul deoparte. Își contemplă pentru o clipă, rodul muncii. Avea același sentiment ca la sfârșitul fiecărei cărți — o goliciune stranie, abandon, perceperea faptului că pentru fiecare mic succes plătise o taxă de absurditate.

Întotdeauna se întâmpla așa, întotdeauna la fel — ca și cum ți-ai croi o potecă pe panta unei jungle, iar când ajungeai în luminișul din vârf, după luni de zile de infern, nu descopereai ca răsplată decât priveliștea unei autostrăzi — cu câteva benzinării de-a lungul ei și, în plus, ca un fel de răsplată pentru bună purtare, câteva piste de bawling sau altceva de soiul ăsta.

Totuși, era bine când terminai — întotdeauna te simțeai bine când terminai. Te simțeai bine pentru că ai produs, ai făcut un lucru să existe. Ca într-un fel de transă, înțelegea și aprecia bravura actului, a nașterii unor vieți mici care nu existaseră, a creării impresiei de mișcare și a iluziei de căldură. Înțelese — acum, în sfârșit — că era un mic leneș în ceea ce privește acest truc, dar că era singurul pe care-l știa cu adevărat și dacă întotdeauna sfârșea prin a-l realiza în mod stupid, oricum, nu se întâmplase niciodată să nu-l facă cu dragoste. Atinse vraful de foi și zâmbi vag.

Mâna lui părăsi manuscrisul și se îndreptă spre unicul Marlboro pe care ea i-l pusese pe pervazul ferestrei. Lângă el, se afla o scrumieră de ceramică pe care era pictat un vapor cu zbaturi, iar pe fund erau scrise cuvintele: SUVENIR DIN HANNIBAL, MISSOURI — CASA CELUI MAI BUN POVESTITOR AMERICAN.

În scrumieră se găsea o cutie de chibrituri, dar în ea exista un singur băț — doar atât îi lăsase ea. Unul ar trebui totuși să fie de ajuns.

O auzi umblând pe sus, la etaj. Asta era bine. Îi lăsa destul timp ca să-și facă micile pregătiri și îi va da multe avertismente dacă ea se hotăra să coboare înainte ca el să fie gata.

Acum urmează ADEVĂRATUL truc, Annie. Hai să vedem dacă-l pot face. Hai să vedem — pot?

Se aplecă, ignorând durerea din picioare, și începu să umble la șipca dezlipită din parchet.

41

După cinci minute o chemă la el, ascultând apoi zgomotul greu al pașilor ei pe trepte. Se așteptase să fie îngrozit atunci când va ajunge în acest punct, dar se destinsese când își dădu seama că este foarte calm. În cameră plutea izul lichidului inflamabil. Se răspândea de pe una dintre marginile plăcii de lemn care era pusă peste brațele scaunului pe roțile.

— Paul, chiar ai terminat? strigă ea de pe hol.

Paul privi teancul de hârtii așezat pe placă lângă odiosul Royal. Teancul era îmbibat cu lichid inflamabil.

— Ei bine — strigă el — am făcut tot ce am putut, Annie.

— Oau! Oh, superb! lupiii, mai că nu-mi vine că cred! După atâta timp! Doar o clipă! Aduc șampanie!

— Minunat!

O auzi în timp ce traversa bucătăria, știind, chiar înainte de-a o auzi, când va urma o scârțâitură. *Aud pentru ultima oară toate aceste sunete*, gândi el, iar aceasta îi provocă o anumită mirare, iar mirarea sparse calmul ca pe un ou. Înăuntru se afla frica... dar mai era și altceva acolo. Presupunea că era coasta îndepărtată a Africii.

Ușa de la frigider se deschise, apoi se închise trântindu-se. Ea traversă iarăși bucătăria. Venea.

Bineînțeles, el nu fumase țigara; acasta încă se mai afla pe pervazul ferestrei. De fapt el își dorise doar chibritul. Acel unic băț de chibrit.

Ce se va întâmpla dacă nu se va aprinde?

Dar era prea târziu pentru a mai lua în calcul asemenea ipoteze.

Se întinse până la scrumieră și luă cutia de chibrituri. Scoase afară unicul băț. Ea se afla acum pe hol. Paul lovi chibritul de scăpărici și, inevitabil, acesta nu se aprinse.

Ușurel! Nu te grăbi!

Îl frecă iarăși de scăpărici. Nimic.

Ușurel... ușurel...

Îl frecă pentru a treia oară de-a lungul suprafeței rugoase, maro-închis. Și acum izbucni o flacără gălbuie, în capătul bățului.

42

— Eu doar sper că...

Ea se opri, înghițându-și următorul cuvând în timp ce trăgea aer în piept. Paul ședea în scaunul pe roțile în spatele unei baricade construite din hârtii puse de-a valma una peste alta și al unui Royal vechi. Întorsese intenționat foaia de hârtie din vârful, astfel încât ea să poată citi cuvintele:

ÎNTOARCEREA LUI MISERY de Paul Sheldon

Mâna dreaptă a lui Paul, cea umflată, tremura dreasupra acestui teanc de hârtii îmbibate cu lichid inflamabil, iar între degetul mare și arătător se găsea chibritul aprins.

Ea stătea în cadrul ușii, ținând o sticlă de șampanie învelită într-un prosop. Rămăsese cu gura căscată. Acum și-o închise cu zgomot.

— Paul? Ce faci?

— Am terminat-o, spuse el. Și este foarte bună, Annie. Ai avut dreptate. Cea mai bună din seria *Misery*, și probabil cel mai bun roman pe care îl-am scris eu, chiar dacă-i o corcitură. Acum am de gând să fac cu el o mică scamatorie. E o scamatorie frumoasă. Am învățat-o de la tine.

— Paul, nu! strigă ea.

Vocea ei era plină de durere și de înțelegere. Brațele ei se ridicară brusc, lăsând sticla de șampanie să cadă. Aceasta lovi parchetul și explodează ca o torpilă. Stropii de spumă se împrăștiară peste tot.

— *Nu! Nu! TE ROG, NU....*

— Mare păcat că tu nu-l vei citi niciodată, spuse Paul și îi zâmbi. — Era primul zâmbet adevărat de luni de zile încoace, radios și sincer. — Lăsând la o parte falsa modestie, trebuie să spun că a fost mai mult decât bună. A fost *superbă*, Annie.

Chibritul arsese până aproape de capăt, încălzindu-i vârfurile degetelor. Îl scăpă din mână. Pentru o clipă îngrozitoare, el se gândi că s-a stins, apoi, de-a lungul paginii de titlu se răspândi o flăcără albăstruie, scoțând un sunet destul de strident — *fluf!* Înaintă în jos pe margini, pipăi parcă lichidul inflamabil care cursese și în jurul teancului de hârtie, apoi izbucni puternică, galbena.

— *OH DUMNEZEULE, NU!* zbieră Annie *NU MISERY! NU MISERY! NU EA! NU! NU!*

Acum fața ei începu să tremure, în lumina îndepărtată a flăcărilor.

— Vrei să-ți pui o dorință, Annie? strigă el. Vrei să-ți pui o *dorință*, spiriduș afurisit?

— *OH DUMNEZEULE, OH PAUL, CE FAAACIII?*

Înaintă clătinându-se, cu brațele întinse în față. Acum nu numai că vraful de hârtii ardea; era un adevărat incendiu.

Marginile de plastic ale Royalului începuseră să se înnegrească. Lichidul inflamabil ajunsese și sub el, iar acum limbile albastre de foc se ridicau printre taste. Paul își simțea fața încinsă și pielea începând să se strângă pe ea.

— *NU MISERY!* se tângui ea. *NU POȚI S-O ARZI PE MISERY! TU; COKADOODIE ÎMPIELIȚAT; NU POȚI S-O ARZI PE MISERY!*

Apoi făcu exact ceea ce el sperase că se va întâmpla. Apucă grămada de hârtii și se răsuci, intenționând probabil, să alerge cu ea la baie și s-o cufunde în cadă.

Când ea se întoarse, Paul apucă Royalul, nepăsându-i de arsurile pe care i

le produceau marginile fierbinți pe mâna dreaptă deja umflată. Îl ridică deasupra capului. Din mașina de scris căzură picături de foc. Le dădu la fel de puțină atenție ca și durerii care-l săgeta pe spate — probabil că-și făcuse acolo o întindere de mușchi. Chipul lui era o grimasă dementială de efort și concentrare. Se arcui puțin în spate și apoi reveni cu toată forța, aruncând mașina de scris. Aceasta o lovi pe Annie Wilkes, din plin în spinarea masivă.

— AAA-AUU!

Nu era un țipăt, ci un mârâit prelung, mirat. Annie căzu în față pe podea, strivind sub ea grămada de foi în flăcări.

Mici focuri albastre, ca niște spiriduși, împestrițau suprafața plăcii care-i servise drept masă de lucru. Paul le stinse, gâfâind, fiecare respirație sacadată intrându-i ca un fier încins în gât. Apoi se ridică și țopăi stângaci pe piciorul drept.

Annie se zvârcolea și gemea. O flacăra izbucni la subsuoara ei stângă. Urlă. Paul simți miros de piele prăjită și de grăsime arsă.

Ea se rostogoli, luptându-se să se ridice în genunchi. Aproape toate foile de hârtie erau pe podea, arzând sau sfârâind în bălțile de șampanie, dar Annie încă strângea în brațe câteva care ardeau. Ardea și puloverul ei tricatat. Paul văzu cioburi de sticlă verde înfipite în brațele ei. În obraz avea împlântată o așchie mai mare de sticlă hawk.

— Am de gând să te ucid, dobitoc mincinos ce ești, spuse ea și se împletici spre el.

Înaintă pe genunchi trei "pași" spre el, apoi căzu peste mașina de scris. Se crispă și se rostogoli pe o parte. Atunci Paul se aruncă peste ea. Simți colțurile ascuțite ale mașinii de scris de sub ea, chiar și prin corpul ei. Ea țipă ca o pisică, se zvârpoli ca o pisică și încercă să-l zgârie tot ca o pisică.

Flăcările începuseră să se stingă în jurul lor, dar, de sub masa vie, contorsionată, agitată, pe care stătea, simțea o căldură cumplită și realiză că cel puțin câteva porțiuni din pulovăr, maiou și sutien se lipiseră de pielea ei. Nu simțea nici un fel de milă.

Annie încercă să-l dea jos de pe ea. El își menținea poziția, stând acum întins peste ea, ca un bărbat care are de gând să comită un viol, ținându-și fața aproape deasupra chipului ei. Mâna lui dreaptă băjbâia, știind foarte bine ce caută.

— Dă-te jos de pe mine!

El dădu peste cocloașele de hârtie fierbinte, arsă.

— *Dă-te jos de pe mine!*

Strânse hârtia în mână, înăbușind flăcările cu degetele. Îi simțea acum mirosul — carne arsă, transpirație, ură, nebunie.

— *DĂ-TE JOS DE PE MINE!* urlă ea cu gura larg deschisă, iar el privi deodată în puțul umed, roșu, al zeiței.

— *DĂ-TE JOS DE PE MINE! TU COKADOODIE ÎMPIE...*

El îndesă hârtia, fâșii albe și foițe sfarogite, carbonizate în gura aceea larg deschisă. Văzu ochii furioși holbându-se brusc, de surpriză, groază și o nouă durere.

— Ține-ți cartea, Annie, gâfâi el și apucă cu mâna alte hârtii.

Acestea erau stinse, ude, mirosind acru a vin spumos. Ea se încordă și se zvârcoli sub el. Drobul de sare care era genunchiul lui stâng se izbi de podea, iar durerea izbucni cumplită în el, dar Paul rămase deasupra femeii. *Am de gând să te violez, Annie. O să te violez pentru că tot ce pot face este cel mai rău lucru pe care-l pot face eu. Deci suge-mi cartea. Suge-mi cartea. Suge-o până când te ÎNECI.* Mototoli hârtiile ude cu un spasm convulsiv al mâinii și i le îndesă în gură, împingându-le mai adânc pe cele pe jumătate arse.

— Uite-o, Annie, cum îți place? Este un adevărat unicat, este Ediția Annie Wilkes, cum îți place? Mănânc-o, Annie, suge-o, hai, dă-i înainte, *mănânc-o*, fii o Albină-Lucrătoare și mănâncă-ți *toată* cartea.

Îndesă o a treia porție, o a patra. A cincea încă ardea; o stinse cu podul palmei, deja plin de bășici, și o îndesă.

Dinăuntru ei se auzeau niște sunete înfundate. Ea se zvârcoli nebunește, și de data aceasta, Paul căzu de pe ea. Annie reuși cu greu să se ridice în genunchi. Se ținea cu mâinile de gâtul negru, care arăta hidos de umflat. Din pulover nu mai rămăsese decât gulerul înnegrit de foc. Pielea de pe burtă și de pe diafragmă era umflată și plină de bășici. Din hârtiile care-i ieșeau din gură, picura șampanie.

Scoțând niște sunete oribile, grotești reuși cumva să se ridice în picioare, ținându-se în continuare cu mâinile de gât. Paul se târî din fața ei, cu picioarele întinse anapoda, privind-o temător.

Alte sunete animalice, grotești.

Ea făcu un pas spre el. Doi. Apoi se împiedică din nou de mașina de scris. De data aceasta, în cădere, își întoarse capul spre el, iar Paul îi văzu ochii care-l priveau cu o expresie întrebătoare și, într-un fel, cumplită: *Ce s-a întâmplat, Paul? Eu îți aduceam șampanie, nu-i așa?*

Se izbi cu tâmpla stângă de muchia căminului și căzu ca un sac cu cărămizi, lovind podeaua cu un bubuit cumplit care zgâlțâi casa.

43

Annie căzuse pe grosul teancului de hârtie în flăcări. Corpul ei le stinsese. Acum era o moviliță neagră, fumegândă, în mijlocul camerei. Bălțile de șampanie stinseseră foile răzlețe. Dar două sau trei dintre ele migraseră spre peretele din stânga ușii, arzând încă intens, iar pe alocuri tapetul luase foc, fără să ardă însă cu prea mare entuziasm.

Paul se târî până la pat, se ridică pe coate și apucă cuvertura. Apoi se îndreptă spre perete, înlăturând din cale cioburile de sticlă cu dosul palmelor. Făcuse o întindere la un mușchi al spatelui. Își arsesese foarte rău mâna dreaptă. Îl durea capul. Stomacul i se convulsiona din cauza mirosului dulce de carne arsă. Dar era liber. Zeița era moartă și el era liber.

Își trase sub el genunchiul drept, ridică cuvertura (umedă de șampanie și presărată cu pete negre de scrum) și începu să bată flăcările cu ea. Când

lăsă cuvertura să cadă peste un morman care ardea mocnit, pe mijlocul peretelui rămăsese o porțiune goală care mai fumega, dar tapetul se stinsese. Ultima pagină a calendarului se încrețise, dar asta era tot.

Începu să se târască înapoi spre scaunul rulant. Ajunsese la jumătatea drumului când Annie își deschise ochii.

44

Paul privi țință, nevenindui să creadă, în timp ce ea se ridica încet în genunchi. Paul însuși era sprijinit în brațe, trăgându-și picioarele lipsite de vlagă. Arăta ca o versiune stranie, adultă, a nepotului lui Popeye Marinarul, Swee' Pea.

Nu... nu, ești moartă.

Te înșeli, Paul. Nu poți să ucizi zeița. Zeița este nemuritoare. Acum trebuie să limpezesc.

Ochii ei erau holbați, oribili. O rană imensă, roșie, sclipea prin părul ei în partea stângă a capului. Pe față îi șiroia sângele.

— *Marșv!* strigă Annie prin gâtul înfundat cu hârtii. Începu să se târască spre el, agitându-și mâinile întinse înainte.

— *Ooo, marșv!*

Paul se întoarse și începu să se târască spre ușă. O auzea în spatele lui. Și apoi, când intră în zona plină de cioburi de sticlă, îi simți mâna înfășcându-i piciorul stâng și începu să tragă cu înverșunare de ciot. El urlă.

— *MÂRȘAV!* țipă Annie triumfătoare.

Paul privi peste umăr. Fața ei se înroșea din ce în ce mai tare și părea că se umflă. Realiză că ea cu adevărat *se transforma* în idolul Bourkașilor.

Se trase cu toată puterea, reușind să-și elibereze piciorul din strânsoarea ei, lăsându-i în mână doar apărătoarea de piele cu care fusese acoperit ciotul.

Se târî mai departe, începând să plângă, cu transpirația curgându-i pe față. Se împingea în coate ca un soldat care avansează sub foc încrucișat de mitraliere. Auzi bufniturile succesive ale genunchilor ei. Încă-l mai urmărea. Era într-adevăr atât de robustă pe cât se temuse el întotdeauna că avea să fie. O arsesse, îi rupsesse spatele, îi înfundase gâtul cu hâtie și ea încă venea, încă venea.

— *PASRE!* strigă Annie acum. *PASRE... MARȘAVĂ!*

Unul dintre coatele lui se lăsă peste un ciob de sticlă care-i intră în braț. Continuă totuși să se târască, cu ciobul înfipt în carne ca un spin.

Mâna ei reuși să-l apuce de gamba stângă.

— *EU! DUM...NEE EU...EU!*

El își întoarse iarăși capul și, da, fața ei se înnegrișe, era acum o prună putredă, scofâlcită, în care ochii însângerați erau foarte bulbucați. Gâtul care-i zvîcnea, se umflase enorm, iar gura i se schimonosise. Încerca să rânjească, își dădu el seama.

Ușa era foarte aproape. Paul se opinti și se prinse în culmea disperării de rama ușii.

— *DUM...NEEEJ. EU!*

Mâna ei era acum pe pulpa piciorului său drept.

Buff. Un genunchi. *Buff.* Celălalt.

Mai aproape. Umbra ei. Umbra ei întinzându-se asupra lui.

— Nu, scânci el.

O simți apucând, trăgând. Se ținea de rama ușii cu disperare, cu ochii închiși.

— *DUM...NEEE...EU!*

Peste el. Tunet. Tunetul-Zeiței.

Acum mâinile ei urcau pe spatele lui ca niște păianjeni și apoi se opriră la gât.

— *DUM...NEE...PASRE...MÂRȘAV!*

I se oprise respirația. Se ținea de rama ușii. Se ținea de rama ușii și o simți pe ea deasupra, îi simți mâinile afundându-se în gâtul lui și urlă:

— *Mori, nu poți să mori? Nu poți să mori odată? Nu poți...*

— DUM...D—

Strânsoarea slăbi. Timp de o clipă reuși să respire. Apoi Annie se prăbuși peste el, un munte de carne inertă și el nu mai putu să respire deloc.

45

Se luptă să iasă de sub ea ca un om care-și sapă un tunel ca să iasă dintr-un troian de zăpadă. Reuși, epuizându-și ultimele puteri.

Se târî prin spațiul ușii, așteptându-se ca mâna ei să se încleșteze dintr-o clipă într-alta pe piciorul lui, dar nu se mai întâmplă așa ceva. Alinie zăcea nemișcată, cu fața în jos într-o baltă de sânge și șampanie și printre cioburi de sticlă. Era ea moartă? *Trebuia* să fie moartă. Paul nu credea că este moartă.

Închise ușa trântind-o. Zăvorul pe care-l montase ea părea că se află la jumătatea unei stânci înalte, dar el reuși să se agațe și să se tragă în sus, îl închise, și apoi căzu istovit lângă ușă.

Stătu acolo pentru mult timp, lovit de stupoare. Cea ce-l trezi din această stare, fură niște râcâituri slabe, scurte. *Șobolanii*, gândi el. *Sunt șob*—

Atunci degetele mânjite de sânge ale Anniei se strecurară pe sub ușă și se agățară Qrbește de cămașa lui.

El țipă strident și se zvârcoli, eliberându-se de strânsoarea lor, cu piciorul stâng sfâșiat de durere. Lovi cu pumnul degetele acelea. În loc să se retragă, degetele tresăriră și apoi rămaseră nemișcate.

Fă să fie sfârșitul ei. Te rog, Doamne, fă să fie asta sfârșitul ei!

Torturat cumplit de durere, Paul, se târî încet spre baie. Când ajunse la jumătatea distanței, se întoarse și privi înapoi.

Degetele ei încă se agitau sub ușă. Oricât de mare îi era durerea, nu

putea să stea să le privească, sau măcar să se gândească la ele, deci își schimbă direcția, se întoarce înapoi, și le împinse în cameră. Trebui să-și adune tot curajul ca să facă asta; era convins că în momentul în care le va atinge, îl vor înșfăca.

Până la urmă ajunsese la baie, cu fiecare părticică din el pulsând. Se trase înăuntru și închise ușa.

Dumnezeule, dacă a luat medicamentele de aici?

Dar nu le mutase. Talmeș-balmeșul de cutii de carton era încă acolo, inclusiv cele care conțineau cutiuțele cu mostre de Novril. Înghiți trei pe sec, apoi se târî înapoi la ușă și se sprijini de ea, blocând-o cu greutatea corpului său.

Paul adormi.

46

Când se trezi, era întuneric și la început nu se dumiri unde se afla — oare cum devenise dormitorul lui atât de *mic*? Apoi își reaminti totul, și o dată cu rememorarea, în mintea lui se instala o certitudine ciudată: ea nu era moartă, nici măcar acum nu era moartă. Ea stătea chiar în fața acestei uși, cu toporul în mână. Iar când el se va târî afară, ea îi va tăia capul — care se va rostogoli ca o minge de bowling de-a lungul holului, în timp ce ea va râde.

Asta-i o nebunie, își spuse el, iar atunci auzi — sau crezu că aude — un fâșâit slab, zgomotul făcut de fusta unei femei când se atinge ușor de perete.

Doar ți-ai închipuit așa ceva. Imaginația ta... este atât de activă.

Nu-i așa. L-am AUZIT.

Nu era adevărat. Știa asta. Mâna lui se îndreptă spre clanță, apoi se retrase nesigură. Da, știa că nu a auzit nimic... *DAR DACĂ nu era așa?*

Ea ar fi putut să iasă pe fereastră.

Paul, este MOARTĂ!

Răspunsul, implacabil în logica lui: Zeița nu moare niciodată.

Deveni conștient că-și mușca neîncetat buzele și făcu un efort să se oprească. Oare așa era când înnebuneai? Da. Era foarte aproape de așa ceva, și oare n-avea tot dreptul? Dar dacă se lăsa dus de val, dacă polițiștii se vor întoarce mâine sau poimâine și o s-o găsească pe Annie moartă în camera de oaspeți, și în baie un ghem amărât de protoplasmă care a fost cândva un scriitor pe nume Paul Sheldon, n-ar însemna atunci că Annie a fost victorioasă?

Bineînțeles! Iar acum, Paulie, o să faci bine să fii o harnică Albină-Lucrătoare și să te conformezi scenariului. Corect?

Bine.

Își întinse iarăși mâna spre clanță... și iarăși șovăi. Nu se putea conforma scenariul original. Conform planului, el se vedea aprinzând hârtiile, iar ea luându-le. Și asta se întâmplase. Doar că ar fi trebuit să-i strivească creierul cu nenorocita de mașină de scris în loc s-o lovească cu ea în spate. Apoi

intenționa să se ducă în sufragerie și să dea foc la casă. În scenariu se prevedea că el va scăpa ieșind pe una dintre ferestrele de acolo. Va suporta o căzătură a dracului de rea, dar văzuse deja cât de grijulie fusese Annie în ceea ce privește încuiatul ușilor. Mai bine lovit decât prăjit, după cum credea el că a spus cândva Ioan Botezătorul.

Într-un roman, totul ar fi decurs conform planului... dar viața era atât de murdară — ce poți să spui despre existență când majoritatea conversațiilor foarte importante din viața ta au loc când trebuie să te căci, sau ceva de felul ăsta? O existență în care nu existau nici măcar *capitole*?

— Foarte murdară, croncăni Paul. Ce bine că există indivizi ca mine, făcuți doar pentru a curăța mizeria.

Râse pe înfundate.

Sticla de șampanie nu fusese prevăzută în scenariu, dar aceasta era un amănunt minor în comparație cu odioasa vitalitate a femeii și această dureroasă incertitudine pe care o avea el acum.

Iar până când nu știa dacă ea este moartă sau nu, *ei bine*, putea da foc la casă, aprinzând rugul care i-ar aduce repede ajutorul. Nu din cauză că Annie ar mai putea încă trăi; ar prăji-o de vie fără nici cea mai mică remușcare.

Nu *Annie* îl ținea pe el în loc, ci manuscrisul. *Adevăratul* manuscris. Ceea ce arse el nu fusese mai mult decât o iluzie cu o pagină de titlu deasupra — pagini albe amestecate cu unele scrise, dar greșite. Adevăratul *manuscris* al *Întoarcerii lui Misery* fusese ascuns sub pat și încă mai era acolo.

În afară de cazul când ea încă mai trăiește. Dacă încă trăiește, poate că-i acolo, înăuntru, și-l citește.

Deci ce ai de gând să faci?

Așteaptă aici, îl sfătui o parte a ființei lui. Chiar aici, unde e bine și ești la adăpost.

Dar alta, mai bravă, îl sfătui să meargă înainte cu scenariul — cel puțin atât cât îl mai putea pune în practică. Du-te în sufragerie, sparge geamul, ieși afară din casa asta înfiorătoare. Să ajungă cumva la șosea și să oprească o mașină. În situația de acum o săptămână, asta ar fi însemnat chiar să aștepte câteva zile, dar nu și acum. Casa lui Annie devenise un loc de atracție.

Adunându-și tot curajul, se întinse, apucă clanța și o roti. Ușa se deschise în întuneric, și da, acolo era Annie, acolo era zeița, stând în umbră, o formă albă în uniformă de asistentă...

Clipi din pleoape, le strânse cu putere și apoi deschise ochii. Umbre, da. Annie, nu. El o văzuse în uniformă de asistentă medicală doar în fotografiile din ziare. Doar umbra. Umbre și

(atât de activă!)

imaginație.

Se târî încet pe hol și aruncă o privire spre camera de oaspeți. Ușa era închisă, albă, iar el începu să se îndrepte spre sufragerie.

Sufrageria era o peșteră de umbre. Annie putea să stea ascunsă oriunde; Annie putea *fi* oricare dintre ele. Și ar putea avea la ea toporul.

Se târî.

Acolo era sofaua ticsită cu pernțe și în spatele ei se afla Annie. Acolo era ușa de la bucătărie, deschisă, iar Annie era în spatele *ei*. Șipcile parchetului scârțâiră în spatele lui... bineînțeles! Annie era *în* spatele lui!

Se întoarse, cu inima bătându-i nebunește, cu creionul apăsându-i tâmplele, iar Annie într-adevăr era acolo, cu toporul ridicat, dar doar pentru o clipă. Apoi se pierdu în umbre. Se târî în sufragerie și când ajunse acolo auzi duduitul unei mașini care se apropia. Lumină vagă a unor faruri se reflectă pe geamuri, devenind mai intensă. Auzi cauciucurile uruind pe praful aleii când automobilul frână — și înțelese că ei au văzut lanțul pe care ea-l pusese acolo.

Se auzi o ușă deschizându-se și închizându-se.

— Drace! Uită-te la chestia asta!

El se târî mai repede, se uită afară și văzu o siluetă apropiindu-se de casă. Forma pe care o avea pălăria siluetei era inconfundabilă. Era un polițist de la poliția statală.

Paul căuta înfrigurat pe măsuta joasă, plină de bibelouri, răsturnându-le. Unele căzură pe podea și se sparseră. Mâna lui apucă unul, iar acesta semăna, cel puțin, cu o carte; avea acea simetrie pe care ți-o dau cu mare precizie romanele, tocmai pentru că viața rareori ți-o oferă.

Era pinguinul care stătea pe blocul de gheață.

ACUM POVEȘTEA MEA ESTE SPUSĂ! scria pe blocul de gheață iar Paul gândi: *Da! Mulțumesc lui Dumnezeu!*

Sprîjinindu-se în mâna stângă, își obligă dreapta să apuce pinguinul. Bășicile i se sparseră, împrăștiind puroi. Își dădu mâna pe spate și aruncă pinguinul prin fereastra salonului, tot așa cum aruncase, nu cu mult timp în urmă, scrumiera prin geamul de la camera de oaspeți.

— *Aici!* Paul Sheldon urlă delirant. *Aici, aici, vă rog, sunt aici!*

47

În acest deznodământ mai exista încă o simetrie de roman: erau aceiași doi polițiști care veniseră și prima dată s-o întrebe pe Annie despre Kusnner; David și Goliat. Doar că, în această seară, jacheta sport a lui David nu numai că era deschisă, dar și arma lui era scoasă. David se dovedi a fi Wicks. Goliat era McKnight. Aduseseră cu ei un mandat de percheziție. Când au reușit să intre în casă, răspunzând strigătelor disperate care veneau din sufragerie, au găsit acolo un om care arăta ca un coșmar trezit la viață.

— A fost o carte pe care am citit-o când eram în liceu, i-a spus Wicks a doua zi dis-de-dimineată soției sale. *Contele de Monte-Cristo*, parcă, sau poate era *Prizonierul din Zenda*. Oricum, era vorba acolo despre un om care a petrecut patruzeci de ani, singur, într-o celulă. Nu a văzut pe nimeni timp de patruzeci de ani. Tot așa arăta și tipul *acesta*. Wicks se opri pentru o clipă, dorind să exprime mai bine cum a fost, emoțiile contradictorii pe care le simțise — oroare și milă, compătimire și dezgust — mai mult decât orice,

uimirea că un om care arată atât de rău mai putea încă să fie viu. Nu-și putea găsi cuvintele.

— Când ne-a văzut, a început să plângă, spuse el și până la urmă adăugă: îmi tot spunea David. Nu știu de ce.

— Poate că semeni cu vreun cunoscut de-al lui, spuse ea.

— Poate.

48

Pielea lui Paul era pământie, corpul scheletic. Se ghemui lângă măsuta din apropiere, tremurând din tot corpul, uitându-se la ei cu ochii foarte agitați.

— Cine — începu McKnight.

— Zeița, îl întrerupse umbra de om de pe podea. — Își umezi buzele. — Trebuie să vă feriți de ea. Dormitor. Acolo m-a ținut ea. Scriitor domestic. Dormitor. Ea este acolo.

— Annie Wilkes? În dormitorul acela?

Arată spre hol.

— Da. Da. Închisă înăuntru. Dar, bineînțeles. Există o fereastră.

— Cine — începu a doua oară McKnight.

— Hristoase, nu vezi? Întrebă Wicks. E tipul pe care-l căuta Kushner. Scriitorul. Nu pot să-mi amintesc cum îl cheamă, dar este el.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, spuse omul scheletic.

— Ce?

Wicks se aplecă spre el încruntându-se.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că nu-ți poți aminti numele meu.

— Nu prea te înțeleg, amice.

— E în ordine. Nu contează. Doar... trebuie să fiți precauți. Eu cred că-i moartă. Dar, fiți precauți. Dacă mai trăiește... periculoasă... ca un șarpe cu clopoței.

Cu un efort supraomenesc își aduse piciorul stâng direct în lumina lanternei lui McKnight.

— Mi-a tăiat piciorul. Topor.

Cei doi priviră pentru mult timp spre locul unde piciorul lui nu mai exista, apoi McKnight șopti:

— Doamne sfinte!

— Haide, spuse Wicks.

Își scoase arma și porniră încet pe hol, spre ușa închisă a dormitorului lui Paul.

— *Feriți-vă de ea!* zbieră Paul cu vocea răgușită și spartă. *Fiți atenți.*

Descuiară ușa și pătrunseră. Paul se trase lângă zid și își lăsă capul pe spate cu ochii închiși. Îi era frig. Nu se putea opri din tremurat. Cei doi or să urle sau va urla ea. Ar putea urma o luptă. Ar putea urma împușcături. Încercă să-și pregătească mintea pentru oricare dintre situații. Timpul trecu,

și păru să fie foarte, foarte lung.

În sfârșit, auzi pași îndreptându-se spre sufragerie. Își deschise ochii. Era Wicks.

— *Era* moartă, spuse Paul. Știam — partea *conștientă* a minții mele știa asta — dar nu puteam să fiu...

Wicks spuse:

— Este sânge acolo, sticlă spartă și hârtie carbonizată... dar în cameră nu-i nimeni.

Paul Sheldon îl privi pe Wicks, apoi începu să urle. Încă urla când a leșinat.

IV

Zeița

— Vei primi vizita unui stăpân înalt, smead, îi spuse lui Misery țiganca, iar Misery, mirată, realizează dintr-o dată două lucruri: aceasta nu era țigancă, iar ele două nu mai erau singure în cort. Simți parfumul lui Gwendolyn Chastain cu o clipă înainte ca mâinile femeii nebune să se strângă în jurul gâtului sau.

— De fapt — observă țiganca care nu era țigancă — cred că a și venit.

Misery încercă să țipe, dar nu mai putea nici măcar să respire.

Copilul lui Misery

— Întotdeauna arata așa, Boss Ian, spuse Hezekiah. Nu contează de unde o privești, ea pare că se uită la tine. Nu știu dacă-i adevărat, dar Bowkașii, ei spun că chiar dacă te duci în spatele ei, ea pare că se uită la tine.

— Dar ea este, la urma urmelor, doar o stâncă, replică Ian.

— Da, Boss Ian, aproba Hezekiah. Asta-i dă ei puterea.

Întoarcerea lui Misery

1

pămîînnntt
immm pămîînnntt
zeiiîţţăăă

Aceste sunete: chiar şi în ceată.

2

Acum trebuie să limpezesc, spuse ea şi iată cum se limpezeşte de tot:

3

Trecuseră nouă luni de când Wicks şi McKnight îl scosese pe o targă improvizată din casa Anniei, Paul Sheldon îşi împărţea timpul între Spitalul Doctors din Queens şi noul apartament din Est Side, Manhattan. Picioarele sale fuseseră refracturate. Stângul era încă în ghips de la genunchi în jos.

Doctorii îi spusese că va şchiopăta toată viaţa, dar *va umbla*, iar cu timpul va dispărea şi durerea. Şchiopătatul ar fi fost mult mai pronunţat dacă ar fi călcat pe propria talpă în loc de proteza făcută la comandă. Într-un fel ironic, până la urmă Annei îi făcuse un serviciu.

Începuse să bea prea mult şi nu mai scria deloc. Avea visuri foarte rele.

Într-o după-amiază de mai, când cobora din lift la etajul nouă, nu se mai gândea la Annie, ci la pachetul voluminos pe care-l ţinea sub braţ — conţinea două şpalturi legate ale romanului *Întoarcerea lui Misery*. Editura lui urgentase la maximum publicarea cărţii, ceea ce, având în vedere circumstanţele bizare în care fusese scrisă şi faptul că toate ziarele din lume le relatase foarte pe larg, nu era deloc surprinzător. Editura Hasting House comandase o primă ediţie, într-un tiraj fără precedent, de un milion de exemplare, "Iar acesta-i doar începutul", spusese Charlie Merrill, editorul său, în timp ce luau prânzul — de unde se întorcea acum Paul cu cele două şpalturi legate. "Această carte va stabili un record mondial al vânzărilor, prietene. Noi toţi ar trebui să fim acum în genunchi mulţumindu-i lui Dumnezeu că *intriga* romanului este aproape tot atât de bună ca şi povestea *din spatele* cărţii".

Paul nu ştia dacă acest lucru era adevărat şi deja nici nu-i mai păsa. Dorea ca acest tămbălău să se termine odată şi să-şi *găsească* subiectul pentru următoarea carte... dar în timp ce zilele fără inspiraţie deveniseră săptămâni fără inspiraţie, luni fără idei, începuseră să se întrebe dacă *va mai*

exista vreodată un nou roman.

Charlie îl tot ruga să scrie o carte — document despre calvarul prin care trecuse. Acea carte, spunea el, ar realiza vânzări mai mari decât *Întoarcerea lui Misery*. S-ar vinde, de fapt, mai bine decât *Iacocca*. Când Paul îl întrebase, din pură curiozitate, cam la cât s-ar ridica drepturile de autor pentru o asemenea carte, Charlie își îndepărtase părul de pe frunte, își aprinsese un Camel și spuse:

— Cred că prețul de pornire l-am putea fixa la zece milioane de dolari și apoi am putea porni o licitație fantastică. Când spusese asta nici măcar nu clipise din ochi, iar Paul realizase că vorbise serios, ori cel puțin așa crezuse.

Dar sub nici o formă nu putea să scrie o asemenea carte. Nu încă. Și probabil niciodată. Meseria lui era să scrie romane. Putea să scrie această *descriere* pentru Charlie, dar dacă o făcea, asta echivala cu acceptarea faptului că nu va mai scrie niciodată alt roman.

Iar partea nostimă este că va fi un roman, era el cât pe ce să-i răspundă lui Charlie Merrill... apoi se obținuse în ultimul moment. Și partea nostimă era că lui Charlie nu i-ar fi păsat.

Aș începe ca o relatare a faptelor, după care aș începe să exagerez... la început doar un pic... apoi ceva mai mult.... Nu ca să mă pun pe mine într-o lumină bună (deși probabil că da) și nu ca s-o fac pe Annei să pară mai odioasă (nu s-ar putea). Pur și simplu ca să creez simetria. Nu doresc să mă fictionalizez pe mine. Scrisul s-ar putea să fie o activitate masturbatorie, dar Doamne ferește să devin un act de autocanibalism.

Apartamentul său avea numărul 9-E, era cel mai îndepărtat de lift, iar astăzi coridorul părea că are două mile lungime. Porni nesigur de-a lungul lui, având în fiecare mână câte un baston în formă de t. Clac... clac... clac... clac. Dumnezeuule, cât de mult ura acest sunet!

Picioarele îl dureau cumplit și tânjea după un Novril.

Câteodată se gândea că ar merita să fie înapoi împreună cu Annie doar ca să aibă calmantele. Doctorul îl dezvățase de ele.

Alcoolul constituia înlocuitorul drogurilor, iar când va ajunge în apartament avea de gând să bea un whisky.

Apoi va porni un timp ecranul gol al procesorului de cuvinte. Ce amuzant! Prespapierele de cinsprezece mii de dolari a lui Paul Sheldon!

Clac... clac... clac... clac.

Acum trebuie să scoată cheile din buzunar fără să scape nici pachetul care conținea cele două șpalturi și nici bastoanele. Sprijini bastoanele de perete. În timp ce făcea aceasta, șpalturile îi căzură de la subsuoară și aterizară pe covor. Ambalajul se rupse.

— Rahat! bombăni el.

Apoi bastoanele căzură zdrăngănind, pentru ca bâlciul să fie total.

Paul închise ochii, se clătină pe picioarele răsucite și dureroase, așteptând să vadă dacă va înnebuni sau va plânge. Spera că va înnebuni. Nu dorea să plângă acolo pe hol, dar existau șanse. Se mai întâmplase.

Picioarele îl dureau tot timpul și el tânjea după calmantele sale, nu după aspirinele pe care i le dădeau de la dispensarul spitalului. Își dorea droguri

bun, drogul-Annie. Și, ah, era tot timpul atât de obosit. Avea nevoie să se sprijine, dar nu pe aceste bețe căcăcioase, ci pe poveștile și jocurile de imaginație. Acelea erau drogul cel bun, doza care nu dădea greș niciodată, dar amândouă dispăruseră. Pare-se că perioada de joacă se terminase în cele din urmă.

Așa este după sfârșit, gândi el deschizând ușa și țopăind în apartament. Din această cauză nimeni nu scrie despre această perioadă. Este a naibii de jalnică. Ea ar fi trebuit să moară după ce i-am umplut gâtulejul cu hârtii goale și pagini abandonate și ar fi trebuit să mor și eu atunci. În acel moment, dacă nu și altă dată, noi eram exact ca niște personaje din serialele cu suspans ale Anniei — fără griuri, doar negru și alb, bine și rău. Eu eram Geoffrey, iar ea era, Zeița-Albină Bourka. Aceasta... ei bine, am auzit de ceea ce se cheamă deznodământ, dar este ridicol. Nu contează mizeria care era acolo pe podea. La început să fii un Trântor, apoi o...

Se opri. Realiză ca apartamentul era prea întunecat. Apoi mirosul acela. Îl cunoștea, un amestec morbid de murdărie și -pudră de față.

Annie se ridică din spatele canapelei, ca o fantomă albă, îmbrăcată în uniformă de asistentă medicală cu bonetă albă. Ținea toporul în mână și striga. *Este timpul să limpezesc, Paul! Este timpul să limpezesc!*

El scoase un țipăt ascuțit și încercă să se întoarcă. Ea sări peste canapea cu deosebită ușurință, că o broască albinoasă. Uniforma ei apretată fâșâi strident.

Prima lovitură de topor reuși doar să-l facă să-și piardă respirația — cel puțin așa crezu până când căzu pe covor și simți miros de sânge. Se uită spre picioare și văzu că a fost tăiat în două.

— *Limpezește!* zbieră ea și îi tăie mâna dreaptă.

— *Limpezește!* zbieră ea din nou, iar acum dispăru stânga. El se târî spre ușă ajutându-se de cioturile pline de sânge ale încheieturilor mâinilor și, incredibil, șpalturile erau încă acolo, șpalturile legate pe care Charlie i le dăduse la prânz în restaurantul domnului Lee, împingând pachetul pe fața de masă strălucitor de albă.

— *Annie, poți să-l citești acum!* încercă el să strige, dar reuși să spună doar *Annie poți*, înainte ca să-i zboare capul și să se rostogolească spre perete. Ultima privire încețoșată pe care o aruncă lumii, înregistră corpul lui lângă pantofii albi ai Anniei.

Zeiță, gândi el și muri.

4

Scenariu: O prezentare în linii generale sau un tabel sinoptic. O intrigă prezentată în rezumat.

— *Webster's New Collegiate.*

Scriitor: Cineva care scrie, în special ca ocupație profesională.

— *Wester's New Collegiate.*

- *Iluzionare fictivă*: Amăgire sau simulare.
- *Webster' New Collegiate*.

5

Paulie, Poți Tu?

6

Da; bineînțeles că putea. "*Scenariul scriitorului spunea* că Annie încă trăiește, deși înțelegea că aceasta era doar o iluzionare fictivă".

MISERY

7

Într-adevăr luase prânzul împreună cu Charlie Merrill. Conversația fusese aceeași. Doar că atunci când intrase în apartament știuse că menajera fusese aceea care trăsese draperiile și, deși căzuse și trebuise să-și înăbușe strigătul de groază când Annie se ridicase din spatele canapelei precum Cain, se speriasse de pisică, o siameză care avea strabism și o chema Dumpster și pe care o avea de o lună.

Nu era Annie, fiindcă Annie nu fusese nicidecum o zeiță, ci doar o femeie nebună care-l maltratase pe Paul din motive numai de ea știute. Annie reușise să-și scoată din gât majoritatea hârtiilor și ieșise pe fereastră, în timp ce Paul dormea în baie amețit de droguri. Se dusese în grajd și se prăbușise acolo. Era moartă atunci când Wicks și McKnight o găsiseră, dar nu din cauza sufocării. De fapt murise ca urmare a fracturii craniene pe care o suferise când se lovise de muchia șemineului, și căzuse pentru că se împiedicase. Deci, într-un fel, ea fusese ucisă de mașina aceea de scris pe care Paul o urâse atât de mult.

Dar ea făcuse totuși planuri în ceea ce-l privea. De data aceea n-ar fi fost de ajuns nici măcar toporul.

Polițiștii o găsiseră lângă cotețul scroafei Misery, ținându-și mâna înclăștată pe mânerul ferestrei cu lanț.

Dar acum totul aparținea trecutului. Annie Wilkes se afla în mormânt. Dar, ca și Misery Chastain, nu se odihnea în pace. În visele lui și în fanteziile pe care le avea când era treaz, el o dezgropa neîncetat. Nu puteai să ucizi zeița. O puteai amorți temporar cu whisky, poate, dar asta era tot.

Se duse la bar, privi sticla, apoi se uită înapoi în locul unde erau bastoanele și șpalturile, îi adresă sticlei un "la revedere" din priviri și se

întoarse la materialele sale.

8

Limpezește.

9

Jumătate de oră mai târziu stătea în fața ecranului gol, gândindu-se că el trebuie să fie un mare amator de pedepse. Luase aspirina în locul băuturii, dar asta nu schimbase cu nimic ce urma să se întâmple acum; el va sta aici timp de cincisprezece minute sau poate jumătate de oră, privind cursorul care clipea în întuneric; apoi va opri procesorul și o să bea paharul cu whisky.

Numai că...

Numai că văzuse ceva amuzant în drum spre casă și acest ceva îi dăduse o idee. Nu una mare. Doar una mică. La urma urmelor, fusese doar un mic incident. Un țânc care împingea un cărucior pentru cumpărături pe Strada 48, asta era tot, dar în cărucior se afla o cușcă, iar în cușcă era un animal blănos și destul de mare, despre care Paul gândise la început că este o pisică. La o privire mai atentă văzuse pe spatele pisicii o bandă lată albă.

— Puștiule, întrebase el, este cumva un sconcs?

— Mda, spuse țâncul și împinsese mai repede căruciorul, îndepărtându-se. În oraș nu te oprești ca să conversezi mult cu oamenii de pe stradă, mai ales cu un tip care arată ciudat, cu cearcăne imense sub ochi și care șchiopătează ajutându-se cu două cârje de metal. Puștiul dăduse colțul și dispăruse.

Paul mersese mai departe, dorind să ia un taxi, dar doctorii îi prescriseseră să umble măcar o milă în fiecare zi, și în momentul acela tocmai împlinea această corvoadă și suferea ca dracu'. Și ca să-și mai mute gândul de la acest exercițiu chinuitor, începuse să se întrebe de unde venea puștiul, de unde avea căruciorul de cumpărături și, în primul rând, de unde avea sconcsul?

Auzi un zgomot în spatele lui și se întoarse de la ecranul gol ca s-o vadă pe Annie ieșind din bucătărie, îmbrăcată în jeanși pulover roșu, lung, ținând în mâini ferestrăul cu lanț.

Își închise ochii, îi deschise, văzu același vechi *nimic*, și se înfurie brusc. Reveni la procesorul de cuvinte și începu să scrie repede, aproape ciomăgind tastele.

Țâncul auzi un sunet în spatele clădiri și, cu toate că se gândi imediat la șobolani, se duse oricum după colț — era prea devreme ca să meargă acasă deoarece școala ar mai fi trebuit să dureze încă o oră și jumătate, iar el chiulise încă de la pauza de prânz.

Ceea ce văzu ghemuit acolo, lângă zid, într-o rază de lumină prăfoasă, nu era un șobolan, ci o pisică mare, neagră cu cea mai stufoasă coadă pe care o văzuse el vreodată.

10

Se opri și, brusc, inima începu să-i bată foarte repede.

Paulie? Poți Tu?

Aceasta era întrebarea la care nu avea curajul să răspundă. Se aplecă iarăși asupra tastaturii și după o clipă începu să lovească tastele... dar acum cu mult mai multă blândețe.

11

Nu era o pisică. Eddie Desmond trăise toată viața în New York City, dar vizitase Grădina Zoologică Bronx, și Cristoase, mai existau și cărți cu poze, nu-i așa? Știa ce era creatura aceea, cu toate că nu avea nici cea mai vagă idee cum ajunsese un asemenea animal lângă blocul cu apartamentele ieftine, părăsit, din East 10th Street, dar dunga lungă și albă de pe spatele lui îl trăda imediat. Era un sconcs.

Eddie înaintă încet spre el, târșându-și picioarele prin praf.

12

Putea. Putea.

Deci, recunoscător și îngrozit, începu să scrie. Gaura se deschisese, iar Paul privi prin ea la perspectiva care se desfăcea acolo, inconștient de faptul că degetele lui prinseseră viteză și că picioarele lui se aflau în același oraș dar la cinci kilometri distanță, inconștient că plângea în timp ce scria.

Lovell, Maine: 23 septembrie 1984/Bangor, Maine: 7 octombrie 1986:
Acum povestea mea este spusă.
(SFÂRȘIT)